

МАРИСА МЕЙЪР

КРЕС

Книга трета
от Лунните хроники

ЕГМОНТ

МАРИСА МЕЙЪР

КРЕС

Превод: Кристина Георгиева

chitanka.info

Героите са същите, но не съвсем — Кулата, в която е затворена Рапунцел, е сателит, обикалящ в орбита около Земята. И, в търсене на истината, тя не може да си позволи да спусне косата си или да отслаби защитата си. Дори в бъдещето приказките започват с „Имало едно време...“.

В третата част на бестселър поредицата „Лунните хроники“, Синдер, Скарлет, Вълка и Трън имат брилянтен план — да свалят кралица Левана. Но, както всеки добър план, и този се проваля. И единствената надежда за бегълците е Крес — затворена от години от чародейците на кралицата, сега момичето е на път да спечели свободата си. Но на каква цена?

На Джоджо, Меган и Тамара

КНИГА ПЪРВА

Когато беше малко момиче, вещицата я заключи в кула, която нямаше ни врати, ни стълбище.

ГЛАВА ПЪРВА

На всеки шестнадесет часа сателитът изпълваше една цяла обиколка около Земята. Но затворът предлагаше гледка, от която дъхът секваше, и при това съвсем безплатно: необятни сини океани, спирали от облаци и изгреви, от които половината свят пламваше в пожари.

В началото, когато я изпратиха в затвора, тя от всичко най-много обичаше да трупа възглавниците върху писалището, което беше заковано за стената, после да покрие с чаршафите екраните и така да си устрои една мъничка ниша. После почваше да си фантазира, че уж не е на никакъв сателит, а това всъщност е малък кораб, поел към синята планета, и тя съвсем скоро ще кацне, ще стъпи навън върху истинска земя, ще усети истинските лъчи на слънцето, ще помирише истинския въздух.

Часове наред момичето се взираше в континентите и си представяше какво е усещането да изпита всичко това. Но от друга страна, то всячески се опитваше да избегне гледката към Луна. Имаше дни, в които сателитът ѝ минаваше толкова близо, че Луната изпълваше всичко пред погледа. Дори огромните, проблясващи куполи се виждаха на повърхността, а също и искрящите градове на лунитяните, където и тя някога, много отдавна, бе живяла. Някога, още преди да я прогонят в заточение.

Като беше малко момиче, Крес все се криеше от Луната в тези мъчително дълги часове. Понякога се затваряше в банята, където, за да се разсее, сплиташе косата си на сложни плитки. Друг път се мушваше под писалището и почваше да си пее приспивни песни, додето се унесе в дълбок сън. Но се случваше и да си представя, че има баща и майка, че и те участват с нея в измислените ѝ игри, четат ѝ приключенски романи, любящо отместват косата от челото ѝ, докато накрая... докато накрая Луната най-сетне отново потъваше зад щита на Земята и Крес бе вън от опасност.

И дори сега в тези часове Крес изпълзвяваше под леглото, за да дремне там, да почете, да съчинява песни в главата си или да си измисля сложни кодове. И все така никак не обичаше да поглежда към

лунните градове, защото тайничко се опасяваше, че ако съзре лунитяните, те също ще погледнат нагоре, отвъд изкуственото небе, и ще я видят. Вече повече от седем години този кошмар не спираше да я преследва.

Но в този час сребристият лунен хоризонт бавно пълзеше към крайчеца на прозореца и Крес дори не поглеждаше натам. Защото в този час стената от невидими екрани показваше невиждан досега кошмар. Свирепи думи се изливаха в новините, снимките и видеозаписите се размиваха пред погледа ѝ, докато тя прехвърляше новините набързо, без да смогне да ги прочете.

Четиринадесет града по целия свят са били нападнати.

Двучасовото клане е донесло смъртта на шестнадесет хиляди земни жители.

Най-жестоката сеч от третата ера.

Мрежата беше залята от ужасни картини. Мъртвите жертви лежах по улиците с раздрани кореми, а кръвта им капеше в канавките. Виждаха се свирепи създания, които приличаха на хора, със засъхнала кръв по брадичките, под ноктите, отпред по ризите им. Крес прегледа набързо всички, като стискаше устата си с ръка. Истината бавно изплува и тя взе да се задъхва от ужас.

За всичко беше виновна тя.

Месеци наред забулваше лунните кораби от земните радари и като послушен лакей, какъвто си беше, безропотно изпълняваше заповедите на господарката Сибил. Сега вече научи какви чудовища са се спотайвали на тези кораби. И чак сега проумя какви са били кроежите на Нейно Величество през цялото това време, но вече беше късно.

Шестнадесет хиляди мъртви земни жители.

Земята е била нападната изневиделица, и то защото тя не бе проявила достатъчно смелост, че да откаже да изпълни волята на господарката си. Беше си свършила работата, а сетне си беше затворила очите.

Крес отвърна поглед от картините на трупове и касапницата и съсредоточи вниманието си върху друга новина, която заплашваше да докара още ужаси.

Императорът на Източната република — Каито, бе приел да се ожени за лунната кралица Левана и така бе сложил край на нападението. Кралица Левана щеше да стане новата кралица на Републиката.

Слисаните земни журналисти се надпреварваха да изложат мненията си относно дипломатическото, но противоречиво уреждане на нещата. Някои бяха разгневени и твърдяха, че Земният съюз трябва да се готви за война, а не за сватба. Но други побързаха да оправдаят съюза. С едно завъртане на пръстите си по тънкия, прозрачен екран Крес увеличи звука на речта на някакъв мъж, който на дълго и широко говореше за потенциалните ползи. Край на нападенията, край на спекулациите кога ще има нападение. Земята ще се научи да разбира лунната култура. Двете планети ще споделят напредъка си в технологиите. Ще станат съюзници.

Освен това кралица Левана не искаше друго, а само да управлява Източната република. И щеше да остави на мира останалата част от Земния съюз.

Но Крес знаеше, че само наивник би повярвал на това. Кралица Левана първо щеше да стане императрица, после щеше да нареди да убият император Каито и да си присвои страната, за да я използва като база, в която да струпа армиите си преди нападението на другите страни от Съюза. Тя нямаше да се спре, преди да покори цялата планета. Нищожното нападение и шестнадесетте хиляди убити... това беше само началото.

Крес спря звука на предаването, облакът се на писалището и зарови и двете си ръце в потоците руси коси. Изведнъж ѝ стана студено, макар че в сателита се поддържаше постоянна температура. Зад гърба ѝ единият от екраните четеше с детски глас — беше го програмирала, когато беше на десет и четиримесечната скука за малко не я бе подлудила. Гласът беше прекалено жизнерадостен за

материала, който цитираше: медицински блог в Американската република, който оповестяваше резултатите от аутопсията, направена на един от войниците лунитяни.

Костите са били подсилени с богата на калций биологична тъкан, а в хрущялите на основните стави е инжектиран физиологичен разтвор за допълнителна гъвкавост и еластичност. Зъбни импланти, подобни на вълчи зъби, са заменили предните и кучешките зъби. Същото укрепване се вижда на костта около челюстите, което дава сила да се разтрошават такива материали като кости и други тъкани. Преустройството на централната нервна система и обстойната психологическа манипулация са причината за непреклонната агресия и вълчите склонности на субекта. Според теорията на д-р Еделщайн напредналата техника за манипулиране на мозъчните вълни също може да е изиграла роля за...

— Спри звука!

Нежното десетгодишно гласче замлъкна и в сателита останаха шумовете, които Крес отдавна бе натикала в дълбините на съзнанието си. Бръмченето на вентилаторите. Бученето на животоподдържащата система. Клокоченето на резервоара, който пречистваше използваната вода.

Крес върза дебелите кичури коса на врата си и праметна опашка през рамото си — иначе тя често се заплиташе в колелцата на стола ѝ, ако не внимаваше. Екраните пред нея присветваха, а старите новини слизаха все по-надолу, измествани от последната информация, която пристигаше от Земята. От Луна също пристигаха новини за техните „храбри воини“ и „трудно извоюваната победа“ — брътвежи, които короната естествено беше одобрила. Крес бе спряла да обръща внимание на новините от Луна още като беше на дванайсет.

Тя разсеяно уви като спирала опашката си около лявата си ръка от лакътя до китката, без да обръща внимание на заплетените възли, които се трупаха в скута ѝ.

— О, Крес — измърмори тя. — Какво да правим?

— Задай ми по-ясен въпрос, како — изчурулика десетгодишната Крес.

Крес затвори очи заради яркия блясък от екрана.

— Разбирам, че император Каи се мъчи да предотврати войната, но той трябва да знае, че сватбата няма да спре Нейно Величество. Ако той стане неин съпруг, тя ще го убие. И какво ще стане тогава със Земята? — В слепоочията ѝ запулсира болка. — Все вярвах, че Лин Синдер му е съобщила на бала, но ако греша? Ако той все още не знае нищо за опасността, в която се намира?

Момичето се завъртя на стола, прокара пръсти през заглушените новини, набра някакъв код и извика скрития прозорец, който проверяваше по сто пъти на ден. Глух и изоставен, прозорецът за ДИРКОМА зейна на писалището ѝ като черна дупка. Лин Синдер така и не бе направила опит да се свърже с нея. Сигурно чипът ѝ отдавна е бил конфискуван и унищожен. Сигурно отдавна не беше у нея.

Крес изпуктя и затвори прозореца. Няколко бързи почуквания на пръстите ѝ и дузина прозорци заеха мястото му. Всичките бяха свързани със система за известяване, която следеше непрестанно мрежата за всяка информация относно момичето киборг, арестувано седмица по-рано. Лин Синдер. Момичето, което бе избягало от затвора в Ню Бейджин. Единствената надежда на Крес да разкрие на император Каито истинските намерения на кралица Левана, ако той склони на брачен съюз.

Водещата новина не беше обновявана от единайсет часа. В истерията около лунното нападение Земята като че ли бе забравила най-издирвания си беглец.

— Како?

Сърцето ѝ спря. Крес сграбчи страничните облегалки на стола.

— Какво има, малка Крес?

— Засякох кораба на господарката. Според изчисленията пристига след двадесет и две секунди.

При думата *господарка*, произнесена с нотка на ужас даже преди толкова много години, Крес се изстреля от стола като от катапулт.

Движенията ѝ напомняха хореографията на педантично отмерен танц, който бе упражнявала години наред и бе изпипала до съвършенство. Във въображението си Крес се превръщаше в балерина

от втората ера, която се плъзга лекичко по призрачната сцена, докато малката Крес отброяваше секундите.

00:21. Крес натисна с длан бутона за спускане на матрака.

00:20. Обърна се пак към екрана и скри всички новини за Лин Синдер под пласт от пропагандата на Лунната корона.

00:19. Матракът тупна глухо на земята. Възглавниците и завивките бяха свити на руло точно както ги беше оставила.

00:18. 17. 16. Пръстите ѝ затанцуваха по екраните, скривайки новините от Земята и мрежовите групи.

00:15. Завъртане и после бързо напипа два от краищата на завивката.

00:14. Отмятане на китките и завивката политна във въздуха като платно, уловено от вятъра.

00:13. 12. 11. Крес приглади леглото и мина от другата му страна, за да го оправи. Обръщане към екраните в другия край на помещението.

00:10. 9. Земните драми, музиката, литературата от втората ера, всичко бе премахнато.

00:08. Завъртане обратно към леглото. Грациозно подгъване на крайчеца на завивката.

00:07. Две възглавници, положени симетрично една до друга. Елегантен жест на ръката ѝ, за да издърпа косата, останала затисната под завивката.

00:06. 5. Балетна стъпка по пода, навеждане, завъртане, за да вдигне захвърлените чорапи и ластиците за коса и да ги пусне в шахтата за обновяване.

00:04. 3. Едно замахване по писалището, за да събере единствената си купа, единствената си лъжица, единствената си чаша и шепа стилоси и да ги струпа в кухненския шкаф.

00:02. Финален пирует, за да огледа делото си.

00:01. Доволно въздихание, чиято кулминация е грациозният поклон.

— Господарката пристигна и би желала да пуснем скобата за скачване — обяви малката Крес.

Сцената, сенките, музиката, всичко се изпари от мислите на Крес, само изкусната усмивка остана на устните ѝ.

— Разбира се — изчурулика тя и се понесе плавно към главната входна рампа. На сателита имаше две рампи, но само едната от тях беше използвана досега. Крес дори не бе сигурна дали входът отсреща работеше. Зад двете метални врати се намираще люкът на станцията за скачване, а отвъд него — космосът.

Освен ако там нямаше скачен кораб. Корабът на господарката.

Крес набра командата. Диаграмата на екрана показва, че скобата се протяга, и тя чу силния удар, когато корабът се скачи. Стените наоколо ѝ се разтресоха.

Крес знаеше наизуст какво следва оттук насетне и можеше да отброи съвсем точно секундите между всеки познат звук. Бръмченето на моторите на малкия кораб стихна. Чу се металният звън от люка, който се свърза с кораба и плътно го обви. Вакуумът в пространството се напълни с кислород. Сигналът потвърди, че преминаването между двата модула е безопасно. Корабът се отвори. В прохода отекнаха стъпки. Вратата на сателита изсвистя.

Някога, преди години, Крес се бе надявала на топлина и нежност от господарката си. Бе се надявала, че Сибил ще я погледне и ще каже: „Мила моя, малка месечинке, ти спечели доверието и уважението на Нейно Величество кралицата. Добре дошла си да се върнеш с мен обратно на Луна, където ще те приемем като една от нас“.

Това време отдавна бе минало, но умелата усмивка на Крес стоеше твърдо на лицето ѝ въпреки студенината на господарката Сибил.

— Добър ден, господарке.

Сибил я изгледа пренебрежително. Избродираните ръкави на бялото ѝ сако запърхаха около огромната кутия, която носеше с обичайните продукти в нея — храна и питейна вода за тъмницата на Крес и, естествено, аптечката.

— Значи си я открила, така ли?

Крес трепна, но замръзналата ѝ усмивка остана.

— Кого да съм открила, господарке?

— Щом денят е добър, значи най-сетне си изпълнила малката задача, която ти поставих, и поне веднъж от теб е имало полза, Кресънт^[1]. Намери ли киборга?

Крес сведе поглед и заби нокти в дланите си.

— Не, господарке, не съм я намерила.

— Аха. Значи денят изобщо не е добър, нали така?

— Искях само да кажа... Вашата компания винаги е... — Крес замлъкна. После се насили да отпусне стиснатите си юмруци и се осмели да срещне ядния поглед на Сибил. — Тъкмо четях новините, господарке. И си помислих, че годежът на Нейно Величество е повод за радост.

Сибил остави кутията върху спретнатото легло.

— Повод за радост ще имаме чак когато Земята падне в ръцете ни. А дотогава ни чака много работа за вършене, че да си пилееш времето в четене на новини и светски клюки.

Сибил приближи монитора с тайния прозорец, чипа за директна комуникация и доказателствата за измяната на Крес към лунната корона. Крес замръзна. Но Сибил се пресегна край него към друг екран. Той показваше запис на император Каито, който говореше пред знамето на Източната република. С едно докосване екранът изчезна и зад него се разкри металната стена и плетеницата от отоплителни тръби.

Крес бавно въздъхна.

— Надявам се, че си открила все *нещо*.

Крес се изпъна нагоре.

— Лин Синдер е била забелязана в Европейската федерация в малко градче в Южна Франция към 18:00 часа местно вре...

— Това ми е добре известно. Освен това е отишла в Париж, където е убила един чародей и няколко безполезни войници. Има ли нещо друго, Кресънт?

Крес преглътна и взе да навива косата си като осморка около двете си китки.

— В 17:48 в Рийо, Франция, продавачът в магазин за резервни части за кораби и летателни апарати обнови инвентаризацията на магазина, отписвайки един акумулатор, съвместим с Рампион 214, клас 11.3, но така и не вписа никакво заплащане. Помислих си, че Лин Синдер е откраднала... или пък е използвала обаянието си... — Крес се запъна. Сибил предпочиташе да се преструват, че киборгът е щит. Но те и двете знаеха, че истината беше друга: за разлика от Крес, която си беше истински щит, Лин Синдер бе родена с дарбата на лунитяните. Тя може и да е била потисната в нея, скрита по някакъв начин, но се бе показала съвсем недвусмислено на годишния бал на Републиката.

— Аккумулятор ли? — попита Сибил, без да обръща внимание на нерешителността на Крес.

— Да. Той превръща водорода в енергия, за да задвижи...

— Знам какво означава „аккумулятор“! — прекъсна я Сибил. — Това ли е единственият ти напредък досега? Научила си, че киборгът поправя кораба си, така ли? Казваш ми, че сега ще бъде още по-трудно да я проследим? Задача, с която не можа да се справиш, докато бегълците бяха още на Земята!

— Съжалявам, господарке. Старая се, но просто...

— Не искам да слушам извиненията ти! През всичките тези години не спирах да увещавам Нейно Величество да ти подари живота, защото вярвах, че ще има полза от теб и ти ще ѝ предоставиш нещо ценно дори и от кръв! Нали не съм направила грешка, че те защитавах, Кресънт?

Крес прехапа устни и се въздържа да напомни на Сибил колко много бе направила за Нейно Величество по време на заточението си. Тя бе създавала безброй много шпионски системи, с които да следят лидерите на Земята, беше пробивала комуникационните връзки между дипломатите, беше заглушила сателитните сигнали, за да могат войните на кралицата да нападнат Земята, без да бъдат заловени, и затова сега ръцете ѝ бяха оцапани с кръвта на шестнадесет хиляди земни жители. Но какво от това? Сибил се интересуваше единствено от провалите ѝ. Крес не бе успяла да открие Лин Синдер и до този ден това бе най-големият ѝ провал.

— Съжалявам, господарке. Занапред ще се старая още повече.

Сибил присви очи. Пред погледа ѝ Крес се почувства като молец, когото бяха заболи на дъска за дисекция.

— Ще остана много разочарована, ако не ми намериш онова момиче, и то в най-скоро време.

— Ще я намеря, господарке, обещавам.

— Добре. — Сибил протегна ръка и я потупа по лицето. Одобрението ѝ беше почти майчинско, но не съвсем. След това тя се обърна и отключи кутията. — А сега — рече Сибил и извади от аптечката една спринцовка с игла, — дай си ръката.

[1] Полумесец (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Вълка се отблъсна от щайгите и се хвърли към Синдер. Тя напрегна сили срещу инстинктивната си паника. Всичките ѝ мускули се стегнаха в очакване на следващия удар, при все че Вълка се отнасяше много внимателно с нея.

Миг преди удара тя стисна очите си и се *съсредоточи*.

Болката проряза главата ѝ както секач — мозъка ѝ. Синдер стисна зъби и се помъчи да остане безчувствена към прииждащото на вълни прилошаване.

Удар не последва.

— Спри. Да затваряш. Очи.

Синдер стискаше силно зъби, но се насили да отвори първо едното си око, а после и другото. Вълка стоеше пред нея. Дясната му ръка беше спряла по средата на удара към ухото ѝ. Тялото му беше неподвижно като камък, защото тя не го пускаше. Енергията му беше гореща, осезаема, но той не можеше да я стигне. Силата на собствената ѝ лунна дарба го държеше на безопасно разстояние.

— По-лесно ми е, като ги затварям — изсъска тя. Но дори тези две-три думи се оказаха непосилно бреме за ума ѝ и Вълка размърда пръсти — бореше се с оковите на нейната власт. В този миг погледът му трепна покрай нея и в това време един силен удар в гърба на Синдер я хвърли напред. Тя преплете крака и заби чело в гърдите на Вълка. Тялото му се отпусна точно навреме, че да я улови да не падне.

Трън се засмя тихичко зад гърба ѝ.

— Така всеки много лесно ще може да се промъкне зад гърба ти.

Синдер се обърна и отблъсна Трън от пътя си.

— Това тук не ти е игра!

— Трън е прав — обади се Вълка. Синдер долови изтощението в гласа му, макар че не беше много сигурна дали то идва от безкрайните им схватки, или от раздражението, че му се налагаше да обучава такъв аматьор като нея. Май беше второто. — Затвориш ли очи, ставаш по-уязвима. Трябва да се научиш да използваш дарбата си, без да губиш представа какво се случва наоколо ти, без да ставаш пасивна.

— Без да ставам пасивна ли?

Вълка наклони глава първо на едната страна, после на другата, вратът му изпука, той разтърси глава.

— Да, без да ставаш пасивна. Сигурно ще се наложи да се изправим едновременно срещу дузина войници. С малко късмет ще успееш да овладееш девет или десет от тях. Макар че на този етап и това е доста оптимистично.

Тя сбърчи нос.

— А това означава, че пак ще бъдеш уязвима, ако се изправиш срещу безброй много бойци. Трябва да се научиш да ме контролираш, без да се откъсваш физически или психически от действителността. — Вълка направи крачка назад и потърка рошавата си коса. — Щом даже Трън може да се промъкне зад гърба ти, загазили сме я.

Трън закопча ръкавелите си.

— Никога недейте да подценявате ловкостта на гениалния крадец.

Скарлет се разсмя от пластмасовата щайга, върху която седеше със скръстени крака и похапваше с апетит от купа с овесена каша.

— Гениален крадец ли? Та ние тук цяла седмица се мъчим да измислим как да се вмъкнем на кралската сватба, а твоят най-голям принос досега беше да определиш кой от покривите на двореца е най-просторен, че драгоценният ти кораб да не се одраска при кацането.

Няколко редици с лампички светнаха по дължината на тавана.

— Напълно приемам приоритетите на капитан Трън — рече Ико през вградените в кораба високоговорители. — Много вероятно е да се окаже, че това ще е дебютът ми по нетскрийна. Затова, ако искате да знаете, държа да бъда в най-добрия си вид.

— Хубаво казано, красавице! — Трън смигна на високоговорителите, при все че сензорите на Ико не бяха толкова чувствителни, че да уловят намигването. — А на останалите ще ви обърна внимание, че когато се обръща към мен, Ико съвсем на място ме нарича *капитан*. Бихте могли до един да се поучите от нея за това-онова.

Скарлет отново се разсмя, Вълка повдигна вежди, но без да се впечатлява, а температурата в товарното помещение се покачи с два-три градуса, тъй като Ико се бе изчервила от ласкателството.

Без да обръща внимание на ставащото наоколо, Синдер обърна чаша хладка вода, като не спираше да превърта в главата си съветите на Вълка. Знаеше, че той е прав. Но макар че, за да контролира Вълка, трябваше да напряга всичките си сили, поне със земните жители като Трън и Скарлет ѝ беше лесно — също като да смени сензора на изключен андроид. И досега вече трябваше да може да прави и двете неща едновременно.

— Хайде да опитаме пак — рече тя и стегна опашката си. Вълка премести вниманието си към нея.

— Защо не си починеш малко?

— Когато войниците на кралицата ме погнат, няма да имам никакво време за почивка, нали така? — Тя разкърши раменете си, за да се поободри. Главоболието ѝ бе поутихнало, но гърбът на тениската ѝ беше мокър от пот, всяко мускулче играеше от усилието ѝ в борбата срещу Вълка от изминалите два часа.

Вълка потърка слепоочията си.

— Да се надяваме, че никога не ще ти се наложи да се изправиш срещу истинските войници на кралицата. Струва ми се, че срещу чародеите и специалните агенти имаме някакъв шанс, но новите войници са различни. Приличат повече на животни, отколкото на хора, а манипулацията на съзнанието не им понася добре.

— Ами то на кого ли понася? — обади се Скарлет, докато остъргваше с лъжица купата. Вълка премести очите си върху нея и погледът му се смекчи. Откакто той и Скарлет бяха станали част от екипажа на Рампион, Синдер бе наблюдавала това преобразяване стотици пъти и въпреки това пак се чувстваше така, сякаш бе натрапник в нещо много лично.

— Искях да кажа, че тези войници са непредвидими дори когато са под контрола на техния чародей. — Погледът на Вълка се върна върху Синдер. — Или пък на някой друг лунитянин. Генетичните промени, които са претърпели, за да станат войници, са се отразили и на мозъците им, и на телата им. Те са непостоянни, диви... опасни.

Трън се подпря на щайгата на Скарлет и ѝ прошепна, но така че всички да го чуят:

— Този тук нали си дава сметка, че е бивш уличен боец, който все така се подвизава под името „Вълка“, а?

Синдер захапа вътрешната страна на бузата си, за да потисне смеха си.

— Ето още една причина да бъде възможно най-подготвена. Не ми се иска да попадаме пак в друго премеждие като онова в Париж.

— И на мен не ми се иска. — Вълка се залюля на пръстите на краката си. В началото Синдер беше взела люлеенето за знак, че Вълка е готов за нова тренировка, но после започна да си мисли, че той просто си беше такъв — все не го свърташе на едно място, все беше неспокоен.

— Което ме подсеща — обади се тя, — че ми се иска да се снабдим с още от онези упойващи стрелички, и то веднага щом кацнем на земята. Колкото по-малко войници се наложи да обезвреждаме — къде в битка, къде с промиване на съзнанието, толкова по-добре.

— Упойващи стрелички. Записах си — обади се Ико. — Освен това си позволих волността да програмирам този удобен часовник, който да отброява времето. До кралската сватба остават петнайсет дни и девет часа. — Нетскрийнът на стената светна и показа огромен цифров часовник, който отброяваше даже и стотните.

Още щом Синдер видя часовника, страхът я стисна за гърлото. Тя откъсна погледа си от него и огледа останалата част от екрана с подробния им план как да възпрат сватбата между Каи и кралица Левана. Отляво на екрана имаше нахвърлян списък с всичко необходимо — оръжия, инструменти, маскировка, а сега и упойващи стрели. В средата се виждаше схема на двореца в Ню Бейджин. Отдясно имаше ужасно дълъг списък с онова, което беше нужно да подготвят. Но макар дни наред вече да планираха и чертаеха действията си, още нищо не бяха отметнали от него.

Първата им точка от този списък беше да подготвят Синдер за новата и неизбежна среща очи в очи с кралица Левана и антуража ѝ. Вълка не ѝ бе казал в прав текст ни дума, но Синдер си знаеше, че лунната ѝ дарба хич не се подобрява с нужната бързина. И дори започваше да си мисли, че щяха да минат години, за да може с чиста съвест да отметне от списъка точно тази точка. А те имаха само две седмици.

В груби линии, планът им се състоеше в това някак да отвлекат вниманието в деня на сватбата, така че да успеят да се промъкнат незабелязано в двореца по време на церемонията и да известят на

света, че Синдер всъщност е изчезналата принцеса Селена. След това пред камерите на всички медии тя щеше да поиска от Левана да се откаже от короната и така с един удар щеше да повали два заека — хем щеше да сложи край на сватбата, хем на управлението на Левана.

Онова, което идваше после, витаеше като неясна мъгла в съзнанието на Синдер. Тя все се тревожеше какво ли щяха да си помислят лунитяните, когато научат, че изчезналата им принцеса е киборг, който не знае нищичко за тяхната планета, за културата, традициите, политиката. Да не рухне под тежестта на цялата отговорност, я спасяваше единствено мисълта, че независимо от всичко беше просто невъзможно да бъде по-лош управник от Левана.

И много се надяваше и лунитяните да погледнат на нещата от този ъгъл.

Водата се разплиска в корема ѝ. За кой ли път в мислите ѝ се промъкна желанието да се пъхне в леглото си в каютата на кораба, да се завие презглава и да остане там, докато целият свят забрави, че някога изобщо е съществувала лунна принцеса.

Но вместо това обърна гръб на екрана и разтърси ръцете и краката си.

— Така, добре. Готова съм да опитаме още веднъж — рече Синдер и зае бойната поза, на която Вълка я беше научил. Но Вълка не помръдна от мястото си до Скарлет и продължи да поглъща лакомо овесената ѝ каша. С пълна уста той сведе поглед към земята и преглътна.

— Лицеви опори.

Синдер отпусна ръцете си.

— Какви ги говориш?

Той махна с лъжицата към нея.

— Не ти трябва бой, за да се поизпотиш едно хубаво. Сега едновременно ще поработим, че да заякнеш в горната част на тялото си и да тренираш ума си. Само не се отнасяй, помни във всеки един миг къде се намираш. Фокусирай се.

Няколко секунди Синдер го гледа свирепо, а после се просна на земята. Беше преброила до единайсет, когато чу как Трън се отлепи от щайгите.

— Някога, когато бях малък, вярвах на приказките, че принцесите си имали корони и давали чаени приеми. Сега обаче, като

срещнах истинска принцеса, трябва да си призная, че съм леко разочарован.

Синдер не можа да реши дали Трън иска да я обиди, но в последно време щом чуеше думата *принцеса*, нервите ѝ се изопваха до скъсване.

Тя изпусна остро дъх и направи точно онова, което Вълка я посъветва — фокусира се и с лекота улови енергията на Трън, когато минаваше край нея на път за пилотската кабина.

Синдер се спускаше към пода за четиринадесетата лицева опора, когато накара краката му да се заковат на място.

— Какво...

Тя се надигна и завъртя в полукръг единия си крак напред. Глезенът ѝ удари Трън по прасците. Той извика и падна по гръб с грухтене. Синдер цялата засия и вдигна поглед към Вълка за одобрение, но той не забеляза, защото двамата със Скарлет се превиваха от смях. Даже остриите връхчета на кучешките му зъби стърчаха навън, макар че обикновено Вълка много внимаваше да не ги показва.

Синдер се изправи и подаде ръка на Трън. Дори той се усмихваше, макар че усмивката му бе съпроводена от гримаса, докато разтриваше крака си.

— Щом приключим със спасяването на света, ти ще ми помогнеш да си избира корона.

ГЛАВА ТРЕТА

Корабът на Сибил се откачи от скобата за скачване, сателитът се разтресе и Крес отново остана сама в галактиката. Тя много се измъчваше, че си няма другар, но винаги си отдъхваше, щом Сибил си тръгнеше. А този път дори повече от обичайното. Господарката ѝ я навестяваше на всеки три-четири седмици — толкова често, че да може спокойно да вземе нова кръвна проба. Но откакто бяха почнали атаките на вълците хибриди, тя идваше вече за трети път. Крес не помнеше някога да е виждала господарката си толкова разтревожена — явно беше, че кралица Левана отчаяно искаше да залови момичето киборг.

— Корабът на господарката се откачи — докладва малката Крес. — Искаш ли да си поиграем на нещо?

Ако не беше тревогата ѝ от поредното посещение на Сибил, Крес сигурно щеше да се усмихне — както правеше всеки път, щом чуеше малката Крес да ѝ задава този въпрос. А той ѝ напомняше, че не е *съвсем* сама, а донякъде си има спътник.

Много отдавна Крес бе научила, че думата *сателит* произхожда от латински и означава спътник, раболепен слуга и подлизурко. Заради самотата ѝ и трите интерпретации ѝ се бяха сторили иронични, дордето не програмира малката Крес. Тогава разбра всичко.

Сателитът ѝ беше компания. Той изпълняваше заповедите ѝ. Никога не протестираше, не ѝ противоречеше, не я занимаваше с досадни мисли.

— Не сега — рече тя. — Първо трябва да проверим файловете.

— Дадено, како — дойде очакваният отговор. Програмираният отговор. Крес често си бе задавала въпроса дали усещането да си истински лунитянин и да имаш пълен контрол над друго човешко същество беше същото. Понякога си фантазираше, че програмира господарката Сибил с лекотата, с която беше програмирала някога и гласа на сателита си. Как ли щеше да се промени играта, ако господарката ѝ вземеше да изпълнява *нейните* заповеди, а не обратното.

— Включи всички екрани!

Крес се намираше пред панорамната гледка от невидими екрани — едни големи, други малки, едни поставени върху вграденото писалище, други показани на стените на сателита и наклонени под такъв ъгъл, че където и да се намираше в кръглата стая, можеше да вижда идеално.

— Скрый новините! — следвайки командата ѝ, всички картини изчезнаха и Крес можа да види през тях голите стени на сателита.

— Покажи папките с данните за: Лин Синдер, Рампион 214, клас 11.3, императора на Източната република, Каито, и на... — Тя замълча, като се наслаждаваше на вълната от очакване, която премина през нея. — Карсуел Трън.

На четири екрана се показва информацията, която Крес бе събрала. Тя седна да прегледа документите, които вече знаеше наизуст.

Сутринта на двадесет и осми август Лин Синдер и Карсуел Трън се измъкват от затвора в Ню Бейджин. Четири часа след бягството им Сибил бе дала заповед на Крес — *намери ги!* Заповед, която беше дошла от самата кралица Левана, както наскоро стана известно на Крес.

Само три минути ѝ отне да изрови справка за Лин Синдер, но почти цялата информация, която беше намерила, се оказа фалшива — фалшива земна самоличност, която някой беше скалпил за момиче от Луната. Крес дори не можеше да определи кога Лин Синдер е пристигнала на Земята. Преди пет години тя просто се бе появила от нищото. По онова време е била вероятно на единадесет. В биографията ѝ се съдържаха данни за семейството ѝ и училището отпреди „катастрофата с кораба“, която бе погубила родителите ѝ и бе довела до операцията, превърнала я в киборг. Но всичко това беше лъжа. Стигаше човек да проследи родословното дърво на Лин Синдер само две поколения назад и щеше да стигне до задънена улица. Архивите бяха създадени, за да хвърлят прах в очите.

Крес изви поглед към папката, в която продължаваше да сваля информацията за император Каито. Неговият файл беше несравнимо по-голям от другите, защото всеки миг от живота му се записваше и подреждаше в папки — от неговите фенове в мрежата до официалните правителствени архиви. Информацията се увеличаваше непрекъснато, а откакто обявиха годеща му с лунната кралица, направо растеше с

лавинообразна скорост. Само дето беше напълно безполезна. Крес затвори връзката.

Досието на Карсуел Трън изискваше повече работа. На Крес ѝ бяха нужни четиридесет и пет минути да влезе във военните архиви на Американското правителство и на още пет други агенции, които си бяха имали работа с него, да събере записите от съдебния процес, статиите, военните досиета, дипломите му, различни документи, декларации за дохода, изобщо цялата история на живота му. А тя започваше с акта за раждането на Трън, продължаваше през многобройните почести и награди, които бе спечелил, докато растеше, и стигаше до влизането му в армията на Американската република, когато бе навършил седемнайсет. Но следите му се губеха след деветнадесетия му рожден ден, когато Трън бе отстранил идентификационния си чип, бе откраднал кораба и бе дезертирал от армията. Това беше денят, в който той бе минал в нелегалност.

Следите му изплуваха отново след година и половина — в деня, когато бе открит и заловен в Източната република.

В допълнение към всички официални сведения, значително количество клюки и сърдечни вълнения се носеше от множеството групи с фенове, които се бяха пръкнали в резултат на изгрялата слава на Карсуел Трън. Разбира се, император Каи имаше повече фенове, но по всичко личеше, че не на едно и две момичета на Земята им се бе завъртяла главата по красивия донжуановец, който бягаше от закона. Последният факт никак не тревожеше Крес. Тя си знаеше, че всички те имаха съвсем погрешна представа за него.

Над папката на Трън стоеше триизмерна холограма, която Крес беше сканирала от завършването му във военната академия. Предпочиташе я пред прословутата затворническа снимка, която беше добила такава популярност — онази, на която Трън намигаше на камерата. Предпочиташе я, защото на холографа той носеше изрядно изгладена униформа с искрящи сребърни копчета и се подсмиваше самоуверено под мустак.

Крес се разтопяваше, щом видеше тази усмивка.

Всеки. Път.

— Здравейте отново, господин Трън — промълви тя тихо на холограмата, а после, като въздъхна замаяно, обърна се към единствената останала папка.

Рампион 214, клас 11.3. Товарният кораб, който Трън беше откраднал от военните. Крес знаеше всичко за кораба — от общия план до графика за техническия преглед (както препоръчителният, така и действителният).

Всичко.

Включително и къде се намираше.

Крес натисна една икона на най-горния ред в папката и смени холографа на Карсуел Трън с галактическата мрежа за позициониране. Появи се Земята. Нащърбените краища на континентите ѝ бяха толкова добре познати на Крес, колкото и програмирането на малката Крес. Та нали бе прекарала половината от живота си в съзерцание на планетата от разстояние двадесет и шест хиляди и седемдесет и един километра!

В кръг около Земята светеха хиляди точки, които показваха всеки кораб и всеки сателит оттук чак до Марс. Един бърз поглед бе достатъчен на Крес да разбере, че ако в този момент погледне през прозореца, от който се виждаше Земята, ще забележи нищо неподозиращия разузнавачески кораб на Източната република, прелитащ край невзрачния ѝ сателит. Преди години понякога се изкушаваше да спре корабите, но имаше ли смисъл? Нито един земен жител не би се доверил на лунитянин, а още по-малко би се втурнал да го спасява. И така, без да обръща внимание на кораба, Крес си затананика и се зае да разчиства точиците от холографа, докато накрая там останаха единствено данните на Рампион — една-единствена жълта точка върху огромния холограф. Крес искаше да анализира кораба на фона на планетата под тях.

Той се движеше на дванадесет хиляди четиристотин и четиринадесет километра над Атлантическия океан.

Тя изкара на холографа данните на своя собствен сателит, който се движеше в орбитата. Ако човек прокараше една връв от сателита до центъра на Земята, тя щеше да мине точно през бреговете на японската провинция.

Корабът беше далеч от нея. Много далеч. Полето на земната орбита все пак беше огромно.

Намирането на координатите на Рампион се бе оказало едно от най-големите предизвикателства за Крес в кариерата ѝ на хакер. Но дори така, само три часа и петдесет и една минута ѝ бяха достатъчни. И през цялото време пулсът и адреналинът ѝ не спряха да пеят.

Първо трябваше да ги открие.

Първо трябваше да ги открие.

За да може да ги защити.

Накрая всичко опря до малко математика и дедукция. Крес използва сателитната мрежа, за да улови сигналите, излъчвани от всички кораби, които обикаляха в орбитата на земята. Отхвърли онези, които имаха проследяващи устройства — знаеше, че те са били свалени от Рампион. Отхвърли и онези, които явно бяха прекалено големи или прекалено малки.

Останаха предимно лунни кораби, а те до един вече бяха в нейно владение. Крес от години разстройваше сигналите им и объркваше радарните вълни. Мнозина от земните жители вярваха, че лунните кораби са невидими заради някакъв трик на съзнанието. Да знаеха само, че всъщност един презрян щит им причинява толкова много главоболия!

Накрая останаха само три кораба в орбитата, които отговаряха на критериите. Два от тях (несъмнено нелегални, пиратски кораби), без да губят и минутка, кацнаха на Земята още щом осъзнаха, че в космоса тече мащабно издирване и всеки миг могат да ги заловят. По-късно Крес от чисто любопитство сканира полицейските протоколи в тяхна близост и научи, че и двата кораба са били засечени в момента на навлизането им в атмосферата на Земята. Глупави злодеи.

Така остана само един кораб. Рампион. А на борда му се намираха Лин Синдер и Карсуел Трън.

Дванайсет минути след като бе открила местонахождението им, Крес обърка всеки сигнал, който криеше опасност да ги намерят, като използва стария си метод. И така, Рампион 214, клас 11.3 изчезна в пространството като с магия.

С изтощени нерви от умственото напрежение Крес се бе проснала възник на неоправеното си легло и извън себе си от щастие зарея поглед в тавана. Беше успяла. Беше ги направила невидими.

От единия от екраните се разнесе звук и Крес трябваше да откъсне очи от носещата се точица, която представляваше Рампион. Завъртя се, но кичур от косата ѝ се заклеци в колелцата на стола и тя се сви от болка. С една ръка Крес издърпа косата си, а с другата събуди екрана. Прозорецът се уголеми с едно движение на пръстите ѝ.

Конспиративни теории от третата ера.

— Ах, не! Поредната ли? — измърмори Крес.

След изчезването на момичето киборг любителите на конспиративните теории си бяха изгубили ума. Едни казваха, че Лин Синдер работи за правителството на Източната република, други, че служи на кралица Левана. Някои вярваха, че е влязла в съзаклятничество с неизвестно тайно общество, което си е поставило за цел да свали от власт това или онова правителство. Имаше хора, които смятаха, че тя е изчезналата лунна принцеса или че знае къде се намира. Според едни тя беше свързана с разпространението на летумозиса, според други беше прелъстила император Каито и сега беше бременна с някакво лунно-земно *съществуване* киборг.

Слуховете, които се носеха около Карсуел Трън, бяха също толкова многобройни. Сред тях имаше и теории за истинската причина, поради която Трън бил попаднал в затвора — например заговорът да убие последния император, съвместната му работа с Лин Синдер, и то години отпреди ареста му, връзката му с подземна мрежа, която проникнала в затвора много отдавна, за да подготви почвата за деня, когато той щял да поиска помощта им. Последната теория твърдеше, че в действителност Карсуел Трън бил лунен чародей под прикритие, чиято задача била да помогне на Лин Синдер да избяга от затвора, така че Луна да си намери извинение да обяви война.

Може да се каже, че никой не знаеше нищо със сигурност.

Освен Крес. Тя знаеше истината за престъпленията на Карсуел Трън, за съдебния му процес, за бягството му — или поне онези части, които бе съумяла да сглоби с помощта на видеонаблюдението и показанията на пазачите, които са били на смяна.

Всъщност Крес беше убедена, че знае повече за Карсуел Трън от всеки друг жив човек. В живота ѝ никога не се случваха нови, необикновени неща и така Трън се беше превърнал за нея в обект на възхищение. Отначало явната му алчност и безразсъдство я бяха отблъснали. Когато беше дезертирал от армията, Карсуел бе изоставил в безизходица на остров в Карибско море една дузина кадети и двама командващи офицери. От частен колекционер в Източната република беше откраднал колекция от скулптури на богини от втората ера. Беше

взел назаем сбирка от венецуелски кукли на сънищата от един музей в Австралия, които може би никога отново нямаше да бъдат изложени за публиката. Освен това имаше и сведения, че Трън неуспешно опитал да ограби една млада вдовица от Източната република, която притежавала голяма колекция от антични бижута.

Крес бе продължила да се рови още по-надълбоко, запленена от саморазрушителния път на Трън. За нея това беше като да наблюдава сблъсък между астероиди — не можеше да откъсне очи от гледката. И тогава в проучването ѝ започнаха да изпълзват странни парадокси.

Трън на осем години. В продължение на четири дни в Лос Анджелис царяла паника, след като някой освободил от зоологическата градина един много рядък тигър от Суматра. На охранителната камера в клетката се видяло как малкият Карсуел, който бил на посещение там с класа си, отваря вратата. На властите след това той казал, че тигърът му се видял опечален заключен в клетката си и затова Трън не съжалявал за постъпката си. За щастие, никой не пострадал и тигърът също бил добре.

На единадесет години. В продължение на седмица Карсуел Трън бил отстранен от училище, защото се сбил с три момчета от класа си. Според доклада на мед-дроида в училището той бил опердашен от съучениците си. После като го разпитали, издал, че едно от момчетата било откраднало портскрийна на момиче на име Кейт Фалоу. Карсуел се опитал да го върне на момичето.

На тринадесет години. Родителите на Трън подали жалба в полицията, защото били ограбени — през нощта от кутията с бижутата на майка му изчезнала диамантена огърлица от втора ера. Огърлицата била проследена и се разбрало, че била обявена за продан по мрежата и неотдавна била закупена за четиридесет хиляди униви от купувач в Бразилия. Продавачът, естествено, бил самият Карсуел, който все още не бил сварил да изпрати огърлицата. Той се видял принуден да върне парите и официално да се извини. В извинението си, което станало обществено достояние, за да не щукнат и на други деца същите идеи, Трън казал, че се е опитал единствено да събере пари за местната благотворителна организация, раздаваща на възрастните хора андроиди помощници.

Един след друг случаите се изпречваха на вниманието на Крес. Кражба, буйство, провинение, отстраняване от училище, мъмрене от

полицията. Но дадяха ли му шанс да обясни, Карсуел Трън винаги имаше причина. Достойна причина. Причина, дето спираше сърцето на Крес, ускоряваше пулса ѝ, будеше възхитата ѝ.

Както слънцето се издигаше над хоризонта на земята, така и нейните впечатления започнаха да се менят. Карсуел Трън съвсем не беше безсърдечен негодяй. Опиташе ли се да го опознае човек, виждаше, че той беше рицар, изпълнен със състрадание. Беше героят, за когото Крес бе мечтала през целия си живот.

Щом Крес направи това откритие, Карсуел Трън започна да изпълва мислите ѝ във всеки момент, в който беше будна. Тя си мечтаеше за дълбока връзка между душите им, за страстни целувки, за дръзки приключения. Не се съмняваше, че стига да се срещнат само веднъж, и той щеше да изпита същото чувство. Тяхната любов щеше да прилича на онази епична любов, която се появяваше на бял свят с взривна мощ и цяла вечност гореше, нажежена до бяло. Онази любов, която ни времето, ни разстоянията, ни дори смъртта можеха да разделят.

Имаше едно нещо, което Крес знаеше за героите, и то бе, че не можеха да устоят на девойка, изпаднала в беда. А тя се намираще в голяма беда.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Скарлет допря памучния тампон до ъгълчето на устата на Вълка и поклати глава.

— Може и да не уцелва често, но като уцели веднъж, държи влага.

Въпреки драскотината, която пълзеше по челюстта му, Вълка грееше, очите му сияеха на лампите в лечебницата.

— Ти видя ли как ме препъна точно преди да замахне? Дори не разбрах какво става. — Вълка потърка замаян с ръце бедрата си, докато краката му подритваха масата за прегледи отстрани. — Май най-сетне започва да се получава.

— Е, добре, доволна съм, че се гордееш с нея, но ще бъде хубаво другия път да не те удря с металната си ръка. — Скарлет отмести тампона. Кучешкият зъб беше срязал устната на Вълка и раната продължаваше да кърви, но вече по-слабо. Тя взе една тубичка с мехлем. — Имаш си нов белег в колекцията, но подхожда на този от другата страна, така че поне ще има симетрия.

— Белезите ми харесват — и той сви рамене, а очите му пробляснаха дяволито. — Навяват ми хубави спомени за разлика от преди.

Скарлет беше сложила малко от мехлема на върха на пръста си, но спря. Вълка беше впил очи във възлестите си ръце и страните му поруменияха едва забележимо. За миг Скарлет също пламна от горещина, припомняйки си нощта, която бяха пропътували без билети с влака Маглев. Беше прокарала пръсти по бледия белег на ръката му, беше докоснала с устните си неясните следи от рани на лицето му. И той я бе сграбчил в прегръдките си...

Тя го бутна по рамото.

— Спри да се хилиш така — каза му и намаза лекичко раната с мехлема. — Раната ти ще започне пак да кърви.

Той мигновено стана сериозен, но когато се осмели да вдигне поглед към Скарлет, очите му още блестяха.

Онази нощ във влака беше единственият път, в който се бяха целунали. Онзи път, когато я целуна, докато беше в плен на глутницата специални агенти, не се броеше. Вълка бе използвал случая да ѝ даде идентификационния чип, с който успя да избяга, но в целувката им нямаше обич и тогава тя го бе презряла.

Но онези мигове във влака Маглев бяха причинили на Скарлет не една безсънна нощ, откакто се бе качила на борда на Рампион. Нощем тя лежеше будна и си представяше как се измъква от леглото, крадешком пресича коридора отсреща до стаята на Вълка, а когато той отваря вратата, без да каже и дума, се притиска в него. Вплита пръстите си в косата му. Загръща се в сигурността, която намираще единствено в ръцете му.

Но тя така и не отиде при него. Не че се боеше да не я приеме — Вълка не се и мъчеше да скрие нито жадния си поглед, нито сладостта от всяко докосване, колкото и нищожно да беше. Той никога не си взе обратно думите, които каза след атаката. *Скарлет, няма друга освен теб. Никога няма да има друга освен теб.*

Скарлет разбираше, че той чакаше тя да направи първата крачка.

Но тъкмо когато бе на път да се предаде на изкушението, тя виждаше татуировката на ръката му — онази, която завинаги го дамгосваше като специален оперативен лунен агент. И все още страдаше дълбоко за загубата на баба си, страдаше от мисълта, че Вълка бе могъл да я спаси. Да я защити. На първо място той не биваше да допуска да я отвлекат.

А това не беше справедливо спрямо него. Отвлечането беше станало, преди той да срещне Скарлет, преди да я обикне. А беше ли опитал да спаси баба ѝ тогава, другите агенти щяха да убият и него. И тогава Скарлет наистина щеше да остане сама на света.

А може би се колебаеше, защото, ако трябваше да бъде честна пред себе си докрай, тя все още се страхуваше малко от Вълка. Когато той беше в добро настроение, флиртуваше с нея и понякога очарователно се смущаваше, тогава ѝ беше лесно да забрави, че у него има и друга страна. Ала Скарлет го бе виждала да се бие прекалено много пъти, за да забрави. И то не в сдържаните схватки между него и Синдер, а в битки, в които той безмилостно прекършваше врата на съперника си, с голи, остри зъби откъсваше месо от костите му. Тя още изтръпваше при тези спомени.

— Скарлет? — Тя подскочи. Вълка я наблюдаваше със свити вежди. — Какво има?

— Нищо — тя се усмихна и изпита облекчение, че усмивката ѝ не беше насила.

Да, Вълка наистина имаше своята тъмна страна, но чудовището, което бе видяла в предишните битки, не беше мъжът, който седеше пред нея сега. Каквото и да бяха направили с него учените на Луната, Вълка бе показал неведнъж, че може сам да избира, че може да е друг.

— Мислех си за белезите ти — рече тя и завъртя капачката на мехлема. Устната на Вълка бе спряла да кърви, но ожуленото щеше да се заличи чак след няколко дни. Скарлет обви с ръце лицето му, килна го назад, целуна го по раната. Вълка остро пое дъх, замръзна неподвижно като скала — нещо неприсъщо за него.

— Няма страшно, ще оцелееш — каза му тя и в същия миг се отдръпна от него. После хвърли тампона в шахтата за боклука.

— Скарлет? Вълк? — гласът на Ико изпука от говорителите на стената. — Елате в товарното отделение. Дават нещо, което ще искате да видите.

— Идваме веднага — отвърна Скарлет и прибра набързо лекарството и марлите. Вълка скочи от масата. Когато Скарлет хвърли поглед към него, той се усмихваше широко и потъркваше с един пръст раната си.

В товарното Трън и Синдер се бяха настанили удобно на един сандък, приведени над колода от хартиени карти за игра. Косата на Синдер беше все така чорлава от скорошната ѝ половинчата победа над Вълка.

— Ах, чудесно! — рече Трън и вдигна поглед. — Скарлет, кажи ѝ на Синдер, че мами.

— Не мамя!

— Току-що обяви два чифта един след друг. Не може така!

Синдер скръсти ръце.

— Трън! Тъкмо свалих в мозъка си официалните правила на играта. Много добре знам какво мога и какво не мога да правя!

— Аха! — Трън щракна с пръсти. — Ето на, виждаш ли? Не можеш така да си сваляш, каквото поискаш по средата на игра роял. Такива са правилата на кораба, съжалявам. Ти мамиш!

Синдер рязко вдигна ръце нагоре и навсякъде из товарното помещение се разлетяха карти. Скарлет улови три във въздуха.

— Аз също знам, че нямаш право да обявяваш два чифта един след друг. Баба ми така ме е учила, но може би тя просто така знаеше да играе.

— А може би Синдер мами!

— Не мамя! — Синдер стисна зъби и изръмжа.

— Ико ни извика да видим нещо — обади се Скарлет и остави картите на купчината.

— *Oui, mademoiselle* — рече Ико с акцента, който Трън имитираше, когато разговаряше със Скарлет. Само дето Ико го докарваше много по-автентично от него. — Дават последните новини за специалните оперативни агенти от Луната. — Нетскрийнът на стената трепна, Ико скри тиктакация часовник и схемата на двореца, а на тяхно място показва поредица от репортажи — репортери и песъчливи кадри, на които въоръжени войници подбутваха половин дузина мускулести мъжаги да се качат в охраняван хеликоптер. — Изглежда, че след атаката Американската република е започнала разследване на оперативните агенти, а в момента тече операция за залавянето на престъпниците в трите града на Републиката, които бяха атакувани: Ню Йорк, Мексико Сити и Сао Паоло. Вече са заловили петдесет и девет агенти и четирима чародеи, които ще бъдат задържани като военнопленници.

Скарлет приближи екрана, на който се виждаше кадър от остров Манхатън. Изглежда, тази глутница се бе укривала в изоставен ръкав на метрото. Ръцете и краката на бойците бяха вързани и от наобиколилите ги военни отряди към всеки от тях стърчаха насочени поне по две пушки. Но всички мъже изглеждаха толкова безгрижни, сякаш беряха диви цветя на полето. Един от тях дори се усмихна развеселено на камерата, докато го караха покрай нея.

— Познаваш ли ги?

— Не много добре — измърмори Вълка. — Различните глутници обикновено не общуват помежду си. Но съм ги виждал в столовата и понякога по време на тренировките.

— Май не са се трогнали много — намеси се Трън. — Явно е, че никога не са опитвали менюто в затвора.

Синдер се премести и застана до Скарлет.

— Няма да останат там дълго. Сватбата е след две седмици. Тогава ще ги освободят и ще ги изпратят обратно на Луната.

Трън затъкна палци в гайките на колана си.

— В такъв случай престоят им в затвора ще бъде пълна загуба на средства и време.

— Не съм съгласна — възрази му Скарлет. — Хората не могат да продължават да живеят в страх. Правителството се старее да им покаже, че взимат всички мерки, за да не допуснат ново клане. И по този начин чувстват, че имат власт над ситуацията.

— Ами какво ще стане, когато Левана отвърне на удара? — поклати глава Синдер. — Смисълът на брачния съюз беше да обуздаят гнева ѝ.

— Тя няма да отвърне на удара — каза Вълка. — Мисля си дори, че пет пари не дава за нас.

Скарлет хвърли поглед към татуировката на ръката му.

— Пет пари не дава ли? След целия труд, който е вложила в създаването ви... тоест тяхното.

— Тя не би изложила на риск Съюза. Не и заради специалните агенти, които бяха създадени с една-единствена цел — да поемат това първо настъпление срещу хората и да им напомнят, че лунитяните могат да бъдат сред тях, навсякъде. Искаше да ги накара да се боят от нас — Вълка взе да се мести неспокойно от крак на крак. — Но ние вече не ѝ трябваме.

— Дано си прав — обади се Ико, — защото след като американците вече откриха как да проследяват агентите, очакванията на всички са и останалите страни от Съюза да последват примера им.

— И как са ги проследили? — попита Синдер и нагласи опашката си.

От охладителната система шумно изсвистя въздишка.

— Оказа се, че лунитяните успели да програмират по една шепа от мед-дроидите, разпределени в чумните изолатори по целия свят. Мед-дроидите събирали идентификационните чипове на умрелите и ги изпращали на специалните агенти, където ги препрограмирали, вкарвали ги в телата им и така те успявали да се слоят с обществото. След като правителството разбрало каква е работата, останало просто да се проследят чиповете, а те ги отвели право до базите на глутниците.

— Пеони... — Синдер се приближи още повече до нетскрийна. — Ето защо онзи андроид искаше да вземе чипа ѝ. Значи, ако аз го бях оставила, той щеше да бъде имплантиран в тялото на един от тях, така ли?

— Каква неподправена насмешка има в думите ти за нашите кучешки приятели — подхвърли Трън.

— Извинявай, Вълк. — Синдер потърка слепоочията си. — Не говорех за теб. — Тя се поколеба. — Всъщност... и за теб говоря. За всички ви. Пеони беше *по-малката ми сестра*. Много хора са умрели от болестта, а самоличността им е била поругана така. Не се обиждай, моля те.

— Няма нищо — успокой я Вълка. — Ти си обичала сестра си. Аз бих почувствал същото, ако някой искаше да заличи самоличността на Скарлет и да я даде на армията на Левана.

Скарлет замръзна, а страните ѝ пламнаха. Какво каза Вълка току-що? Че...

— О! — изцвърча Ико. — Вълка току-що каза, че *обича* Скарлет! Толкова е мил!

Скарлет се сви.

— Той не е казал... не това... — тя стисна ръце в юмруци до тялото си. — Хайде да се върнем на темата за заловените войници, моля ви!

— Изчерви ли се? Защото гласът ѝ звучи, като да се е изчервила.

— Да, изчерви се — потвърди Трън и разбърка картите. — Да ти кажа, Вълка също изглежда развълнуван...

— Хайде, *съсредоточете се* — призова ги Синдер. На Скарлет ѝ идваше да я целуне. — Стигнахме до чиповете — мед-дроидите са взимали идентификационните чипове на жертвите на чумата. И понататък?

Ико взе да идва на себе си след вълнението и светлината притъмня.

— Това повече няма да се случва занапред. Докато ние с вас разговаряме, всички американски андроиди от изолаторите се диагностицират и препрограмират. Несъмнено целият Съюз ще направи същото.

На екрана и последният агент се качи в бронирания кораб. Вратата издрънча тежко зад гърба му и се заключи.

— Една заплаха по-малко за нас — отдъхна си Скарлет. — Дано да ги заловят и в Европа и да ги убият.

— Дано не си помислят, че с това работата им се свършва — коментира Синдер. — Както каза и Вълка, същинската война още не е започнала. Земята трябва да е нащрек, да се готви за неочакваното.

— А нашата задача е да се подготвим да предотвратим сватбата и да те качим на трона — додаде Скарлет и видя как Синдер се сепна при намека, че ще стане кралица. — Успеем ли да се справим, войната ще свърши с тези нападения.

— Имам предложение — намеси се Ико и смени репортажа за лунните агенти с друг, който беше за предстоящата сватба. — Така и така ще се вмъкнем в двореца на Ню Бейджин, докато Левана е там, защо тогава просто не я убием? Не искам да звуча като хладнокръвен убиец, но няма ли така да разрешим всичките си проблеми?

— Тази работа няма да е толкова лесна — отвърна ѝ Синдер. — Не забравяй с кого си имаме работа. Левана може да промие съзнанието на стотици хора едновременно.

— Да, но на мен нищо не може да ми направи — възрази Ико. — Нито на теб.

— Цяла армия ще ни трябва само за да я приближим. — Вълка поклати глава. — А около нея ще бъде пълно със стражи и чародеи. Да не говорим за хората, които би могла да използва като щит, а също и да ги превърне в оръжие.

— В това число и Каи — рече Синдер.

Моторът на кораба взе да пърпори и стените му се разтресоха.

— Имаш право. Не можем да рискуваме живота му.

— Но пък бихме могли да кажем на света, че Левана е измамница, убийца. — Синдер сложи ръце на кръста. — И бездруго на всички вече е известно, че кралицата е чудовище. Трябва само да им покажем, че ако тя стане императрица, смъртна опасност ще грози живота на всички.

ГЛАВА ПЕТА

— Четвърти екран — рече Крес и присви очи към дъската с фигурите, — скок на... Д5 — и без да дочака анимираният шут да се преметне на новата си позиция, Крес насочи вниманието си към другата игра. — Пети екран. Вземи рубините и кинжалите. Откажи се от короните.

Екранът светна, но момичето вече бе минало на следващия.

— Шести екран. — Тя замълча и взе да дъвче крайчетата на косата си. Дванайсет редици с числа запълваха екрана — някои кутийки бяха празни, други бяха оцветени в различни цветове и шарки. Умът на Крес се завърза на флъонга от едно уравнение, което и тя не беше сигурна дали ще може да сметне втори път. И тогава загадката ѝ се проясни, отговорът изгря ясно като Луната над Земята — 4 Жълто на 3А. 7Б е черно 16. 9Г е черно 20. — Таблицата се стопи и на нейно място се появи певец от втора ера, който пееше придиханно на микрофона, а публиката бурно аплодираше.

— Поздравления, како — рече малката Крес. — Печелиш играта!

Но победата на Крес не трая дълго. След като се обърна на една страна, тя направи нов анализ на първата игра и видя хода на малката Крес, който беше направила след нейния последен ход. Гордостта ѝ понесе съкрушителен удар. Крес се бе окупирала в ъгъла.

— Първи екран — измърмори тя, преметна косите си през едното рамо и разсеяно взе да омотава мокрите им краища около пръстите си. След пет намотки победата ѝ на шести екран беше забравена. Малката Крес бе на път да спечели тази игра.

Крес въздъхна и направи единствения възможен ход, но след него малката Крес незабавно изпрати царя си към центъра на холографския лабиринт, за да вземе златната чаша. Появи се един ухилен шут и погълна остатъка от играта.

Крес изпъшка, отмести косата от врата си и зачака задачата, която по-малкото ѝ Аз щеше да ѝ избере наслауки.

— Спечелих! — възкликна малката Крес, щом холографът се скри обратно в екрана. Останалите игри автоматично се заключиха. —

Дължиш ми десетминутен кънтри-уестърн танц, а след него и тридесет клякания с подскоци. Хайде, давай!

Крес изви очи. Искаше ѝ се да не е била толкова дяволита, когато е записвала гласа си. Но направи, каквото се искаше от нея, и стана от леглото. В това време на всички екрани се появи мъж с мустаци и висока шапка, затъкнал пръсти в гайките на панталоните си.

Преди две-три години Крес разбра, че жилището не ѝ предлагаше кой знае какви възможности за раздвижване, и взе, че полудя по спорта. Към всички игри инсталира програма, която избираше измежду най-различни упражнения, и всеки път, щом изгубеше на някоя игра, трябваше да прави упражненията. Крес честичко съжеляваше, че е сложила програмата, но пък без нея досега да беше се сраснала със стола си. А и, честно казано, танците и йогата ѝ допадаха. Но кляканията с подскоците никак не ги обичаше.

Китарите тъкмо издрънчаха, за да възвестят началото на кънтритото, когато силен звън отложи неизбежното. Затъкнала палци, все едно имаше гайки на колана, Крес обходи с поглед екраните.

— Какво става, малка Крес?

— Получихме молба за директна връзка от неизвестен потребител: Механик.

Стомахът ѝ се обърна, сякаш току-що бе направила задно премятане.

Механик!

Крес нададе вик и от бързане почти се прекатури върху най-малкия екран. Набързо въведе кода за прекратяване на спортните занимания, провери защитната система и настройките за поверителност и го видя: запитване за директна връзка заедно с най-невинния въпрос:

Приемате ли връзката?

С пресъхнала уста Крес приглади косата си с длани.

— Да! Приемаме!

Прозорецът изчезна, екранът почерня и след това...

След това...

Там се появи той.

Карсуел Трън.

Бе се изтегнал удобно на креслото, а подметките на ботушите му се мъдреха току пред екрана. Трима души стояха точно зад него, но Крес виждаше единствено сините очи, които се взираха право в нея и започваха да се пълнят с онова секващо дъха благоговение, което чувстваше и тя самата.

Същото възхищение.

Същото омагьосване.

Деляха ги два екрана и необятното празно пространство. Но Крес чувстваше как връзката помежду им се кове от този поглед. Връзка, която не можеше да бъде разрушена. Очите им се срещаха за първи път, но от израза на истинско смайване на лицето Трън тя разбра, че и той изпитва същото.

Руменина плъзна по страните ѝ. Ръцете ѝ затрепераха.

— Майчице мила! — пророни Карсуел Трън, свали краката си на пода и се наведе напред, за да я разгледа по-отблизо. — Това цялото нещо само коса ли е?

Връзката се скъса, фантазията за съвършения миг истинска любов се разпадна в пространството. Неочаквана, съкрушителна паника стисна Крес за гърлото. Тя изпищя, скри се от камерата и се хвърли под писалището. Гърбът ѝ се удари в стената глухо, та чак зъбите ѝ щракнаха. С пламнало лице и гръмовно блъскащо сърце Крес се сгуши там и огледа стаята — стаята, която виждаше и самият Трън: завивките на леглото бяха смачкани, а от всички екрани мустакатият мъж я приканваше да сграбчи въображаемия си партньор и да го завърти във вихрен танц.

— Ама къде се изпари това момиче? — чу се от екраните гласът на Трън.

— Кажи ми честно, Трън. — Момичешки глас. Лин Синдер? — Замисляш ли се някога какво ще кажеш, преди да си отвориш устата?

— Че какво толкова съм казал?

— *Това цялото нещо само коса ли е?*

— Ама ти видя ли я? Косата ѝ прилича на кръстоска между гнездо на сврака и кълбо прежда, раздърпано от леопард.

Удар на сърцето ѝ.

— Леопард ли?

— Това беше първата голяма котка, която ми дойде на ума.

Крес побърза да посреще с пръсти сплетените коси около ушите си. Косата ѝ не беше подстригвана, откакто я бяха затворили на сателита, и вече стигаше под коленете ѝ. Сибил никога не донасяше остри предмети на сателита, а и Крес отдавна бе престанала да сплита грижливо косата си. Че кой ли щеше да я види?

Ах, да беше си пооправила малко косата тази сутрин. Да беше си сложила роклята без дупка в яката. Беше ли си измила зъбите след закуската? Не помнеше да ги е мила. Сигурна беше, че между зъбите ѝ сега е пълно с остатъци от спанак и от сушените вакуумирани яйца по флорентински.

— Остави на мен да говоря с момичето.

Шум от преместване.

— Ехо? — друго момиче. — Знам, че ме чуваш. Извинявай, но приятелят ми си е такъв — плещи ги, без много да мисли. Не му обръщай внимание.

— Той и на нас ги говори едни, но ние не му обръщаме внимание — каза първият момичешки глас. Крес взе да търси огледало или някакъв предмет, който да ѝ свърши същата работа.

— Трябва да поговорим с теб. Аз съм... Аз съм Синдер. Механикът, който поправи андроида. Помниш ли?

С опакото на ръката си Крес удари, без да иска, коша с дрехите. Кошът се удари в стола на колелца, а той се плъзна през стаята, стигна до средата и се блъсна в отсрещното бюро. Наполовина пълната чаша с вода се залюля заплашително. Крес замръзна на място, очите ѝ се разшириха, докато чашата се накланяше право към диска, който съхраняваше малката Крес.

— Ехо? Не улучихме ли подходящ момент?

Лека-полека чашата спря да се клати и застана неподвижно. Нито една капчица не се бе разляла. Крес въздъхна.

Тази среща трябваше да премине по друг начин. Другояче си я беше представяла стотици пъти. Какви думи изричаше тя в мечтите си? Как се държеше? Къде беше останала онази Крес?

Срамът от кнэтританцъора (*обърнете се с лице към партньора си и се завъртете*) я изгаряше. Мислеше само за него, за косата си, дето била като гнездо на сврака, за потните си длани, за оглушителното биене на сърцето си.

Крес стисна очи, насили се да се съсредоточи, *да мисли*. Тя не беше глупаво момиче, което се е скрило под писалището си. Тя беше... беше...

Актриса!

Величествена, спокойна, даровита актриса. Облечена в рокля с пайети, които блещукаха като звезди, рокля, заслепяваща всеки, който я зърнеше. Не биваше да поставя под съмнение силата си да омайва обкръжението си, както чародеите никога не поставяха под съмнение способността си да манипулират тълпата. Тя бе ослепителна. Бе...

Все така свита под бюрото.

— Чуваш ли ме?

Изпръхтяване.

— Да, всичко се развива просто чудесно. — Карсуел Трън.

Крес трепна, но дишането ѝ вече се успокояваше и тя все поплътно се обгръщаше във фантазията си.

— Всичко тук е декор — промълви тихичко на себе си, така че да не чуят. Представи си всичко ясно. Това не беше нейната стая, не беше храмът, затворът ѝ. Това беше сценичен декор, имаше камери, прожектори, множество режисьори, продуценти, асистенти андроиди, които се въртяха насам-натам.

А тя беше актриса.

— Малка Крес, сложи спортната програма на пауза, моля те.

Екраните замръзнаха, стаята утихна и Крес изпълзя изпод писалището си.

Пред монитора седеше Синдер, а над рамото ѝ надничаше Карсуел Трън. Крес му хвърли бърз поглед, колкото да улови извинителната му усмивка, но от нея сърцето ѝ само подскочи още поуплашено.

— Здравей — заговори Лин Синдер. — Извинявай, че така те стреснахме. Помниш ли ме? Приказвахме преди две седмици, в деня на коронацията и...

— Д-да, помня те, разбира се — запъна се Крес. Коленете ѝ затрепераха, докато тя бързешком придърпа стола към себе си и седна в него. — Слава богу, че си добре. — Тя се застави да не отмества очи от Лин Синдер. И да не поглежда към Карсуел Трън. Успееше ли да се стърпи да не го погледне втори път, щеше да съумее да се справи.

Щеше да издържи. Но изкушението да закове поглед върху лицето му не я напускаше, теглеше я към него.

— Благодаря ти — отвърна Синдер. — Не бях сигурна дали... Всъщност, ти следиш ли новините от Земята? Знаеш ли какво се случи след като...

— Всичко знам.

Синдер замълча. Крес осъзна, че думите ѝ излязоха някак набързо от устата ѝ, и си напомни, че щом ще играе такава изискана роля, трябва да говори ясно. Затова поизправи стойката си и обясни:

— Следя всички новини. Известно ми е, че са те забелязали във Франция. Проследих кораба ви и така разбрах, че не е бил унищожен, но не знаех добре ли си, ранена ли си, не знаех нищо за това, което се е случило. Опитах се да осъществя връзка с ДИРКОМА, но ти все не отговаряше. — Тя мъничко се посви; пръстите ѝ връзваха оплетената ѝ коса. — Доволна съм, че си жива и здрава и всичко е наред.

— Да, Синдер е добре, всички сме живи и здрави и на никого нищо му няма — намеси се Трън и се облакът на рамото на Синдер. После се приведе към екрана със свъсени вежди. Неизбежно беше да не срещне очите му. От устните ѝ се изтръгна неволен писък, какъвто никога преди не бе издавала. — Какво каза току-що? Че си успяла да проследиш кораба ни, това ли каза?

Крес отвори уста, но почти веднага я затвори, защото от нея не излезе ни звук. Накрая едва съумя да кимне. Трън я изучаваше с присвити очи, като че се мъчеше да определи дали лъже. Или пък просто беше малоумна. Крес жадуваше да изпълзи обратно под писалището си.

— Гледай ти! — провлачено изрече той. — Я повтори за кого работиш.

Ти си актриса. Актриса!

— За господарката — Крес произнесе с мъка думата. — Господарката Сибил. Тя ми заповяда да ви открия, но аз още нищо не съм ѝ казала. И няма да ѝ кажа нищо, затова не бива да се безпокоите. Аз... Откакто ви намерих, обърквам сигналите на радарите и внимавам спътниците за наблюдение да гледат в другата посока, когато минавате край тях. Общо взето, с ей такива неща се занимавам. Затова и никой друг няма да може да ви намери. — Момичето се поколеба, осъзнавайки, че четири лица я зяпаха, като че цялата ѝ коса изведнъж

бе опадала. — Сигурно сте забелязали, че все още не са успели да ви пипнат.

Синдер повдигна вежди и плъзна поглед към Трън, а той неочаквано се разсмя.

— А ние през цялото време си въобразявахме, че Синдер прави някаква чародейска магия на другите кораби! А то си била ти!

Синдер се намръщи, а Крес не можа да реши към кого от двама им бе насочено раздражението ѝ.

— Май трябва да ти благодарим от все сърце за свършената работа.

Крес сви неловко рамене.

— Не беше кой знае каква философия. Най-трудната част беше да ви открия, но с тази работа можеше да се справи всеки. Иначе лунитяните открай време промъкват корабите си през галактиката, без да бъдат засечени от радарите.

— Цената, обявена за главата ми, ще стигне да си купя Японската провинция — рече Синдер. — Ако работата беше толкова лесна, досега някой друг щеше да ни е открил. Благодаря ти.

По врата на Крес полази руменина. Трън мушна Синдер по ръката.

— Разтопи я с ласкателствата си. Добра стратегия.

Синдер изви очи.

— Виж, причината да се свържем с теб е, че ни трябва помощта ти. И то далеч повече, отколкото си мислех отначало.

— Ще направя всичко, *всичко* — повтори Крес и отви косата си от китките. — Само кажете какво.

— Видя ли как се държат другите момичета? — Трън сияеше. — Защо не можеш и ти да бъдеш толкова внимателна.

Другото момиче го тупна по рамото.

— Тя дори няма представа какво ще поискаме от нея. — Крес за първи път спря погледа си на момичето. То имаше къдрава червена коса, лунички красяха целия ѝ нос, а формите ѝ изпъкваха несправедливо преувеличени до Синдер, която си беше доста ръбата. Мъжът зад тях се извисяваше и над двете им, имаше кестенява коса, която стърчеше на всички страни, а поизбледнелите му белези намекваха, че в живота му не минаваше и ден без сбивания. На устната му се виждаше съвсем прясна драскотина.

Крес си придаде самоуверен вид.

— Как да ви помогна?

— Когато говорихме предишния път с теб, в деня на бала, тогава ми каза, че шпионираш висшите политици на Земята и след това докладваш на Левана. Каза ми още, че веднъж стане ли императрица, Левана планира да убие Каи, за да се сдобие с пълен контрол над Източната република. А тази власт тя ще използва да удари всички земни страни с мащабна атака.

Крес кимна, може би прекалено енергично.

— Искаме хората да научат на какво е готова Левана само и само да завладее цялата Земя, а не единствено Републиката. Стига другите лидери на Земята да научат, че през всичкото това време ги е шпионирала и възнамерява да нападне страните им при първа възможност, тогава те никога не биха приели тази сватба. Не биха приели Левана да стане една от тях. Тогава сватбата ще се отмени и... ако късметът е на наша страна, ще успеем да... Крайната ни цел е да детронираме кралицата завинаги.

Крес облиза устни.

— И... каква е моята задача?

— Да ни намериш доказателства. Трябват ни доказателства за кроежите на Левана, за пъклените ѝ дела.

Замислена, Крес се отпусна назад на стола си.

— Имам копия от всички подслушвания, които сме правили през годините. Няма да е трудно да се намерят онези видеозаписи, които са най-уличаващи. Мога да ви ги изпратя по ДИРКОМА.

— Отлично!

— Но тези улики все пак са косвени. Те биха доказали само, че Левана си е вряла носа в работите на другите лидери, а не че е имала планове да окупира страните им. Аз дори нямам документи, че Нейно Величество е искала да убие императора. Това са си мои подозрения, изводи, които съм си направила от подхвърлени реплики на господарката.

— Добре, ще вземем, каквото имаш. Левана вече веднъж ни нападна. Няма да се наложи дълго да увещаваме хората на Земята, че тя пак би го сторила.

Крес кимна, но ентузиазмът ѝ се бе поизпарил. Покашля се и каза:

— Господарката ще познае кадрите и ще разбере, че аз съм ви ги дала.

Усмивката на Синдер взе да чезне и на Крес ѝ стана ясно, че нямаше нужда да дава повече пояснения. За предателство щяха да я екзекутират.

— Съжалявам — рече Синдер. — Ако имаше как да те отведем оттам, веднага щяхме да долетим при теб. Но не можем да рискуваме да кацнем на Луната. Минаването през охраната на аеродрума...

— Но аз не съм на Луната! — Крес изстреля думите с нова надежда. — Няма да става нужда да ходите на Луната. Аз не съм там.

Синдер разгледа внимателно стаята на Крес.

— Но нали каза, че не си успяла да се свържеш със Земята, значи не може да си тук...

— Намирам се на сателит. Мога да ви дам координатите му. Още преди няколко седмици проверих дали Рампион разполага със съвместими механизми за скачване. Ако не друго, поне двете стандартни капсули на борда са съвместими. Те... нали са още с вас?

— Намиращ се на сателит ли? — възкликна Трън.

— Да. Нагласен е да обикаля около Земята през полюсите на шестнайсет часа.

— Откога живееш на сателит?

Крес нави косата си около пръстите.

— От седем години... или там някъде.

— От седем години? И напълно сама?

— Д-да. — Крес сви рамене. — Господарката ми носи храна и вода. Имам достъп до мрежата, така че не е чак толкова лошо, но...

— Та ти си затворник! — ахна Трън.

— Предпочитам да се наричам девойка, изпаднала в беда — измърмори тя. Устата на Трън се изви нагоре и неговата съвършена полуусмивка от фотографията на завършването му изгря. Видът му беше съвсем мъничко дяволит и обезоръжаващо чаровен. Сърцето ѝ спря. Но и да бяха видели как Крес се разтапя на стола си, никой от четиримата не обели и дума.

Червенокосото момиче се отмести от картината, но Крес продължаваше да чува гласа ѝ:

— И бездруго Левана дава мило и драго да ни залови. Какво значение има за нас дали ще я предизвикаме още веднъж?

— Освен това — каза Синдер, като размени поглед със спътниците си, — нали не искаме да оставим в ръцете ѝ момиче, което знае как да проследи кораба ни?

Пръстите на Крес взеха да изтръпват там, където косата прекъсваше кръвообращението ѝ, но тя дори не забелязваше. Трън наклони главата си на една страна и се вгледа в нея през екрана.

— Така да бъде, девойко. Пращай насам координатите си.

ГЛАВА ШЕСТА

— Да преминем на вечерята. На последния ни разговор Нейно Величество даде одобрението си за традиционното угощение с осем блюда, което ще се проведе след церемонията. Предлагам ви да започнем с квартет от сашими^[1], а след тях лека супа, може би имитация на супа от акулови перки, която според мен ще постигне равновесие между старите традиции и модерната чувствителност. — Организаторката на сватбеното тържество замълча. Нито Каи, който се бе изтегнал на канапето в кабинета си, прострял една ръка на очите си, нито първият му съветник Кон Торин възрази. Жената се покашля и продължи. — Като трето ястие си помислих, че задушеното свинско шкембе, залято със зелено манго, ще бъде чудесен преход към вегетарианското предястие, за което ви препоръчвам *потол*^[2] с макови семена, положен върху бананови листа. За петото ястие се канех да говоря с уредниците за нещо като къри с миди, придружени може би с резлив сос от кокос и зелен лимон. Ваше Величество има ли някакви предпочитания дали кърито да бъде с омари, скариди или с миди?

Каи отлепи ръката си от лицето, колкото да надникне през пръстите си към сватбената организаторка. Ташми Прия отдавна беше прехвърлила четиридесетте, но кожата ѝ беше останала като на двадесет и девет годишна. Косата ѝ обаче лека-полека посивяваше и Каи си помисли, че през изминалата седмица сивото се бе умножило значително — жената беше назначена да предава желанията на невестата на останалите координатори на сватбата. Императорът и за миг не подценяваше стреса, под който се намираше Прия от работата си с кралица Левана.

За щастие, както му се струваше, жената наистина я биваше в работата ѝ. Бе приела да се захване с планирането на кралската сватба, без за миг да се поколебае, и нито веднъж не се бе уплашила от желанията на Левана. Професионалният ѝ перфекционизъм се виждаше във всяко решение, което взимаше, дори в начина, по който се обличаше — с измамно фин грим и пригладена коса, от която не стърчеше и косъмче. На фона на тази простота гардеробът на Прия се

състоеше от традиционни индийски сарита от тежка коприна, в която бяха вплетени тънки нишки в ярки цветове, с богата бродерия. Тази смесица придаваше на Прия кралска осанка, каквото на самия Каи в този момент липсваше.

— Миди, омари... — рече той под носа си, като се мъчеше всячески да не се разсейва. Но се предаде и пак покри очите си. — Все едно ми е, нека Левана да избере.

След кратко мълчание императорът чу тракането на маникюра ѝ по портскрийна.

— Може после пак да се върнем на менюто за празника, а сега по въпроса за церемонията. Кралицата избра да ви бракосъчетае африканският министър-председател — господин Камин. Одобрявате ли предпочитанието ѝ?

— Не бих могъл да си представя по-подходящ човек от него.

— Отлично! А помислихте ли какви да бъдат брачните ви клетви?

Каи изсумтя:

— Махнете всичко, което има общо с любовта, уважението, радостта, и аз ще се подпиша с две ръце под тях.

— Ваше Величество — каза Торин, но така че от устата му титлата не прозвуча като израз на уважение, а като наказание. Каи въздъхна и се изправи на канапето. Торин беше седнал срещу Прия, а в ръка държеше ниска чаша само с ледени кубчета в нея. Той обикновено не пиеше и това само напомни на Каи, че времената бяха тежки за всички им.

Каи пак насочи вниманието си към Прия, която стоеше с непроницаемо лице, както изискваше професионализмът ѝ.

— Вие какво предлагате за клетвите?

Клепачите ѝ леко, почти извинително се свиха в ъгълчетата и императорът почувства, че нещо ужасно се задаваше насреща му.

— Нейно Величество лунната кралица предложи вие сам да си напишете брачната клетва, Ваше Величество.

— О, звезди! — Каи падна назад върху възглавничките. — Моля ви! Всичко друго, само не и това.

Колебание.

— Бихте ли желали аз да ги напиша вместо вас, Ваше Величество?

— Това влиза ли в служебните ти задължения?

— От мен зависи сватбата да мине по мед и масло. Значи влиза.

Каи впи поглед в накичените с пискюли полилеи, които вървяха по дължината на тавана. Цяла седмица отне на охраната му да обърне всяка вещ в кабинета му, а накрая бяха открили едно-единствено записващо устройство, по-малко от нокът, завряно в един от полилеите. Освен него друго нищо не намериха. Съмнение нямаше, че то беше лунитянско и Каи през цялото време е бил прав — Левана го шпионираше.

Личните му покои също бяха щателно претърсени, но там нищо не се намери. Към днешна дата това бяха единствените две места, на които императорът си позволяваше да говори свободно за годеницата си, при все че и там в главата му винаги се обаждаше едно предупреждение. Той искрено се надяваше, че охраната не бе пропуснала нищо.

— Благодаря ви, Ташми-джи. Ще обмисля предложението ви.

Прия кимна и се изправи.

— Днес следобед имам среща с уредника по храната. Ще видя дали той няма да предложи нещо за останалите ястия.

Каи се изправи, но ставането се оказа учудващо мъчна работа. Заради стреса от изминалите седмици той беше отслабнал с няколко килограма, но при все това се чувстваше по-тежък от всякога — сякаш тежестта на всички хора в Републиката го смазваше.

— Благодаря ви за всичко — рече той и се поклони, а в това време жената събра мострите за цвета и платовете.

— Ще говорим утре сутринта отново преди пристигането на чародей Парк.

Каи простена:

— Толкова скоро ли дойде денят на пристигането му?

Торин се покашля.

— Искях да кажа, че това е чудесно! Толкова ми беше приятно в неговата компания първия път.

По устните на Прия премина усмивка и тя се изниза през вратата. Каи се сдържа да не изпъшка мелодраматично и рухна обратно на канапето. Знаеше, че се държи като малко дете, но му се струваше, че от време на време му се полагаше да си изпусне гнева, особено след като се намираше в уединението на собствения си

кабинет. Навсякъде другаде от него се очакваше да се усмихва и да разгласява на всеослушание с какво нетърпение очаква сватбата, колко изгоден беше този съюз за Републиката, как не таял никакви съмнения, че бракът му с кралица Левана ще обедини хората на Земята и Луната по начин, който от векове не е бил виждан, и това несъмнено ще доведе до по-голямо взаимно разбиране и зачитане между културите на двете планети. Бракът бе първата крачка към заличаването на омразата и заблудението, но имаше ли човек на Земята, който да му повярва?

Каи мразеше Левана. Мразеше и себе си, защото ѝ се бе дал. Мразеше факта, че години наред баща му бе успявал да обуздае кралицата и заплахите ѝ, докато само за седмица-две след качването му на престола Каи бе оставил всичко да се изплъзне от ръцете му.

Мразеше и факта, че кралица Левана най-вероятно бе започнала да крои замислите си от мига, в който бе обявено, че император Рикан, бащата на Каи, е заболял, а синът му ѝ бе паднал право в лапите.

Каи не можеше да понесе мисълта, че тя ще спечели.

Ледът в чашата на Торин изтрака и пукна, когато той се наведе напред.

— Много сте блед, Ваше Величество. Мога ли да направя нещо за вас? Има ли нещо, което бихте желали да обсъдим заедно?

Каи отметна перчема от челото си.

— Кажете ми честно, Торин. Мислите ли, че бракът ми е грешка?

Торин дълго обмисля въпроса, а накрая остави чашата си настрана.

— При атаката от Луна бяха убити шестнадесет хиляди души. Шестнадесет хиляди жертви само в рамките на няколко часа. Оттогава минаха единадесет дни. Не бих могъл да си представя колко човешки живота бяха пощадени заради компромиса, на който се съгласихте с кралица Левана. — Съветникът на императора допря в скута си върховете на пръстите си. — Да не забравяме и колко много хора ще бъдат спасени, щом ни предоставят лекарството за летумозиса.

Каи захвапа бузата си от вътрешната страна. Същите аргументи въртеше и той в главата си. Постъпката му беше правилна. Той спасяваше човешки животи. Защищаваше народа си.

— Разбирам жертвата, която правите, Ваше Величество.

— Така ли? — раменете му се напрегнаха. — Защото подозирам, че тя ще се опита да ме убие. Още щом получи, каквото ѝ трябва.

Веднага след коронацията.

Торин пое остро дъх и Каи си помисли, че това не беше нищо ново за него.

— Няма да позволим това да се случи.

— Нима можем да я спрем?

— Сватбата няма да бъде вашата смъртна присъда. Имаме време да измислим някакъв изход. Най-сетне Левана... все така иска да има наследник.

Каи не можа да скрие гримасата си.

— Да, това е голямо успокоение. Много голямо успокоение.

— Разбирам ви. Но това все пак означава, че поне засега вие сте й нужен.

— Така ли мислите? Нали знаете каква слава им се носи на лунитяните. Съмнявам се, че Левана дава пет пари кой ще е бащата на детето, стига то да има баща. Нали бащата на принцеса Селена също не се знае кой е? Хич не съм убеден, че съм нужен на Левана за друго, освен да й кажа „Да“ и да й сложа короната.

И въпреки че му беше много неприятно да си признае всичко това, тази мисъл го поуспокои. Торин не се и опита да му противоречи. Само поклати глава:

— Но Републиката се нуждае от вас, а щом Левана стане императрица, хората ще се нуждаят още повече от вас. Ваше Величество, няма да допусна да ви се случи нещо лошо.

Каи забеляза бащинския му тон. В гласа му, където обикновено се долавяше търпение и прикрито раздражение, сега имаше обич. В много отношения Каи бе чувствал, че след смъртта на баща му Торин бе станал истинският император. От двама им той беше надеждният, решителният, мъжът, който винаги знаеше кое е най-доброто за страната му. Но докато наблюдаваше съветника си в този момент, впечатлението на Каи взе да се мени. Защото Торин го гледаше с поглед, който той никога досега не бе виждал. Уважение може би. Възхищение. Дори вяра.

Каи поизправи малко раменете си.

— Прав сте. Решението вече е взето и аз трябва да извлека най-голяма полза от него. Да стоя и да чакам да бъда премазан от капризите на Левана, няма да помогне на никого. Трябва да измисля начин да се предпазя от нея, ако ми се наложи.

Торин кимна и лекичко се подсмихна.

— Все ще измислим нещо.

За миг Каи усети как духът му странно се повдига. По природа Торин не беше оптимист. Щом той вярваше, че има начин, тогава Каи също трябваше да вярва — имаше начин да остане жив, да защити страната си, макар че им бе навлякъл такъв деспот за императрица. Имаше начин да се опази от жената, която можеше да контролира мислите му с едно потрепване на миглите си.

Дори като съпруг на Левана Каи пак щеше да продължи да се опълчва срещу нея, докато му позволяваха силите.

Наинси, андроидът асистент на Каи, се появи на вратата на кабинета с поднос жасминов чай и горещи кърпи. Лампата на сензора ѝ светна.

— Искате ли да чуете дневния доклад, Ваше Величество?

— Да, благодаря ти, Наинси. Влез — тя мина на колелцата си край него, той взе една от кърпите и зажули пръстите си с димящия памучен плат. Наинси остави подноса на писалището на Каи, обърна се с лице към него и към Торин и подхвана съобщенията за деня, които за голяма радост нямаха нищо общо със сватбените клетви и осемте ястия за банкетa.

— Лунният чародей Еймъри Парк ще пристигне утре в петнадесет часа, придружен от четиринадесет човека от лунния двор. Списъкът с имената и титлите на гостите беше прехвърлен на портскрийна ви. Вечерята в чест на гостите ще започне в деветнадесет часа, а след нея ще има коктейл. Ташми Прия ще присъства и на вечерята, и на коктейла, за да започне обсъждането на сватбените планове с чародей Парк. Поднесохме покана и на Нейно Лунно Величество да се присъедини към разговора чрез връзка по нетскрийна, но предложението ни бе отказано.

— Колко жалко! — провлече Каи.

— Очакваме с пристигането на лунния двор да се активизират протестиращите под прозорците на двореца и това вероятно ще продължи до деня на сватбената церемония. Взели сме мерки да има военни подкрепления от утре сутринта, така че да гарантираме сигурността на гостите ни. В случай че избухне насилие на протеста, ще ви известя.

Каи спря да почиства ръцете си.

— А ние очакваме ли насилие от протестиращите?

— Отрицателен отговор, Ваше Величество. Началникът на охраната на двореца заяви, че това е само предпазна мярка.

— Добре. Продължавай нататък.

— Според седмичния доклад за летумозиса тридесет хиляди човека са починали от болестта в цялата Република в рамките на седмицата от трети септември. Дворцовата изследователска група не е постигнала никакъв напредък в опитите си да изнамери лекарство.

Каи и Торин размениха обезнадеждени погледи. *Тридесет хиляди починали.* Каи почти си пожела сватбата да беше утре, че да може по-скоро да сложи ръка на лекарството на Левана.

Почти.

— Научихме, че Американската република, Австралия и Европейската федерация са започнали хайка за лунните войници, отговорни за нападенията, и по техните думи вече държат множество заподозрени като военнопленници. Досега от Луна не сме получили заплахата, че ще отвърнат на удара, не са направени и опити да изтъргува свободата на войниците — в сила остава вече сключеното споразумение, според което те ще бъдат отведени от земна почва веднага след церемонията по коронацията на двадесет и пети.

— Дано наистина това да се казва в споразумението — измърмори Каи. — Последното нещо, което му трябва на този съюз, са нови политически усложнения.

— Ще ви държа в течение за всяка промяна, Ваше Величество. Остана да ви съобщя, че получихме известие от Самхаин Бристоу, парламентарен представител от Торонто в Източната канадска провинция на Обединеното кралство, който отклони поканата да присъства на брачната церемония, защото отказва да приеме лунната кралица Левана за подходящ световен лидер в Земния съюз.

Торин изстена, а Каи завъртя очи към тавана.

— О, в името на всички звезди! Той какво си мисли? Като че ли има някой, който да смята, че тя е подходящ лидер!

— Не можем да го виним за позицията му, Ваше Величество — рече Торин, но Каи добре долови раздражението в тона му. — Нито можем да го виним за изявлението. Той трябва да се грижи за своя народ.

— Известно ми е, но ако това стане мода сред лидерите на Съюза, Левана ще побеснее. Можете ли да си представите каква ще бъде реакцията ѝ, ако *никой* не се появи на сватбата? — Каи прокара вече студената кърпа по лицето си. — Тя ще приеме това за лична обида. Нали се стараем да предотвратим ново нападение? Тогава едва ли най-добрият начин да постигнем целта си е, като я разгневим.

— Съгласен съм с вас — Торин се изправи и нагласи сакото си. — Ще насроча разговор с Бристол-дарен. Ще видя дали няма да успеем да се споразумеем. Предлагам ви засега да не разкриваме тази информация — да не даваме повод подобни идеи да хрумнат и на другите ни гости.

— Да, така е най-добре. Благодаря ви, Торин — Каи се изправи и върна поклон на Торин, преди съветникът му да напусне кабинета. И едва се стърпя да не се стовари пак на канапето. След трийсет минути го чакаше нова среща, а междувременно трябваше да прегледа някои проекти, да прочете някои доклади, да отговори на съобщенията си, да...

— Ваше Величество?

Младият мъж се сепна.

— Какво има, Наинси?

— Има още нещо. Помислих си, че ще е най-добре да ви го съобщя насаме.

Каи примигна. Почти нямаше теми, които да не обсъжда с Торин.

— Какво се е случило?

— Разузнавателните ми връзки наскоро откриха една група. В нея участва и Лин Синдер.

Стомахът му се обърна. Това било значи! Онази единствена тема, за която не смееше да говори дори с най-верния си съветник. Чуеше ли името на механика, всеки път го завладяваше почти неконтролируема паника и той беше сигурен, че Синдер е била заловена. Арестувана. Екзекутирана. И когато императорът трябваше да е доволен, че най-издирваният беглец в страната му е заловен, на него му прилошаваше при тази мисъл.

— Какво за нея? — попита той, хвърли кърпата обратно на подноса и седна на страничната облегалка на канапето.

— Струва ми се, че открих причината, поради която е била в Рийо, във Франция.

Дългата тирада от мрачни мисли се изпари така бързо, както и се бе появила. Каи почувства главоболие и взе да разтрива точката над носа си. Изпитваше облекчение, че още един час бе минал, а Синдер все така не бе заловена. А това означаваше, че е жива.

— Рийо, Франция — повтори той, за да се ориентира. На всички им бе станало ясно, че корабът със Синдер на борда, рано или късно, ще трябва да се завърне на Земята за гориво, а може би и за ремонт. Малкият град, който беше избрала, съвсем обикновен малък град, никога не му се бе сторил подозрителен. — Продължавай, Наинси.

— Когато Лин Синдер махна чипа за директната връзка, който временно бе прекъснал работата на операционната ми система, аз ѝ предадох информацията относно Мишел Беноа.

— Пилотът ли? — Каи бе наизустил цялата информация, събрана от Наинси, относно хората, които са имали и най-незначителна връзка с изчезналата принцеса Селена. Мишел Беноа беше сред първите заподозрени, които вероятно са помогнали за укриването на принцесата.

— Да, Ваше Величество. Лин Синдер трябва да е знаела името ѝ и предишните ѝ връзки с европейската армия.

— Е, и?

— След пенсионирането си Мишел Беноа купила ферма. Въпросната ферма се намира близо до Рийо, Франция, и точно там, на нейна земя, е кацнал за първи път откраднатият кораб.

— И така Синдер е отишла там, защото... Наинси, мислиш ли, че тя е търсила принцеса Селена?

— Подозирам го, Ваше Величество.

Младият мъж скочи на крака и взе да обикаля напред-назад.

— Някой говорил ли е с Мишел Беноа? Била ли е разпитвана? Видяла ли е Синдер? Разговаряла ли е с нея?

— Съжалявам, Ваше Величество, но Мишел Беноа е изчезнала още преди повече от четири седмици.

Той се закова на място.

— Как така изчезнала?

— Внучката ѝ, Скарлет Беноа, също е изчезнала. Знаем само, че в Тулуза се е качила на Маглев. Отивала е в Париж.

— Не може ли да ги проследим?

— Чипът на Мишел Беноа е бил намерен в дома ѝ в деня на изчезването ѝ. По всичко личи, че идентификационният чип на Скарлет Беноа е бил унищожен.

Каи се стовари на канапето. Още една задънена улица.

— Но защо ѝ е било на Синдер да отива там? Защо ѝ е било да търси принцесата... — Той се подвоуми. — Освен ако не се опитва да ми помогне.

— Не разбирам логиката ви, Ваше Величество.

Той се извърна с лице към Наинси.

— Може би Синдер се опитва да ми помогне. Тя знае, че ако открие принцесата, това може да е краят на управлението на Левана. И тогава няма да се налага аз да се женя за нея! Може би дори ще я екзекутират за измяна. Отивайки в онази ферма, Синдер е рискувала живота си и е сторила това... може би го е сторила заради мен.

Каи чу перката на вентилатора на Наинси, а после дойде и отговорът ѝ:

— Ваше Величество, аз мога да ви предложа друго обяснение — мотивите на Лин Синдер се коренят в желанието на кралица Левана да я открие и да я екзекутира.

С пламнало лице Каи сведе поглед към ръчно изплетената черга под краката си.

— Да. Или пък това.

Но той и така не можа да се отърси от чувството, че Синдер не се стремеше единствено да оцелее. Най-сетне, тя бе дошла на бала, за да го предупреди да не се жени за кралица Левана, и това нейно решение за малко не я погуби.

— Наинси, мислиш ли, че тя е открила нещо? За принцесата?

— Няма откъде да знам.

Императорът заобиколи бюрото си и замислено се вгледа в огромния град отвъд прозореца на кабинета си — целия в стъкло и стомана, които проблясваха на слънцето.

— Намери всичко, което можеш, за тази Мишел Беноа. Може би Синдер е надушила нещо. Може би принцеса Селена е още жива.

Надеждата му отново запърха с крила и с всеки миг ставаше по-ярка. От седмици бе занемарил издирването на принцесата, защото животът му бе станал прекалено объркан, за да се съсредоточи върху нещо друго освен върху това как да избегне войната. Как да усмири

Левана и гнева ѝ. Как да се подготви да изживее живота си до нея, като неин съпруг... и то само при условие че имаше късмет да не го убият още преди първата им годишнина.

Беше станал толкова разсеян, че бе забравил причината, поради която се бе захванал да намери принцеса Селена.

Ако принцесата беше жива, то тогава именно тя беше законният наследник на лунния престол. И можеше да сложи край на управлението на Левана.

Можеше да избави всички им.

[1] Сашими е вид японско ястие, приготвено от сурово месо или риба. „Квартет от сашими“ ще рече с четири вида месо. — Б.пр. ↑

[2] Вид плод, наричан в Индия „зелен картоф“, който прилича на краставица и тиквички. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Доктор Дмитри Ърланд седна на крайчеца на хотелското си легло, а износеният памучен юрган се свлече около глезените му. Погледът му беше залепен върху раздрънкания нетскрийн на стената, който прекъсваше, когато му е угодно, звука, а картината обичаше да трепери и примигва в най-неподходящите моменти. За разлика от последния път, когато представители на Луна посетиха Земята, този път пристигането се излъчваше по целия свят. Този път целта на визитата не беше тайна за никого.

Нейно Величество кралицата беше получила, каквото искаше. И щеше да стане императрица.

Кралица Левана нямаше да пристигне чак до приближаването на деня на сватбата, но чародей Еймъри Парк, един от най-доверените ѝ лакеи, тоест *съветници*, пристигаше рано в знак на „добра воля“ към народа на Източната република и планетата Земя. Както и да се увери, че подготовката на церемонията върви според желанията на Нейно Величество, разбира се.

Искрящо белият космически кораб с украсите си от руни беше кацнал на площадката в двореца на Ню Бейджин още преди петнадесет минути, но все така стоеше затворен. Един журналист от Африканския съюз говореше монотонно зад кадър за разни тривиални подробности около сватбата и коронацията — колко диаманта имало в короната на императрицата, колко дълга била пътеката, броят на очакваните гости и, естествено, за пореден път се споменаваше, че самата министър-председателка, госпожа Камин, е била избрана да води брачната церемония.

Но докторът беше доволен, че от работата с годежа имаше поне нещо положително — цялата тази врява покрай него беше изместила вниманието на медиите от госпожица Синдер. Той бе таил надежда, че момичето е имало достатъчно здрав разум да се възползва от случая, да дойде и да го намери, при това *бързо*, но това още не бе станало. От ден на ден той се изпълваше с все повече нетърпение и започваше силно да се тревожи за Синдер, но нямаше какво друго да стори, освен

да чака търпеливо в тази забравена от бога пустиня, да продължава проучванията си, да прави планове за деня, в който целият му тежък труд най-сетне щеше да даде плод.

Отегчен от репортажа, доктор Ърланд свали очилата си, духна отгоре им и ги затърка в ризата си. Явно, че хората на Земята бързо забравяха предразсъдъците си, щом станеше дума за знатна сватба, а може би просто бяха ужасени, за да говорят открито за лунитяните и деспотизма им, особено когато спомените за атаките на хибридните вълци бяха така свежи в колективната им памет. Освен това след обявяването на годеща поне двама души от световни медии — единият администратор на мрежова група в Букурещ-на-морето, другият редактор на новините от Буенос Айрес — бяха обявили, че императорът прави грешка с този съюз. И двамата бяха свършили със самоубийство. Ърланд допускаше, че това беше тактичен начин да се каже „убити от лунитяните“, но върви, че го доказвай. Всички хора мислеха едно и също, без значение дали го изричаха на глас, или мълчаха — кралица Левана беше убийца, деспот, а сватбата щеше да донесе гибел на Земята.

Но целият му гняв беше обуздан от съзнанието, че е лицемер.

Левана ли била убийца? Е, той ѝ бе помогнал да стане такава.

Преди много години, цяла вечност, както му се струваше, докторът бе част от водещите учени в екипа, който правеше проучвания на Луна в генното инженерство. И бе оглавил някои от най-големите им научни постижения още когато Чанари беше кралица, преди Левана да я свали от престола, преди неговата Месечинка да бъде убита, преди принцеса Селена да бъде отведена тайно на Земята. Пръв той бе успял да съчетае гените на арктически вълк с тези на десетгодишно момче, давайки на момчето не само физическите способности, които с екипа си вече бяха усъвършенствали, но и свирепите инстинкти на зверовете.

Понякога нощем Ърланд сънуваше воя на онова момче в тъмнината.

Той потрепери. Дръпна завивката, че да покрие краката си, и се обърна пак към репортажа.

Най-накрая вратата на космическия кораб се вдигна. Светът гледаше как рампата се удря в земята.

От кораба най-напред слезе голяма група лунни благородници, накичени в трептяща коприна, надиплен шифон и шапки с воали, неизменните шапки с воали. Те бяха станали доста модерни по времето на кралица Чанари, която подобно на сестра си отказваше да покаже истинското си лице пред хората.

Ърланд откри, че се е привел по-близо до екрана — питаше се дали ще може да познае под мантиите им някои от своите някогашни връстници. Но опитът му не сполучи. Много години бяха изтекли, а и съществуваше огромна вероятност изразителните подробности, които бе запомнил, да са били сътворени от обаянието им. Той самият винаги се бе отказвал от илюзията да изглежда по-висок, когато бе заобиколен от нарцистичното лунно кралско семейство.

След тях слязоха стражите, следвани от чародеите от трети ранг, надянали избродираните си черни дрехи. По желание на кралицата те всички до един бяха красиви, без да използват обаянието си, но Ърланд подозираше, че само един-двама сред тях са се родили с такава естествена красота. Мнозина от неговите колеги на Луна си бяха направили страничен бизнес, и то много доходен, предлагайки на чародеите и кандидатите за кралски стражи пластични операции, корекции с мелатонин, промени на тялото.

Ърланд много обичаше онзи слух, според който скулите на Сибил Мира били направени от рециклирани водопроводни тръби.

Последен слезе чародей Еймъри и както винаги видът му беше спокоен и самодоволен. Беше облечен в пищно пурпурно сако, което прекрасно подчертаваше тъмната му кожа. Той приближи император Каито, който чакаше с антуража си от съветници и министри, и всички размениха поклони с взаимно уважение.

Доктор Ърланд поклати глава. Горкият император! По време на краткото си управление Каи бе хвърлен на лъвовете.

Плахо почукване на вратата накара доктора да подскочи.

Вижте го само как си губи времето с лунната процесия, с кралския съюз, който с малко късмет никога няма да се осъществи. Да можеше Лин Синдер да спре да скитосва по Земята и в космоса и да вземе да изпълни наставленията му поне веднъж.

Ърланд се изправи и угаси нетскрийна. Цялото това притеснение щеше да му докара някоя язва.

В коридора стоеше едно момче, на не повече от дванайсет-тринайсет години, с тъмна къса коса, подстригана неравно, което се озърташе неспокойно. Късите му панталони стигаха под коляното, ръбовете бяха протрити, а сандалите му бяха скрити под слой фин пясък, който покриваше всичко в този град.

Момчето стоеше изправено, като че се опитваше да си придаде вид, че изобщо, даже ни най-малко, не се бои от нищо.

— Продавам една камила. Чух, че се интересувате — на последната дума гласът му потрепери. Доктор Ърланд свали очилата си до връхчето на носа. Момчето беше мършаво, но не му се виждаше недохранено. Тъмната му кожа имаше здрав вид, очите му искряха, бяха нащрек. След година-две Ърланд подозираше, че той вече ще е по-високият от двама им.

— С колко гърбици е? — попита го.

— С две. — Момчето си пое дълбоко дъх. — И никога не плюе.

Докторът наклони глава на една страна. Бе внимавал много на кого съобщава секретната парола, но новините явно се разпространяваха бързо, та чак до околните оазисни градове. Общозвестен факт беше, че старият побъркан доктор си търси лунитяни, които биха се съгласили да му помогнат с провеждането на някакви опити, а той щеше да се отплати щедро за съдействието им.

Разбира се, вестта за това, че докторът отчасти е знаменитост, ведно с обявите на Източната република за издирването му, също му бяха помогнали. Според Ърланд мнозина от хората, които чукаха на вратата му, идваха просто от любопитство да видят лунитянина, който се бе вмъкнал сред служителите в истински земен дворец... и който бе помогнал на истинска знаменитост, Лин Синдер, да избяга от затвора.

Докторът би предпочел анонимността, но явно, че това беше ефективен метод за набирането на нови хора. Те му бяха нужни за изследванията, чрез които да съумее да направи копие на лекарството за летумозиса, открито от лунните учени.

— Влез — покани той момчето и се пъкна обратно в стаята. Без да дочака да види дали то ще го последва, той отвори шкафа, който бе преобразил в миниатюрна лаборатория. Шишенца, епруветки, стъклени панички, спринцовки, скенери, всякакви видове химически вещества — всички прилежно надписани.

— Не мога да ти платя в униви — рече той и извади чифт гумени ръкавици. — Само бартер. Какво ти трябва? Храна, вода, дрехи? Ако пък имаш търпението да изчакаш шест поредни проби, мога да ти уредя еднопосочен превоз до Европа. Без да са ти нужни документи. — Ърланд отвори едно чекмедже и взе една от иглите в стерилизиращата течност.

— А лекарства може ли?

Ърланд хвърли поглед назад. Момчето едва бе прекрачило прага на стаята.

— Затвори вратата, преди да си пуснал всички мухи вътре — каза му той. Момчето изпълни нареждането, но погледът му се бе заковал на иглата. — Защо са ти лекарства? Болен ли си?

— За брат ми са.

— И той ли е лунитянин?

Очите на момчето се разшириха. Винаги така ставаше, щом доктор Ърланд подхвърлеше толкова небрежно думата. Така и не можеше да разбере защо. Той търсеше само лунитяни. Винаги само лунитяни чукаха на вратата му.

— Спри да гледаш толкова уплашено! — измърмори сърдито докторът. — Сигурно ти е известно, че и аз съм лунитянин. — И той за кратко пусна обаянието си, за да му докаже, че наистина е лунитянин — лесна манипулация, чрез която момчето за миг го видя като помлад.

Откакто бе пристигнал в Африка, Ърланд използваше по-свободно биоелектричеството, но откриваше, че това го изтощаваше все повече и повече. Умът му просто не бе така силен както някога, а и бяха минали години, без да се е упражнявал редовно. Въпреки това обаянието свърши работата си. Позата на момчето се отпусна — беше се уверило, че доктор Ърланд няма да предаде него и семейството му и да ги върнат обратно на Луна за екзекуция.

Но момчето пак не се приближи, а каза:

— Да, брат ми също е лунитянин, само че е щит.

Ред бе на Ърланд да ококори очи. Щит ли? Ето нещо наистина ценно. Много лунитяни пристигаха на Земята, за да предпазят ненадарените си деца. Но да се проследят тези деца, се бе оказало далеч по-трудна работа, отколкото Ърланд беше очаквал. Те се сливаха плътно със земляните и не горяха от желание да се разделят с

маскировката си. Докторът дори се питаше дали и половината от тях бяха наясно с произхода си.

— На колко години е брат ти? — попита той и остави спринцовката на масата. — Ще ви дам двойно за кръвна проба от него.

Неочакваната настойчивост на Ърланд накара момчето да отстъпи крачка назад и тогава да отвърне:

— На седем. Но е болен.

— Какво му е? Имам болкоуспокояващи, разреждатели за кръвта, антибиотици...

— Болен е от чумата, сър. Имате ли лекарство за нея?

— Летумозис ли? — Ърланд смръщи вежди. — Не може да бъде. Кажете ми симптомите. Ще разберем каква е болестта му.

Момчето се ядоса, задето му казаха, че бърка. Но му пролича, че и слабо се обнадежди.

— Вчера следобеда му излезе обрив със синини по целите ръце, като че се е бил с някое момче. Само че не се беше бил с никого. Тази сутрин, като се събуди, целият гореше на допир, а не спираше да повтаря, че умира от студ даже в тази жегата. Мама го погледна и видя, че кожата под ноктите му е посиняла. Точно като при чумата.

Ърланд вдигна ръка.

— Казваш, че се е обринал вчера, а тази сутрин пръстите му вече са били сини, така ли?

— Да — момчето кимна. — Освен това точно преди да тръгна насам, пъпките му започнаха да набъбват като пришки, но пълни с кръв. — То се сви.

Тревога се надигна у доктора, докато умът му търсеше обяснение. Първите симптоми приличаха на летумозиса, но той никога не беше чувал болестта да преминава толкова бързо през четирите си фази. А и обривът беше станал на циреи... никога преди не беше виждал такова нещо.

Не му се мислеше, че това е възможно, но от друга страна, от години очакваше то да се случи. Беше го предвидил. Беше се ужасявал от тази възможност.

Ако момчето казваше истината и братчето му наистина беше заболяло от летумозис, тогава това означаваше, че болестта е мутирала. И щом дори едно момче лунитянин е заболяло...

Ърланд грабна шапката от бюрото си и я надяна на
оплешивяващата си глава.

— Води ме при него.

ГЛАВА ОСМА

Крес не усещаше горещата вода, която се стичаше със сила по главата ѝ. Извън банята, от всички екрани гърмеше опера от втора ера. Замряла в екстаз под течащия душ и с мощния глас на жената в ушите ѝ, Крес беше звездата, девойката, центърът на вселената. Тя припяваше с пълно гърло, спираше се само колкото да се подготви за кресчендото. Не беше наизустила целия превод, но чувствата, вложени в думите, бяха от ясни по-ясни.

Печал. Трагедия. Любов.

Хладни тръпки я полазиха в рязък контраст с жаркия душ. Крес притисна гърдите си с длан, а гласът ѝ заглъхна.

Болка. Самота. *Любов.*

Всичко винаги опираше до любовта. Не до свободата, нито до одобрението, а до *любовта!* До истинската любов, за която хората са пели през втората ера. Онази, която изпълвала душата на човек. Онази, която правела драматични жестове, саможертви. Онази, която била покоряваща, всепоглъщаща.

Жената изви глас напрегнато, следвайки цигулките и челото — кулминация, изпята и сред пороя на душа. Крес задържа тона, колкото се може по-задълго, опивайки се от начина, по който песента мина по нея, изпълни я с мощта си.

Първо на нея ѝ свърши въздухът и неочаквано тя се усети замаяна. Задъхана, Крес се отпусна на стената. Кресчендото замря в простиച്ък финал, пълен с копнеж, и в този миг водата изплю няколко пръски и спря. Душовете на Крес бяха разчетени, за да може запасите от вода да ѝ стигнат до следващата визита на господарката Сибил.

Крес клекна и обви коленете си с ръце. Когато усети, че по лицето ѝ има сълзи, тя го скри и се разсмя. Държеше се абсурдно мелодраматично, но си имаше добра причина за това.

Днес беше денят. Откакто преди приблизително четиринадесет часа от Рампион се бяха съгласили да я спасят, тя бе следила пътя им отблизо и до този момент те не се бяха отклонили от курса си.

Рампион щеше да прекоси траекторията на сателита ѝ след около един земен час и петнайсет минути.

И Крес щеше да получи свобода, приятелство, цел. И освен това щеше да бъде с *него*!

В съседната стая оперната ария започна отново, тихо, полека, с нежен копнеж.

— Благодаря! — тихо каза Крес на въображаемата си публика, която лудо ръкопляскаше. Момичето си представи, че вдига букет от червени рози и ги помирисва, макар че нямаше никаква представа как миришат розите.

И с тази нейна мисъл фантазията ѝ се разпадна.

Крес въздъхна, надигна се от пода, преди краищата на косата ѝ да са тръгнали надолу по канала. Косата тежеше много на скалпа ѝ. Докато бе унесена от силата на арията, беше лесно да не обръща внимание, но сега тежестта беше на път да я прекатури, а и тъпо главоболие вече пълзеше от врата ѝ нагоре.

Но днешният ден не беше ден за главоболия.

С една ръка Крес вдигна краищата на косите си и поне отчасти смъкна тежестта от главата си. В следващите няколко минути тя заизвива косата си, за да изцеди водата. После излезе изпод душа, грабна кърпата си — едно мишо сиво чудо на чудесата с дупки по ъглите, което ползваше от години.

— Намали звука! — извика тя по посока на стаята. Операта стихна и остана само фон. Една-две последни капки паднаха на пода от душа.

Крес чу звън. Стисна с две ръце косата си и дръпна надолу. Изцеди още една шепа вода, изтръска се добре под душа, после се уви в кърпата. Тежестта на косата ѝ пак я теглеше, но сега поне беше по-поносимо.

Във всекидневната от всички екрани само този за ДИРКОМА показваше сцена от операта. Там се виждаше лице на жена в близък план, с дебел слой грим, изрисувани с молив вежди, лъвска грива от огненочервена коса, върху която се мъдреше златна корона.

На екрана имаше ново съобщение.

От потребител: Механик. Очакван час на пристигането: след 68 минути.

Крес бе замаяна от щастие. Мечтата ѝ беше на път да се осъществи! Рампион идваше да я спаси.

Тя хвърли кърпата на пода и взе намачканата рокля, с която беше облечена преди малко — онази рокля, която ѝ беше малко отесняла, малко окъсяла, тъй като Сибил я беше донесла, когато Крес беше само на тринадесет. Но от носенето роклята беше станала съвършено мека. И беше любимата на Крес, макар че си нямаше кой знае каква конкуренция.

Крес я намъкна през главата си, после хукна обратно към банята и започна работата по дългото разресване на сплетените възли. Нали най-сетне искаше да има порядъчен вид.

Не, искаше да бъде *неотразима*, но едва ли имаше смисъл да си губи времето в напразни мечти. Нямаше нито грим, нито накити, нито парфюм, нито дрехи, които да са ѝ по мярка, а само най-основни неща за ежедневната хигиена. Беше бледа като луната, а щом изсъхнеше, косата ѝ щеше да се накъдри без значение колко я опъваше. След като постоя малко пред огледалото, загледана в отражението си, Крес реши да я сплете на плитки — единствената ѝ надежда да я обуздае. Тя раздели косата на тила си на три и в този миг гласчето на малката Крес изцвърча:

— Како?

Крес замръзна. От огледалото я гледаха собствените ѝ ококорени очи.

— Какво има?

— Засякох кораба на господарката. Очаквам да пристигне след двадесет и две секунди.

— Не, не, не! *Само не днес!* — изсъска тя. Пусна косата си и хукна през глава към всекидневната. За първи път малкото ѝ вещи не се въргаляха по пода и масите, а бяха прилежно подредени в едно извадено чекмедже, което се мъдреше на леглото ѝ. Рокли, чорапи, бельо стояха сгънати до гребените и баретите ѝ, до пакетите с храна, които ѝ бяха останали от последното идване на Сибил. Най-отгоре Крес дори бе настанила удобно любимата си възглавница и одеялото.

Всичко доказваше, че се кани да бяга.

— О, звезди! — тя се втурна напред, взе чекмеджето с две ръце и го издърпа от леглото. Разгъна одеялото и възглавницата и ги метна набързо върху матрака. После завлече чекмеджето до писалището, от което го беше извадила.

00:14, 00:13, 00:12, отброяваше напевно малката Крес, докато тя се бореше да натика чекмеджето на мястото му. Но то отказваше да се затвори.

Крес клекна до него, огледа релсите и от двете страни. Още седем секунди ѝ трябваша да го намести, като ту го вадеше, ту го прибираше, докато накрая успя да го затвори с трясък. Потта, а може би водата от още мократа ѝ коса, се стичаше по врата ѝ.

Един кичур коса се закачи в чекмеджето. Крес го дръпна, после набързо оправи леглото, както можа.

— Господарката пристигна. Желаете да пуснем скобата за скачване.

— Отивам! — отвърна Крес, спусна се към екрана на входната рампа и въведе кода. Обърна се да огледа стаята, докато отвън скобата се протегна от стената, корабът на господарката се скачи, кислородът напълни пространството.

Оперната певица продължаваше да пее — господарката щеше да се ядоса, че Крес си губи времето, но поне...

Крес ахна. Погледът ѝ падна на екрана, който се отличаваше от останалите с единственото си яркозелено съобщение на черния фон.

От потребител: Механик. Очакван час на пристигането: след 68 минути.

Тя чу приближаващите стъпки на Сибил и се спусна през стаята. Изключи екрана точно в мига, в който вратата на сателита се отвори със свистене.

Със заседнало в гърлото сърце Крес се извърна и се усмихна.

Сибил посрещна погледа ѝ от вратата. Тя вече гледеше кръвнишки, но Крес си помисли, че между мига, в който я съзря и в който забеляза широката ѝ усмивка, очите ѝ се свиха още повече.

— Господарке! Каква изненада. Тъкмо излизам от душа. И слушах малко... опера — тя преглътна — устата ѝ изведнъж беше

пресъхнала.

Очите на Сибил потъмняха и тя хвърли поглед из стаята — екраните тихичко предаваха оперната певица, погълната от песента си. Сибил презрително изсумтя:

— *Земна* музика.

Крес захапа долната си устна. Известно ѝ беше, че съществуваха музиканти, пиеси и други забавления за лунния двор от всякакъв род, но тъй като рядко ги записваха, тя нямаше достъп до тях. Като цяло лунитяните не обичаха да предават в галактиката явяването си на сцената. Много повече предпочитаха представленията на живо, където можеха да променят възприятията на публиката по отношение на уменията им.

— Спри звука на всички екрани! — тихо каза момичето, като се мъчеше да овладее треперенето си. В последвалата тишина Сибил прекрачи прага на стаята и вратата се затвори зад гърба ѝ. Крес посочи познатата метална кутия, която Сибил носеше със себе си.

— Все още имам запаси от всичко, господарке. Да не би да е дошло време за нова кръвна проба? — попита тя, като добре знаеше, че не е дошло. Сибил намести кутията на леглото, спестявайки на Крес лошия си поглед заради намачканите завивки.

— Имам нова задача за теб, Кресънт. Вярвам, че си забелязала, че един от основните ни преподаватели в двореца на Ню Бейджин беше обезвреден миналата седмица.

Крес си заповяда да бъде непринудена. Спокойна, несмутима.

— Да, забелязах. Записвачът в кабинета на императора.

— Нейно Величество смята, че това е един от най-важните ни източници на информация, които инсталирахме на Земята. Тя желае да програмираш нов преподавател, който незабавно да бъде поставен там. — Сибил отвори кутията. Вътре имаше колекция от чипове и записващи устройства. — Сигналят отново трябва да бъде неуловим. Не бихме желали устройството да привлича внимание върху себе си.

Крес кимна, но май прекалено ентусиазирано.

— Разбира се, господарке. Няма да отнеме много време. До утре ще е готов, сигурна съм. Пак ли ще го скрият в лампа като последния?

— Не. Поехме ужасен риск, като промихме съзнанието на човека от поддръжката. Направи този така, че да може да се скрие по-лесно. Например върху картина, окачена на стената. Някой от другите

чародеи вероятно ще се погрижи да го инсталира по време на предстоящата визита.

Главата на Крес продължаваше да се клати.

— Да, да, разбира се. Няма проблем.

Сибил се смръщи. Може би Крес бе прекалено мила. Тя спря да кима, но ѝ беше трудно да се съсредоточи, докато часовникът тиктакаше в главата ѝ. Ако Синдер и спътниците ѝ забележеха лунната капсула, скачена за сателита ѝ, щяха да си помислят, че Крес им е устроила капан. Но господарката Сибил никога не се застояваше дълго. Тя положително щеше да си тръгне много преди оставащият час да изтече. Положително.

— Има ли нещо друго, господарке?

— Има ли нещо от другите земни предаватели, което трябва да ми съобщиш?

Крес се напъна да си спомни нещо, което е чула през последните няколко дни. Уменията ѝ в кибершпионажа се простираха далеч отвъд издирванията, отвъд проникването в земните информационни канали и бази с данни, отвъд програмирането на шпионски предаватели, които се инсталираха на стратегически места в домовете и кабинетите на разни висши политици. Едно от задълженията ѝ беше да следи новините и да докладва всичко любопитно на Сибил и Нейно Величество.

Това беше и най-воайорската част от работата ѝ и тя я ненавиждаше. Но щом Сибил искаше да научи нещо сега, това означаваше, че с кралицата напоследък не са имали време сами да прегледат записите.

— Всички говорят само за сватбата — рече Крес. — Уреждат пътуванията си, насрочват дипломатически срещи — да използват това, че в Ню Бейджин ще се съберат толкова много държавници. — Тя помълча, а сетне продължи. — Мнозина от хората на Земята се съмняват, че решението на император Каито да влезе в този съюз е правилно. Съмняват се също, че той ще сложи край на атаките. Неотдавна Европейската федерация даде огромна поръчка на един производител на оръжия. По всичко личи, че се готвят за война. Ако... ако желаете, бих могла да намеря подробностите за поръчката.

— Не си губи времето. Ние знаем какви са им възможностите. Нещо друго има ли?

Крес се замисли. Понечи да каже на господарката Сибил, че един от държавниците на Обединеното кралство, някой си господин Бристол еди-кой си, се канеше да направи политическо изявление и да откаже поканата за кралската сватба. Но тя реши, че мъжът все още може да промени намеренията си. А и Крес не смееше да си помисли какво би причинила Нейно Величество на Бристол и семейството му.

— Не, господарке, това е всичко.

— А какво става с киборга? Има ли напредък по този въпрос?

Крес толкова много пъти беше изричала лъжата, че тя вече се бе изтъркала в устата ѝ.

— Съжалявам, господарке. Няма нищо ново.

— Как мислиш, Кресънт? Дали това, че толкова време не можем да я засечем, се дължи на техника, подобна на онази, която ние използваме, за да прикрием корабите си?

Крес отметна влажната коса от врата си.

— Възможно е. Доколкото знам, Синдер е талантлив механик. Може да знае как да обърква работата на компютрите.

— Ако случаят наистина е такъв, ти би ли могла да разбереш това?

Крес отвори уста, но се поколеба. Вероятно би могла да се справи с такава задача, но би било грешка да признае на Сибил. Тя щеше да се зачуди защо досега Крес не се е сетила да свърши тази работа.

— Н-не мисля, че бих могла да науча, но ще опитам, господарке. Ще видя какво ще успея да открия.

— И добре ще направиш. До гуша ми дойде да се извинявам вместо теб.

Крес се помъчи да си придаде опечален вид, но пръстите ѝ тръпнеха от облекчение. Сибил неизменно казваше нещо в този дух, щом се канеше да си тръгне.

— Дадено, господарке. Благодаря ви, че ми дадохте тази нова задача, господарке.

В стаята се разнесе звън.

Крес отстъпи ужасено, но тозчас опита да си придаде равнодушен вид. Просто още едно извъняване. Още един неподозрителен сигнал за едно от неподозрителните хобита на Крес. Сибил нямаше никакви причини да се усъмни в него. Но вниманието ѝ

вече беше привлечено от единствения черен екран, събудил се от сигнала.

На екрана се бе появило ново съобщение.

Механик: Съобщението — получено; пристигане след 41 минути. Трябват ни окончателните координати.

Сателитът се килна на една страна под Крес — но не, всъщност тя се беше олюляла.

— Какво е това? — попита Сибил и приближи екрана.

— Това ли? Ами игра. Играех си с компютъра. — Гласът ѝ изцвърча. Лицето ѝ се заля от топлина и само там, където мокрите кичури бяха залепнали за страните ѝ, усещаше хлад.

Дълго никоя от двете не продума.

— Просто глупава игра — Крес се опита да си даде безразличен вид. — Представях си, че компютърът е истински човек... нали знаете какво прави въображението ми, когато се почувствам самотна. Понякога е хубаво да имаш с кого да си поприказваш, макар това да не е...

Сибил я сграбчи за долната челюст, бутна я плътно до прозореца, който гледаше към синята планета.

— Това съобщение е от нея, нали? — изсъска тя. — Лъгала си ме значи, така ли?

Крес не можа да отговори. Езикът ѝ бе натезжал от страх, като че я бяха приковали с обаяние. Но това тук не беше магия. Това беше само една жена със сила и гняв, които стигаха да изскубне ръцете на Крес, да строши черепа ѝ в ръба на писалището.

— Дори не си помисляй да ме лъжеш, Кресънт. Казвай! Откога си във връзка с нея?

— О-от вчера — устните ѝ трепереха и Крес почти хълцаше. — Опитвах се да спечеля доверието ѝ. Помислих си, че ако успея да се приближа достатъчно, ще мога да ви кажа и...

Един шамар и стаята се завъртя. Крес падна на пода. Страната ѝ гореше, а мозъкът ѝ поне за малко спря да дрънка в главата ѝ.

— Надявала си се, че тя ще те измъкне от тук! — изфуча Сибил.

— Не! Не е вярно, господарке!

— След всичко, което съм направила за теб! Спасих живота ти, когато родителите ти искаха да те убият!

— Съвсем вярно, господарке. Но аз щях да ви я поднеса на тепсия, господарке. Мъчех се да помогна.

— Дори ти дадох достъп до мрежата, за да можеш да гледаш онези отвратителни земни новини! А ето как ми се отплащаш! — Сибил огледа екрана — съобщението продължаваше да стои там. — Но поне най-сетне си свършила малко полезна работа.

Крес потрепери. Мислите ѝ взеха да се замъгляват от инстинктивната нужда да побегне, да се спаси. Тя се изправи от пода, но се препъна в косата си и падна тежко върху затворените врати. Пръстите ѝ напипаха копчетата и набраха командата. Вратите се отвориха. Тя не дочака да види реакцията на Сибил.

— Затвори вратите!

Крес хукна презглава по коридора. Дробовете ѝ я изгаряха. Не можеше да диша. Задъхваше се. Трябваше да излезе от там. Пред нея се изправи друга врата, а до нея имаше същия ключ. Тя набра кода.

— Отвори се!

И вратата се отвори.

Крес се препъна и си удари корема в перилата. От сблъсъка изохка, но се закрепил, преди да се преметне през тях право в пилотската кабина. Изправи се задъхана и с ококорени очи разгледа вътрешността на миниатюрния кораб. Навред около нея светеха лампи, мигаха табла, екрани. Прозорците представляваха стъклена стена, която я делеше от морето звезди, звезди, в които Крес милиони пъти се бе взирала.

Но там имаше и мъж.

Косата му беше с цвета на златиста слама, а тялото му — силно и огромно в кралската му униформа. Видът му подсказваше, че може да стане опасен, но в този миг изглеждаше чисто и просто изненадан. Мъжът се надигна от пилотската седалка. Двамата се зяпаха един друг, а Крес търсеше отчаяно някакви думи сред обърканите си мисли.

Сибил не е дошла сама. Имала си пилот, който да я докарва дотук.

Друго човешко същество знае за съществуването на Крес.

Не, друг лунитянин знае за съществуването на Крес.

— Помогнете ми — опита се да прошепне тя и преглътна, когато думите не можаха да излязат. — Моля ви, моля ви. Помогнете ми.

Мъжът затвори уста. Ръцете на Крес потръпнаха върху желязото. — Моля ви? — гласът ѝ затрепери.

Мъжът разкърши пръсти и тя се зачуди дали това бе плод на въображението ѝ. Но очите му като че ли се посмекчиха. В тях се появи съчувствие. Или пък пресметливост.

Ръката му посегна към управлението. Канеше се да въведе паролата и да затвори вратата ли? Да разкачи кораба от сателита? Да я отведе далеч от този затвор?

— Не вярвам да си я убила? — изрече той.

Думите ѝ се сториха като на някакъв непознат език. Мъжът ги изрече студено — един простичък въпрос. Който очакваше простичък отговор.

Да убие Сибил? Да я убие?

Преди Крес да съумее да отвърне, очите на стража се стрелнаха край нея. Сибил сграбчи с шепа Крес за косата и я дръпна с все сила назад към коридора. Момичето изпищя и падна на земята.

— Хиацинт, ще си имаме компания — рече Сибил, без да обръща внимание на хълцанията на Крес. — Отдели се от сателита, но остани достатъчно близо, така че хем да го държиш под око, хем да не будиш подозрения. Когато земният кораб се приближи, те най-вероятно ще пуснат капсулата. Изчакай, докато пилотът се качи на сателита, и тогава ела, като използваш другия входен люк. Аз ще имам грижата да пусна предварително скобата за скачване.

Крес потрепери, а от устата ѝ отчаяно се занизаха безсмислени, умолителни брътвежи. От съчувствието и изненадата у мъжа не бе останал и помен, бяха изчезнали, като че никога не ги е имало. И може би беше точно така.

Той кимна рязко с глава. Без въпроси. Без помисъл да не се покори.

Колкото и да викаше и да крещеше Крес, Сибил пак успя да я замъкне през коридора обратно на сателита, където я захвърли на сред стаята като чувал с части на развален андроид. Вратата зад тях се затвори, прегради пътя ѝ към изхода, към свободата и с познатия ѝ силен звън Крес разбра: тя никога нямаше да бъде свободна. Сибил щеше да я убие. Както щеше да убие и Лин Синдер, и Карсуел Трън.

Крес отметна разрошената си коса, едно ридание я разтърси из основи.

Сибил се усмихваше.

— Май трябва да ти благодаря. Лин Синдер сама ще ми дойде на крака и нашата кралица ще бъде предволна. — Сибил се приведе и стисна като с хищнически нокти брадичката на Крес. — За зла беда, ти ще си мъртва, преди да си получиш наградата.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Синдер изохка. Ударът от последното падане още кълтеше в гръбнака ѝ. Таванът в товарното се въртеше пред погледа ѝ, клатеше се.

— Нужно ли беше да ме просваш така?

Над нея се надвесиха Вълка и Скарлет.

— Извинявай — рече ѝ Вълка. — Мислех си, че ме държиш. Добре ли си?

— Като оставим настрана това, че съм ядосана и всичко ме боли — да, добре съм. — Синдер с мъка се опита да хване протегнатата ръка на Вълка. Дватама със Скарлет ѝ помогнаха да стане на крака. — Имаш право. Разсеях се. Усетих как енергията ти ми се изплъзва като ластик. — Това се случи само миг преди Вълка да успее да ѝ приложи хватката, която Синдер бе смогнала да възпре за цели шест секунди. После той я улови за ръката и я преметна през рамо. Тя се потърка по хълбока. — Трябва ми кратка почивка.

— Защо не спрете за днес? — предложи Скарлет. — Почти стигнахме до сателита.

— Пристигане след девет минути и тридесет и четири секунди — обади се мелодичният глас на Ико. — По мои изчисления времето ще стигне Вълка да победи и унижи Синдер в още седем схватки.

Синдер погледна озверяла към тавана.

— Ще ми стигне и да изключа устройството за звука ти.

— Защо не използваме времето да обсъдим как да се оправим с това момиче? — предложи Скарлет. — Щом в продължение на седем години е стояла затворена на сателит, без да има с кого да поприказва, освен с лунната чародейка, може да се окаже, че... е малко саможива и необщителна. Според мен всички трябва се постараяем да бъдем по-приятелски и по-благоклонни към нея и... да гледаме да не я уплашим.

От кабината се чу смях и на вратата се показа Трън, който тъкмо пристягаше един кобур на кръста си.

— Обръщаш се значи към киборга беглец и дивия звяр и очакваш от тях да оглавят комитета по посрещането? Очарователно.

Скарлет тури ръце на кръста.

— Казвам само, че не бива да забравяме през какво е минало това момиче. Трябва да се помъчим да покажем съчувствие към преживяното от него. Този преход може да се окаже тежък за момичето.

Трън сви рамене.

— След живота на сателита Рампион ще ѝ се види като петзвезден хотел. Ще свикне.

— Аз ще се отнасям добре с нея! — намеси се Ико. — Ще я заведа на пазар в мрежата, а тя ще ми помогне да си избира бъдещия си дизайнерски гардероб. Вижте какво намерих — ето в този специализиран магазин за дроиди компаньонки има страхотни аксесоари, а също и някои намалени модели. Мислите ли, че оранжевата коса ще ми стои добре? — Нетскрийнът на стената превключи на разпродажбата на дроиди. Един модел полека се въртеше, демонстрирайки съвършените пропорции на андроида, прасковената му кожа и позата по кралските стандарти. Тя имаше лилави ириса, къса коса, оцветена като мандарина, и татуировка на стара въртележка, която се въртеше около глезена ѝ.

— Ико — Синдер присви едно око, — това какво общо има с момичето от сателита?

— Ето сега ще ви обясня. — Екранът превъртя менюто и се спря на аксесоарите за коса и на десетките икони, групирани заедно, на които се виждаше всичко — от расти плитки през диадеми с котешки уши, та до барети с инкрустирани в тях изкуствени диаманти. — Помисли си само какъв потенциал има това момиче с нейната коса!

— Ето на, виждаш ли? — Трън тупна Скарлет по рамото. — Ико и плененото, необщително, саможиво момиче ще станат първи приятелки. Завинаги. Но аз съм разтревожен повече как ще си поделим парите от наградата, щом всичко това свърши. Корабът започва да се препълва с народ и на мен хич не ми е весело, че ще трябва да делия с вас печалбата.

— Какви пари и каква награда? — попита Скарлет.

— Наградата, която Синдер ще ни изплати от лунната хазна, щом стане кралица.

— Трябваше да се досетя — Синдер извъртя очи.

— И това ще е само началото. До края на приключението ни целият свят ще гледа на нас като на герои. Представете си славата и богатството, финансовите възможности, ще ни молят да станем рекламни лица, ще получим права върху драматизациите на историята в мрежата. Затова ми се струва, че колкото по-скоро обсъдим деленето на печалбата, толкова по-добре. В момента ми се върти нещо като шестдесет на десет на десет на десет на десет.

— Чии са вторите десет процента — мои или на момичето от сателита? — попита Ико. — Защото, ако са на момичето от сателита, обявявам стачка.

— Да оставим обсъждането на въображаемите пари за после, а? — обади се Синдер?

— Да, когато се появят парите, нека тогава да обсъдим въпроса — съгласи се и Скарлет. — А и ти не трябва ли да си приготвиш капсулата, преди да тръгнеш?

— *Oui, mademoiselle* — Трън отдаде чест, взе един пистолет от щайгата и го мушна в кобура си.

Скарлет килна глава на една страна.

— Сигурен ли си, че не искаш да оставиш на мен аз да отида? Скачването изисква прецизност, за да се закрепим за скобата, а от това, което Синдер ми каза за летателните ти умения...

— Какво намекваш? Какво ти е казала Синдер за летателните ми умения?

Скарлет и Синдер се спогледаха.

— Нищо, само че си фантастичен пилот — рече Скарлет и взе якето си от една щайга. В Париж то доста пострада, но Скарлет го приши оттук-оттам, колкото можа. — Направо върхът!

— А аз мисля, че Синдер упражняваше сарказма си.

Трън я изгледа кръвнишки, но Синдер само сви рамене.

— Казвам ти — продължи Скарлет, като пхаше ръцете си в ръкавите, — скачването може да излезе трудна работа. Трябва да стане бавно. И недей да излизаш от капсулата, преди да се увериш, че сателитната система е съвместима и връзката е сигурна.

— Мога да се справя — каза Трън, смигна й, протегна ръка и я ощипа по нослето, без да дава пет пари, че Вълка цял се наежи зад нея. — Много мило, че така си се загрижила за мен.

Скобата за скачване се задейства и пасна чак на втория опит, а Трън си помисли, че това не беше никак зле, тъй като никога досега не се бе скачвал със сателит. Надяваше се Скарлет да го гледа, след като така безсрамно се бе усъмнила в способностите му. Той провери връзката, сетне сложи капсулата в режим на изчакване и разкопча предпазните колани. През прозореца се виждаше извитата страна на сателита и една от кръглите перки се въртеше лениво отгоре му и го тласкаше през пространството. От прозореца на кораба Трън виждаше само крайчеца на входа за скачването, но всичко му се струваше наред, а и инструментите отчитаха, че нивата на налягането и кислорода са безопасни и той може да напусне кораба.

Трън дръпна яката от врата си. По природа той не беше параноик, но щом си имаше работа с лунитяни, ставаше по-предпазлив от обичайното даже когато лунитяните бяха млади, почти симпатични девойки. Млади, почти симпатични и може би полудели от дългите години, прекарани в самота.

Трън отвори вратата на кораба, тя се вдигна нагоре и разкри две стъпала, които водеха нагоре към рампата. В края ѝ имаше перила, а зад тях тесен коридор. От промяната в налягането ушите му изпукаха. Входът към основната част на сателита все още стоеше здраво затворен, но докато приближаваше, той чу съскащ звук — вратите се разтвориха и плавно се скриха в стените.

Трън позна стаята от ДИРКОМА с десетките плоски, празни екрани, няколко шкафа над главата за храна, разхвърляното легло с протритите одеяла, тънката синкавобяла светлина, която идваше от неподвижно закрепените мебели. Една врата вляво отвеждаше до стая, където той реши, че се помещава банята, а точно срещу него имаше и втора врата към другия люк за скачване.

Момичето седеше на ръба на леглото с ръце в скута си, косата му се спускаше над раменете и в купчина от възли и къдрици свършваше чак при глезените. Тя се усмихваше със стиснати устни, много учтиво, а това никак не се връзваше с кълбото от нерви, каквато се беше показала по време на връзката по ДИРКОМА.

И щом го видя, усмивката ѝ трепна.

— О, ти си бил — рече тя и килна глава на една страна. — А аз очаквах киборга.

— Няма нужда да показваш, че си толкова разочарована. — Трън пъкна ръце в джобовете си. — Синдер може и да умее да поправя кораби, но хич не я бива да ги пилотира. Днес аз ще съм твой придружител. Капитан Карсуел Трън на твоите услуги! — И той кимна леко с глава.

Само че, вместо да вземе да припада и да гърха с мигли, както се очакваше, момичето се обърна настрани и загледа намръщено един от екраните.

Трън се покашля и се залюля на пети. Някак беше очаквал, че ще му бъде далеч по-лесно да впечатли едно момиче, което никога преди не бе разговаряло с друг човек.

— Пригответи ли си багажа? Не ми се иска да се задържаме на едно място за дълго.

Очите ѝ блеснаха и загатнаха, че е ядосана.

— Какво пък толкова — рече тя на себе си. — С Хиацинт ще отидем при нея тогава.

Трън се смръщи и усети, че го жегна съжаление, задето по-рано се бе присмьл на момичето, па макар и само наум. Ами, ако то *наистина* се бе побъркало от самота?

— Хиацинт ли?

Тя се изправи, косата ѝ се разлюля около глезените ѝ. По-рано той не бе могъл да прецени ръста, но като видя сега, че не беше по-висока от метър и петдесет, се поуспокои. Лудо или не, момичето беше безобидно.

Или поне така си мислеше той.

— Хиацинт, моят страж.

— Така, добре. Ами тогава защо не го викнеш да идва при нас и да тръгваме?

— О, аз съвсем не мисля, че ти ще стигнеш далеч.

Тя направи крачка към него и с това движение цялата се промени. Гнездото от коса на главата ѝ потъмня, стана копринена като крило на гарван. Очите ѝ от небесносини станаха тъмносиви, бледата ѝ кожа се оцвети в златисто, а тялото ѝ се издължи, стана високо и грациозно. Дори дрехите ѝ станаха други и обикновената, износена рокля се превърна в гълъбовобяла дреха с дълги ръкави.

Трън побърза да скрие изненадата си.

Чародейка. Представи си.

И тъй като не бе човек, който отказваше да приеме реалността, той се примири веднага и само раменете му се изопнаха. Момичето е било примамка, а може би през цялото време е била част от плана. Странно — обикновено инстинктът му беше безотказен, когато станеше дума за подобни неща.

Трън огледа крадешком стаята още веднъж, но от момичето нямаше и следа. Нещо иззвънтя с метален звук пред втория люк и разтреса целия сателит. *Надежда*. Екипажът му трябва да е забелязал, че нещо не е наред. Сигурно са те, дошли са с втората капсула.

Той показва най-добрата си, най-чаровната си усмивка и посегна към пистолета. Дори изпита известна гордост, когато успя да го извади от кобура, но после ръката му замръзна сама. Той сви другото си рамо.

— Не можеш да ми се сърдиш, че опитах.

Чародейката се ухили самодоволно, а пръстите на Трън се разтвориха. Пистолетът изтрополи на земята.

— *Капитан* Карсуел Трън, нали така беше?

— Точно така.

— Боя се, че званието ви няма да остане ваше задълго. Съвсем скоро аз ще задигна Рампион в името на кралицата.

— Много съжалявам да го чуя.

— Освен това, предполагам, че ви е известно, че да помагаш на беглец, каквато е Лин Синдер, е престъпление, което на Луна се наказва със смърт. Присъдата ви ще бъде изпълнена незабавно!

— Бързина. Това заслужава уважение.

Втората врата се отвори зад гърба на жената. Трън се опита да изпрати мислено предупреждение на спътниците си — това е капан! Подгответе се! Но на втората врата не стоеше нито Синдер, нито Скарлет, нито Вълка. Там стоеше лунен страж. Надеждата на Трън взе да вехне.

— Хиацинт, предстои да се качим на Рампион, като използваме неговата собствена капсула.

— А, значи *ти* си бил Хиацинт — обади се Трън. — А пък аз си мислех, че тя си съчинява.

Те не му обърнаха внимание, но той беше привикнал с подобно отношение.

— Върви да се увериш, че корабът ще е готов за отлитане веднага щом приключи тук.

Стражът почитателно сведе глава и тръгна да изпълни нарежданията й.

— Внимавай — рече му Трън. — Скачването никак не беше леко. Трудна работа е. Трябва прецизност. Но ако искаш, аз бих могъл да дойда и да разкача кораба вместо теб. Колкото да се уверя, че се справяш добре. А, искаш ли?

Стражът го изгледа с превъзходство, докато минаваше, и този път го нямаше онзи празен поглед в очите както преди малко. Но не му отговори, а се шмугна в коридора и се запъти към капсулата на Трън.

Чародейката хвана едно одеяло от леглото и го хвърли на Трън. Той щеше да го улови по рефлекс, но не стана нужда — ръцете му свършиха цялата работа и без него. И скоро той взе сам да увива одеялото около китките си, върза го на сложни възли и за последно го дръпна със зъби, за да го стегне хубаво.

— С нетърпение чакам да се завърна на Луна на борда на вашия кораб и да разглася добрата новина, че Лин Синдер вече не е заплаха за короната.

Веждите на Трън трепнаха.

— Има ли нещо, с което бих могъл да помогна за благородната кауза на Нейно Величество?

Чародейката прекоси стаята, отиде до екрана, който стоеше до вратата, и набра паролата — защитен код, след който последваха сложни инструкции.

— Първоначално смятах да изключа животоподдържащата система и да ви оставя с Кресънт да се задушите, когато кислородът бъде изчерпан докрай. Но това може да се проточи, а на мен не ми се ще да ви давам възможност да се освободите и да потърсите помощ. Затова ще бъда милостива. — Тя приключи и приглади дългите си ръкави. — Считай себе си за късметлия, защото всичко ще свърши бързо.

— Винаги съм се имал за късметлия.

Погледът й стана твърд като чисто сребро и против волята си Трън закрачи към отворената врата, която водеше към банята. Като приближи, той видя момичето. Ръцете, колената, глезените му бяха вързани с чаршаф, а устата беше запушена с кърпа. По зачервеното

лице се спускаха вадички от сълзи. Косата на момичето образуваше чорлаво кълбо на земята, а множество кичури бяха омотани във възлите на чаршафите.

Стомахът на Трън се сви. Той беше убеден, че момичето ги бе предало, но треперещото му тяло, ужасеният израз на лицето говореха друго.

Коленете му се огънаха, Трън се строполи на пода и изохка. Момичето трепна. Той си пое рязко дъх през ноздрите и изгледа гневно чародейката.

— Нужно ли е всичко това? Плашите горкото момиче.

— Кресънт няма никакви причини да се разстройва. Нейното предателство я доведе дотук.

— Правилно. Вината е изцяло на момичето метър и петдесет на ръст, което е вързано в банята и със запушена уста.

— Да не говорим, че предстои да изпълня най-голямата мечта на Кресънт — продължи чародейката, сякаш Трън не бе продумал. — Изпращам я на Земята. — Тя им показа един малък чип, съвсем същия като онзи чип за ДИРКОМА, който Синдер носеше навсякъде със себе си. — Сигурна съм, че Кресънт няма да има нищо против, ако задържа този чип. Той все пак е собственост на Нейно Величество.

Тя излезе и ръкавите ѝ изплюяха след нея. Трън чу как токчетата ѝ чаткат през люка, а вратите се затвориха зад нея. Двигателят на капсулата му беше заглушен, но Трън усети лекото раздрусване, когато се откачиха.

Едва тогава дойде и първият пристъп на отчаяние.

Чародейката му беше взела кораба.

Вещицата му с вещица му беше отмъкнала кораба.

Но Рампион си имаше и втора капсула. Все още имаше надежда екипажът му да дойде и да ги измъкне. Те щяха да дойдат и да ги измъкнат.

Но тогава Трън усети нещо ново — едно леко дръпване, една неуловима промяна. Момичето захленчи.

Сибил беше сменила траекторията на сателита. Гравитацията ги теглеше към себе си, въвн от орбитата им.

Сателитът падаше право към Земята.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Скачи се — обяви Скарлет. Тя наблюдаваше капсулата на Трън през прозореца на пилотската кабина. — Изобщо не беше чак толкова непохватно.

Синдер се облегна на рамката на вратата.

— Дано свърши бързо. Няма как да разберем дали момичето не е под наблюдение.

— Не й ли вярваш? — попита Вълка.

— Не вярвам на хората, за които работи.

— Я, чакай! Появи се още една капсула — Скарлет припряно се хвърли напред и пушна радара на екрана до нея. — Скенерите не я засичат!

Вълка и Синдер се втурнаха зад гърба ѝ и занадничаха надолу към капсулата, която беше съвсем малко по-голяма от тази на Трън. Корабът приближаваше сателита. Сърцето на Синдер заблъска тежко.

— Лунен е.

— Няма какъв друг да е — обади се Скарлет. — Щом те блокират сигналите...

— Не, виж емблемата.

Вълка изруга:

— Това е кралски кораб. Сигурно е на някой чародей.

— Предала ни е — измърмори Синдер, като клатеше глава, без да може да повярва. — Не е за вярване!

— Ще бягаме ли?

— И да изоставим Трън?

Отвъд прозореца лунната капсула се скачи с втората скоба на сателита. Синдер прокара пръсти през косата си, докато мислите се въртяха в главата ѝ.

— Свържете се с тях. Установете връзка с ДИРКОМА. Трябва да разберем какво става...

— Не! — прекъсна я Вълка. — Възможно е да не знаят, че сме тук. Може би момичето не ни е предало. Ако не са засекли кораба ни с радара, все още има шанс и да не са ни забелязали.

— Но на тях ще им стане ясно, че капсулата на Трън все е дошла отнякъде!

— Може би капитанът ще успее да се измъкне — намеси се Ико, но в гласа ѝ липсваше обичайният ѝ ентузиазъм.

— Срещу чародей? Нали видя колко добре се получиха нещата в Париж?

— Е, какво ще правим? — попита Скарлет. — Не можем да се свържем с тях, не можем да се скачим...

— Да бягаме! — каза Вълка. — Преди да са тръгнали след нас.

И двамата погледнаха към Синдер и тя с неприятна изненада осъзна, че очакваха от нея да вземе решението. Но решението не беше проста работа. Трън беше долу в сателита. Беше влязъл право в капан, а на първо място тази идея беше дошла от Синдер. И тя не можеше да го изостави. Ръцете ѝ взеха да треперят от стискането на стола. А всяка секунда на колебание беше изгубено време.

— Синдер! — Скарлет докосна ръката ѝ, но Синдер стисна още по-силно стола. — Трябва да...

— Да бягаме! Трябва да бягаме!

Скарлет кимна. Тя се извърна към управлението.

— Ико, подготви двигателите за...

— Чакайте — спря ги Вълка. — Погледнете.

Отвъд прозореца на кабината единият от корабите се отделяше от сателита. Корабът на Трън.

— Какво става? — попита Ико.

Синдер изсъска:

— Корабът на Трън се връща. Свържи се с него!

Скарлет включи екрана за съобщения.

— Трън, докладвай. Какво стана на сателита?

Екранът отговори само с пращане.

Синдер захапа вътрешната страна на бузата си. Но след миг пращането бе сменено от обикновено съобщение с текст.

Камерата не работи. Ранени сме. Отворете товарното помещение.

Синдер прочете съобщението и после пак, и пак, докато думите не се замъглиха пред очите ѝ.

— Това е капан! — предупреди я Вълка.

— Но може и да не е — рече тя.

— *Капан е!*

— Не можем да сме сигурни! Трън е находчив!

— Синдер...

— Може да се е спасил.

— Или пък е капан — рече тихичко Скарлет.

— Синдер — намеси се Ико с изтънял глас. — Какво да правя?

Тя преглътна тежко и се отблъсна от стола.

— Отвори товарното. Вие двамата стойте тук.

— За нищо на света! — Вълка тръгна с нея. Синдер почувства, че той се подготвя за битка — раменете му се повдигнаха чак до ушите, ръцете му се свиха като нокти, походката му стана бърза и решителна.

— Вълк! — Синдер сложи титановия си юмрук на гърдите му. — Остани тук. Ако на кораба има чародей, аз и Ико сме единствените, които не могат да бъдат манипулирани.

Скарлет го стисна силно за лакътя.

— Синдер има право, Вълк. Ако отидеш там, можеш да напакотиш повече, отколкото да ѝ помогнеш.

Синдер не дочака Скарлет да привърши с убежденията си. Тя вече бе преполовила стълбата, която се спускаше до долното ниво на кораба. В коридора между дока за капсулите и стаята с двигателите тя спря и се ослуша. Чу плътното затваряне на вратите на дока и системата, която взе да пълни с кислород помещението.

— Докът е снабден с кислород — събщи Ико. — Животоподдържащата система е стабилизирана. Влизането е безопасно.

Дисплеят в ретината на Синдер беше изпаднал в паника, както правеше винаги, щом тя се чувстваше притеснена или уплашена. Диагностиката ѝ блестеше в яркочервено в ъгъла на окото ѝ и предупреждаваше: кръвно налягане — прекалено високо; пулс — прекалено висок; системите прегряват, започвам автоматично охлаждане.

— Ико, какво виждаш вътре в дока?

— Виждам, че на този кораб трябва да се инсталират истински камери — отвърна тя. — Сензорът ми потвърждава, че капсулата е вътре. Засичам две живи същества в нея, но май още никой не е слязъл от кораба.

Може би Трън и момичето имаха толкова много рани, че не можеха да слязат от кораба.

А може би чародееят не желаше да излезе от капсулата, докато все още съществува вероятност да отворят вратите на дока и всичко в него да бъде засмукано навън в пространството.

Синдер отвори върха на левия си показалец и зареди. По време на битката в Париж тя бе употребила всичките си упойващи стрелички, но след това бе успяла сама да си изработи свои — малки стрелички, направени от заварени пирони.

— Току-що получихме ново съобщение от кораба — чу се гласът на Ико. — Пише: „Помогнете ни“.

Всичко в главата на Синдер ѝ крещеше: *Капан! Капан! Капан!* Но ако вътре беше Трън... ако Трън беше в кораба, ранен, умиращ...

Синдер отпъди мислите си, вдигна глава и набра кода за достъп в дока, сетне дръпна надолу ръчната дръжка. Отключващият механизъм щракна и Синдер вдигна лявата си ръка като пистолет.

Капсулата на Трън беше притисната между другия кораб и стена от кабели и машинарии, завинтени за дебелия обшивка: инструменти за товарене и разтоварване на стоки, оборудване за зареждане с гориво, крикове, въздушни компресори, пневматични бобини.

С бавни крачки Синдер приближи капсулата.

— Трън? — повика тя и източи врат. На пилотската седалка се виждаше скупчен плат — тяло, превито на две. Разтреперана, Синдер отвори вратата, веднага отстъпи приведена няколко крачки назад и насочи оръжието си към тялото. Ризата му беше напоена с кръв.

— Трън!

Тя свали ръката си, пресегна се и го обърна към себе си.

— Какво се е слу...

В ъгълчето на окото ѝ светна оранжевата лампичка и оптобиониката ѝ напомни, че очите ѝ можеха да бъдат измамани. Синдер ахна, вдигна ръката си отново, но точно в този момент той се хвърли напред. Едната му ръка се уви около кръста ѝ, другата я стисна за врата — движенията му бяха толкова бързи, че Синдер падна на

пода. Само за миг Трън се намери отгоре ѝ, притисна я на земята, докато сините му очи я гледаха неочаквано спокойно.

Тогава той се преобрази. Погледът му стана студен и прозрачен като кристал, косата му се удължи и изсветля, дрехите му се стопиха в червено-сивата униформа на страж на лунната корона. Инстинктът ѝ сякаш го разпозна преди очите ѝ, които пламнаха с ревностна омраза. Това не беше кой да е лунен страж — това беше стражът, който я бе държал здраво в плен на бала, докато Левана се надсмиваше над нея, заплашваше Каи, заплашваше всички присъстващи.

Но не беше ли той...

Във въздуха се понесе пърхащ смях. Синдер присви очите си срещу ярките лампи, а в това време от кораба се показа жена.

Точно така. Личният страж на главната чародейка Сибил Мира.

— Очаквах повече от най-издирвания престъпник в галактиката — рече тя, докато наблюдаваше как Синдер притисна свободната си ръка в брадичката на мъжа и се помъчи да го отблъсне от себе си. Чародейката се усмихна с вид на изгладняла котка с нова играчка. Звезди изпъстриха погледа на Синдер. — Дали да те убия тук, или да те отнеса окована на моята кра...

Тя спря по средата, а сивите ѝ очи се стрелнаха към вратата. Чу се гърлен рев, а след него Вълка се хвърли върху чародейката и я затисна върху кораба. Хватката на стража отслабна, той вдигна поглед към господарката си и по лицето му се прочете колебание. Синдер замахна с юмрук към челюстта му. Усети хрущенето, а мъжът се завъртя назад и вниманието му отново се върна върху нея. Синдер сви колената си, намери опора и го отблъсна. Изправи се пъргаво на крака, а в това време Вълка сграбчи чародейката и изви гърба ѝ. Устните му се извиха и оголиха присадените му зъби.

Стражът бръкна в кобура си и с това привлече погледа на Синдер. Мъжът извади пистолета си. Синдер вдигна ръката си.

Двамата стреляха едновременно.

Куршумът на стража се заби между плешките му и Вълка изви от болка.

Стреличката на Синдер уцели стража отстрани в тялото му и той изохка.

Синдер се извъртя, като се мъчеше да се прицели в сърцето на чародейката, но Вълка стоеше помежду им. Под ризата му се

просмукваше тъмно, кърваво петно. Лицето на Сибил бе разкривено от ярост. Тя сложи длан върху гърдите на Вълка и изръмжа.

— Добре тогава — изсъска тя. — Нека ти припомня кой си!

Ченето на Вълка се затвори с изтракване. В гърлото му проехтя ниско ръмжене. Той се завъртя към Синдер, погледът му стана кръвожаден.

— О, звезди — тихо каза Синдер и отстъпи назад, дордето се притисна плътно до другия кораб. Държеше ръката си стабилна, но не се и надяваше да уцели Сибил, докато Вълка стои на пътя ѝ, особено сега, когато той беше като играчка в ръцете ѝ. Синдер преглътна, протегна съзнанието си, опита се да улови познатите ѝ енергийни вълни на Вълка, неговото характерно биоелектричество, но вместо това намери нещо свирепо, диво, което го обгръщаше.

Вълка се нахвърли отгоре ѝ.

Синдер смени целта си и се насочи към стража. Всичко стана съвсем естествено. Нужна ѝ бе половин секунда да овладее волята му и да го застави да действа. В миг стражът се намери помежду им. Той вдигна пистолета си, но се забави и с един удар с опакото на ръката си Вълка го отстрани от пътя си. Мъжът се свлече под кораба. Пистолетът му издрънча по редицата от шкафове.

Синдер се втурна към носа на кораба. Очите ѝ срещнаха тези на Вълка над покрива, той се поколеба, зъбите му бяха все така оголени. Вътрешните предупреждения на Синдер валяха с такава бързина, че се сливаха пред погледа ѝ, показвайки учестеното биене на сърцето ѝ и опасното покачване на адреналина. Тя не им обърна внимание, съсредоточена изцяло върху това да държи кораба между себе си и Вълка, докато той я дебнеше ту оттук, ту оттам. И тогава изведнъж цялото му тяло потрепери. Вълка се извърна и хукна към Сибил, а в това време в помещението проехтя нов изстрел. Вълка се хвърли пред чародейката и спря куршума с гърдите си. На вратата, с пистолет в треперещите си ръце, изпищя Скарлет.

Запъхтяна, Синдер се огледа за някакво оръжие, за план. Чародейката се бе свряла в ъгъла, а Вълка ѝ служеше като щит. Лунният страж лежеше свит под близкия кораб и Синдер се надяваше той да е в безсъзнание. Скарлет свали пистолета. Чародейката нямаше да се затрудни да я контролира.

Но на лицето ѝ се появи неувереност, гримаса. Тя се беше свила зад Вълка, а на челото ѝ пулсираше вена. Синдер осъзна с известна изненада, че за Сибил също бе толкова трудно да държи Вълка във властта си, колкото беше и за нея. Чародейката не можеше да контролира никого другогото дотогава, докато държеше него, а пуснеше ли го, той на мига щеше да се обърне срещу нея и битката щеше да свърши.

Но имаше и друг изход — да убие Вълка, да го заличи напълно от уравнението. Кръвта течеше, капеше от двете му куршумни рани и Синдер се чудеше колко ли време оставаше, докато това се случи.

— Вълк! — гласът на Скарлет потрепери. Пистолетът ѝ все така бе насочен към Сибил, но Вълка стоеше между тях. Нов изстрел накара Синдер да подскочи, звукът отекна в стените. Сибил извика от болка.

Стражът, който все пак се оказа в съзнание, беше докопал захвърления пистолет. И беше прострелял *чародейката*.

Сибил изсъска, ноздрите ѝ се разшириха, тя падна на едно коляно, притиснала с ръка бедрото си, вече обляно в кръв. Стражът беше на колене и стискаше пистолета. Синдер не виждаше лицето му, но когато той заговори, чу, че гласът му беше напрегнат:

— Момичето ме контролира! Киборгът...

Детекторът за лъжа на Синдер затрептя, но нямаше и нужда — тя не вършеше нищо подобно, макар че си го бе помислила...

Сибил блъсна Вълка към стража. Енергията в помещението вибрираше, вълни от биоелектричество кипяха около тях, трептяха. Сибил беше освободила Вълка от властта си. Прострелната рана беше отслабила силата ѝ и тя повече не можеше да го контролира.

Вълка се препъна и се строполи върху другия мъж. Двамата се свлякоха на земята. Стражът потърси да се хване за нещо и, стискайки здраво пистолета, се помъчи да отблъсне от себе си Вълка. Блед, немощен, Вълка не можеше дори да вдигне ръка да го удари. Кръвта се събираше в локва около тях и подът лъщеше от нея.

— ВЪЛК! — Скарлет отново вдигна пистолета срещу чародейката, но Сибил вече се бе изправила и куцукаше зад по-близкия кораб. Синдер се наведе, хвана Вълка под мишниците и взе да го тегли настрани от стража. Вълка риташе с крака, стъпалата му се хлъзгаха в кръвта, но иначе с нищо не ѝ помагаше.

Стражът се надигна, задъхан, превит надве, плувнал в кръв от раната в тялото, която Синдер му нанесе. Но още стискаше пистолета.

Синдер впи поглед в него и видя възможностите си: или да овладее мъжа, преди той да е вдигнал пистолета си, за да я убие, или да овладее Вълка и да му даде силите, които му бяха нужни, за да се измъкне от дока, преди да е умрял от загуба на кръв.

За един дълъг миг стражът задържа погледа ѝ, а после се надигна и се затича към господарката си. Синдер не дочака да види дали мъжът ще убие Сибил, или ще я защити. Тя стисна юмруци, изключи всичко наоколо, съсредоточи се единствено върху Вълка и биоелектричеството, което се рееше край него. Той беше слаб. И когато Синдер опита да го овладее, видя, че този път беше различно от битките им на ужким. Волята ѝ съвсем лесно се вклини в неговата и макар че тялото му се възпротиви, тя го подкани да стегне краката си. Толкова, че да поемат по-голямата част от тежестта му. Толкова, че да успее, накуцвайки, да го отведе в коридора.

Синдер подпря Вълка на стената. Дланите ѝ бяха лепкави от кръвта му.

— Какво става? — нададе вопъл Ико от високоговорителите.

— Дръж сензора си върху коридора — отвърна ѝ Синдер. — Щом и тримата се измъкнем на сигурно от дока, заключи вратата и отвори люка.

Синдер хукна обратно вътре в дока, а потта се стичаше в очите ѝ. Трябваше само да измъкне Скарлет отвътре и да остави Ико да отвори люка. Вакуумът в космоса щеше да свърши останалото.

Първо зърна чародейката. Не беше и на десетина крачки пред нея.

Беше чисто, можеше да стреля.

От адреналина нервите ѝ бръмчаха. Синдер вдигна ръка, пригответи стреличката. Прицели се.

Тогава пред нея изскочи Скарлет, вдигнала ръцете си встрани като буквата „Г“. Умът ѝ беше във властта на чародейката и тя гледаше безизразно.

От облекчение Синдер едва не припадна. Без да се колебае, тя хвана Скарлет през кръста с една ръка, вдигна другата и пусна залп от стрелички по посока на чародейката — повече с надеждата да я държи на разстояние, отколкото да я нарани. Щом и последният от заварените

й пирони се удари в металните стени, Синдер се препъна и падна назад в коридора. Видя оранжевата лампичка в окоето си точно в оня миг, в който изкрещя:

— Ико, сега!

Докато вратите се затваряха, тя зърна Сибил, която се катереше с мъка на по-близкия кораб, и чифт крака, които тичаха от другата му страна.

Краката на стража.

Но...

Но...

Сини джинси и обувки за тенис?

Синдер изпищя и блъсна тялото на Скарлет. Червеното яке с качулката трепна, преобрази се в лунна униформа. Обаянието изчезна заедно с оранжевата светлина в очите ѝ. Стражът простена и се превъртя. Раната отстрани на тялото му кървеше.

Синдер беше взела *стража*! Сибил я бе измамила. А това означаваше...

— Не! Скарлет! Ико! — Синдер се хвърли към контролния панел, набра кода за отварянето на вратата, но отсреща светна грешка. Люкът на дока се отваряше отгатък вратата. Смразяващ кръвта вик отекна в коридора и Синдер някак отдалеч разбра, че беше нейният.

— Синдер! Какво става? Какво...

— Скарлет е вътре... тя...

Синдер драскаше жестоко с нокти по херметически затворената врата, а излитащата в космоса Скарлет беше все пред очите ѝ.

— Синдер, капсулата! — викна Ико. — Сибил взима капсулата. На борда има две живи същества.

— *Какво?* — Синдер вдигна поглед към панела. Съвсем вярно — скенерите в дока отчитаха, че там бе останал само един кораб.

Чародейката се бе спасила и бе отвела Скарлет със себе си.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Сибил откъсна Скарлет — повтори Синдер. — Бързо! Затвори люка! Ще взема другия кораб и ще ги последвам...

Тя се позапъна неуверено, защото умът ѝ взе да настига езика ѝ — не знаеше как се управлява кораб. Но щеше да се научи. Можеше да свали инструкции и да... щеше да...

— Приятелят ти умира.

Синдер се извъртя. Беше забравила за лунния страж. Той притискаше с ръка тялото си там, където стреличката на Синдер все още стърчеше, но вниманието му беше върху Вълка. А Вълка беше в безсъзнание, наоколо му имаше кръв.

— О, не! Не! — Тя извади ножа от пръста си и взе да реже окървавения плат около раните на Вълка. — Трън. Трябва да приберем Трън. После тръгваме за Скарлет и аз... Ще превържа първо Вълка и... — Синдер погледна мъжа. — Дай си ризата! — рече тя твърдо, но заповедта ѝ беше най-вече, за да събере собствените си мисли. Само след миг ръцете на стража работеха под нейна заповед и мъжът свали празния си кобур и изхлузи през главата си окървавената риза. Синдер остана доволна, като видя, че той носеше и потник — имаше чувството, че за да успее да спре кървенето на Вълка, ще им трябва всяко парченце плат, което можеше да послужи за превръзка. А после трябваше да намерят и начин да го пренесат в лечебницата, но в това състояние засега не можеха да го местят, не и нагоре по онази стълба.

Синдер се помъчи да отпъди от главата си мъчителната мисъл, че ризата и потникът нямаше да стигнат. И дори всички превръзки в лечебницата нямаше да стигнат.

Тя взе ризата на лунитянина, сви я на топка и я притисна в гърдите на Вълка. Късмет имаха, че куршумът беше пропуснал сърцето му. Надяваше се, че и другият не е засегнал някой важен орган. Мислите ѝ бяха замъглени и се въртяха ли, въртяха в главата ѝ. *Трябваше да приберат Трън. Трябваше да тръгнат след Скарлет. Трябваше да спасят Вълка.*

Но тя не можеше да се справи с всичко това сама.

Не можеше да направи нищо от тези неща сама.

— Трън... — Гласът ѝ замря. — Къде е Трън? — Без да маха едната си ръка, с която притискаше раната на Вълка, Синдер протегна другата, улови мъжа за яката и го дръпна към себе си. — Какво направихте с Трън?

— Вашият спътник, който се качи на сателита ли? — рече той повече като заявление, отколкото като питане. На лицето му се изписа съжаление, но не много голямо. — Мъртъв е.

Синдер изпищя и го засили към стената.

— Лъжеш!

Той се дръпна, но така и не понечи да се защити, въпреки че вече не беше във властта ѝ — Синдер не можеше да го държи под контрол, докато мислите ѝ бяха така разцепени, докато в главата ѝ цареше този хаос, това опустошение.

— Господарката Сибил промени траекторията на сателита и го извади от орбита. Той ще изгори, щом навлезе в атмосферата. Може би вече е изгорял. Няма какво да се направи.

— Не — рече Синдер и поклати глава. Всяка част от тялото ѝ трепереше. — Сибил не би пожертвала програмиста си.

Но оранжевата лампичка в окото ѝ не светваше. Мъжът не лъжеше. Той отпусна главата си назад и измери с поглед Синдер от главата до петите така, сякаш изучаваше някакъв рядък вид.

— Тя би пожертвала всекиго, за да те залови. Явно кралицата смята, че си заплаха за нея.

Синдер стисна зъби с такава сила, че чак ченето ѝ щеше да се строши от напрежението. Ето ти я истината, изречена с такава безочлива простота. Смътни спомени се надигнаха у нея, които водеха към началото на цялата история.

Тя беше виновна. Тя беше виновна за всичко.

Лунитяните преследваха нея.

— Дай си потника — промълви тихо. Този път дори не си направи труда да го контролира и стражът свали потника, без да спори. Синдер го грабна от него и видя как точно под ребрата от кожата му стърчи нейната стреличка. Тя извърна поглед встрани и притисна потника към ранения гръб на Вълка.

— Завърти го на една страна.

— Моля?

— Обърни го на една страна. Така дихателните пътища ще се отворят и той ще диша по-леко.

Синдер го погледна намръщено, но едно четирисекундно търсене в мрежата потвърди, че предложението му е правилно, и тя завъртя Вълка на една страна колкото се може по-внимателно, нагласи краката му така, както беше показано на медицинската диаграма в мозъка ѝ. Лунитянинът не ѝ помогна, но когато Синдер свърши, кимна одобрително.

— Синдер?

Беше тънкият, сдържан глас на Ико. В кораба беше станало тъмно, светеше единствено аварийното осветление, работеха само основните системи. Тревогата на Ико ѝ пречеше да си гледа работата, точно както пречеше и на Синдер.

— Какво ще правим?

Синдер се задъха. В главата ѝ избухна силна болка. Тежестта на случилото се я притискаше толкова силно, че тя се изкушаваше да се свие върху Вълка и да се предаде. Не можеше да помогне на Скарлет, нито на Трън. Не можеше да спаси света. Не можеше никого да спаси.

— И аз не знам — прошепна тя. — И аз не знам.

— Като за начало може да намерим място, на което да се скрием — предложи мъжът. Раздиращ звук последва думите му — беше откъснал парцалче от подгъва на панталоните си. Той издърпа стреличката, сви се от болка, хвърли я в коридора и притисна парчето плат към раната си. За първи път Синдер забеляза, че стражът носеше в калъф на колана си огромен ловджийски нож. Когато тя замълча, той вдигна към нея остриите си като шило очи. — Може би някъде, където приятелят ти ще получи помощ. Това е просто предложение.

Синдер поклати глава.

— Няма как да стане. Загубихме и двамата си пилоти, а аз не мога да летя... не знам как...

— Аз мога.

— Но Скарлет...

— Чуй ме. Сибил Мира ще се свърже с Луна, ще изпрати подкрепление, а корабите на кралицата не са чак толкова далеч, колкото си мислиш. Цяла армия ще се спусне подире ти.

— Но...

— Няма „но“. Нищо не можеш да направиш за другата си приятелка. Считай, че е мъртва. Но на него може би ще успееш да помогнеш.

Синдер отпусна брадичката си, сви се. Противоречиви решения заплашваха да разкъсат главата ѝ. Мъжът мислеше логично. Тя съзнаваше това. Но ѝ беше толкова трудно да се признае за победена. Да се откаже да спаси Скарлет. Да направи тази жертва и да живее после с мисълта за това.

Но с всяка изминала минута тя бе на път да загуби и Вълка. Синдер сведе поглед. Лицето на Вълка се бе свило от болка, по челото му имаше капчици пот.

— Кораб — повика стражът, — изчисли местоположението ни и приблизителната траектория над Земята. Кое е най-близкото място, където можем да кацнем? Гледай да е някъде, където не е много населено.

— На мен ли говорите? — след кратко колебание се чу гласът на Ико.

Стражът присви очи към тавана.

— Да. На *теб!*

— Извинете, разбира се. Сега ще изчисля. — Лампите светнаха по-ярко. — Ако направим естествено спускане към Земята, за около седемнадесет минути ще кацнем в Централна или Северна Африка. Един по-широк радиус от хиляда и петстотин километра ни отваря път към средиземноморските региони на Европа, а също и западната част на Източната република.

— Трябва да закараме Вълка в болница — тихо каза Синдер. Но още щом го каза, осъзна, че във всяка болница на Земята веднага щяха да разберат, че той е лунен войник, хибрид между човек и вълк. При това, ако го отведе в болница, самата тя поемаше риск за живота си, да не говорим, че Рампион лесно се разпознаваше... Къде, къде можеха да намерят убежище?

Навсякъде беше опасно.

Вълка простена под нея. Гърдите му изхъркаха.

Трябваше му болница... или лекар.

Африка. Доктор Ърланд.

Синдер вдигна поглед към лунитянина и за първи път сред мудния хаос в главата си се помъчи да се запита защо. Защо не ги бе

убил до крак? Защо им помагаше? Защо?

— Ти служиш на кралицата — рече му тя. — Как мога да ти вярвам?

Устните му се извиха, като че тя си бе направила шега, но очите му побързаха отново да си възвърнат твърдостта.

— Аз служа на моята принцеса. И на никого другиго!

Подът сякаш пропадна под краката на Синдер. Принцесата. Неговата принцеса.

Той е знаел!

Тя даде малко време на детектора си да разпознае лъжата, но това така и не стана. Мъжът казваше истината.

— Африка — проговори Синдер. — Ико, заведи ни в Африка. На мястото, на което летумозисът е избухнал за първи път.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Отначало сателитът падаше бавно, постепенно, но гравитацията на Земята вземаше връх над орбитата му и го теглеше към себе си.

Трън повдигна крачола на панталона си и с помощта на десния си крак свали лявата си обувка. Ножът, който беше скрил там, изтрака на пода. Той го грабна и неумело се опита да насочи острието към одеялото, което овързваше китките му.

Момичето каза нещо през парцала в устата си и се премести към него. То беше вързано много по-здраво и по-сложно от Трън. На капитана на Рампион чародейката си бе направила труда да завърже единствено ръцете, и то отпред. Но момичето беше вързано цялото, чак до краката, освен това ръцете бяха вързани на гърба, а в устата бе затъкната кърпа.

Като нямаше с какво да натисне ножа и да среже възела, Трън кимна на момичето.

— Можеш ли да се обърнеш?

Крес тупна на земята, завъртя се на една страна и се отблъсна от стената с крака, така че да се завърти и ръцете ѝ да се насочат към него. Трън клекна над нея и взе да реже чаршафа, който се връзваше в ръцете ѝ. Когато най-сетне го накълца някак, по кожата на момичето бяха останали дълбоки червени улеи.

Момичето разкъса кърпата от устата си и я остави да виси на врата ѝ. Един възел от орфаната ѝ коса се оплете в плата.

— Краката ми!

— Можеш ли да ми развържеш ръцете?

Без да каже и дума, момичето грабна ножа от Трън. С треперещи ръце насочи острието към превръзките на коленете си и Трън си помисли, че може би беше най-добре да я остави да се упражнява върху себе си.

Докато режеше чаршафа, Крес приличаше на някоя луда — беше толкова съсредоточена, че челото ѝ се бе набръчкало, косата ѝ беше чорлава, лицето ѝ — мокро, на петна, а червени линии от превръзката

на устата кръстосваха бузите ѝ. Но от адреналина ръцете ѝ работеха бързо и скоро тя изрита чаршафа и се освободи от него.

— Ръцете ми — повтори Трън, но момичето вече се бе уловило за мивката и се изправяше с треперещи крака.

— Съжалявам — трябва да въведа кода! — извика тя и с неуверена крачка влезе в стаята. Трън грабна ножа, изправи се с мъка на крака, а в това време сателитът внезапно смени посоката си. Трън се подхлъзна и се блъсна във вратата на банята. Земната гравитация ги теглеше и те падаха с бясна скорост надолу.

Трън се подпря на стената, за да не падне, и влетя в стаята. Момичето също беше паднало и тъкмо се мъчеше да се прехвърли от другата страна на леглото.

— Трябва да се доберем до другия кораб и да се разкачим! — викна Трън. — Трябва да ме развържеш!

Тя поклати глава и се притисна до стената, където бе вграден най-малкият от всички екрани, онзи, в който Сибил беше бърникала. По лицето на момичето имаше залепнали коси.

— Тя е блокирала кораба, така че да не може да излети, а и аз познавам сателита много по-добре и... о, не, не, не! — Момичето изпищя, докато пръстите му танцуваха по екрана. — Сменила е кода за достъп!

— Какво правиш?

— Трябва да вкарам кода. Аблативното покритие ще издържи, докато минаваме през атмосферата, но ако не пусна парашута, цялото нещо ще се пръсне при удара!

Сателитът пак промени посока и двамата залитнаха. Трън падна на матрака, ножът изхвъркна от ръцете му и отскочи от ръба на леглото. Момичето се препъна и падна на едно коляно. Стените около тях започнаха да се тресат от триенето със земната атмосфера. Мракът, който забулваше малките прозорци, бе изместен от ослепително бяла светлина. Най-външното покритие гореше и така ги предпазваше от горещината в атмосферата.

За разлика от Рампион този сателит беше проектиран само за едно-единствено кацане на Земята.

— Добре тогава. — Трън заряза ножа, праметна се в другия край на леглото и вдигна момичето на крака. — Пускай го този парашут! — Крес продължи да се поклаща и когато той я завъртя в посока към

екрана, обгърна плътно тялото ѝ с ръцете си като в пашкул. Момичето беше още по-нисичко, отколкото си беше мислил — главата ѝ стигаше едва до гърдите му.

Пръстите ѝ взеха да мушкат по екрана, а в това време Трън се поразкрачи, сви колене и се приготви, доколкото можа, да посрещне друсането и трещенето на сателита. Приведе се над нея, като се мъчеше да пази равновесие, да я държи стабилно, дордето по екрана се сменяваха кодове и команди. Погледът му се стрелна към близкия прозорец, който все така огнено белееше. Щом сателитът навлезеше достатъчно навътре в атмосферата на Земята, автоматичната гравитация щеше да се изключи и те щяха да бъдат в безопасност като зарче в ръката на команджия.

— Вътре съм! — извика момичето.

Трън се захвана за мокета с пръстите на босия си крак. Чу трясък зад гърба си и се осмели да погледне. Единият от екраните беше паднал от писалището. Той преглътна с усилие. Всичко, което не беше завинтено, щеше да се превърне в снаряди.

— Колко време още ще ти трябва да...

— Готово!

Трън я завъртя на другата страна и заедно с нея се хвърли към матрака.

— Под леглото! — той се препъна, падна, повлече я със себе си. Над главите им шкафове се разтвориха. Трън се уплаши, когато край тях задрънча дъжд от консерви и чинии. Той се надвеси над момичето, предпазвайки го с тялото си от тях. — Бързо!

Тя изпълзя напред, вълн от обръча на ръцете му, избута се навътре в сенките. Прилепи максимално гръб до стената, а двете ѝ ръце се опряха с все сила в рамката на леглото, за да се закрепят здраво на едно място.

Трън стана от земята и хвана най-близката подпора, за да се издърпа напред.

Тресенето спря. Смени го плавно, бързо спускане. Ярката светлина в прозорците избледня до слънчево синьо. Стомахът на Трън се надигна и той се почувства, като че е засмукан от вакуум.

Той чу как момичето изпищя. В главата му избухна болка, ярка светлина и светът потъна в мрак.

КНИГА ВТОРА

Вещицата отрязва златните ѝ коси и я захвърли в огромна пустиня.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Крес никога не би повярвала, че има силата да завлече Карсуел Трън под леглото, да застопори до стената безжизненото му тяло, но ето че доказателството беше в ръцете ѝ. А край тях не спираха да хвърчат и да тряскат кабели, екрани, щепсели, чинии, храна. Стените на сателита пъшкаха и Крес стисна очи, като се мъчеше да не си представя как горещината и триенето разтопяват болтовете, спойката, мъчеше се да не прави догадки колко издръжлив е този неизпробван сателит. Мъчеше се да не мисли за падането на Земята, за нейните планини, океани, ледници, гори, за удара, който щеше да последва, когато хвърленият от космоса сателит се блъсне в планетата и се разбие на милиарди дребни парченца.

Обаче тази работа хич не ѝ се удаваше.

Падането продължаваше цяла вечност, а в това време малкият свят на Крес се разпадаше.

Тя се бе провалила. Досега парашутът трябваше да се е разтворил. И тя трябваше да почувства как се освобождава, как рязко ги връща нагоре, когато овладее падането им, как бавно ги спуска на Земята. Но падането им само повече и повече се ускоряваше, а в сателита ставаше все по-горещо. Може би беше объркала нещо, може би отворът за парашута се е повредил или пък изобщо нямаше парашут, а паролата е била от несъществуваща програма. Нали Сибил беше поръчала сателита. А тя никога не е смятала да остави Крес да кацне в безопасност на синята планета.

Сибил я бе надвила. Те щяха да умрат.

Крес загърна с тялото си Карсуел Трън и зарови лицето си в косата му. Така поне той нямаше да усети нищо. Нямаше да се страхува.

И тогава — потръпване, усещане, различно от падането. Крес чу изплющаването на въжетата от найлон, съскането, и ето, внезапното друсване, което сякаш ги дръпна нагоре към небето. Тя изкрещя, стисна още по-здраво Карсуел Трън, а от това рамото ѝ се удари в долната страна на леглото.

Падането заприлича на потъване, а Крес все така ридаеше, но вече от облекчение. Стискаше изопнатото тяло на Трън и ридаеше, задъхваше се и пак ридаеше.

Измина много време, а ударът така и не идваше. Когато най-сетне се удариха в земята, от сътресението Крес пак се блъсна в леглото. Сателитът падна, пързулна се, преобърна се и тръгна надолу. Пързаяха се по нещо твърдо, може би хълм или планински склон. Крес стисна зъби, за да не изпищи, и се помъчи с една ръка да предпази Трън, докато с другата се хвана плътно до стената. На повърхността на Земята имаше толкова много вода — тя беше очаквала да паднат във вода, а не върху това твърдо нещо, в което се бяха разбили. Най-накрая спиралното спускане свърши с грохот, от който стените наоколо им се разтърсиха.

Белите дробове на Крес горяха от усилието ѝ да си поеме въздух с цяло гърло. Всяко мускулче я болеше от адреналина, от напрежението, докато се подготвяше за удара, от блъскането, което тялото ѝ беше понесло.

Но в главата ѝ нямаше болка.

Те бяха живи.

Бяха паднали на Земята и бяха живи.

Вик, породен от напрежението и от благодарност, се изтръгна от Крес, тя прегърна Трън и се разрида от щастие, свряна във врата му, но радостта ѝ изчезна, когато той не я взе в обятията си. Беше забравила, че капитанът си бе ударил главата в рамката на леглото, беше забравила как тялото му бе захвърлено на пода, как Трън се бе свлякъл в ъгъла и как тя го бе завлякла под леглото, без той да гъкне, без да помръдне.

Крес се отлепи от него. От нея течеше пот, а косата ѝ ги бе сплела, беше се увила около двамата почти толкова здраво, колкото възлите на Сибил с чаршафите.

— Карсуел? — просъска Крес. Стори ѝ се необичайно да изрича на глас името му, сякаш още не беше заслужила тази близост. Облиза устните си и каза с дрезгав глас: — Господин Трън? — Пръстите ѝ се допряха до гърлото му. Облекчение — пулсът му беше силен. По време на падането се бе усъмнила дали чува дишането му, но сега, когато всичко беше притихнало и неподвижно, Крес долавяше свистенето на въздуха от устата му. Може би беше получил сътресение. Крес беше

прочела някъде, че когато си ударят главите, хората могат да получат сътресение. Не можеше да си спомни какво им ставаше от това, но знаеше, че не е хубаво.

— Събудете се. Моля ви. Живи сме. Успяхме. — Момичето допря дланта си до лицето на Трън и с изненада установи, че то е грапаво и изобщо не е гладко като собственото ѝ лице.

Брада — логично. Но при все това, по необясними причини тя никога не беше вплитала във фантазиите си усещането за остри бодлички на брадата. Това щеше да бъде поправено занапред.

Крес поклати глава, засрамена от себе си, че мисли за такива неща, когато Карсуел Трън лежеше ранен пред очите ѝ и тя не можеше да стори ни...

Трън шавна.

Крес ахна и се помъчи да подложи нещо под главата му, ако вземе да буйства много.

— Господин Трън? Събудете се. Живи и здрави сме. Моля ви, събудете се.

Тихо, мъчително стенание и дишането му взе да се нормализира.

Крес отметна косата от лицето си, само че тя отказваше да се отлепи от плувналата ѝ в пот кожа. Дълги кичури стояха затиснати под телата им.

Трън отново простена.

— К-Карсуел?

Той помести лакътя си, като че се опитваше да вдигне ръка, но китките му още стояха вързани една за друга. Той примигна и отвори очи.

— Как... А?

— Спокойно, тук съм. В безопасност сме.

Трън прокара език по устните си, после пак затвори очи.

— Никакъв господин Трън, давай на „ти“ — изръмжа той. — Повечето хора се обръщат към мен с Трън. Или ме наричат „капитане“.

— Разбира се, Трън — сърцето на Крес се повдигна. — Капитане. Боли ли те нещо?

Капитанът се размърда с мъка и установи, че ръцете му още стояха вързани.

— Имам чувството, че мозъкът ми ще изтече през ушите. Но като оставим това настрана, се чувствам чудесно.

Крес опипа с ръка задната част на главата му. Косата му беше суха, тъй че поне нямаше кървяща рана.

— Ударът в главата ти беше доста силен.

Трън изгрухтя и се помъчи да си измъкне ръцете от завързаното одеяло.

— Я, стой, онзи нож трябва да е тук някъде... — Гласът ѝ замря и тя затърси сред отломките и хаоса наоколо им.

— Да, падна от леглото.

— Да, видях... ето го там! — Крес зърна дръжката на ножа, затъкнат под един паднал екран, спусна се да го вземе, но нали косата ѝ се бе оплела около нея и Трън, та я дръпна обратно назад. Тя изскимтя и взе да си масажира скалпа.

Той пак отвори очи и се намръщи.

— Не си спомням да сме били вързани един за друг.

— Съжалявам. Косата ми понякога просто се завира навсякъде и... ако само можеш да... ето така, завърти се насам. — И тя взе лакътя му и го побутна да се завърти. Той се намръщи, но се подчини и така ѝ позволи да се помести толкова, че да стигне дръжката на ножа.

— А ти сигурна ли си, че всичко свърши... — подхвана Трън, но момичето вече се беше надвесило над него и режеше одеялото. — О, виждам, че имаш добра памет.

— Хъм? — измърмори Крес, вгълбена в рязането на протритото одеяло, което с лекота се късаше под острието, докато накрая падна и Трън си отдъхна облекчено. Той потърка китките си, после посегна към главата си. Но чорлавите масури на Крес се опитаха да му попречат и той дръпна по-силно. Крес изскимтя и падна рязко на гърдите му. Но капитанът дори не забеляза, тъй като тъкмо опипа с пръсти задната част на главата си.

— Ох — измърмори той.

— Да, ох — съгласи се и Крес.

— Тази цицина няма да ми мине скоро. Пипни да видиш.

— Къде?

Трън потърси ръката ѝ и я вдигна до главата си.

— Имам огромна цицина тук отзад. Нищо чудно, че имам такова главоболие.

Трън наистина имаше грамадна цицина, но Крес мислеше единствено за това колко мека беше косата му и как тя в

действителност лежеше отгоре му. Момичето се изчерви.

— Да, голяма е. Знаеш ли, мисля си, че може би трябва да... хъм...

Но Крес нямаше никаква представа какво трябва да направи Трън. Да я целуне, помисли си тя. Нали това правеха хората, когато оцелеят след разтърсващо преживяване, в което едва не са изгубили живота си? Крес си знаеше, че очакването ѝ не беше уместно, но при тази близост с него за друго не можеше да мисли. Тя копнееше да се прилепи до него, да притисне носа си в ризата му и да поеме дълбоко дъх. Но не искаше той да я вземе за чудата. Не искаше да се досети, че този миг, в който той лежеше наранен в разбития ѝ сателит, далеч от своите приятели, беше най-съвършеният в живота ѝ.

Трън сбърчи чело и взе един кичур, който се беше увил около горната част на ръката му.

— Трябва да направим нещо с тази коса.

— Да! Трябва! — тя се отдръпна от него, но скалпът ѝ се възпротиви, защото косата ѝ още стоеше затисната под телата им. Внимателно, кичур по кичур, Крес взе да разплита себе си от Трън.

— Защо не светнем лампите? Така ще ти е по-лесно.

Крес спря.

— Да светнем лампите ли?

— С гласово активиране ли са? Ако компютърната система се е изключила по време на падането... Велики спатии, сигурно е посред нощ. Имаш ли портскрийн или нещо друго, което да пуснем да ни свети?

Крес наклони глава на една страна.

— Не... не те разбирам.

За миг Трън се ядоса.

— Щеше да стане по-лесно, ако *виждаме* какво правим!

Очите му бяха широко отворени, но гледаха празно покрай рамото на Крес. Той отстрани няколко кичура, които се бяха заплели около китката му, и после размаха ръка пред лицето си.

— По-тъмна нощ от тази не съм виждал! Сигурно сме някъде извън града, сред полето... Днес да няма новолуние? — Той се свъси още повече и Крес разбра, че се опитваше да си припомни в коя фаза беше Луната. — Нещо не е наред. Трябва да е много облачно навън.

— Капитане... навън не е тъмно. Аз виждам съвсем нормално.

Той се навъси объркано, а сетне тревожно. Раздвижи челюсти.

— Моля те, каже ми, че си упражняваш сарказма.

— Да си упражнявам сарказма ли? И защо ми е да го правя?

Трън поклати глава и пак стисна здраво очи. Отвори ги. Примигна бързо. Изруга.

Крес стисна силно устни, вдигна ръка пред очите му и размаха пръстите си насам-натам. Капитанът не реагира, но попита:

— Какво се случи? Последно помня, че се мъчех да се пъхна под леглото.

— Удари си главата в рамката на леглото, а аз те довлякох тук отдолу. После кацнахме. Малко друсаше, но... няма повече. Само си удари главата.

— И от това съм *ослепял*?

— Може да си получил някаква мозъчна травма. Може би слепотата ти е временна. Може би... може би си в шок?

Трън отпусна глава на пода. Наоколо им се възцари тежко мълчание. Крес задъвка устната си. Накрая Трън отново се обади, а в гласа му се долавяше решителност.

— Трябва да направим нещо с тая коса. Къде остави ножа?

Преди Крес да се запита доколко е в реда на нещата да поверява нож в ръцете на слепец, тя вече беше сложила камата в дланта му. С другата си ръка Трън се пресегна зад гърба ѝ и взе една шепа коса. От допира му по гърба на Крес пробягна приятна тръпка.

— Съжалявам. Но пак ще ти порасне — рече той, но по гласа му личеше, че изобщо не съжалява. Трън захвана да реже сплетената коса с шепи. Хващаше, режеше, пускаше. Крес стоеше, без да мърда. Но не защото се боеше да не я пореже — въпреки слепотата си Трън стискаше ножа уверено в ръката си, а и държеше острието под ъгъл и надалеч от врата ѝ. Не мърдаше, защото това не беше кой да е, а Трън. *Капитан Карсуел Трън*. И той прокараваше пръстите си през косата ѝ, грапавото му лице беше само на сантиметри от устните ѝ, а челото му се бе набръчкало съсредоточено.

Когато Трън взе да прокаравва нежните си като перца пръсти по врата ѝ, за да провери дали не е пропуснал някой кичур, Крес вече бе замаяна от приятна възбуда. Зад лявото ѝ ухо той откри един пропуснат масур и го отрязва.

— Мисля, че вече свърших — и той затъкна ножа под крака си, така че да може лесно да го намери, и зарови ръцете си в късата и необичайно лека коса, за да разplete останалите възли. Лицето му се разтегна в доволна усмивка. — Е, по краищата е малко назъбена, но иначе е много по-добре.

Крес опипа голата кожа на врата си, която все така беше мокра от потта, и се удиви от усещането, а също и от късата коса, която вече не тежеше толкова много и стоеше на леки вълни. Тя зачеса с нокти главата си, без да може да се откъсне от удоволствието на това непознато за нея чувство. Сякаш бяха свалили десет килограма от нея. Напрежението в мускулите ѝ, за което дори не беше подозирала, че го има, се отпускате.

— Благодаря ти.

— Пак заповядай — отвърна Трън и изтупа косите, които все още стояха по него.

— Много съжалявам за... слепотата ти.

— Вината не е твоя.

— Донякъде е моя. Ако не ви бях помолила да ме спасите и ако бях...

— Ти *не* си виновна за нищо! — повтори Трън и с тона си сложи край на спора. — Говориш като Синдер. Тя не спира да се обвинява за възможно най-глупавите неща на света. Войната била нейна вина. Бабата на Скарлет също. Главата си залагам, че ако можеше, и за чумата щеше да поеме вината.

Трън взе ножа и се измъкна изпод леглото, като размахваше ръцете си в широк кръг, за да разчисти всички отломки от пътя си. Сетне се изправи и седна на ръба на леглото. Движеше се бавно, като че не можеше да се довери на себе си да мръдне повече от няколко сантиметра. Крес се измъкна след него, изправи се и разчисти с бос крак малкото изпотрошени остатъци. Едната ѝ ръка остана заровена в косите ѝ.

— Работата е там, че онази вещица се опита да ни убие, но ние оцеляхме — каза Трън. — И все ще намерим начин да се свържем с Рампион. Останалите ще дойдат да ни приберат и *всичко* ще бъде наред.

Той каза това, като че се мъчеше сам себе си да убеди, но на Крес не ѝ трябваше никакво убеждение. Трън имаше право — и двамата

бяха живи, бяха заедно и всичко щеше да се нареди.

— Трябва ми само малко време да помисля — обади се пак Трън.
— Да реша какво да правим.

Крес кимна и се залюля на пети. Трън дълго стоя дълбоко умислен и със стиснати в скута ръце. Но само след минута Крес осъзна, че те трепереха.

Най-накрая Трън вдигна глава към нея, но тъй като не я виждаха, очите му гледаха към стената. Той си пое дълбоко дъх, издиша и се усмихна.

— Да започнем отначало, като се представим един на друг, както си му е редът. Правилно ли чух, че името ти е Кресънт?

— Само Крес, моля.

Той протегна ръка към нея и когато тя му подаде своята, придърпа я по-наблизо, наведе глава и я целуна по opakото. Крес замръзна, изгуби ума и дума, а колената ѝ се огънаха.

— Капитан Карсуел Трън на твоите услуги.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Синдер следеше върху дисплея в ретината си прогреса на Рампион и със затаен дъх наблюдаваше как навлязоха в атмосферата на Земята над Северна Африка и завиха в посока към Фарафра — малък оазис, който някога е бил оживена спирка за караваните, които пътували от централните африкански провинции към Средиземно море и обратно. След избухването на чумата преди десетина години оазисът бе западнал, прогонвайки търговците и караваните им на изток и лишавайки така мястото от жизнено необходимата му търговия.

Синдер беше останала неотлъчно до Вълка. Беше превързала раните му с помощта на бинтовете и лекарствата, които стражът ѝ беше хвърлил от горното ниво на кораба. Вече веднъж ѝ се наложи да подмени превръзката, но кръвта продължаваше да избива през бинта. Лицето на Вълка беше бледо, студено и лепкаво от потта, пулсът му отслабваше и той дишаше все по-мъчително.

Дано, дано доктор Ърланд да е там!

Добре че поне засега на стража можеше да му се вярва. Без да се отклонява от курса, той бе настъпил силно, много силно газта на кораба, за радост на Синдер. Навлизането им в орбитата на Земята беше рисковано, но друг начин нямаше. Синдер единствено се молеше оазисът да е онова безопасно убежище, за каквото го имаше и докторът.

— Синдер — обади се Ико, — лунитянинът пита къде трябва да кацне.

Тя потрепери. Беше очаквала този въпрос. Най-безопасно, най-предпазливо щеше да бъде да кацнат вън от града, на сред безпощадната пустиня. Но Синдер нямаше как да пренесе Вълка, затова и не можеха да си позволят лукса да бъдат предпазливи.

— Кажи му да кацне на главния път. На картата се вижда, че има само един път и нещо като площад. И му кажи да не си прави труда да остане незабелязан.

Щом не можеха да се покрият, в такъв случай тя щеше да привлече колкото се можеше повече вниманието върху тях. И може би,

ако успееха да направят достатъчно голямо зрелище, това щеше да изкара доктор Ърланд навън от бърлогата, в която се укриваше. Синдер се уповаваше на мисълта, че жителите на града ще са дотолкова слисани от наглостта им, че няма да си направят труда да известят полицията, преди да е станало твърде късно.

Планът ѝ не беше никак добър, но да измисли по-умен, нямаше време.

Корабът се гмурна надолу. Обикновено тази част от кацането беше най-безшумната, защото мощността на двигателя се превключваше на магнитната левитация. Но по всичко личеше, че стражът смята да приземи кораба ръчно. Сигурно градът беше толкова отдалечен, че тук дори нямаха магнитни пътища.

Накрая корабът издрънча, изпъшка. Въпреки че кацането беше меко, Синдер подскочи от сътресението, а Вълка изпъшка. Тя се наведе над него и взе лицето му в двете си ръце.

— Вълк, отивам да намеря помощ. Само не се предавай, става ли? Дръж се.

Синдер се изправи и набра кода за дока. А той се бе превърнал в ужасна гледка — навсякъде имаше кръв и изпочупени вещи. Но Синдер мина край останалата капсула и се опита да отпъди гледката от мислите си.

— Ико, отвори вратата.

Щом вратите се разтвориха достатъчно, че да може да се провере през тях, Синдер клекна на ръба и скочи на улицата.

Краката ѝ тупнаха на твърдата суха земя и наоколо се надигна облак прах. Сградите бяха предимно едноетажни, направени от камъни, глина или огромни бежови тухли. Някои от кепенците на прозорците бяха боядисани в синьо или розово, а различни шарки покриваха вратите, но цветовете им отдавна бяха избелели от слънцето и олющени тук-там от неумолимия пясък. На няколко преки от дясната страна на Синдер пътят се спускаше надолу към езерото на оазиса. От двете страни пътят беше опасан от избуели палми, които изглеждаха прекалено живи за този изоставен град. На няколко преки вляво от Синдер имаше каменна стена, около която вървяха още палми, а отвъд нея червеникавото плато се губеше в пясъчната мараня.

От къщите и от уличните ъгли наизлизаха хора на всякаква възраст, облечени предимно с шорти и горни дрехи от лека материя

заради пустинната жега. Неколцина носеха по-дълги дрехи, които скриваха телата им от палещото слънце. Мнозина бяха покрили устите и носовете си. Отначало Синдер си помисли, че се пазят от чумата, но после разбра, че просто бяха ядосани заради прахоляка, който корабът беше вдигнал при кацането си. Но облакът вече се придвижваше по една от страничните улички.

Синдер огледа множеството, като търсеше набръчканото лице и обичайната сива шапка на Ърланд. Докторът щеше да е по-бял от повечето местни хора, макар че цветът на кожата тук варираше от много тъмнокафяво до меденозлатисто. Но въпреки това разнообразие Синдер подозираше, че един дребничък, възрастен мъж с яркосини очи сигурно е привлякъл известно внимание през изминалите седмици.

Тя разтвори широко ръцете си, за да покаже, че не носи оръжие, и пристъпи към тълпата. Киборгската ѝ ръка стоеше напълно открита и не беше останала незабелязана от жителите на града. Те открито се взираха в нея, но никой не се отдръпна, когато Синдер направи още една крачка към тях.

— Съжалявам за този прахоляк — каза тя и посочи облака, — но случаят е спешен. Търся един човек. Мъж, ето толкова висок, носи очила и шапка. Някой от вас...

— Аз първа я видях! — изписка едно момиче. То изтича от тълпата със сандалите си, които тупаха в прахта, и стисна Синдер за ръката. Сепната, тя се опита да се измъкне, но момичето стискаше здраво. Тогава две момчета на не повече от девет-десет години също излязоха напред и взеха да се препират кой бил видял кораба да слиза от небето, кой го видял да каца, кой видял дока да се отваря и кой пръв зърнал киборга.

— Ах, вие, малки, алчни лешояди! Да се махате веднага от госпожица Лин!

Синдер се обърна. Към тях се приближаваше доктор Ърланд, когото тя едва успя да разпознае. Бос и гологлав, той беше по къси бежови панталони и раирана риза, която висеше на една страна, като че докторът беше пропуснал някое копче и оттам насетне всички се бяха объркали. Сивата му коса стърчеше край олисялото петно на главата му, сякаш току-що беше слязъл от електрическия стол.

Не че това имаше някакво значение. Важното беше, че го е намерила.

— Ето, вземете. *Поделете си* наградата, задето я намерихте, макар че сделката ни беше да ми я доведете на крака, а не да ме карате аз да бия целия този път дотук в тази адска жега. — Ърланд извади от джоба си пакет желирани бонбони, вдигна ги над главите на децата и преди да им ги даде, ги накара *да обещаят, че ще си ги поделят*. Те грабнаха пакета и хукнаха с писъци.

Останалите хора останаха по местата си.

Докторът скръсти ръце на хълбок и погледна гневно към Синдер.

— Къде се губите толкова време? *Казвайте!* Дължите ми обяснение. Знаете ли откога ви чакам, а? Откога се вирам...

— Имам нужда от помощта ви! — каза тя и неуверено пристъпи към него. — Приятелят ми... умира... трябва му лекар... не знам какво да правя.

Докторът се намръщи и тогава вниманието му беше привлечено от нещо над рамото на Синдер. На ръба на кораба се бе подал лунният страж — без риза, окървавен, подкрепящ с мъка тялото на Вълка.

— Какво... Но той е...

— Лунен страж — прекъсна го Синдер. — А Вълка е един от войниците на кралицата. Дълга история. Ще ви обясня после. А сега, ще можете ли да му помогнете? Прострелян е с два куршума, загуби много кръв...

Доктор Ърланд вдигна вежди. Синдер виждаше, че компанията, с която пристигаше, никак не му допаднаше.

— *Моля ви.*

Ърланд изсумтя, даде знак на неколцина от зяпачите и извика няколко имена. Трима мъже пристъпиха напред.

— Отведете го в хотела — каза им той. — *Внимателно.* — После, като въздъхна, захвана се да оправи копчетата на ризата си. — Последвайте ме, госпожице Лин. Тъкмо ще ми помогнете да подготвя инструментите си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Май ще е много да се надявам, че поне сме кацнали в близост до някаква цивилизация — рече Трън и килна главата си на една страна. Крес си проправи път през отломките до най-близкия прозорец.

— Ние не искаме да сме в близост до никаква цивилизация. Теб те издирват за престъпления в три държави на Земята, а на всичкото отгоре лицето ти е добре познато на много хора.

— Станах доста известен, а? — Трън се ухили широко и ѝ махна с ръка. — Май няма голямо значение какво точно искаме. Какво виждаш навън?

Крес се повдигна на пръсти и надникна в сияйния ден. Очите ѝ постепенно привикнаха с ослепителната светлина и се ококориха широко, като се мъчеха да погълнат цялата гледка.

Изведнъж я осени мисъл — тя се намираше на Земята. *На Земята!*

Естествено, че и преди беше виждала Земята на снимки. Хиляди и хиляди. Снимки, филми на градове, езера, гори, планини и какви ли не други пейзажи. Но никога не си бе помисляла, че небето може да е толкова невъобразимо синьо, че земята може да има толкова много златисти оттенъци, че може да блести като море от диаманти и да се гъне и издува, сякаш че диша като живо същество.

За миг действителността се изля в тялото ѝ и преля навън.

— Крес?

— Много е красиво.

Известно колебание, а после:

— Опитай се да бъдеш малко по-конкретна.

— Небето има прекрасен наситен син цвят — Крес залепи пръстите си на стъклото и проследи с тях вълнистите хълмове на хоризонта.

— О, чудесно. Вече ми е напълно ясно къде се намираме.

— Извинявай. Просто... — и тя се помъчи да потисне силния прилив на емоциите си. — Струва ми се, че сме в пустинята.

— Има ли кактуси и степни плевели?

— Не. Само пясък, оранжевозлатист на цвят, с отсенки на розово, а над земята се носят облачета, които приличат на... на пушек.

— Пясъкът на хълмовете ли е?

— Да! На хълмовете е! *Много* е красиво!

— Щом от пустинята така се прехласваш — изсумтя Трън, — представям си какво ще бъде, когато видиш първото си истинско дърво. Умът ти направо ще се пръсне!

Крес се усмихна сияйно на света отвън. *Дървета.*

— Това поне обяснява жегата — додаде Трън. Крес нали беше по тънката си памучна рокличка, та досега не беше забелязала, но температурата май наистина се покачваше. Сигурно при падането настройките се бяха променили, а може би цялата система се бе развалила. — Ако имах избор, нямаше да кацнем точно в пустинята. Да виждаш нещо полезно? Палми или дупки с вода? Двойка камили, излезли на разходка?

Крес отново надзърна и забеляза как вълните, изваяни в пейзажа, се повтаряха до безкрайност.

— Не, няма нищо друго.

— Добре, ето какво искам да направиш — Трън вдигна пръстите си, за да отброи. — Първо, трябва да намериш начин да се свържем с Рампион. Колкото по-скоро се върнем на кораба ми, толкова по-добре. Второ, дай да видим дали няма да можем да отворим вратата. Продължи ли да се качва така температурата, живи ще се опечем тук.

Крес огледа безпорядъка от екрани и кабели по пода.

— На сателита никога не са инсталирани устройства за външна свързка. Единственият ни шанс да се свържем с твоя екипаж беше чипът за ДИРКОМА, който Сибил отнесе със себе си. А дори и да имаше начин да се свържем с тях, нямаше да можем да им дадем точните си координати. Освен ако системата за позициониране на сателита не е останала здрава, но дори тогава...

Трън вдигна ръка.

— Чакай. Едно по едно. Първо трябва да им съобщим, че сме живи и да се уверим, че и те са добре. Знам, че ще могат да се справят с някакви си двама смотани лунитяни, но ще се успокоя напълно, когато сам се уверя в това. — Той сви рамене. — Веднъж да научат, че

сме живи, може би Синдер ще успее да изнамери отнякъде някой огромен метален детектор или нещо подобно.

Крес огледа останките от падането.

— Едва ли ще можем да спасим нещо оттук. Екраните до един са счупени, а като съдя по това, че температурата не се регулира, генераторът е... О, не! *Малка Крес!* — Крес нададе вопъл и с ритници разчисти пътя си до главния компютър, където се приютяваше помалкото й Аз. Той беше счупен от едната страна, а от кутията висяха парченца пластмаса и кабели. — О, малка Крес...

— Хъм, коя е тази малка Крес?

— Това съм аз — подсмъркна Крес. — Когато бях на десет. Малката Крес живееше в компютъра и ми правеше компания. А сега е мъртва. — Тя притисна кутията към гърдите си. — Горкичката ми, добра, мъничка Крес!

Трън дълго мълча, а после се покашля.

— Скарлет ме предупреди за това. Ако искаш, дай да погребем малката Крес и да продължаваме нататък, а? Искаш ли да кажа няколко думи за нея?

Крес вдигна поглед. Макар че лицето на Трън бе пълно със състрадание, тя си помисли, че той сигурно й се подиграваше.

— Не съм луда. Знам, че това е само компютър. Само че... аз сама я програмирах. Малката Крес беше единствената ми приятелка. Това е.

— Чакай малко, аз не те съдя. Аз самият съм на „ти“ в отношенията си с компютрите. Почакай само да се запознаеш с кораба ми. Тя е изключително рядка особа. — Изражението му стана замислено. — Като заговорихме за кораби, какво стана с другата капсула? Онази, с която пристигна стражът?

— О! Ами аз съвсем забравих за нея! — Крес пхна внимателно компютъра под наклоненото писалище и се запрепва към другата врата. Сателитът клечеше под ъгъл и тъй като втората врата се намираше от по-ниската наклонена страна, наложи се Крес да разчисти безбройните пластмасови парчетии и счупени машини, за да стигне до екрана, който отключваше вратата. Екранът беше изключен и след като Крес не успя да го включи, тя отвори вратичката, зад която се намираше ръчната система за отключване. В стената над вратата бяха

разположени няколко лоста и дръжки. Крес знаеше, че те си стояха тук от години, но никога преди не им беше обръщала внимание.

Поради дългите години небрежно отношение ръчките заяждаха и момичето трябваше да употреби цялата си сила, за да дръпне лоста, опирайки крака си в стената за опора. Накрая ръчката се завъртя рязко надолу, вратите се отвориха настрани и между тях зейна пролука.

Трън чу как Крес се мъчи, надигна се и бавно тръгна към нея, като внимателно подритваше изпочупените парчета от пътя си. Държеше ръцете си протегнати напред, докато налетя право на Крес и двамата заедно разтвориха вратата по-широко.

Тунелът, където ставаше скачването, беше в още по-окаяно състояние и от сателита. Почти цяла една стена беше откъсната и през цепнатините вятърът вече бе започнал да навява купчини пясък. От потрошените стени висяха жици и клеми, а Крес долавяше миризма на пушек и горчив дъх на изгоряла пластмаса. Корабът беше влязъл навътре по коридора, огъвайки далечния му край като хармоника. Скобата за скачване беше набучена право през контролното табло в пилотската кабина на кораба, напуквайки стъклото на тънки линии.

— Никак не мирише добре. Кажи ми, че на вид положението е по-добро. Моля те — рече Трън, който се бе облегал на рамката на вратата.

— Боя се, че не е. Корабът е разрушен, а по всичко личи, че апаратите също. — Крес тръгна надолу, като се подпираше на стената за равновесие. Натисна няколко копчета в опита си да върне кораба към живот, но всичко се оказа безполезно.

— Добре. Минаваме на следващия план. — Трън потърка очи. — Няма как да се свържем с Рампион, следователно и те няма как да научат, че сме живи. В такъв случай няма защо да стоим тук и да се молим някой да мине насам. Ще трябва да се опитаме сами да намерим някаква цивилизация.

Крес уви ръце около тялото си — в стомаха ѝ бушуваше смесица от страх и замайващо вълнение. Щеше да напусне сателита.

— Слънцето залязва — каза тя. — Поне няма да вървим в горещината.

Трън изви замислено устни.

— По това време на годината нощите не би трябвало да са много студени, без значение в кое полукуълбо сме кацнали. Трябва да вземем

всичката храна, която можем да носим. Имаш ли и други одеяла? А, ще ти трябва също и яке.

Крес потри с длани тънката си рокличка.

— Но аз нямам яке. Никога не съм имала.

— Какво ли се учудвам — въздъхна Трън.

— Но имам още една рокля, която не е толкова износена като тази.

— По-добре си сложи панталони.

Крес погледна голите си крака. Никога не беше носила панталони.

— Роклите са всичките дрехи, които Сибил ми е давала. Освен това... нямам и обувки.

— Нямаш обувки ли? — Трън взе да масажира челото си. — Така, добре де. В армията минах курс по оцеляване. Все ще измисля нещо.

— Имам малко бутилки — можем да ги напълним с вода. А също и пакетирана храна, колкото искаш.

— Все е нещо като за начало. Водата е най-важна. Обезводняването е много по-страшно от глада. А кърпи имаш ли?

— Две.

— Добре. Вземи и тях. Намери нещо, което да използваме за въже. — Трън вдигна левия си крак. — А докато вършиш тези неща, да знаеш случайно какво стана с другия ми ботуш?

— Сигурен ли си, че не искаш да оставиш на мен?

Трън се навъси. Празният му поглед беше забоден някъде около коляното ѝ.

— Може и да имам временна слепота, но не съм безполезен. Още мога да правя хубави възли.

Крес се почеса по ухото и се въздържа от по-нататъшни приказки. Беше седнала на ръба на леглото и сплиташе на въже един от собствените си отрязани кичури коса, а Трън стоеше на колене пред нея. Със съсредоточено изражение на лицето той уви една кърпа около стъпалото ѝ, сетне праметна няколко пъти „въжето“ през глезена и извивката на стъпалото ѝ и накрая го завърза на сложен възел.

— Трябва да са стегнати и удобни. Ако платът е прекалено хлабав, ще те ожули и ще ти излязат мазоли. Как се чувстваш?

Крес размърда пръсти.

— Добре — отвърна тя и зачака Трън да свърши и с другия крак. После скришом нагласи надипления плат така, че да ѝ е удобно. Изправи се и се почувства странно — сякаш газеше по възглавници на буци, но Трън, изглежда, смяташе, че веднъж да тръгнат през пустинята, тя щеше да му бъде благодарна за тези импровизирани обуца.

От едно одеяло двамата заедно направиха вързоп, в който сложиха вода, храна, чаршафи и малката аптечка, която Крес никога не беше ползвала. Ножът беше прибран на сигурно в ботуша на Трън, а от счупената рамка на леглото те взеха една метална пръчка, на която той да се подпира при ходене. Всеки от тях се напи с вода, колкото може да поеме, а сетне Крес огледа за последно сателита и като не видя нищо, което да си струва да вземат с тях, отиде до люка за кацане и дръпна надолу лоста за ръчно отключване. Със силен звук вътрешният механизъм на вратата се освободи. Хидравликата изсъска. Между металните врати се отвори процеп, колкото Трън да пъхне пръстите си и да избуца едното крило навътре в дупката в стената.

Сух бриз повя в сателита, аромат, който Крес не можеше да сравни с нищо друго. Той изобщо не приличаше нито на сателита, нито на машините, нито на парфюма на Сибил.

Мирише на Земята, помисли си тя и запомни мириса. Или на пустинята.

Трън метна на рамо импровизирания вързоп със запасите им, ритна няколко парчетии от пътя си и протегна ръката си към Крес.

— Води ме! — Ръката му обви нейната и Крес поиска да вкуси мига, усещането от допира, от топлината, от свършения аромат на свободата, но Трън я побутна да върви напред, преди тя да може да се наслади на мига.

В края на коридора бяха перилата и двете стъпала, водещи до мястото, където обикновено се скачваха корабите. Но сега там имаше само пясък, обагрен в лавандуловосиньо от нощните сенки, които пълзяха насам. Той вече беше позатрупал и второто стъпало и Крес получи видение, в което пясъкът поляка засипваше сателита, докато накрая пустинята го скриееше дълбоко в пазвата си.

Тя погледна нататък, отвъд перилата и дюнните, към хълмистия хоризонт. Небето беше като облак виолетов цвят, а там, където гаснеше — синьо, черно, звезди. Същите звезди, които познаваше, но сега те се

разгръщаха над нея като одеяло. Цялото небе, целият свят се канеше да я погълне.

Главата ѝ се завъртя. Замаяна, Крес политна назад и се блъсна в Трън.

— Какво? Какво стана?

Крес се помъчи да преглътне растящата паника, усещането, че съществуването ѝ беше толкова малко и незначително, колкото и на най-дребната песъчинка, която се удряше в краката ѝ. Това беше цял един свят, цяла планета. А тя беше закотвена на нея, далеч от всичко друго. Нямаше стени, нямаше граници, нямаше къде да се скрие. Тялото ѝ беше разтърсено от ужас, голите ѝ ръце настръхнаха.

— Крес! Какво стана? Има ли нещо там? — Трън я стисна силно за ръцете и тя осъзна, че трепери. Два пъти се запъна, преди да насили мислите си да излязат от главата ѝ.

— Много... много е голямо.

— Кое е голямо?

— Всичко. Земята. Небето. От космоса всичко изглежда по-малко. — Пулсът ѝ барабанеше, гърмеше във всяка вена. Крес не можеше да си поеме въздух, трябваше да скрие лицето си, да се обърне настрана, за да почне да диша отново. Но дори тогава усещането беше мъчително.

Изведнъж тя заплака, без да разбере кога са потекли сълзите ѝ. Нежно, внимателно Трън намери с ръце лактите ѝ. В един миг тя очакваше, че той ще я прегърне, ще я приласкае до гърдите си, на топло, на сигурно. Крес копнееше за прегръдката му.

Но вместо това той я разтърси, и то силно.

— Спри!

Крес хълцаше.

— Каква е основната причина за смъртта на хората в пустинята?

— К-какво? — тя примигна и нова гореща сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Основната причина за смъртта в пустинята. Коя е?

— Де-дехидратацията? — попита тя, като си припомни лекцията по оцеляване, която той ѝ бе изнесъл, докато си пълнеха бутилките с вода.

— А какво причиняват сълзите?

Тя се замисли за момент.

— Дехидратация?

— Точно така. — Той спря да я стиска толкова силно. — Нормално е да си уплашена. Разбирам, че досега целият ти живот е бил побран в двеста квадрата. Дори мога да кажа, че дотук показваш повече здрав разум, отколкото очаквах.

Крес подсмъркна, без да е сигурна дали това беше комплимент, или обида.

— Искам да се стегнеш. Сигурно си забелязала, че в момента не съм в блестяща форма. Разчитам изцяло на теб да бъдеш нащрек, да следиш какво става и да ни измъкнеш оттук, защото ако не се измъкнем... Не знам за теб, но на мен не ми се нрави идеята да остана тук и да бъда разкъсан жив от лешоядите. Е, какво ще кажеш — мога да разчитам на теб да издържиш, нали? Заради двама ни?

— Да — отвърна тихо Крес, макар че гърдите ѝ щяха да избухнат от всевъзможните съмнения, които я изпълваха цялата.

Трън присви очи и тя си помисли, че той не ѝ вярва.

— Крес, мисля си, че не разбираш напълно ситуацията, в която се намираме. Лешоядите. Ще ни изкълват. Живи. Можеш ли за миг да си го представиш?

— Д-да. Лешоядите. Разбирам.

— Добре. Защото аз съм изгубен без теб. А това не са приказки, които изричам всеки ден. Ще се справиш, нали?

— Да, но дай ми... Трябва ми само минутка.

Този път Крес си пое наистина дълбоко дъх, затвори очи и се помъчи да си изфантазира нещо, каквото и да е...

— Аз съм пътешественик — промълви тихичко тя, — тръгнал смело да изучава дивия и непознат свят. — Тази фантазия не приличаше на нито една от досегашните ѝ, но когато въображението ѝ я обгърна, тя усети познатото спокойствие. Тя беше археолог, учен, търсач на съкровища. Господарка на земи и морета. — Животът ми е приключение — рече тя с растяща увереност, когато отвори очи. — Никога вече не ще остана прикована към този сателит.

Трън наклони глава на една страна. Изчака малко и тогава мушна ръката си в нейната.

— Не знам за какво говориш — каза той, — но така да бъде.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Трън премести импровизираната си пръчка в другата ръка, за да се хване за Крес, и двамата тръгнаха по пясъка. Крес вървеше с наведена глава, гледаше си в краката и внимаваше къде стъпва, но освен това се боеше да погледне към небето, за да не би краката ѝ да се вкочанят и да откажат да се поместят отново. Когато се отдалечиха на безопасно разстояние от сателита, тя повдигна колебливо очи. Пред нея се ширеше същият вечен пейзаж, небето почерняваше.

Тя извърна поглед назад към сателита и ахна. Трън я стисна за ръката.

— Там има планини! — викна тя, като се пулеше срещу назъбените върхове на хоризонта.

— Истински планини или само хълмове, а ти преувеличаваш? — Трън примигна.

Крес се замисли, сравни гледката пред себе си с фотографиите на планинските вериги, които беше виждала. Множеството върхове, кои по-високи, кои по-ниски, се изгубиха в мрака на нощта.

— Струва ми се, че планините са... истински — отвърна тя. — Но вече се стъмни и не мога да видя дали са бели по върха. В планините винаги ли има сняг?

— Не винаги. Далеч ли са оттук?

— Ами... — Планините изглеждаха, като да са близо, но подножието и пясъчните дюни между тях може би лъжеха окото, а и на Крес никога преди не ѝ се бе налагало да преценява разстояния.

— Остави, все едно. — Трън чукна с металната си пръчка по земята. Той продължи да държи ръката ѝ и това събуди вълнение у Крес, но като нея и Трън сигурно беше благодарен, че го водят на каишка. — В коя посока са?

Тя взе ръката му и посочи. Сърцето ѝ запърха поривисто и тя се почувства като уловена в капан между ужаса и щастието. Дори от това разстояние се виждаше, че планината е огромна — върховете едри, древни зверове, наредени един до друг като непробиваема стена, разделяща на две пустошта. Но поне бяха *нещо*, някакъв физически,

зрителен белег, който разрушаваше монотонността на пустинята. Планината я успокояваше, въпреки че я караше да се чувства понищожна от всякога.

— Така, натам трябва да е... юг. Нали? — Трън посочи на друга страна. — Слънцето натам ли заляза?

Тя проследи ръката му до хълмистите дюни, над които все още се виждаше една бледа зелена светлина, но и тя бързо избледняваше.

— Да — каза тя, а на устните ѝ разцъфна трепереща усмивка. Нейният първи истински залез. Крес никога не бе знаела, че залезите можеха да бъдат и зелени, че тъмнината можеше да пада толкова бързо. Мислите ѝ жужаха, докато тя се опитваше да събере всеки миниатюрен детайл, да скъта на сигурно място този миг, където никога, ама никога нямаше да го забрави. Да скъта светлината, която взе да гасне и мрачнее над пустинята. Да скъта звездите, които изникнаха от черната тъмнина. Да скъта интуицията си, която не позволяваше на погледа ѝ да се зарее прекалено надалеч по небето и така държеше здраво юздите на паниката ѝ.

— Виждаш ли някакви растения? Нещо друго освен пясък и планини?

— Оттук не. Но и наблизо не виждам вече почти нищо... — Докато говореха, мракът прииждаше и обърна допреди малко златния пясък под краката ѝ в сенки. — Виждам парашута ни — додаде Крес, когато забеляза разпънатото бяло платнище, което лежеше проснато на една пясъчна дюна. В нея беше прорязан улей там, където сателитът беше паднал и се бе пързулнал надолу.

— Да си отрежем едно парче — каза Трън. — Може да ни потрябва, особено ако платът е непромокаем.

Крес го поведе в мълчание нагоре по дюната. Вървяха с мъка заради пясъка, който все се местеше под краката им. Трън се опитваше да изпробва земята пред себе си с пръчката, но го вършеше несръчно и докато забиваше върха ѝ в склона, другият ѝ край пробождаше дланта му. Стигнаха накрая парашута и успяха да отрежат едно квадратно парче, достатъчно голямо, че да ги приюти като палатка.

— Хайде, да вървим към планината — каза Трън. — Тя ще ни закриля от слънчевите лъчи на сутринта, а и с малко късмет ще ни предложи подслон и може би дори вода.

На Крес планът ѝ се стори добър, но за първи път тя забеляза в гласа на Трън известна несигурност. Той правеше догадки. Не знаеше нито къде се намират, нито по кой път да тръгнат, за да се доберат до някое населено място. Всяка тяхна крачка може би ги водеше право към опасността.

Но решението трябваше да се вземе.

И двамата заедно заизкачваха следващата дюна. Горещината на деня отслабваше и лек бриз подухваше пясък в краката на Крес. Когато стигнаха върха, пред нея се разкри огромен океан от пустота. Нощта беше паднала и тя не виждаше вече дори силуета на планината. Но когато звездите изгряха и очите ѝ привикнаха, тя разбра, че светът не беше черен като катран, а излъчваше слабо сребърно сияние.

Трън се препъна, залитна, извика и падна по ръце. Пръчката му остана да стърчи в пясъка и насмалко не го прониза при падането му. Крес извика, коленичи до него и сложи ръка на гърба му.

— Добре ли си?

Трън грубо се отърси от нея, поизправи се и клекна. В мрачината Крес видя, че е стиснал здраво челюсти, а ръцете му са свити в юмруци.

— Капитане?

— Добре съм — каза Трън остро. Ръката на Крес неуверено закръжи над рамото му. Тя наблюдаваше как гърдите му се надигнаха бавно да си поемат дъх и го чу как въздъхна треперещо и напрегнато.

— Никак не съм доволен — подхвана той, като говореше полека, — от развоя на събитията.

Изгаряща от съчувствие, Крес прехапа устни.

— Какво да направя?

Трън погледа разсеяно към планината известно време, после поклати глава и каза:

— Нищо не можеш да направиш. — Той се протегна назад, дордето ръката му се удари в пръчката. Пръстите му се увиха около нея. — Ще се справя. Трябва само да измисля как. — Трън се изправи на крака и издърпа от пясъка предателската пръчка. — Всъщност, може да започнеш да ме предупреждаваш, когато стигнем върха на някой хълм, а също и като заслизаме надолу. Това ще ми е от помощ.

— Дадено. Почти стигнахме върха на... — И тя млъкна. Очите ѝ се отлепиха от лицето на Трън, за да потърсят върха на дюната, и

тогава зърнаха на хоризонта искрящия, ослепително бял сърп на Луната. Крес се сви, а навикът ѝ нашепна да се скрие под писалището или под леглото, за да не може Луната да я намери, но тук нямаше ни писалище, ни легло, под което да изпълзи. Когато първоначалната изненада отмина, тя започна да си дава сметка, че при гледката на Луната не се сковала от ужас като преди. От Земята тя изглеждаше някак много далечна. Крес преглътна тежко. — ... стигнахме върха на дюната.

Трън изви глава към нея.

— Какво има?

— Нищо... просто виждам Луната. Това е.

Крес отмести поглед от Луната и той се залута, поглъщайки гледката на нощното небе. Отначало колебливо, уплашено, да не би небето повторно да я слиса. Но скоро откри, че имаше нещо успокоително в това да гледа същата вселена, която винаги е познавала. Същите звезди, които бе виждала през целия си живот, но погледнати с нови очи.

Лека-полека напрежението в тялото ѝ се отпусна. Небето ѝ беше познато. Не беше опасно. Прозрачно виещите се газове във вселената искряха в лилаво и синьо. Милионите звезди блестяха, безбройни като песъчинките в пустинята, секващи дъха като изгрев на Земята, видян през прозореца на сателита ѝ. Сърцето ѝ подскочи.

— Чакай! Съзвездията! — възкликна Крес и се завъртя в кръг, докато Трън отръскваше пясъка от коленете си.

— Какво?

— Ето... там е Пегас, Риби, и... О, това е Андромеда!

— Какви ги... А, да! — Трън заби пръчката в пясъка и се подпря на нея. — Ще ни помогнат да се ориентираме. — Той потърка челюстта си. — Това са съзвездия от северното полукълбо, което изключва да сме паднали в Австралия.

— Стой! Дай ми минутка. Сега ще ти кажа къде сме. — Крес опря пръсти от двете страни на лицето си и се опита да си представи как наблюдава същите тези съзвездия за хиляден път през прозорците на сателита си. Съсредоточи поглед към най-голямото съзвездие, Андромеда, с нейната най-ярка звезда, която светеше като маяк не много далеч от хоризонта. Къде щеше да се намира сателитът ѝ по

отношение на Земята в момента, в който гледаше тази звезда под този ъгъл?

След миг съзвездията взеха да се разгъват в ума ѝ като холограф. Сякаш Крес виждаше трепкащия мираж на Земята, която бавно се въртеше пред нея, обградена от космически кораби, сателити, звезди, звезди, звезди...

— Мисля, че се намираме в Северна Африка — каза тя и се завъртя в кръг да огледа другите съзвездия, които вече по-лесно взеха да изплуват от звездния океан. — Или в някоя от западните провинции на Източната република.

— Може би сме в Сахара. — Трън склучи вежди. Раменете му увиснаха и Крес видя той да осъзнава, че нямаше никакво значение в кое полукълбо се намираха или в коя страна. Бяха насред пустинята. Бяха уловени в капан. — Няма защо да седим тук и да зяпаме звездите цяла нощ — каза той, наведе се да вдигне торбата със запасите и я преметна на рамо. — Да вървим към планините.

Крес отново му поднесе лакътя си, но Трън я стисна лекичко и после я пусна.

— Губя равновесие така — обясни той и провери дължината на пръчката, че като върви, да не я забива пак в земята. — Ще се оправя и сам.

Крес прикри разочарованието си и тръгна нагоре по дюната. Когато стигнаха върха ѝ, тя извести Трън, а сетне продължиха да се спускат от другата страна.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Скарлет пилотираше капсулата. Не помнеше колко време бе минало, откакто летеше, къде е била преди това, как се е озовала зад управлението на кораба. Но много добре знаеше *защо* е тук.

Защото искаше да е тук.

Защото *трябваше* да е тук.

Ако свършеше добре работата си, щеше да получи награда. Мисълта я изпълваше с радост. С готовност. С охота.

И така, тя летеше бързо. Летеше уверено. Малкият кораб беше станал като продължение на тялото ѝ. Ръцете ѝ стискаха щурвала, пръстите ѝ танцуваха по уредите. Никога досега не бе пилотирала толкова добре. Не и след деня, в който баба ѝ беше започнала да я учи да лети на кораба за доставки и тя кръжа над фермата. Корабът беше пял под неумелите ѝ ръце. Издигнал се бе нагоре, после потъна надолу, стойката му за кацане се отри в току-що изораната земя и след това дивно се понесе пак нагоре към небето, докато търпеливият глас на баба ѝ я наставляваше какво да прави...

Споменът изчезна така бързо, както се бе появил, запращайки я обратно в капсулата, и Скарлет вече не помнеше за какво бе мислила допреди миг само. Сега мислеше единствено за този полет. За сегашния миг. За сегашната си отговорност.

Скарлет не обръщаше никакво внимание на звездите, които се сливаха една с друга във всички посоки. Не помисли и за планетата, която оставаше все по-назад и по-назад зад нея. На задната седалка на кораба жената превързваше раната си, съскаше и ругаеше. Беше разстроена и това тревожеше Скарлет, защото тя искаше жената да се чувства доволна. Накрая гневният шепот стихна и жената проговори. Сърцето на Скарлет запърха, но скоро тя осъзна, че жената не говореше на нея. Всъщност, беше изпратила съобщение. Двете думи, които Скарлет дочу, я уплашиха панически — *Ваше Величество*.

Жената говореше не с друго, а с кралицата!

На Скарлет ѝ хрумна, че този факт трябваше да я изплаши силно, но не можеше да си спомни *защо*. И вместо това се почувства

засрамена, че подслушва. Не ѝ отиваше да проявява любопитство. Помъчи се да не обръща внимание на разговора, като остави мислите ѝ да се размътят, да заблуждаят. И започна наум да рецитира детски стихчета, за които не се бе сещала от години.

Това даде резултат. Но когато едно име проби съзнанието ѝ, любопитството ѝ надделя.

Лин Синдер.

— Не, не успях да я заловя. Тя ме надви. Съжалявам, Ваше Величество. Не оправдах доверието ви. Да, вече изпратих на дворецовата стража последните известни координати на кораба. Успях да взема заложник, Ваше Величество. Момиче от съучастниците ѝ. Може би тя има информация накъде ще се насочи Лин Синдер и какво смята да предприеме. Знам, че не е достатъчно, Ваше Величество. Ще ви се реванширам, Ваше Величество. Аз ще я намеря.

Разговорът приключи, а ушите на Скарлет пламнаха, заради това че бе подслушвала. Срамуваше се. Заслужаваше наказание.

В опит да изкупи вината си Скарлет отново се съсредоточи върху задачата си. От нея се искаше да пилотира по-гладко и по-бързо от всеки друг пилот. Тя си мислеше само за това как да лети по-добре. Мислеше си само за това как трябва да накара господарката си да се гордее с нея.

Скарлет не изпита никакво благоговение, когато наближи голямата, изпъстрена с кратери Луна, с нейната искрящо бяла повърхност и бляскавите ѝ градове под техните куполи.

Градове, които приютяваха безбройно много непознати.

Градове, които са били и негов дом, някога...

Скарлет трепна от натрапчивата мисъл. Не знаеше какво означава това. Не можеше да си спомни кой беше той.

Но той бе родом от Луна...

Неспокойна и уплашена, тя потисна гласа, за да не би господарката да усети объркването ѝ. Не искаше това да се случва. Защото нямаше никакво объркване. Тя отлично знаеше къде иска да бъде. Отлично знаеше на кого иска да служи.

Скарлет не почувства страх, когато Луната се възправи над малкия кораб, уголеми се, докато през стъклото вече не се виждаше нищо друго.

По лицето ѝ запълзяха горещи сълзи, западаха безшумно в скута ѝ, но тя не им обръщаше внимание.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Не след дълго Крес и Трън вече вървяха с равномерен ход. Трън посвикна с движението на пясъка под краката им и с пръчката в ръката си, от това доби повече увереност и те ускориха крачка. Три. Пет. Десет дюни. Не мина много време и Крес разбра, че се искаха далеч по-малко усилия да вървят през долините между дюните, когато това беше възможно. Започна да избира по-бавен, но не толкова уморителен криволичещ път през пустинята.

Макар че Трън беше стегнал въжетата от косата ѝ много здраво, от вървенето кърпите около стъпалата ѝ взеха да се разхлабват, в тях се промъкнаха песъчинки и влязоха между пръстите ѝ. Стъпалата ѝ пламнаха, а от постоянното стискане и отпускане на пръстите по неустойчивата земя на левия крак скоро щеше да ѝ излезе мазол. Нозете я боляха. Тялото ѝ взе да протестира, щом почваха да пълзят нагоре по следващата дюна. Бедрата ѝ пламтяха, когато преваляха билото на поредния хълм, а прасците ѝ пищяха, когато се спускаха по другата му страна. Смешните ѝ упражнения на борда на сателита не бяха успели да я подготвят за такова пътешествие.

Но Крес не се оплакваше. Пъхтеше доста. Бършеше капките пот от слепоочията си. Стискаше челюстта си от болка. Но не се оплакваше. И не спираше да си напомня, че поне вижда. И не се налагаше сама да носи припасите им. Чуваше как от време на време Трън премята вързопа ту на едното, ту на другото си рамо, но и той не се оплакваше.

Случваше се да стигнат някое равно място и тогава Крес затваряше очи да види колко път ще може да мине, без да ги отваря. Но почти веднага започваше да ѝ се вие свят. От основата на гръбнака ѝ се надигаше паника, пълзеше нагоре, достигаше връхната си точка и тя беше сигурна, че със следващата крачка ще се натъкне на скала или малък хълм и ще падне по очи на пясъка.

На четвъртия път Трън я попита защо все изостава. След това тя повече не си затвори очите.

— Искаш ли да си починеш? — попита я Трън часове след това.

— Н-не — изпъшка Крес. Бедрата ѝ щяха да се скъсат. — Почти стигнахме върха на тази дюна.

— Сигурна ли си? Няма смисъл да припадаш от изтощение.

Когато стигнаха върха на дюната, тя си отдъхна с облекчение, но ужасът бързо го смени. Незнайно защо бе очаквала, че тази дюна ще бъде по-различна от десетките, които вече бяха превалили. Незнайно защо си мислеше, че тази дюна ще е краят на пустинята, защото знаеше, че няма да издържи още дълго.

Но дюната не беше краят. Светът беше направен от още дюни, от още пясък, от още празнота.

— Хайде, ела да си починем — рече Трън, остави вързопата и заби металната пръчка в земята. Разкърши схванатите си рамене, после се наведе и развърза възела на вързопата. Подаде една бутилка с вода на Крес и взе друга за себе си.

— Няма ли да е по-добре да разпределим водата? — попита тя.

— По-добре да прием, щом сме жадни — поклати глава той, — и да се помъчим да се потим възможно най-малко. По този начин телата ни ще могат да поддържат водния баланс по-лесно, даже и да останем без вода. Освен това трябва да се постареем да издържим без храна, докато намерим място, от което да се запасим. При храносмилането се използва страшно много вода.

— И без това не съм гладна.

И това си беше самата истина — жегата като че ли беше убила апетита, който имаше преди. Когато се напи с вода, Крес подаде бутилката на Трън и си представи как се отпуска върху пясъка и заспива. Но не посмя да го направи, защото се страхуваше, че никога няма да стане отново. А когато Трън праметна през рамо вързопата, тя тръгна надолу по хълма без никакви въпроси.

— Как мислиш — попита го тя, докато се спускаха по хълма, — какво ли е станало на кораба ти? — Часове наред въпросът отекваше в ума ѝ, а сега водата ѝ беше дала сили да говори. — Мислиш ли, че подарката Сибил...

— Всички са добре — отсече Трън с непреклонна увереност. — Жал ми е за онзи, който ще се изправи срещу Вълка. А и Синдер е направена от стомана, нищо че хората не го разбират. — След миг в тихия въздух над пустинята избухна сърцат смях. — Всъщност, в буквален смисъл.

— Вълка трябва да е другият мъж на борда. Нали?

— Да. Скарлет му е... ами и аз не знам как се наричат помежду си, но той е луд по нея. Е, човек трябва да признае, че и Скарлет си я бива. Онази чародейка представа си няма в какво се забърква.

Крес се молеше Трън да не греши. Господарката Сибил ги бе открила заради нея и чувството на вина беше толкова болезнено, колкото и дълбоката болка в костите ѝ.

— Ами ти? Как така едно момиче, родено на Луната, се оказва затворено на някакъв сателит и става поддръжник на хората от Земята?

Крес набърчи нослето си.

— Ами, щом родителите ми разбрали, че съм щит, предали ме на властите да ме убият предвид закона за убиване на деца. Но господарката ме спасила и ме отгледа заедно с други спасени от нея щитове. Трябвахме ѝ основно за някакви експерименти, които непрестанно провеждат, но господарката така и никога не ми обясни всичко. Живеехме в тунелите от лава, които бяха превърнати в спални помещения, и винаги ни следяха с камери, свързани с комуникационната система на Луна. Беше малко претъпкано с народ, но не беше чак толкова лошо — имахме портове, нетскрийнове, така че не бяхме напълно откъснати от света. Не след дълго станах много добра в проникването в комуникационната система, но я използвах предимно за глупави дреболии. На всички ни беше любопитно какво става в училище, затова прониквах редовно в училищната система на Луна, свалях учебници, ей такива неща. Един ден едно от по-големите момчета — Джулиан, ме попита дали ще мога да науча кои са родителите му. Отне ми два дни, но успях. Научихме, че родителите му живееха под един от по-бедните куполи. И двамата бяха живи и имаха още две по-малки деца — брат и сестра на Джулиан. После измислихме начин да им изпратим съобщение, за да им кажем, че той е жив. Той си мислеше, че ако майка му и баща узнаеха, че не е бил убит, щяха да дойдат да го приберат. Всички толкова се развълнувахме! Смятахме, че всички ще успеем да се свържем със семействата си и те ще ни спасят. — Крес преглътна. — Разбира се, това беше наивно. На следващия ден господарката дойде и отведе Джулиан, а след нея някакви техници свалиха цялата техника, за да нямаме повече достъп до мрежата. Никога повече не видях Джулиан. Мисля си... мисля си, че когато са получили съобщението, родителите му са се свързали с

властите. Допускам, че след това е бил убит, за да ни покажат, че законът за убийство на щитове се прилага строго.

Крес прокара пръсти през косата си и се изненада, когато те се плъзнаха така бързо.

— След този случай господарката Сибил започна да ми обръща повече внимание. Понякога ме извеждаше от пещерите, горе под куполите, и ми даваше някаква работа — да сменя кода на информационната система, да проследявам нетлинкове, да програмирам един разузнавателен софтуер, който да се включва при определени думи и да разпраща информацията към обособени потребителски регистрации за съобщения. Отначало всичко много ми харесваше. Господарката беше внимателна с мен, а освен това ме извеждаше от тунелите от лава и така можех да видя града. Чувствах се като нейна любимка. Мислех си, че ако направя всичко, което поиска от мен, накрая нямаше да има никакво значение, че съм щит, и щяха да ме пуснат да ходя на училище и да ме оставят да живея като всеки друг лунитянин. Един ден Сибил ме накара да проникна в разговора между двама европейски дипломати, но аз ѝ казах, че сигналът е прекалено слаб. Трябваше да съм по-близо до Земята, имах нужда и от по-добра връзка в мрежата, от по-съвременен софтуер...

Крес поклати глава, припомняйки си как беше казала на Сибил какво щеше да ѝ трябва, за да направи сателита за своя малък гений. Крес в действителност беше проектирала собствения си затвор.

— След няколко месеца господарката дойде да ме вземе и ми каза, че отиваме на екскурзия. Качихме се на един малък кораб. Бях много, много щастлива. Помислих, че ще ме заведе в Артемизия, за да ме представи на кралицата, която щеше да ми прости, че съм се родила щит. Сега всичко това ми се струва толкова глупаво. Но тогава, дори когато започнахме да се отдалечаваме от Луна и видях, че сме тръгнали на път за Земята, си помислих, че отиваме там. Казах си, добре, лунитяните сигурно не могат да ме приемат, но господарката знае, че хората на Земята ще могат, и затова ще ме заведе там. Екскурзията продължи дълги часове. Накрая аз се тресях от вълнение — бях си измислила цяла история: господарката ще ме даде на някое мило земно семейство и ще ме отгледат като свое дете; те живееха в огромна къща на едно дърво — не знам защо смятах, че ще живеят в къща на дърво, но по някаква причина точно на това се надявах. Нали

никога не бях виждала дървета. — Крес се намръщи. — Всъщност, все още не съм видяла дърво.

Последва кратко мълчание и тогава Трън каза:

— Значи в този ден Сибил те е отвела на сателита и ти си станала програмист на кралицата.

— Програмист, хакер, шпионин... не спирах да вярвам, че ако направя всичко, което поиска от мен, някой ден ще ме освободят.

— И колко време мина, преди да решиш, че ще се опиташ да спасиш кралските семейства на Земята, а няма да ги шпионираш?

— Не знам. Земята винаги ме е пленявала. Прекарвах много време в четене на земните новини, гледах техните пиеси. Започнах да се чувствам свързана с хората там долу... тук долу. И то повече, отколкото някога съм се чувствала свързана с лунитяните. — Крес зачупи ръце. — Не след дълго започнах да си представям, че съм таен покровител, чиято работа е да защитава Земята и хората от Левана.

Слава богу, Трън не се разсмя. Дълго време той мълча и Крес не можа да каже дали тишината я успокояваше, или я караше да се чувства неловко. Може би Трън си мислеше, че фантазиите са детински.

Трън помълча още известно време, но накрая проговори:

— Ако аз бях на твое място и имах само един ДИРКОМ чип, с който да разговарям със Земята, вместо да се опитвам да спася императора, щях да извадя някоя кирлива риза на някой преуспял пилот на космически кораб и щях да го изнудвам, докато не дойде да ме отведе от сателита.

И макар че видът му беше сериозен, Крес се усмихна, без да иска.

— Едва ли щеше да постъпиш така. Напротив, щеше да направиш същото, което направих и аз, защото знаеш, че заплахата за Земята от Левана е много по-голяма от теб и от мен... много по-голяма от всеки отделен човек.

Но капитанът само поклати глава.

— Много мило, че го казваш, Крес, но повярвай ми. Аз щях да намеря някого, когото да изнудвам.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Каи отмахна косата от челото си и със смесица от ужас и възхищение се вторачи в холографа, който плуваше над конферентната маса. Частица от него искаше да се размее. Не защото имаше нещо смешно, а защото не знаеше как другояче да реагира.

Холографът показваше планетата Земя. А навсякъде около нея имаше стотици малки жълти светлинки, много от които бяха струпани над най-многолюдните градове на Земята.

Стотици мънички космически кораби.

Земята беше обградена.

— Сигурни ли сме, че всичките са лунни? — попита той.

— Няма никакво съмнение — рече европейският министър-председател Бромстад, чието лице стоеше на огромния нетскрийн редом с лицата на другите лидери от Земния съюз. — Най-тревожното е, че радарите ни изобщо не са засекли приближаването им. Изглежда, като че ли всичките до един... просто се появиха, светнаха на десет хиляди километра над главите ни.

— А може би — обади се кралица Камила от Обединеното кралство, — през цялото време са били там, но по някаква причина ние не сме могли да ги засечем. Нали от години слушаме за лунните кораби, които се промъкват незабелязано в атмосферата на Земята въпреки всичките ни мерки за сигурност?

— Какво значение има откога са там или как са успели да минат незабелязано? — попита президентът на Американската република, Варгас. — Явно е, че в момента се намират там, и още е явно, че това е заплаха.

Каи стисна очи.

— Но защо? Левана получава точно това, което поиска. Защо ѝ е да ни заплашва? Защо ѝ е да ни разкрива картите си?

— Може би иска да се увери, че Републиката няма да се отметне от брачния съюз в последната минута? — предположи Бромстад.

— Но тя няма никакви основания да... — Каи изпухтя и отпусна ръката си върху облегалката на креслото... същото, което някога беше

принадлежало на баща му. Чувстваше се прекалено напрегнат, за да седне. Той огледа членовете на правителството си, съветниците си, най-образованите експерти в страната му — в момента всички до един изглеждаха точно толкова слисани, колкото се чувстваше и той самият. — Какво мислите? Защо е всичко това?

Експертите размениха погледи помежду си, а след това министър Дешал Хюи взе да барабани с пръсти по масата.

— По всичко личи, че се опитват да ни кажат нещо.

— Може би това е техният начин да ни подканят да им отговорим дали ще присъстваме на сватбата, или не — рече под нос генерал-губернаторът на Австралия, Уилямс.

— А може би трябва да ги попитаме — предложи Кон Торин, като се почукваше с пръст по челото. — Щом Луна е на път да се превърне в мирен съюзник на Земния съюз, ние можем да започнем да отваряме линиите за комуникация.

— Ами, разбира се — обади се министър-председателят на Африка, Камин. На Каи му се стори, че може да чуе как очите ѝ се завъртяха. — Те винаги са били толкова отворени към нас в миналото.

— Вие може би имате по-добра идея?

— Аз наистина имам — каза Уилямс. — За нас това е златен шанс да отвърнем на скорошното им нападение. Трябва заедно да предприемем мащабна атака и да свалим колкото се може повече от тези кораби. Трябва да дадем на Луна да разбере, че не може да продължава да ни заплашва всеки път, когато Левана изпадне в ярост. Щом искат битка, ще се бием.

— Война — каза министър-председателят Камин. — Предлагате ни да започнем война.

— Те започнаха войната. Аз предлагам да ѝ сложим край.

— А нима смятате, че нашите армии са подготвени да атакуват цялата флотилия от лунни кораби? — изсумтя Камин. — Та ние нямаме и най-малка представа що за оръжия имат на борда. Последните нападения ни показаха, че Луна няма да води войната с никоя от познатите ни стратегии. Те са непредсказуеми и колкото и да ми е мъчно да го призная, военното ни дело е закърняло и причината е, че страните ни живеят в мир вече много поколения поред. Армиите ни са малочислени, една шепа от хората ни са обучени да водят космически битки...

— Съгласна съм с Австралия — намеси се кралица Камила. — Ако не атакуваме сега, когато изненадата е на наша страна, втори шанс едва ли ще имаме.

— *Изненада ли?* — излая президентът Варгас. — Те са ни *обградили!* А ако се надяват ние да ги атакуваме? Ако всички тези глупости за брачния съюз са били чисто и просто уловка, за да ни отвлечат вниманието, докато флотилиите им заемат позиция?

Върху облегалката на креслото кокалчетата на Каи побеляха.

— Брачният договор не е уловка! И никой не се кани да започва война!

— О, да, и още как — самодоволно се усмихна Камила. — Бях забравила, че младият император е съвсем наясно по въпроса.

Кръвта на Каи кипна.

— На холографа се вижда, че макар корабите да са обградили Земята, те се намират вън от териториалните граници на Земния съюз. Прав ли съм?

— Засега — каза генерал-губернаторът Уилямс.

— Така. А това означава, че *засега* тези кораби не нарушават отношенията, които сме установили с Луна. Не казвам, че Левана не си играе с нас, не казвам, че не ни заплашва, но ще бъде неразумно от наша страна да предприемем някакви действия, без да имаме предварително подготвена стратегия.

Уилямс поклати глава.

— Преди да сме измислили стратегията, току-виж са ни заличили напълно.

— Добре тогава — каза Каи и изпъна раменете си. — Според Договора от Бремен, за да поведем война срещу един политически субект, трябва да имаме мнозинство. Всички, които подкрепят атаката срещу лунните кораби, да кажат „да“.

— Да — казаха едновременно Уилямс и Камила. Останалите трима държавници замълчаха, но по измъчените им лица Каи разбра, че никой от тях не беше доволен от решението.

— Предложението не се приема.

— А вие какво предлагате в такъв случай? — попита кралица Камила.

— В момента в двореца е отседнал лунен делегат — отвърна Каи и се сви засрамен от себе си. — Ще разговарям с него. Ще видя дали

няма да успее да проумея какво става. Преговорите за съюза се провеждат между Луна и Републиката, затова ме оставете аз да се оправя със ситуацията.

И Каи прекъсна връзката, преди другите лидери да успеят да се възпротивят или да забележат колко беше ядосан. А той беше ядосан, защото никога не знаеше какво се върти в главата на Левана, какъв ще бъде следващият ѝ ход. Беше ядосан, защото изпълняваше всяка нейна прищявка, а тя въпреки това бе решила да му погоди такъв номер, и то без друга явна причина, освен да раздразни останалите лидери от Съюза. Беше ядосан, защото, ако трябваше да бъде честен пред себе си, една голяма част от него смяташе, че най-добрият курс на действие би бил да атакуват корабите.

Но ако сега избухнеше война, те нямаше да смогнат да доведат мирния договор докрай, а това означаваше, че трябва да се простят с надеждите си да сложат ръка на лекарството за летумозиса.

Каи хвърли поглед на жените и мъжете, насядали край холографа, и каза с привидно спокоен глас:

— Благодаря ви. Срещата завърши.

Докато експертите напускаха заседателната зала един по един, влезе Наинси.

— Ваше Величество — каза тя, — след шест минути имате насрочена среща с Ташми-джи.

Каи потисна стона, който се надигаше у него.

— Нека да позная — днес трябва да обсъдим покривките за масите, нали?

— Всъщност, обслужващия персонал, Ваше Величество.

— А, да. Наистина добре ще оползотворя времето си. — Той закачи портскрийна на колана си. — Извести я, че идвам, Наинси.

— Благодаря ви, че приехте да се срещнем тук — каза Ташми Прия и се поклони. — Помислих си, че свежият въздух ще ви помогне да се съсредоточите върху последните решения, които трябва да се вземат по отношение на церемонията.

Каи се усмихна кисело.

— Много дипломатичен начин да ми покажете, че не взимам на сериозно планирането на сватбата. Кое то вероятно е самата истина. — Императорът мушна ръцете си в джобовете, удивен от приятния полъх на бриза по лицето си. Той все още беше зачервен от раздразнение след

срещата с лидерите от Съюза. — Но е приятно човек да се поразходи на въздух. Имам чувството, че цял месец не съм напускал кабинета си.

— И сигурно има записи от охранителните камери, които доказват верността на думите ви.

Те минаха край едно езеро с каи^[1], засенчено от провисналите клони на една плачеща върба, заобиколено от малко парче от градините, които наскоро бяха прекопани и изорани, за да бъдат насадени за настъпващата есен. Каи вдъхна свежата земя и за миг остана смаян от факта, че животът в двореца продължаваше да тече — животът в града, в Републиката, на Земята не беше спирал дори когато той се бе заключил в кабинета си, за да си блъска главата как да опази всичко това.

— Ваше Величество?

Каи се сепна.

— О, извинете — и той посочи към една проста каменна пейка.
— Да поседнем, а?

Прия нагласи полите на сарито си и седна. Златните и оранжеви риби се струпаха край скалистия бряг на езерото с надеждата да клъвнат нещо.

— Искан да обсъдя с вас една своя идея относно наетия персонал, който ще помага по време на брачната церемония. Идея, която Нейно Лунно Величество според мен не би одобрила. Но въпреки това си помислих, че решението трябва да бъде ваше.

— Нает персонал ли?

— Доставчици, лакеи, церемониал-майстори, цветари и за каквото още се сетите.

Каи оправи ръкавелите на ризата си.

— Аха, разбирам. Продължавайте.

— Сметнах, че ще е благоразумно на сватбата да имаме персонал, който включва както хора, така и андроиди.

— Левана никога няма да го допусне — и Каи поклати глава.

— Добре знам това. И поради тази причина бих ви предложила да използваме дроиди компаньони, които тя няма да може да разпознае.

— Дроиди компаньони ли? — Каи се скова.

— Ще използваме единствено най-реалистичните модели. Можем да направим специална поръчка от онези, които имат по-

човешки черти — дефекти по кожата, естествена коса, цвят на очите, различна големина на телата и костната структура. Аз ще се погрижа да намеря такива андройди, които да не привличат вниманието върху себе си.

Кай отвори уста да се възпротиви за втори път, но се спря. Дройдите компаньони бяха проектирани предимно за споделяне на самотата. Ако Левана научеше, че те присъстват на сватбената церемония, щеше горчиво да се обиди.

Но...

— Тяхното съзнание не може да бъде манипулирано.

Прия се умълча за миг, а сетне продължи:

— Бихме могли да ги използваме, за да запишат събитията, в случай че Нейно Величество или някой от гостите се опита да направи нещо... неуместно.

— Левана настоя ли повторно да няма камери? — Кралицата мразеше да я записват и на годишния бал, на който беше специален гост, беше разпоредила да няма записващи устройства.

— Не, Ваше Величество. Кралицата признава, че е от съдбовно значение събитието да се излъчва навсякъде по света. И на този фронт не оказва никаква съпротива.

Кай си отдъхна.

— Но с андройдите ще си подсигуриш очи практически навсякъде. — Прия сви рамене. — Да се надяваме, че тази предпазна мярка ще се окаже напълно ненужна.

Кай повъртя в ръце ръкавелата си. Идеята беше находчива. На церемонията щяха да присъстват най-влиятелните мъже и жени на планетата и за Левана щеше да бъде детска играчка да злоупотреби със способностите си за манипулация. Присъствието на верни служители, които не можеха да бъдат повлияни, щеше да бъде застраховка срещу една световна политическа катастрофа.

Но Левана мразеше андройдите. Ако научеше, щеше да побеснее от гняв, а императорът желаше да избегне нови избухвания на кралицата, доколкото можеше.

— Благодаря ви за препоръката — каза той. — Кога трябва да ви съобща решението си?

— В края на тази седмица, за да можем да направим поръчката навреме.

— Добре. Тогава ще ви кажа какво съм решил.

— Благодаря ви, Ваше Величество. Ако позволите, бих искала да ви споделя още едно незначително прозрение, което ме споходи тази сутрин — прякото излъчване на сватбата има и още едно предимство.

— И то е?

— Нейно Величество отказва да свали воала си, докато е заобиколена от камери. Следователно ще го носи по време на цялата сватба и на коронацията. — Прия протегна ръка и потупа императора по китката. — А това означава, че няма да се налага да я целувате.

Каи не се стърпя и се разсмя остро. Думите на Прия наистина намалиха донякъде ужаса му, но и болезнено му напомниха, че все някога щеше да се наложи да я целуне. А от тази мисъл му се повдигаше.

— Благодаря ви, Ташми-джи. Успокоихте поне малко страховете ми.

Лицето на жената се смекчи.

— Ще ми позволите ли да говоря открито, Ваше Величество?

— Разбира се.

Ташми-джи отдръпна ръката си и склочи пръсти в скута си.

— Дано не ви се стори, че прекрачвам професионалните си задължения, но разбирате ли, аз имам син, с около година по-голям от вас.

Каи преглътна и се изненада от нотката на вина — никога не се беше питал коя беше тази жена след работа, извън двореца. Никога не си бе правил труда да си представи, че и тя ще да има семейство.

— Опитвам се в последно време да си представя как щеше да се отрази всичко това на сина ми — продължи Прия, загледана в провисналите клони на дървото. Листата се пременяха в златно и от време на време бризът отърсваше по-слабите, завърташе ги като вертолетчета и ги запращаше в езерото. — Каква ли тежка дан плаща един млад мъж с вашите отговорности, който е принуден да вземе вашите решения. — Жената пое дълбоко дъх, сякаш съжаляваше за думите си още преди да ги е изрекла. — Тревожа се за вас като майка.

Каи срещна погледа ѝ и сърцето му подскочи.

— Благодаря ви, но не бива да се безпокоите. Прави всичко по силите си.

Тя се усмихна топло.

— О, да, знам, че е така. Но, Ваше Величество, аз планирам сватбата от дванадесет дни насам и за това време видях как се състарявате с години. Боли ме, като си помисля колко по-тежко ще стане след сватбата.

— Но аз и тогава ще мога да разчитам на Торин. И на правителството, на представителите на провинциите... Няма да съм сам.

Но докато изричаше думите, Каи усети с неприятна изненада, че се самозалъгва.

Той не беше сам. Нали?

Страхът го сграбчи за гърлото. Разбира се, че не беше сам. Зад него стоеше цялата страна, хората в двореца и...

Никой.

Никой не можеше да разбере докрай какво рискуваше, каква саможертва правеше. Торин беше достатъчно умен, че да разбира, но той си имаше собствен дом, в който се прибираше в края на деня. Освен това Каи не му се бе доверил, че двамата с Наинси отново издирваха принцеса Селена. И той никога не би признал пред Торин, че част от него се надяваше Синдер да е във от опасност. И пред никого никога не би си признал колко беше уплашен — във всяка минута, всеки ден. Колко уплашен беше, че правеше една огромна грешка.

— Съжалявам, Ваше Величество — обади се Прия. — Надявах се, стига това да не е твърде дръзко от моя страна, че ще ми позволите да ви предложа един майчински съвет.

Каи допря върховете на пръстите си в студения камък на пейката.

— Може би ще ми е от полза.

Прия нагласи сарито на раменете си. Златната бродерия улови слънчевата светлина.

— Постарайте се да намерите нещо, което ви прави щастлив. Животът ви няма да стане по-лек, когато кралица Левана вече е ваша съпруга. Но ако имате нещо, което ви прави щастлив и ви дава надежда, че някой ден нещата ще се наредят, тогава може би то ще ви крепи. В противен случай се боя, че кралицата ще спечели твърде лесно.

— А вие какво бихте ми предложили?

Жената сви рамене.

— Може би градината е добро място като за начало?

Каи проследи жеста ѝ и се огледа наоколо — бамбуковите стебла се бяха надвесили над каменните стени, неизброимите лилии започваха да вехнат след дългото си дефилиране през лятото, ярките риби се трупаха и блъскаха една в друга, глухи за вълненията на света над малкото им езеро. Беше красиво, но...

— Виждам, че не сте убеден — каза Прия и Каи се усмихна насила.

— Съветът ви е добър. Просто не знам дали имам сили да бъда щастлив точно сега.

Отговорът му сякаш натъжи Прия, но не я изненада.

— Моля ви, помислете си все пак. Като всички хора и вие заслужавате малко отдих от време на време. Дори повече от всеки друг. Той сви рамене, но без въодушевление.

— Ще запомня съвета ви.

— Аз и друго не мога да искам от вас — Прия стана и Каи също се надигна. — Благодаря ви за отделеното време. Известете ме какво е решението ви по въпроса за дроидите компаньони.

Каи изчака жената да се върне в двореца и тогава се отпусна на пейката. Едно тънко златно листо кацна в скута му, той го взе и го завъртя между пръстите си.

Струваше си да помисли върху съвета на Прия. Малко щастие, лъч надежда можеха да му помогнат да запази разума си, но да се изпълни такова напътствие бе по-трудно, отколкото да се даде. А освен това Каи си имаше не една и две радости, които чакаше с нетърпение — да види подписа на Левана под Договора от Бремен, да раздаде нейното лекарство на хората и да изкорени ужасната чума от планетата.

Но тези победи вървяха ръка за ръка с присъствието му на балове по разни случаи и поводи, на които прекрасната му съпруга щеше неотлъчно да бъде до него, а следващия път Синдер нямаше да бъде там, че да го развлича. И така цял живот. Е, вярно, че животът му можеше да се окаже по-кратък от очакваното. Но Каи си мислеше мрачно, че преждевременната му смърт щеше поне да го избави от безброй мъчителни танци.

Младият мъж въздъхна, а мислите му се завъртяха пак около Синдер. Не можеше да избяга от мисълта за нея през последните дни

— сигурно защото името ѝ беше на челно място във всеки репортаж, във всяка новина. Момичето, което той бе поканил на бала. Момичето, с което бе *поискал* да танцува.

Той си спомни онзи миг, в който забеляза Синдер на върха на стълбището. Косата и роклята ѝ бяха подгизнали от дъжда. Беше забелязал, че си е сложила ръкавиците, които той ѝ подари. На устните му се показа тъжна усмивка. Едва ли Прия имаше това предвид — най-безнадеждната от всички възможности. Отношенията му със Синдер, ако изобщо можеха да се нарекат така, бяха мимолетни и сладкогорчиви.

Но ако нещата бяха по-други, ако не му предстоеше скоро да сключи брак с Левана, ако имаше възможност да зададе на Синдер онзи въпрос, който го тровеше... Всичко ли е било измама? Беше ли мислила някога да му сподели истината? Вероятно тогава би могъл да си представи едно бъдеще, в което започваха отначало.

Но годежът беше много реален, а Синдер беше...

Синдер беше...

Той рязко стана, смачквайки листото в юмрука си.

[1] Брокатен шаран, отглеждан за декоративни цели в Япония и Китай. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Крес се събуди със смесица от замайващи усещания. Краката ѝ пулсираха тежко, а стъпалата я боляха. С Трън се бяха заровили, за да не измръзнат, и сега тежестта на пясъка я притискаше от врата до петите. Скалпът ѝ все още беше изтръпнал от новата необичайна лекота. Кожата ѝ беше суха и дращеше на допир, устните ѝ се бяха напукали.

До нея Трън се размърда полека, така че да не размести четвъртитото парче плат от парашута, с което се бяха покрили, за да предпазят лицата си от навяванията на вятъра. Но песъчинките в ушите и носа на Крес показваха, че това не беше дало особено добър резултат. Всеки милиметър от тялото ѝ бе покрит с пясък, без значение дали беше останал незаровен. Пясък под ноктите ѝ. Пясък в ъгълчетата на устата ѝ. Пясък в косата ѝ, в гънките на ухото ѝ. А когато опита да изтрие сухите остатъци от съня, операцията се оказа трудна и болезнена.

— Стой мирна — каза Трън и сложи дланта си на ръката ѝ. — Върху платнището може би се е събрала роса. Не трябва да я прахосваме.

— Роса ли?

— Вода, която излиза от земята на зазоряване.

Крес знаеше какво е роса, но мисълта за такава ѝ се струваше нелепа предвид околния пейзаж. Но въпреки това въздухът като че беше леко влажен и тя не спори с Трън, когато той ѝ обясни как да хване четирите краища на платнището и да ги повдигне нагоре, така че в средата му да се събере всичката роса.

Когато се измъкнаха изпод платнището, намериха едва една-едничка глътчица вода и тя беше мръсна от пясъка, навят нощес върху платнището. Крес предаде на Трън нищожния им успех и видя как челото му се сбърчи разочаровано. Но след малко Трън сви рамене и разочарованието му избледня.

— Е, все още си имаме предостатъчно вода от сателита.

Предостатъчното вода се състоеше всичко на всичко от две последни пълни бутилки.

Крес погледна към просветляващия хоризонт. Съмняваше се, че бяха спали повече от два часа — цяла нощ бяха вървели и тя чувстваше, че ако направи още една крачка, краката ѝ ще рухнат. Момичето погледна към планината, откри, че тя беше толкова далеч колкото и предната вечер, и провеси нос.

— Как са очите ти? — попита тя.

— Неведнъж са ми казвали, че са замечтани, но ще оставя на теб да решиш.

Крес се изчерви и се обърна към Трън. Той беше скръстил ръце на гърдите си и се усмихваше широко и безгрижно, но под усмивката му имаше някакво напрежение. Тя осъзна, че спокойствието в тона му също беше престорено и нехайното му поведение прикриваше кипящото под повърхността отчаяние.

— *Наистина* са замечтани — каза тихо Крес и веднага ѝ се прииска да изпълзи под парашута, да се скрие от неудобство, но пък си струваше да види, че усмивката на Трън вече не беше толкова пресилена.

Двамата вдигнаха лагера си, пийнаха по малко вода и вързаха отново кърпите около глезените на Крес, а в това време утрешната роса се изпаряваше наоколо им, изчезваше. Температурата вече се покачваше. Преди да завърже вързопа, Трън извади чаршафите и накара Крес да се увие в единия като в мантия. От другия си приспособи нещо като наметало с качулка, която се спускаше над челото му.

— Покри ли си главата? — попита той, докато прокарваше крак по земята, за да намери металната пръчка, която ползваше като бастун. Крес се помъчи също така добре като Трън да се увие в чаршафа и чак тогава потвърди. — Добре. Съвсем скоро кожата ти ще се изпече едно хубаво като бекон, но чаршафът ще те предпази поне за известно време.

Докато водеше Трън нагоре по склона, под който бяха лагерували, Крес все подръпваше неудобния чаршаф. Беше капнала от умора, полувдървена от вървенето. Всяка част от тялото ѝ пулсираше от болка.

Бяха изминали четири дюни, когато тя се препъна и падна на колене. Трън заби петите си в пясъка, за да остане прав.

— Крес?

— Добре съм — каза тя, изправи се и изтупа пясъка от краката си. — Малко съм отпаднала. Не съм привикнала на такова натоварване.

Ръцете на Трън стояха във въздуха, като че бе имал намерение да я вдигне, но тя забеляза твърде късно. Той полека ги отпусна до тялото си.

— Можеш ли да продължиш?

— Да. Трябва само пак да вляза в ритъм. — Крес се надяваше да казва истината и краката ѝ да не се държат през целия ден, като че бяха направени от желе.

— Ще вървим, докато напече силно, после ще си починем. Не бива да се напрягаме много, не и в най-големия пек.

Крес тръгна надолу по дюната и докато чакаше времето за почивка, взе да брои крачките.

Десет.

Двадесет и пет.

Петдесет крачки.

Пясъкът ставаше все по-горещ и палеше краката ѝ през хавлиените кърпи. Слънцето се катереше нагоре.

За да не мисли за сегашното си положение, въображението ѝ взе да се върти около любимите ѝ фантазии. Крес беше корабокруширал пират от втора ера. Беше състезателка по лека атлетика, която тренираше за дълъг преход. Беше безчувствен андроид, който можеше да върви, да върви, да върви и никога нямаше да се умори...

Но фантазиите ѝ започнаха да стават все по-мимолетни — реалността ги избутваше встрани с болката, с лишенията, с жаждата. Крес взе да се моли Трън да позволи да спрат и да си починат, но той не го направи. И те вървяха с мъка напред. Трън се оказа прав за чаршафите — те я пазеха от безжалостното слънце, което иначе щеше да я изгори, и тя благодареше за потта, която с влажността си я разхлаждаше. Отново почна да брои, а потта капеше по свивките на коленете ѝ. Въпреки че се почувства ужасно от това, което си помисли, тя все пак беше доволна, задето Трън не може да я види в това състояние.

Но и самият той не беше неуязвим за изпитанията на пустинята. Лицето му беше станало червено, косата му се бе разрошила от търкането в чаршафената качулка, по бузите му, където се виждаше сянка от покарала брада, имаше мръсни ивици.

Стана по-топло и Трън подкани Крес да допие водата, която бяха отворили сутринта. Тя я глътна с наслада и чак после се сети, че Трън не бе пийнал и глътчица. Водата не ѝ стигна. Денят се разстиляше пред тях, а им бе останала само още една бутилка. Трън ѝ беше казал, че няма да разпределят водата на дажби, но тя не посмя да си поиска още, когато той не беше пил нито капка.

За да ѝ минава по-бързо времето, Крес си затананика всичките хубави песни, които помнеше от музикалните си колекции на сателита. Тя се остави на познатите мелодии да я разсеят. И за известно време вървенето стана по-леко.

— Тази е хубава.

Тя спря и чак след миг разбра, че Трън говореше за песента, която пееше. След още миг успя да си спомни и коя беше.

— О, благодаря ти — каза тя неуверено. Никога досега не беше пяла пред друго и никой не ѝ бе правил комплимент за пеенето. — Това е известна приспивна песничка на Луна. Някога си мислех, че са ме кръстили на нея, но после научих, че Кресът е доста срещано име. — И тя отново изпя първия куплет: — *Нежна месечинке, горе на небето, щом слънцето се скрие и ти запееш, песента ти е толкова омайна...*

Крес хвърли поглед към Трън — на устните му играеше лека усмивка.

— Майка ти сигурно ти е пяла много приспивни песнички, а?

— О, не. Те познават, че човек е щит още с раждането му. Тъй че само няколко дни след това родителите ми ме предали, за да ме убият. Изобщо не помня кои са.

Усмивката на Трън изчезна и след като дълго мълча, накрая той каза:

— По-добре недей да пееш. Като се замисля, така губиш влага през устата.

— О — Крес стисна здраво устни и докосна с пръсти Трън по ръката — сигналът, който бяха почнали да използват, когато им предстоеше да се спуснат по някой склон. После се повлече напред.

Въпреки закрилата на импровизираното ѝ наметало кожата ѝ беше ожулена до кръв от жегата, но мисълта, че приближаваше пладне, я тласкаше напред. Наистина по пладне температурите стигаха най-високите си стойности, но Трън беше ѝ обещал да си отдъхнат от ходенето.

— Хайде, стига толкова — каза Трън накрая, сякаш някой теглеше думите от гърлото му. — Да поспрем, да си починем, докато температурите паднат отново.

Крес издаде стон на облекчение. Ако Трън ѝ беше казал да върви цял ден, без да спира, тя би вървяла, но много се зарадва, че той не го направи.

— Виждаш ли някъде да има сянка? Или някое място, на което ще падне сянка, веднъж слънцето да тръгне да залязва?

Крес примижа и огледа дюните. Макар че обикновено се виждаше тук-там някоя сянка по хълмчетата, по пладне, когато слънцето беше високо, сенки нямаше никъде. Но пред тях тъкмо се изпречи един голям хълм, който не след дълго щеше да хвърли сянка, а по-добро място нямаше да намерят.

— Насам — каза Крес, насърчена от обещаната почивка. Но щом преваляха поредната дюна, погледът ѝ улови нещо в далечината. Тя ахна и сграбчи Трън за ръката.

— Какво има?

— Аз... Това е... — Тя зяпна божествената гледка, като се мъчеше да намери думи, за да я опише. Синьо, зелено — ярък контраст на оранжевия фон на пустинята. — Вода! И... и дървета!

— Виждаш оазис ли?

— Да! Трябва да е оазис!

Облекчението я заля и тя взе да трепери от обещанието за сянка, вода и *почивка*.

— Хайде, не е далече — каза тя и заора в пясъка с подновени сили.

— Крес, Крес! Стой! Пази си силите!

— Но оазисът е съвсем близо.

— Крес!

Но тя не го чу. Вече си представяше как прохладната вода се излива в гърлото ѝ. Бризът под навеса от палми. Може би там щеше да

има и храна, някаква непозната, земна, тропическа храна, която никога не беше вкусвала, сочна, прохладна, освежителна...

Но най-много от всичко си мечтаеше да се строполи под някоя хладна сянка, защитена от слънцето, където да поспи, докато нощта падне и донесе прохладата и безброй звезди.

Трън вървеше след нея — беше се отказал да я увещава да спре. Но скоро Крес осъзна колко жестоко се бе отнесла с него, като го накара да върви толкова бързо. Тя забави малко крачка, без да сваля очи от езерото, което трептеше в подножието на една дюна.

— Крес, *сигурна* ли си за оазиса? — попита Трън, когато смогна да си поеме дъх.

— Разбира се, че съм сигурна. Точно пред нас е.

— Но... Крес.

Тя намали крачка.

— Какво има? Нещо боли ли те?

Той поклати глава.

— Не, просто... добре, добре. Мога да вървя наравно с теб. Хайде, води ме към този оазис.

Тя засия, грабна свободната му ръка и го поведе по набраздената повърхност и вълните на пустинята. Фантазии завзеха мислите ѝ, изместиха и последната капчица умора. Кърпите бяха прежулили краката ѝ, прасците ѝ бяха изгорели там, където чаршафите не ги скриваха от слънцето, главата ѝ се въртеше от жажда, но оазисът беше толкова близо. Толкова близо.

Но докато тя се плъзгаше напред по ронливия пясък, оазисът все така си стоеше далечен. Въртеше се някъде на хоризонта и с всяка нейна крачка трептящите дървета като че отстъпваха назад.

Отчаяна, тя крачеше напред. Разстоянието беше измамно, но те скоро щяха да стигнат. Само трябваше да вървят, да не спират. Крачка по крачка, единият крак пред другия.

— Крес?

— Капитане — Крес се задъхваше, — не е... не е далеч.

— Крес, приближаваме ли се?

Тя се препъна, забави значително крачка и накрая спря задъхана.

— Капитане?

— Оазисът, Крес, виждаш ли да го приближаваме? Дърветата станаха ли по-големи, отколкото бяха преди?

Крес примижа срещу водата и дърветата — най-прекрасната гледка — и отри лицето си с ръкав. Беше ѝ много горещо, но по плата не останаха следи от пот. Истината беше толкова болезнена, че тя нямаше сили да я изрече.

— Н-не. Но това... как е възможно...

Трън въздъхна, но във въздишката му нямаше разочарование, а само примирение.

— Това е мираж, Крес. Трик, с който светлината мами очите ти.

— Но... аз виждам оазиса. В езерото даже има острови, дървета...

— Знам. Миражите винаги изглеждат като истински, но всъщност виждаш само онова, което искаш да видиш. Това е илюзия, Крес. Оазис няма.

Крес гледаше омагьосана как водата се къдри на малки вълнички, как дърветата потрепват, като че бризът се закача с клоните им. Всичко беше толкова действително, толкова осезаемо. Тя почти подушваше, вкусваше хладния вятър, който подухваше към нея.

Крес едва стоеше на краката си и само страхът, че горещият пясък ще я изгори, ѝ даваше сили да остане права.

— Не се бой. Много хора виждат миражи в пустинята.

— Но... на мен дори не ми мина през ума. А трябваше да се досетя. Чувала съм разкази, но не мислех... не знаех, че е толкова истинско.

Трън докосна с пръсти чаршафа, опитвайки се да намери ръката ѝ.

— Нали няма сега да заплачеш? — попита той хем нежно, хем строго. Да се плаче беше забранено — водата тук беше безценна.

— Няма — каза тя тихо и решително. Не че не искаше да се разплаче, искаше. Но не беше сигурна, че тялото ѝ можеше да произведе достатъчно сълзи.

— Добре. Хайде, намери ни някоя дюна да поседнем за малко.

Крес отлепи погледа си от мимолетната горчива илюзия. Огледа близките дюни и поведе Трън към един склон, който гледаше на юг. Щом преваляха хребета, тънката връв, която я държеше права, се скъса. Крес издаде болезнен стон и се строполи на пясъка.

Трън извади от вързопа одеялото и парчето плат от парашута, постла го на земята да седнат отгоре му, че да не се изгорят на пясъка,

после дръпна ъглите над главите им като навес, който да ги пази от яркото слънце.

Обви ръка около раменете на Крес и я придърпа към себе си. Тя беше онемяла, чувстваше се предадена — от пустинята, от слънцето, от собствените си очи. Истината бавно поникваше в ума ѝ.

Нямаше вода.

Нямаше дървета.

Нямаше нищо друго освен безкрайния пясък, безкрайното слънце, безкрайното вървене.

Може би никога нямаше да се измъкнат от пустинята. Не можеха да вървят вечно. Тя не вярваше, че ще може да издържи така и още ден само, а кой знае колко им оставаше до края на пустинята. Нямаше да издържат, не и когато всяка дюна се умножаваше по нови три, когато всяка крачка към планината ги отдалечаваше от нея, а те дори не знаеха дали тя ще им предложи подслон, когато стигнеха там.

— Няма да умрем в пустинята — обади се Трън с тих, успокоителен глас, като че знаеше точно къде я бяха отвели мислите ѝ. — Аз съм минавал и през по-тежки изпитания от това и пак съм оцелявал.

— Така ли?

Той отвори уста, но замълча.

— Е... бил съм в затвора за дълго, а там не беше като да си отишъл на излет.

Крес оправи кърпите на краката си. Въжетата от косите ѝ бяха започнали да прорязват кожата ѝ.

— Като се замисля, и в армията не беше кой знае колко леко.

— Бил си там само пет месеца — измърмори тя, — и през по-голямата част от времето си се учил да летиш.

Трън наклони глава.

— А ти откъде знаеш?

— Направих проучване.

Тя не му каза каква част от миналото му беше проучила, а и той не попита.

— Е, добре. Може би това е най-тежката ситуация, в която съм изпадал. Но това не променя факта, че ще оцелеем. Ще намерим някой малък град, ще се свържем с Рампион и те ще дойдат да ни вземат. След това ще свалим Левана от трона, аз ще спечеля от това купища

пари, Източната република ще ми опрости нарушенията и накрая всички ще заживеем щастливо за вечни времена.

Крес се сви до Трън и се помъчи да му повярва.

— Но първо трябва да се измъкнем от тази пустиня. — Той я погали по рамото. Ако не беше уморена до степен на безчувственост, допирът му щеше да я замае, да я изпълни с копнеж. — Повярвай ми, Крес. Ще те измъкна оттук.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Готово — каза доктор Ърланд и отрязва краищата на хирургическия конец. — Това е всичко, което мога да направя за него.

Синдер навлажни устните си и усети, че се бяха сцепили от сухота.

— А той... той ще се оправи ли?

— Трябва да почакаме и да видим. Късмет е имал, че куршумите не са пробили белия му дроб, иначе нямаше да издържи толкова. Но е изгубил много кръв. Ще му давам успокоителни през следващите ден-два. Трябва да го държим упоен. Войниците от армиите на Левана са проектирани като оръжия за еднократна употреба — годни са за битка, когато са в добро здраве, но заради генетичните промени им е трудно да си почиват даже когато телата им се нуждаят от възстановяване, след като са били ранени.

Синдер погледна надолу към раната на Вълка, която беше защита с тъмносин конец и на мястото на отворената рана образуваше подутини и изпъкнали ивици. Безброй белези, отдавна зараснали, покриваха гърдите му. Явно беше, че Вълка е преживял много. Не можеше това да е краят му след всичко дотук, нали?

На масата до нея стоеше подносът с двата малки куршума, които докторът беше отстранил — струваха ѝ се прекалено малки, за да причинят такава голяма вреда.

— Не мога да позволя още някой да умре — прошепна тя.

Докторът вдигна поглед от хирургическите инструменти, които почистваше.

— Отношението на кралицата към войниците ѝ може и да е като към вещи за еднократна употреба, но те са много издръжливи. — Той остави скалпела и пинцетите в някаква синя течност. — Ако си почива добре, вероятно ще се възстанови напълно.

— Вероятно — повтори Синдер глухо.

Тя се тръшна на дървения стол до леглото на Вълка и мушна ръката си в неговата. Надяваше се той да е благодарен, че усеща човешки допир, макар че тя не беше Скарлет.

Синдер стисна очи и вълна от разкаяние я заля. Скарлет. Вълка щеше да се почувства разярен, когато се събудеше. Разярен и съсипан.

— А сега може би ще ми кажете как успяхте да се намерите едновременно в компанията на лунен войник и лунен кралски страж, и то от всички възможни съюзници в галактиката, а?

Синдер въздъхна. Трябваше да мине малко време, че да успее да събере мислите си и да подхване отначалото история като тази. Накрая реши да му разкаже как беше проследила Мишел Беноа, как се бе надявала да научи повече за жената, която до смъртта си бе пазила тайната ѝ. Как се бе надявала да открие нещо повече за миналото си — кой я бе довел на Земята и защо бе вложил всичките си надежди в едно дете, което по онова време е било само на три години, цялото обезобразено от раните заради опита на кралицата да го погуби.

Тя обясни на Ърланд как бяха проследили нишката до Париж, където бе научила за смъртта на Мишел Беноа, но за сметка на това пък бе открила внучката ѝ. Скарлет... и Вълка. А после се бяха съюзили. И Вълка се бе наел да тренира психическите ѝ способности и да я учи да се бие.

Разказа му и за нападението на борда на Рампион и как Сибил Мира бе отвела Скарлет, и как сега бяха останали само тя и Вълка... и стражът, на когото ѝ се искаше да вярва, чувстваше, че *трябва* да му вярва, но ето че дори името му не знаеше.

— Той ми каза, че служи на своята принцеса — каза Синдер с тихи, слаби думи. — Незнайно как, но той знаеше коя съм.

Ърланд поглади щръкналата си коса.

— Може би е дочул чародейката Мира да говори за вас или дори кралицата. Имаме късмет, че е предан на истинската корона. Мнозина от раболепните слуги на Левана по-скоро биха ви убили на мига и биха поискали награда, отколкото да ви признаят за кралица.

— За това и сама успях да се досетя.

Той се подсмихна подигравателно, сякаш не беше доволен, задето се налагаше да признае, че на мъжа все пак можеше да се вярва.

— И като заговорихме за признаването ви за истинската кралица...

Синдер се сви навътре в стола и стисна ръката на Вълка.

— Госпожице Лин, години наред правех планове за мига, в който щях да ви намеря отново. Трябваше веднага да дойдете при мен.

Синдер набърчи нос.

— Аз именно поради тази причина не дойдох.

— Какво означава това?

— Доктор Ърланд, когато дойдохте при мен в килията в затвора и ми струпахте на главата тази история с принцесата... аз как трябваше да реагирам според вас? Изведнъж от никой се превърнах в отдавна изчезнала принцеса! А вие очаквахте от мен да скоча и да прегърна съдбата, която вие бяхте написали за мен в главата си! Но мина ли ви през ума, че това може да не е съдбата, която аз искам? Аз не съм възпитана да бъда принцеса, нито лидер. Затова ми трябваше малко време да разбере коя съм била... коя съм сега. Откъде произхождам. И си помислих, че може би ще намеря отговорите във Франция.

— И намерихте ли ги?

Тя сви рамене. Спомни си подземната лаборатория, която бяха открили във фермата на Беноа, със стъкления контейнер, който поддържаше жизнените ѝ функции, където беше спала полужива в продължение на осем години. Мястото, на което някакви безименни хора без лица ѝ бяха дали ново име, нова биография и нови крайници на робот.

— Някои от тях намерих.

— А сега какво? Готова ли сте да приемете съдбата си, или ще продължавате да *търсите*?

— Вече знам, че съм онази, която вие казвате, че съм. — Синдер се смръщи. — А все някой трябва да спре Левана. И ако този някой трябва да съм аз, ами... добре тогава. Приемам. Готова съм. — Тя хвърли поглед към Вълка и преглътна следващите си думи. *Или поне смятах, че съм готова, преди да съсия всичко.*

— Добре — каза Ърланд, — защото е време да помислим за някакъв план. Не можем да допуснем кралица Левана да продължи да управлява и в никакъв случай не можем да я оставим да управлява *Земята*.

— Разбирам ви. Прав сте. Аз всъщност имах план. Тоест, *ние* имахме план.

Докторът повдигна вежди.

— Искахме да се възползваме от сватбата, особено от факта, че там ще бъде пълно с журналисти. Смятахме да минем скришом край

охраната на двореца, а сетне аз да се промъкна на церемонията и... да ѝ сложа край.

— Искали сте да сложите край на сватбата? — попита Ърланд, без никак да се впечатли от плана ѝ.

— Да. Смятах да разкрия пред всички коя съм. Пред всички камери и медии. И пред целия свят щях да кажа на Каи, че не може да се ожени за Левана. Щях да разкрия на света, че тя планира да завладее всички страни на Земята, така че останалите лидери ще откажат да я признаят за една от тях. После щях да поискам от Левана да се откаже от короната си... и да я даде на мен. — Синдер се отдръпна от Вълка, защото усети, че дланта ѝ беше станала прекалено топла. Потърка ръката си напрегнато в панталона.

Доктор Ърланд гледаше мрачно. Той протегна ръка и я ощипа силно над лакътя.

— Ох! Ей, какво правите?

— Хъм, за миг ви взех за една от моите халюцинации. Не е възможно да съчините *толкова* глупав план.

— Не е глупав. Новината ще се разпространи за минути. И Левана няма да може да направи нищо, за да я спре.

— Ще се разпространи и още как — всички ще вдигнат глъчка до небето, че са станали свидетели на тирадата на лудото момиче киборг, което си мисли, че е принцеса.

— Могат да ми направят кръвни тестове като вас. Мога да докажа, че аз съм принцесата.

— А докато вие давате кръвни проби, Нейно Величество ще стои със скръстени ръце отстрани и търпеливо ще ви чака да свършите! — Ърланд изпухтя, като че говореше на малко дете. — Хищническите нокти на кралицата са забити толкова надълбоко в Републиката, че ще бъдете мъртва още преди да кажете *принцеса*. В момента вашият император Каи би направил всичко, за да задоволи желанията на Левана, да се увери, че няма да избухне нова война и да се докопа до лекарството против летумозиса. Той не би рискувал да си навлече гнева на кралицата само и само да потвърди думите на едно шестнайсетгодишно момиче, което освен всичко друго е и издирван престъпник.

— А вие откъде знаете? Каи може и да се вслуша в мен. — И Синдер скръсти ръце.

Докторът повдигна вежди, а седнала на стола си, принцесата се нацупи.

— Добре, какво предлагате тогава? Вие явно знаете всичко за политическите революции, затова, моля ви, просветлете ме, о, набръчкани старецо.

Доктор Ърланд изпухтя, грабна шапката си от малката писалищна маса и я нахлупи на главата си.

— Може да започнете, като се научите на малко обноси. В противен случай никой никога няма да повярва, че *сте* принцеса.

— Сигурна съм, че лошите обноси са били в основата на всички неуспели революции.

— Свършихте ли вече?

— Ни най-малко.

Той я закова с кръвнишкия си поглед и тя на свой ред го погледна свирепо.

Накрая Синдер завъртя очи.

— Добре де, свърших.

— Отлично, защото трябва да обсъдим много неща, като започнем от там как да ви върнем на Луна.

— На Луна ли?

— Да, на Луна. Планетата, която съдбата ви е отредила да управлявате. Струва ми се, че вече сте чували за нея.

— Очаквате от мен да се върна на Луна?

— Не *днес*, но все някога. Губите си времето с тази сватба и медиите, на които разчитате да разпространят новината ви. Народът на Луна не дава пукната пара какво мислят хората на Земята. Искате да обявите тук коя сте, но това няма да убеди тях да се вдигнат на бунт срещу своя владетел и да короноват вас за своя кралица.

— Разбира се, че ще го направят. Аз съм законният наследник!

Синдер се отдръпна назад, уплашена от собствените си думи. И през ум не ѝ беше минавало, че лунната ѝ самоличност бе проникнала така дълбоко в нея и че е силно решена да претендира за мястото си. Чувството беше необичайно и граничеше с гордост.

— Да, *вие* сте законният наследник — потвърди докторът. — Но трябва да убедите в това народа на Луна, а не хората на Земята. Лунняните трябва да научат, че *вие* сте жива. Само когато те застанат на ваша страна, може да се надявате на успех и да получите онова,

което ви се пада по право, по рождение. Но не забравяйте, че Левана няма да се даде лесно.

Синдер си разтри врата и зачака предупрежденията за високите нива на адреналина да изчезнат.

— Добре, да приемем, че сте прав и че това е единственият път. Как тогава ще се доберем до Луна? Нали всички аеродруми се намират под земята? И както предполагам, са строго охранявани?

— Именно. Трябва да намерим начин да ви вмъкнем скришом. Явно, че няма да можем да използваме вашия кораб... — Той замълча и се почеса по главата. — Работата иска внимателно да обмислим стратегията си.

— О, чудесно! Още стратегии. Любимата ми част.

— Междувременно бих ви препоръчал да не се отдалечавате от сърцето на града и да гледате да не излизате много от кораба си. Тук не сте в пълна безопасност.

Синдер погледна намръщено.

— В случай че не сте забелязали, да ви припомня, че не остана човек, който не ме е видял. Какъв смисъл има да ме криете.

— Нямах това предвид. Районът познава повече случаи на летумозис от всяко друго кътче на Земята. И въпреки че повече от година тук не е имало бум на болестта, не бива да ставаме непредпазливи. Не и когато става дума за вас.

— Но... аз имам имунитет срещу болестта. Да не сте забравили? Онова ваше малко откритие, което сложи началото на цялата бъркотия?

Той завъздиша тежко. Сломеното му изражение събуди внезапно тревога у нея.

— Докторе?

— Имам доказателства, че болестта е започнала да мутира — каза Ърланд. — Това означава, че лунитяните също могат да се заразят. Ако не всички, поне част от нас.

Кожата ѝ настръхна. Удивително беше как бързо се завърнаха старите ѝ страхове. Седмици наред Синдер живееше неуязвима за един от най-безпощадните убийци на Земята, но заплахата се бе завърнала. Иmunната ѝ система можеше да бъде изложена на риск.

А тя се намиреше в Африка — там, откъдето бе започнало всичко.

Почукването по вратата сепна и двамата. Стражът стоеше в коридора, мокър от скорошния проливен дъжд, облечен в някакви военни дрехи, които беше намерил на борда на Рампион. Раните му вече не се виждаха, но Синдер забеляза, че той стоеше сковано и пазеше ранената си страна.

В ръцете му имаше поднос с тънка питка, от която се носеше обилна миризма на чесън.

— Чух, че разговаряте. Помислих си, че операцията е свършила — каза той. — Как е приятелят ти?

Синдер хвърли поглед към Вълка. Той също беше заплашен от болестта. Всички в тази стая бяха лунитяни, внезапно осъзна тя. Ако доктор Ърланд беше прав, тогава за всички им съществуваше риск да се заразят.

Синдер трябваше да преглътне, за да си възвърне гласа:

— Жив е. — Тя стана от стола до леглото на Вълка и подаде ръка на стража. — Аз съм Синдер.

Той присви очи.

— Знам коя си.

— Така е, но си помислих, че би било хубаво да се запознаем сега, когато сме на една страна.

— Така ли си помисли?

Синдер се намръщи, но преди да съумее да отвърне, мъжът премести подноса в другата си ръка и стисна нейната.

— Хаицинт Глина. За мен е чест.

Синдер не знаеше как да разчете тона му, който звучеше малко подигравателно, затова се отдръпна и хвърли поглед към доктора, който притискаше с пръсти китката на Вълка. Очевидно той не смяташе да се включи в представянето.

Синдер отри ръцете си в панталоните и измери с поглед подноса.

— Значи така. Можеш да стреляш с пистолет, можеш да управляваш космически кораб и можеш да *месиш* питки, а?

— Някакви деца донесоха хляба — той бутна подноса към Синдер. — Казаха, че е за теб, но аз им отвърнах, че не бива да те безпокоят.

Тя непохватно взе питката.

— Донесли са я за мен, така ли?

— „За киборга“, ако трябва да съм съвсем точен. Би било странно, ако има друг освен теб в града.

— Чудно ми е защо са я донесли.

— Предполагам, че това няма да бъде последният подарък, който ще получиш от жителите на Фарафра — обади се доктор Ърланд.

— Но защо на мен? Тези хора не ме познават.

— Разбира се, че те познават. Или поне знаят за съществуването ти. Градът не е откъснат от света, както сигурно си мислиш. Когато пристигнах, дори на мен вече ми се носеше славата.

Синдер остави подноса на писалището.

— И не са ви предали? Ами парите от наградата? И това, че сте лунниятин? Това не ги ли интересува?

Вместо да отговори, доктор Ърланд плъзна поглед към Хиацинт, който се подпираше до вратата като статуя. Не беше трудно човек да забрави за него — мъжът стоеше толкова смълчан и неподвижен. Нямаше съмнение, че подготовката му за страж го бе научила на това. Нямаше съмнение, че той бе свикнал да не му обръщат внимание. Синдер беше избрала да му се довери, но по изражението на доктора личеше, че засега тя оставаше сама в решението си.

— Ами аз — обади се Хиацинт и се отблъсна от стената, — ще взема да отида да нагледам кораба и да се уверя, че никой не отвива винтовете, за да си ги вземе за сувенир. — И той излезе от хотелската стая, без да поглежда назад. Куцането му вече можеше да мине и за наперена походка.

— Вярно, че се държи малко... оскърбително — каза Синдер, когато мъжът си отиде. — Но той знае коя съм и пак спаси двама ни с Вълка. Трябва да се отнасяме с него като с наш съюзник.

— Госпожице Лин, ако решите да разкриете пред този мъж всичките си тайни, направете го. Но това не означава, че и аз трябва да разкрия своите или тези на хората от града.

— Какво искате да кажете?

— Хората тук не се интересуват от това, че ние сме лунитяни, защото не сме единствените. По моя преценка петнадесет процента от населението във Фарафра и съседните оазиси е съставено от лунитяни или от техни наследници. Много от нашите хора пристигат на това място след бягството си от Луна. Те имигрират тук от времето на кралица Чанари. А може би дори и отпреди това.

— Петнадесет процента! — удиви се Синдер. — И местните хора знаят за тях?

— Темата не се обсъжда на всеослушание, но май всички знаят и живеят заедно в разбирателство. Когато чумата избухнала, много от лунитяните започнали доброволно да се грижат за болните, погребвали мъртъвците, тъй като те самите били неуязвими за болестта. Разбира се, никой не знаел, че те били истинските ѝ носители. Когато тази теория била предложена, двете раси се били смесили помежду си. И сега те работят заедно и си помагат да оцелеят.

— Но да се укриват лунитяни е незаконно. Левана би побесняла от гняв.

— Да, но откъде би могла да научи? Никой не дава пукната пара за един беден, чумав град в Сахара.

Замислена, Синдер вдигна единия крайчец на хляба, който блестеше от златистия зехтин и беше поръсен с подправки. Когато го разчупи, меката вътрешност още пареше.

Хлябът беше дар... от лунитяните. От нейния народ.

Очите ѝ се разшириха и тя пак зяпна доктора.

— Ама те знаят ли за... за мен?

Той подсмъркна.

— Знаят, че вие сте се изправили срещу кралицата. И знаят, че ще продължите да се опълчвате срещу ѝ. — За първи път, откакто беше пристигнала, под гневното изражение на Ърланд Синдер забеляза усмивка. — И може би аз ги наведох на мисълта, че възнамерявате да я убиете, скоро.

— Какво?... Да я убия ли?

— И това даде резултат — каза докторът и безцеремонно сви рамене. — Тези хора биха ви последвали навсякъде.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Ваше Величество, лунен чародей Еймъри Парк.

Каи и Торин станаха, а в това време чародеят се плъзна край Наинси и влезе в кабинета на императора. Еймъри застана на отсрещната страна на бюрото на Каи и се поклони почтително, толкова ниско, та чак дългите ръкави на пурпурното му сако обърсаха килима. Но при все това във вида му и сега имаше нещо крайно обидно, което винаги караше Каи да се наежи. Императорът така и не можа да определи какво беше то — дали тънката усмивка, която винаги се мъдреше в крайчеца на устата му, или това, че тази усмивка стигаше до очите му само тогава, когато чародеят използваше дарбата си да манипулира хората.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Каи и посочи стола отсреща. — Моля ви, заповядайте. Настанете се удобно.

— Удоволствието е мое — отвърна Еймъри и седна елегантно на предложението му стол. — Бих направил всичко, за да задоволя желанията на бъдещия крал на Луна.

Каи се завъртя неспокойно. Съвсем беше забравил, че и той като Левана щеше да получи нова титла. Но разликата беше там, че лунитяните имаха много строги закони и според тях не на всеки с такава титла се даваше власт в ръцете. Хората на Земята не бяха теглили разделителната черта. Каи щеше да бъде провъзгласен за крал-консорт^[1], което означаваше, че щеше да бъде красива кукла, но без никаква власт.

За беда, Източната република нямаше същите предпазни закони, които да се задействат в случай на неуспешни бракове. Пра-пра-прадядото на Каи, първият император на страната, сигурно е вярвал, че наследниците му ще взимат правилни решения по отношение на своите съпруги.

— Повиках ви, за да обсъдим едно откритие, което Земният съюз направи неотдавна — започна Каи и кимна към Торин. Съветникът се приближи до бюрото и сложи в средата му един портскрийн. С едно натискане холографът на Земята с триста двайсет и седемте лунни

космически кораба оживя над масата. Каи следеше отблизо реакцията на чародея, но мъжът дори не трепна, когато видя холографа и стотиците жълти точки, които се отразиха като светулки в черните му очи.

— Това е изображение на Земята и околното ѝ пространство в реално време — каза Каи. — За всички светлинни индикатори беше потвърдено, че са лунни кораби.

Бузата на Еймъри потръпна, сякаш се канеше да се разсмее, и все пак, когато заговори, гласът му си остана гладък като карамел:

— Картината наистина е поразителна, Ваше Величество. Благодаря ви, че я споделихте с мен.

Каи стисна зъби и седна в собственото си кресло. Изкушаваше се да остане прав, за да внушава сила, но достатъчно си беше имал взимане-даване с лунитяните, та да знае, че такива манипулативни техники не даваха резултат. А и докато беше седнал, поне можеше да си дава вид, че се чувства уверен, можеше да се преструва, че не се е ужасявал от разговора през целия ден.

— Моля ви, пак заповядайте — дойде безизразният отговор на императора. — А сега може би ще ми обясните какво правят тези кораби там горе.

— На почивка са. — Еймъри се облегна назад и спокойно праметна крак върху крак. — На Луна има много богати семейства, които от време на време през ваканцията поемат на круиз из галактиката. Чувал съм, че било много успокояващо.

Каи присви очи.

— И тези ваканционни круизи редовно докарват лунитяните на десет хиляди километра от Земята, където спират и остават закотвени на едно място в продължение на дни, така ли?

— Сигурен съм, че гледката оттам е доста приятна. — Едната страна на устата на Еймъри се изви. — Чувал съм за изгреви, които секвали дъха.

— Интересно, защото всичките триста двадесет и седем лунни кораба до един носят отличителните знаци на лунната корона. И на мен ми се струва, че те в действителност следят Земния съюз с благословията на короната или се подготвят за атака, в случай че се обяви война.

— Грешката е моя. — Изражението на Еймъри не се промени. — Може би трябваше да кажа, че имаме много богати семейства, които ходят от време на време на почивка с благословията на короната.

Дълго двамата мъже стояха впили погледи един в друг, а в това време холографските океани проблясваха под слънцето и облаците се виеха в атмосферата.

— Не знам защо кралица Левана е решила да ни заплашва в този момент и по този начин — рече накрая Каи, — но тази демонстрация на сила е ненужна и омаловажава всичко, което се стремим да постигнем чрез мирните преговори между нас. Искам в следващите двадесет и четири часа тези кораби да се завърнат на Луна.

— А ако Нейно Величество откаже?

Пръстите на Каи се свиха, но той ги отпусна насила.

— В такъв случай аз не мога да поема отговорност за действията на останалите членове на Съюза. След лунните атаки, които се проведоха на територията на всичките шест страни на Земята, всеки един от моите колеги има властта да отвърне на тази безочлива заплаха, като демонстрира своята сила.

— Простете ми, Ваше Величество. Досега не споменахте, че лунните кораби са престъпили териториалните граници на Земния съюз. Ако Нейно Величество беше наясно, че сме навлезли във вашето атмосферно пространство, тя несъмнено веднага би ги отзовала. — Еймъри се приведе напред и показа за миг белите си зъби. — Нали *не* намеквате, че Луна е нарушила правните ви граници?

Този път въпреки волята си Каи сви пръстите си в юмруци под бюрото.

— В този момент корабите се намират извън нашите териториални граници. Но това не...

— Тоест казвате, че Луна не е извършила престъпление според законите на Съюза? В такъв случай на какво основание ще демонстрирате силата си срещу корабите ни?

— Няма да позволим да продължавате да ни тиранизирате с вашите искания! — отвърна Каи. — Нейно Величество трябва да знае, че отдавна стъпва по *много* тънко въже. Търпението ми се изчерпва, а и Съюзът се умори да свежда глава пред всеки каприз на Левана, за да получи в отговор неоправдан показ на сила, който тя ни навира в лицата отново и отново.

— Кралица Левана няма повече никакви искания към вас — каза чародеят. — Републиката се отнесе крайно любезно към нашите молби и за мен е жалко, че виждате присъствието на мирните досега лунни кораби като заплаха.

— Щом като не са там, за да ни предадат някакво послание, тогава *защо* сте ги пратили?

Той сви рамене.

— Вероятно чакат приключването на мирното съглашение между Луна и Републиката. Веднъж щом Нейно Величество подпише Договора от Бремен, мирното пътуване между две страни ще стане възможно и дори ще го поощряваме. — Еймъри се ухили самодоволно. — А Източната република е толкова красива по това време на годината.

Стомахът на Каи се сви, когато чародеят разтвори крака и се изправи.

— Мисля, че това беше всичко, Ваше Величество — рече той и мушна ръце в широките си червени ръкави. — Но ако желаете, бихме могли да обсъдим също така и одобрените симфонии, които ще бъдат изпълнени по време на сватбения прием.

Каи пламна, стана от креслото и изключи холографа.

— Това не е краят на тази дискусия!

Еймъри учтиво кимна с глава.

— Щом настоявате, Ваше Величество. Ще известя съвсем скоро моята кралица, че желаете да обсъдите въпроса с нея. Но дали няма да бъде по-благоразумно да изчакаме първо да мине церемонията? В момента кралицата е доста разсеяна. — Той се поклони, а когато отново се изправи, на лицето му се мъдреше подигравателна усмивка. — Няма да пропусна да предам на моята кралица любовта ви още следващия път, когато разговарям с нея.

Когато Еймъри напусна кабинета му, Каи се тресеше от гняв. Как успяваха лунитяните да го докарат до ярост всеки път, когато водеше разговор с тях, та дори и да не използваша силата на съзнанието си?

Изведнъж му се прииска да хвърли нещо, но портскрийнът в ръцете му беше на Торин и той внимателно го върна на съветника си.

— Благодаря ви за помощта — измърмори Каи.

По време на срещата Торин не бе обелил и дума. Сега той разхлаби вратовръзката си.

— Ваше Величество, вие се справихте и без помощта ми. Не бих могъл да изложа аргументите си по-добре от вас. — Мъжът въздъхна и закачи порта на колана си. — За зла беда, чародей Парк също даде разумни доводи. Според междугалактическото право Луна засега не е извършила никакво престъпление. Поне не в случая с тези кораби.

— Може би междугалактическите закони трябва да се преразгледат.

— Може би, Ваше Величество.

Каи се тръшна обратно в креслото си.

— Как мислите — дали Еймъри само се опитваше да ме изкара въвн от нерви, или всички тези кораби наистина ще нахлуят в Републиката, щом съюзът бъде създаден? Не знам защо си бях втълпил, че Левана ще бъде доволна да стане императрица и толкова. Не съм си помислял даже, че ще поиска да доведе цялата си армия тук и да накара хората си да се чувстват като у дома си. — Каи трепна, щом изрече думите на глас — звучаха толкова наивно. Той изруга шепнешком. — Знаете ли, започвам да си мисля, че малко прибързах, като дадох съгласието си за този брак.

— В онзи момент взехте най-доброто решение, което можеше да се вземе.

Каи потри длани, като се мъчеше да се отърве от чувството на уязвимост, останало у него и след оттеглянето на чародея.

— Торин — подхвана той и плъзна поглед към съветника си, — ако имаше начин да се избегне бракът с Левана, да запазим мира и да получим лекарството... вие нали бихте се съгласили, че това би бил най-добрият план за действие?

Торин се приведе полека в креслото, което чародеят беше освободил.

— Почти се боя да попитам какво имате наум, Ваше Величество.

Каи се покашля и повика Наинси. Само след миг на вратата се показва нисичкото, искрящо бяло тяло на андроида.

— Наинси, успя ли да откриеш нещо ново?

Докато приближаваше бюрото, сензорът ѝ светна — веднъж към императора, веднъж към Торин.

— Желая да получа разрешение да говоря пред съветник Кон Торин.

Веждите на Торин щръкнаха нагоре, но Каи не му обърна внимание:

— Имаш разрешението ми.

Наинси спря до бюрото.

— Направих пълен доклад за Мишел Беноа, включително подробна хронология на това с какво се е занимавала, на собствеността, постиженията и военната ѝ служба, а също разполагам с биографичната информация на единадесет човека, които са били достатъчно близки с нея, че да оправдаят интереса ни. Системата ми за събиране на данни разшири търсенето, така че да включи съседи и вероятни хора, с които е започнала познанство през 85 година от т.е.

— Коя е Мишел Беноа? — попита Торин с тон, по който личеше, че изобщо не иска да знае отговора.

— Мишел Беноа е родена през 56 година от т.е. — отвърна Наинси — и е известна предимно с двадесет и осем годишната си служба във военните сили на Европейската федерация. От тях двадесет е била командир на ескадрила. За пилотирането си на дипломатическата мисия до Луна през 85 година от т.е. получава медал за специални заслуги. В мисията...

— Според нас жената е свързана по някакъв начин с принцеса Селена — прекъсна я Каи и набра няколко бързи команди във вградения на бюрото му нетскрийн. След миг на екрана се появи сателитна снимка на ферма в Южна Франция. — Това е фермата на Беноа — и младият мъж показва едно черно петно, където земята неотдавна беше обгорена. — Ето тук е кацнала Синдер, когато се е завърнала първия път на Земята точно преди нападенията. Според нас Синдер мисли, че Мишел Беноа също е свързана с принцеса Селена.

Лицето на Торин потъмня, но той очевидно се въздържа да изкаже мнението си, преди Каи да е свършил.

— Разбирам.

— Наинси, откри ли нещо полезно?

— *Полезно* е субективен термин, който се отнася до действия, предприети преди получаване на информация и последващи...

— Наинси. Успя ли да откриеш нещо *съществено*?

— Съществено за кого? — обади се Торин. — Какво се опитвате да намерите?

— Принцеса Селена.

— Пак ли? — въздъхна Торин.

— Да, пак. — Каи посочи с ръка към небето. — Нали вие сам ми казахте, че трябва да се опитаме да се опълчим на Левана?

— Да, но не съм искал да кажа да се опълчвате срещу нея, като се втурнете да гоните призраци.

— Но помислете, Торин. Принцесата е истинският наследник на лунния трон. Кажете честно, не смятате ли, че ако успеем да я открием, това ще ни даде предимство срещу Левана?

Торин стисна устата си, докато от нея остана една тънка линия, но за радост на Каи той като че се замисли по въпроса.

— Не ми се иска да се отвличате от нещата, които са наистина важни.

Каи изсумтя.

— И кои са те? Нефритената украса за масата? И дали сватбеният ми колан трябва да бъде на летящи прилепи, или да е избродиран с двойка жерави?

— Това не е шега.

— *Така е!*

Торин потърка челото си, изглежда продължително Наинси и накрая хвърли поглед към тавана.

— Ваше Величество. Лин Синдер ви предупреди, че кралица Левана отдавна смята да ви убие, защото веднъж вече се опитахте да откриете принцесата. Какво ли ще бъде отмъщението ѝ, когато научи, че не сте се отказали от намерението си?

— Няма никакво значение! Тя и без това има намерение да ме убие, тъй че какво би могла да направи? А и принцеса Селена би била истинският наследник на короната. Ако тя съществува, това би анулирало всяка претенция на Левана за трона.

Торин отпусна рамене.

— Значи смятате, че като намерите едно момиче, което е на колко...? На петнайсет?

— На шестнайсет.

— Шестнайсетгодишно момиче. И вие смятате, че да я откриете, е онова нещо, от което Републиката се нуждае най-много в момента, така ли?

Каи преглътна, но отговорът му бе категоричен:

— Да!

Примирен, Торин се облегна назад в креслото си.

— Добре тогава, така да бъде. Няма да се опитвам да ви разубеждавам. — Той отново погледна Наинси, но този път с недоверие, като че всичко беше по вина на андроида. — Моля, продължавайте.

Наинси подхвана наново доклада си:

— Мишел Беноа изчезва от фермата си на 11 август. След като е бил отстранен от китката ѝ, идентификационният ѝ чип е бил оставен в дома ѝ. Няма данни за насилие. Две седмици след това внучката ѝ, Скарлет, която живеела с Беноа вече единадесет години, потеглила на път от дома им в Рийо, Франция, към Париж. Данните от системата за проследяване показват, че тя е прекарала два дни в Париж, преди идентификационният ѝ чип да изчезне от мрежата. Предполага се, че чипът ѝ е бил отстранен и унищожен. Съпоставянето на хронологията на събитията показва, че за последно чипът ѝ е бил засечен в близост до Парижката опера по същото време, когато скенерът на близката банка е заснел, както по всичко личи, кацането и излитането на Рампион. От друга страна, сателитните съоръжения не са отчели никакъв кораб на това място. Дедуктивните разсъждения ме навеждат на мисълта, че това е корабът, на който се укрива Лин Синдер и на който Скарлет Беноа се е качила по това време.

Каи се намръщи и остана доволен, че дори Торин изглеждаше заинтригуван от информацията.

— Синдер е направила специално пътуване до Париж заради това момиче?

— Логическите данни ми казват, че това е възможно.

— Какво друго знаем за тази... Скарлет?

— Според архива от идентификационния ѝ чип тя заживява с Мишел Беноа през 115 година от т.е. — две години след официалната смърт на принцеса Селена. Датата на раждане показва, че е на осемнайсет години. Раждането ѝ обаче не е отбелязано в никой болничен архив, а данните ѝ са били въведени едва когато навършва четири години, така че не бихме могли да потвърдим валидността на информацията за нея.

— Съвсем се обърках.

— Скарлет Беноа не е била родена в болница. Нито нейният баща, Люк Раул Беноа. Щом няма данни в официалния архив, трябва

да се отнасяме към информацията за раждането им с предпазливост. Възможно е всичко, което знаем за Скарлет Беноа, да се окаже измислено.

Каи сложи ръце на бюрото си.

— Наинси, нима казваш, че има вероятност това момиче, тази Скарлет Беноа... да е принцеса Селена?

— Към настоящия момент тази възможност не може нито да се докаже, нито да се опровергае, но не съм открила свидетелства, които да оправдаят отхвърлянето на подобна хипотеза.

Каи напълни дробовете си и от седмици насам за първи път почувства, че диша с пълни гърди.

— А Синдер знае! Синдер се е досетила... и сега... е заедно с нея! Синдер е открила принцесата!

— Ваше Величество — предупреди го Торин, — правите много прибързани заключения.

— Но всичко се връзва, нали?

Торин го изгледа навъсено.

— Ще се въздържа да изложа мнението си, докато не разполагаме с информация, която се гради на нещо повече от едни умозаклучения.

— Умозаклученията на един андроид! — възрази Каи и посочи Наинси. — По-добри са от обикновените заключения.

И той скочи от креслото си и взе да крачи пред панорамния прозорец с величествената гледка отвъд. Принцеса Селена беше жива. Знаеше си той. А Синдер я бе открила.

Той се позасмя.

— Ваше Величество, изненадан съм да видя, че приемате всичко това толкова весело — каза Торин. — Бих си помислил, че подобно развитие на събитията би следвало да ви уплаши.

— Но защо? Та принцесата е жива!

— Ако това момиче наистина е изчезналата принцеса, тогава в този момент тя е заложник на опасен престъпник, Ваше Величество.

— Какво... Синдер не е опасна!

Неочаквано Торин също се разяри и сам скочи на крака.

— Нима забравихте, че тя е *лунитянка*? Лунитянка, която познава хора, работещи в този дворец! Тя принуди вас — най-строго охранявания човек в държавата, да ѝ дадете лична покана за годишния

бал, след което проникна тук, както допускам, с едничката цел да провокира кралица Левана. Лин Синдер избяга от строго пазения ни затвор, успя да се измъкне на армията ни, а това, в края на краищата, доведе до нападението, което погуби живота на хиляди хора! Как може да твърдите, че не е опасна?

Каи изправи гръб.

— Нападението дойде от Левана, а не от Синдер.

Торин издаде стон и потърка с пръсти слепоочията си. От дълго време насам Каи не беше виждал това изражение на лицето на своя съветник. Беше онова изражение, което говореше, че Торин смята Каи за идиот.

У императора се надигна негодувание.

— И ако искате да знаете, тя отказа поканата ми за бала. А дойде единствено, за да ме предупреди! Колкото до доктор Ърланд... — Каи се подвоуми. Той все още не можеше да реши какво да мисли за взаимоотношенията между Синдер и доктора. — Левана иска смъртта ѝ. Не виждам какъв друг избор ѝ оставихме, освен да избяга.

— Ваше Величество, боя се, че заради чувствата ви към... това момиче проявявате пристрастия, които излагат на риск способността ви да взимате правилни решения, когато става дума за нея.

Лицето на Каи пламна. Толкова ли му личеше?

— Но нали продължавам да се мъча да я намеря? Нали? Все още половината от армията ни я издирва.

— А вие кого се опитвате да намерите — нея или тази принцеса?

Каи посочи към Наинси.

— Какво значение има щом са заедно? Ще намерим и двете!

— И тогава ще дадете на Луна нова кралица, а Лин Синдер ще бъде помилвана, така ли?

— Не знам. Може би. Толкова ли е страшно това, на което се надявам?

— Но тя пак ще си остане една от тях. Сам казахте, че ви е излъгала за всичко. Какво знаете за нея? Че е откраднала идентификационния чип на едно умряло момиче. Че е помогнала на известен крадец да се измъкне от затвора. Да продължавам ли?

Каи потрепна, завъртя се с лице към прозореца и непреклонно скръсти ръце на гърдите си. Неприятно му беше, че всяка дума,

изречена от Торин, беше неоспорима, а надеждите, които Наинси му беше дала, се градяха на смътни наблюдения и мъгляви догадки.

— Разбирам, че отчасти се чувствате виновен, задето я осъдихте на екзекуция — каза Торин и гласът му стана по-мил. — Но трябва да спрете да я идолизирате.

— Да я идолизирам ли... — Каи се обърна с лице към него. — Аз не я идолизирам.

Торин го изгледа замислено, докато Каи започна да се чувства неловко.

— Може да ѝ се *възхищавам* понякога, но дори вие трябва да признаете, че онова, което направи Синдер, беше впечатляващо. И освен друго, на бала тя се опълчи на Левана. Това вас не ви ли впечатли? Поне мъничко?

Торин закопча сакото на костюма си.

— Думата ми е, Ваше Величество, че вие сякаш вярвате прекалено много на едно момиче, за което на практика не знаете нищо. Момиче, което ни навлече много, много неприятности.

Каи се навъси. Разбира се, Торин беше прав. Той не знаеше нищо за Синдер, колкото и да му се струваше, че знае много. Но той беше императорът. Имаше средствата. Може и да не знаеше много за Синдер, но щом тя бе успяла да научи за лунната принцеса, тогава той можеше да научи повече за нея. И много добре знаеше откъде да започне.

[1] Съпруг на кралицата, която е на власт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Крес се събуди, но този път я обгръщаха ръце, а не пясък — макар че пясък имаше колкото щещ. Трън я бе придърпал толкова близо до себе си, че тя усещаше дъха му във врата си, усещаше как гърдите му се надигат и се спускат. Тя сънливо отлепи клепачите си.

Нощта беше паднала. Луната се бе завърнала, по-голяма от предишната нощ, заобиколена от море от звезди, които блещукаха и им намигваха.

Изпитваше ужасна жажда, а в устата ѝ нямаше слюнка дори да навлажни пресъхналия си език. Започна да трепери въпреки парашута, одеялата и чаршафите, натрупани отгоре ѝ. Въпреки горещината, която изгорялата ѝ кожа изпускаше, въпреки топлината на Трън, която я пазеше. С тракащи зъби тя се сгуши в него. Прегръдката му я обви поплътно. Тя вдигна глава нагоре. Звездите се движеха, кръжаха над тях като водовъртеж, който се мъчеше да засмуче цялата планета в дебрите си. Звездите ѝ се подиграваха. Присмиваха ѝ се.

Тя стисна очи и пред тях се яви жестоката усмивка на Сибил. В главата ѝ отекнаха заглавия от новините, изречени с носово детско гласче. **ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ГРАДА — НАПАДНАТИ... НАЙ-ЖЕСТОКАТА СЕЧ ОТ ТРЕТАТА ЕРА... ШЕСТНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ЖЕРТВИ...**

— Крес! Крес, събуди се!

Тя се сепна, но продължи да трепери. Трън стоеше надвесен над нея, очите му светеха от лунната светлина. Той намери лицето ѝ, допря длан до челото ѝ и изруга.

— Имаш температура!

— Студено ми е.

Той потри ръцете ѝ.

— Съжалявам. Знаем, че никак няма да ти хареса, но трябва да ставаме. Трябва да продължим.

Това бяха най-жестоките думи, които Трън би могъл да изрече. Цялото ѝ тяло като че бе направено от пясък, който и най-нежният бриз щеше да разпръсне.

— Крес, чуваш ли ме? — Той взе лицето ѝ в двете си ръце. Кожата му беше хладна, успокояваща.

— Не мога да стана. — Когато проговори, езикът ѝ залепна за небцето.

— Можеш. По-добре ще бъде да вървим през нощта, когато е прохладно, отколкото да се мъчим през деня. Нали разбираш какво ти казвам?

— Краката ме болят... вие ми се ужасно свят...

Лицето на Трън се изкриви. Крес поиска да погали с пръсти косата му. На всички снимки, на които го беше виждала, даже и тези от затвора, той беше чист и спретнат. А сега беше развалина — с брадясало лице и мръсна коса. Но и така пак беше много красив.

— Знам, че не искаш да продължиш — каза той. — Знам, че заслужаваш почивка. Но ако само си лежим тук, може никога повече да не станем.

Крес си помисли, че това не беше лоша идея. Пясъкът под нея затрепери и тя докосна с ръка гърдите му, търсейки равномерното биене на сърцето му. Когато го намери, въздъхна щастливо. Тялото ѝ започна да се разтваря, малки песъчинки, които се разпръскваха...

— Капитане — измърмори тя, — мисля, че съм влюбена в теб.

Веждите на Трън щръкнаха нагоре. Крес отброи шест удара на сърцето му и тогава неочаквано той се разсмя.

— Само не ми казвай, че са ти трябвали цели два дни да го проумееш. Струва ми се, че губя очарованието си.

Пръстите ѝ се свиха до гърдите му.

— Ти си знаел?

— Какво да съм знаел? Че ти си самотна, а аз съм неустоим? О, да, знаех го. Хайде, Крес, изправи се.

Главата ѝ падна на пясъка, сънят заплашваше да я отведе. Да щеше Трън да легне до нея, да я вземе в ръцете си, тогава повече никога нямаше да се налага да става.

— Крес... хей, никакво спане повече. Имам нужда от теб. Нали помниш лешоядите, Крес. *Лешоядите!*

— Ти нямаш нужда от мен. Ако не бях аз, ти сега изобщо нямаше да се намираш тук.

— Не е вярно. Е, добре... донякъде е вярно. Но нали вече говорихме по този въпрос.

— Мразиш ли ме? — Крес потрепери.

— Разбира се, че не те мразя. И спри да си хабиш силите за глупави приказки! — Трън подпъхна ръцете си под раменете ѝ и я изправи насила. Тя се хвана за китките му.

— Трън, мислиш ли, че и ти някога ще ме заобичаш?

— Крес, това е много мило, но аз май съм първият мъж, когото *срещаш*, нали така? Хайде, изправи се.

Тя извърна главата си настрани. Ужасът се стовари отгоре ѝ. Трън не ѝ вярваше. Не разбираше колко силни бяха чувствата ѝ.

— О, спатии, аса и звезди! — изпъшка той. — Нали няма пак да почнеш да плачеш?

— Н-не. — Крес прехапа устни. Не беше излъгала. Много искаше да заплаче, но очите ѝ бяха пресъхнали.

Трън прокара ръка през косата си и изтръска един облак пясък.

— Така е — каза той твърдо. — Ние с теб сме сродни души. А сега, моля те, изправи се.

— Сигурно на много момичета си казвал, че ги обичаш.

— Ами, да. Но ако бях знаел, че ще го използваш срещу мен, щях да го премисля.

Заля я страдание и тя се отпусна до него. Главата ѝ се въртеше.

— Умирам — прошепна тя, поразена от неизбежността на този факт. — Ще умра. А никой никога не ме е целувал.

— Крес. *Крес!* Няма да умреш.

— Щяхме да изживеем такава страстна любов — като в онези драми по мрежата. Но не би — аз ще умра сама, нецелуната нито веднъж.

Трън изпъшка, но не от мъка, а от раздразнение.

— Чуй ме, Крес, трябва да те уведомя, че целият съм потен, всичко ме сърби и от два дни не съм си мил зъбите. Моментът хич не е подходящ за романтика!

Тя изцвърча и скри главата си между коленете, като се мъчеше да накара света да спре да се върти толкова бързо. Безнадеждността на положението, в което се намираха, я смазваше. Пустинята нямаше да свърши никога. Те никога нямаше да се измъкнат оттук. Трън никога нямаше да я обикне.

— Крес, погледни ме. Погледна ли ме?

— Мхм — измрънка тя.

Трън се подвоуми.

— Не ти вярвам.

Тя вдигна главата си с въздишка, така че да може да надзърне през завесата от накълцаната си коса.

— Гледам те.

Той клекна близо до нея и докосна лицето ѝ.

— Обещавам, че няма да позволя да умреш нецелуната.

— Аз умирам сега.

— Не умираш.

— Но...

— Аз ще реша кога умираш и когато това се случи, гарантирам ти, че ще получиш целувка, която си е струвало да чакаш. Но сега трябва да станеш.

Тя дълго се взира в него. Очите му бяха изненадващо ясни, сякаш можеше да я види, и той дори не трепна пред скептичното ѝ мълчание. Не се ухили равнодушно, не каза нищо подигравателно. Просто чакаше.

Крес не можа да спре погледа си, когато той се отклони надолу към устата му. Усети как нещо в нея се размърда. Решителност.

— Обещаваш ли?

— Обещавам — кимна Трън.

Тя потрепери заради болката, която я очакваше, но се съвзе и протегна напред ръце към Трън. Той я издърпа на крака, светът се залюля, Крес се препъна, но Трън я задържа, додето се закрепил. Гладът измъчваше празния ѝ стомах. Болката заби остри зъби в прежулените ѝ крака, тръгна по тях нагоре и я удари в гръбнака. Лицето ѝ се изкриви, но тя опита да не ѝ обръща внимание. С помощта на Трън наново завърза чаршафа на главата си.

— Краката ти кървят ли?

В тъмното момичето не ги виждаше, а и те стояха още увити в кърпите.

— Не знам, но ме болят. Много.

— Може да си получила инфекция и затова да имаш температура. — Трън ѝ подаде последната бутилка с вода, пълна наполовина. — А може да си се обезводнила. Изпий цялото шише.

Крес наклони шишето до устата си, внимателно, че да не похаби и една капчица, после спря. Предложението беше примамливо.

Можеше да изпие всичката вода и пак нямаше да утоли жаждата си, но...

— Изпий шишето — каза Трън.

Тя пи, докато гърлото ѝ спря да моли за още.

— Ами ти?

— Аз вече пих.

Крес знаеше, че това не беше истина, но с всяка глътка самоотвержеността ѝ се стопяваше и скоро тя привърши бутилката, както Трън ѝ каза. Тя се крепеше несигурно на краката си, надигнала бутилката към небето. Надяваше се да улови още една капка, но накрая се увери, че не беше останало нищо.

Крес замря и с копнеж остави бутилката във вързопа на рамото на Трън. Погледна към хоризонта и забеляза планинските сенки — все така далеч от тях.

Трън вдигна пръчката си и преди да тръгнат, тя се застави да поеме три пъти дълбоко дъх с надеждата, че това ще ѝ даде кураж. Пресметна приблизително броя на крачките, които ги делиха от следващата дюна, и тогава започна да брои. Единият крак пред другия. Топъл въздух навътре, топъл въздух навън. Фантазията ѝ, че е смел изследовател, отдавна се бе разнесла, но я държеше съзнанието, че Трън разчиташе на нея.

Крес с мъка се изкачваше по дюната, а зъбите ѝ взеха отново да тракат. Два пъти се препъна. Опита се да си представи нещо успокояващо. Меко легло, износено одеяло. Слънцето отдавна е изгряло, но тя още спи в слабо осветена стая, а вън на первазите на прозорците растат цветя. Събужда се в прегръдките на Трън. Пръстите му нежно отмятат косата от челото ѝ, устните му я целуват по слепоочието за добро утро...

Но мечтата ѝ се изплъзна. Крес никога не беше виждала такава стая и картините в ума ѝ, които бяха плод на много усилия, бързо се замъглиха от болката.

Дюната дойде и отмина. Крес едва дишаше.

Две дюни. Планината се мяркаше подигравателно в далечината.

Всеки път щом стигнеха върха на някоя дюна, тя вперваше поглед в следващата. *Само да превалим ей тази стръмнина, и ще поседна за минутка. Само още една...*

Но вместо да спре да си почине, когато стигаха целта си, тя избираше нова и продължаваше напред.

Трън не каза и дума, когато Крес се подхлъзна и падна по колене. Само я вдигна пак на крака. Той нищо не каза и когато тя намали крачка дотолкова, че почна да пълзи едва-едва — стигаше му, че вървяха. Духът му ѝ вдъхваше увереност — никога нетърпелив, никога груб.

С притъпени, безумни сетива бяха напредвали векове през пустинята. И когато Крес чувстваше вече, че всяка част на тялото ѝ ще се разпадне, небето на изток взе да просветлява и тя разбра, че пейзажът се бе сменил. Пясъчните дюни ставаха по-ниски и по-плитки и не много надалеч като че свършваха с дълга, гладка равнина от червена камениста почва, осеяна тук-там с бодливи храсти. Зад нея започваше подножието на планината.

Крес хвърли поглед към Трън и се изненада, когато улови следи от изтощение, врязали се в чертите на лицето му. Но щом спряха, на мястото на умората се появи непоколебима решителност.

Тя описа гледката, колкото можа.

— Можеш ли да кажеш колко време ще ни трябва да стигнем до храстите?

Крес опита, но не успя да зарови страха, че равнината ще се окаже още една илюзия, а отмората от пясъка и от подутите ѝ крака ще се отдалечава с всяка тяхна крачка.

— Не.

— Добре, всичко е наред — кимна Трън. — Ще се опитаме да стигнем там, преди да са почнали жегите. Може да успеем да съберем малко роса от клоните.

Роса. Вода. Дори да я близне само, да я вкуси... никога повече Крес нямаше да се отнася пренебрежително и към една-едничка кална глътка.

Тя тръгна и още с първите крачки в краката я прободде, но после отново взеха да стават безчувствени от безкрайното ходене.

И тогава погледът ѝ срещна нещо голямо и бяло и Крес замръзна на място. Трън се блъсна в нея и Крес сигурно щеше да се строполи, ако той не я бе обгърнал с ръце да я закрепил.

— Какво има?

— Там има... животно — прошепна тя, като се боеше да не подплаши създанието, което стоеше на върха на дюната. То вече ги бе забелязало и се взираше спокойно в Крес. Момичето се опита да определи какво е според онова, което знаеше за дивите животни на Земята. Някакъв вид коза? Газела? Животното имаше тънки бели крака, огромни копита, заоблено коремче, от което се показваха краищата на ребрата. Спокойното му лице беше жълто-кафяво с черни и бели ивици, подобно на маска около очите. Два дълги спираловидни рога се извиваха нагоре от главата му и удвояваха височината му.

Това беше първото земно животно, което Крес виждаше. Беше красиво, величествено, загадъчно и я наблюдаваше с черните си немигащи очи.

За миг Крес си представи, че може да заговори на животното с мислите си, да го помоли да ги отведе на сигурно място. То щеше да разбере вътрешната ѝ доброта и като древна богиня на животните, изпратена да я отведе до нейната съдба, щеше да прояви милост.

— Животно ли? — попита Трън и Крес се опомни, че той я бе чакал да му даде повече подробности какво вижда.

— Ами има дълги крака и рога, и... Трън, много е *красиво*.

— О, чудесно, пак започнахме. — Крес долови усмивката в гласа му, но не посмя да отвърне поглед от създанието, за да не би то да се стопи във въздуха като привидение.

— Може би наблизко има вода — размишляваше гласно Трън. — Трябва да продължим напред.

Крес пристъпи неуверено. Усети по-остро отпреди как пясъкът се плъзна и призна, че с Трън бяха много тромави, докато се препъваха и лазеха по дюните, а животното стоеше така елегантно и спокойно.

Създанието наклони глава, без да помръдне, докато Крес бавно-бавно приближаваше. Дори не беше разбрала, че е затаила дъх, докато животното не примигна и не извъртя главата си към другата страна на дюната.

Пукотът на пушка отекна над пустинята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Животното се сепна, праметна се надолу по дюната, а от раната в корема му покапа кръв. Крес извика и падна назад. Трън я дръпна да седне на пясъка.

— Крес! Добре ли си?

Тя трепереше и гледаше, а животното се изтърколи до долу и на корема му се събраха буци пясък. Крес искаше да изпищи, но всеки звук се бе парализирал вътре в нея. В главата ѝ се въртеше една мисъл — животното беше поискало да ѝ каже нещо, а сега светът се люлееше, бледнееше, на нея ѝ се повдигаше, по пясъка имаше кръв, тя не знаеше какво се бе случило...

— Крес! *Крес!*

Ръцете на Трън я опипваха, търсеха и тя осъзна мъгляво: той мислеше, че е ранена. Крес хвана ръцете му, стисна ги здраво и след като думите отказваха да излязат от устата ѝ, опита се чрез стискането да му каже истината.

— Аз... аз съм...

Тя спря. И двамата бяха чули. Запъхтяното дишане, стъпките, които се подхлъзваха, катереха се.

Залята от ужас, Крес се сви, притисна се в прегръдката на Трън. На върха на дюната се появи мъж. Носеше пушка.

Мъжът забеляза първо животното, мъртво или умиращо, а после с крайчеца на окоото си зърна Крес и Трън. Той извика, като едва не падна, и се опули насреща им. Веждите му се скриха под тънката наметка на главата. Кафявите му очи и част от носа му беше всичко, което се виждаше от него — останалото беше покрито с дреха, която се спускаше чак до глезените и така го пазеше от суровите стихии в пустинята. Под дрехата надничаха чифт дънкови панталони и избелели от слънцето ботуши, покрити със спечена кал.

Мъжът обстойно разгледа Крес и Трън и когато приключи, свали пушката си. Заговори им и за миг Крес си помисли, че от слънцето и изтощението накрая наистина беше полудяла, защото не разбра и думичка от казаното.

Трън я стисна още по-силно за ръцете.

За миг мъжът се вторачи в тях мълчаливо. После се помести, смъкна вежди и в тях се показаха сиви петънца.

— На универсалния тогава, а? — рече той със силен акцент, от който пак беше много трудно да се доловят думите. Той огледа окъсаните им дрехи и чаршафите. — Не сте тукашни.

— Да... сър — обади се дрезгаво Трън. — Нуждаем се от помощ. Моята... жена ми и аз бяхме нападнати и ограбени преди два дни. Водата ни свърши. Моля ви, помогнете ни.

Мъжът присви очи.

— Ами очите ти?

Трън нацупи устни. Помъчил се бе да скрие слепотата си, показвайки бдителен, внимателен поглед, но очите му все така гледаха нефокусирано.

— Крадците здравата ме удариха по главата — каза той — и оттогава не виждам. А съпругата ми има температура.

Мъжът кимна.

— Разбира се. Моите... — той се запъна. — Приятелите ми не са далеч оттук. Наблизо има оазис. Там... лагеруваме.

Крес примря. *Оазис. Лагер.*

— Трябва да отнеса животното — каза мъжът и посочи с глава към свалената твар. — Можете ли да вървите? Десет минути... може би?

— Можем — и Трън погали Крес по ръцете.

Десетте минути се сториха на Крес час, докато с Трън следваха мъжа през пустинята, вървейки по дирята, оставена от трупа на животното. Крес се помъчи да не гледа към горкото животно и вместо това си мислеше за обещаната им сигурност.

Тя съзря оазиса — сякаш самият рай — и внезапен изблик на радост се надигна от гърлото ѝ и се изля навън.

Бяха успели.

— Опиши ми — тихо каза Трън и я хвана за лакътя.

— Има езеро — каза тя. Знаеше, че това тук вече е истинско и не разбираше как е могла да обърка смътния мираж с нещо толкова ярко и пълно с живот. — Синьо като небето, опасно с треви и някъде към шест дървета... палми, струва ми се. Високи, тънки и...

— Хората, Крес. Опиши ми хората.

— Оо. — Тя взе да брои. — Виждам седем човека... Оттук не мога да кажа дали са само мъже или има и жени. Всички са покрили главите си със светли кърпи. Има и, струва ми се, камили? Вързали са ги близо до водата. И огън, а няколко човека разстилат рогозки и палатки. И е толкова сенчесто!

Мъжът с убития дивеч спря в подножието на склона.

— Мъжът ни чака — каза Крес.

Трън се наведе близо до нея и я целуна по бузата. Крес замръзна.

— Наистина успяхме, *госпожо Смит*.

Когато приближиха лагера, хората се изправиха. Двама души от групата излязоха напред, за да ги посрещнат. Макар че главите им бяха покрити с кърпи, те ги бяха свалили до брадичките си и Крес забеляза, че едната беше жена. Ловецът заговори с тях на своя език и на лицата на непознатите се изписа смесица от съчувствие и любопитство, но не и без сянка на подозрение.

От малката група жената имаше най-остри очи, но тя първа им се усмихна.

— Минали сте през ужасно изпитание — каза тя с акцент, но не толкова силен като на ловеца. — Казвам се Джина, а това е съпругът ми Нилс. Добре дошли в нашия керван. Хайде, елате. Имаме предостатъчно храна и вода. Нилс, помогни на човека за чантата му.

Съпругът ѝ излезе напред и взе импровизираната торба от рамото на Трън. След като бяха изпили водата, тя доста беше олекнала, но на лицето му се изписа облекчение, когато се освободи от тежестта ѝ.

— Имаме малко храна вътре — каза той. — Повечето пакетирана. Не е много, но е за вас, ако ни помогнете.

— Благодарим за предложението, младежо — отвърна Джина, — но това не са преговори. Ще ви помогнем.

Крес беше благодарна, че не им зададоха повече въпроси, а ги отведоха до огъня мълчаливо. Хората там се преместиха, направиха им място на гъсто изплетените рогозки, докато ги разглеждаха любопитно. Ловецът ги остави и повлече трупа на животното към друг кът на лагера.

— Какво беше това животно? — попита Крес със залепени очи върху пътеката, издълбана от тялото му.

— Пустинна антилопа — каза Нилс и подаде на нея и на Трън по едно канче, пълно с вода.

— Беше красива.

— Освен това ще стане и много вкусна. А сега пий.

Крес искаше да скърби за животното, но водата дойде като благословия, която я откъсна от мислите ѝ. Тя премести погледа си към канчето и стори, както ѝ казаха — пи, докато коремът ѝ се препълни и я заболя.

Хората останаха предимно смълчани и Крес усети как любопитните им погледи я обграждаха. Тя избягваше да среща очите им и несъзнателно се присламчваше по-близо и по-близо до Трън, докато не му остави друг избор, освен да я прегърне.

— Дълбоко сме ви благодарни — каза той и леко се усмихна, но на никой определен човек.

— Имали сте късмет, че ни намерихте. Тоест че Куенде ви е намерил — каза Джина. — Пустинята е сурово място. Сигурно ви закриля щастлива звезда.

Устните на Крес се разтегнаха в усмивка.

— Много сте млади. — Думите прозвучаха в ушите на Крес като обвинение, но лицето на жената беше мило. — Откога сте женени?

— Младоженци сме — каза Трън и я стисна. — Тръгнаха бяхме на меден месец. И дотук с щастливата ни звезда.

— А и аз не съм толкова млада, колкото изглеждам — каза Крес, като почувства, че и тя трябва да даде своя принос към представлението. Но гласът ѝ изписука тънко и тя бързо съжали, че се е обадила.

— Някой ден ще благодариш на младостта си — Джина ѝ смигна.

Крес отново сведе поглед и остана доволна, когато някой остави пред нея една широка лъжица и купа димяща храна, която ухаеше екзотично, пикантно, приятно.

Момичето се поколеба и хвърли поглед настрани към жената, която ѝ подаде купата, като не беше сигурно дали трябва да сподели храната, да я подаде на човека до нея, да я изяде бавно и изтънчено, или...

Но след миг хората край огъня с удоволствие лапаха всеки от своята храна. Замаяна от глада, Крес придърпа купата в скута си.

Загриза отначало бавно, като се мъчеше да определи вида на храните. Граха лесно разпозна, защото имаха от него и на Луна, но вътре видя и други видове зеленчуци, непознати за нея, омесени с ориз и залети с гъст, ароматен сос.

Тя загреба с лъжицата едно парче от нещо жълтеникаво и твърдо. Отхапа и установи, че отвътре беше меко и пареше.

— Нямате ли картофи там, откъдето идвате?

Крес вдигна рязко глава и видя, че Джина я наблюдаваше с любопитство. Момичето преглътна.

— Сосът — каза тя тихо, като се надяваше, че Джина не ще обърне внимание, че избягва въпроса ѝ. *Картофи, разбира се!* Лунните картофи бяха по-тъмни на цвят и по-сипкави отвътре. — От какво е?

— Къри, нищо особено. Харесва ли ти?

Крес кимна въодушевено.

— Много, много ми харесва. Благодаря ви.

Щом разбра, че всички очи се бяха обърнали пак към нея, момичето бързо набута остатъка от картофа в устата си, нищо че от подправките бузите ѝ пламнаха. Докато се хранеха, една чиния със сушено месо стигна до нея, но тя не попита от какво животно е, а сетне и купа с портокалов сок и сладки, зеленикави на цвят ядки с толкова много различни вкусове за разлика от протеиновите ядки, които Сибил често ѝ носеше.

— Търговци ли сте? — попита Трън и пое една шепа ядки, които Крес сипа в дланта му.

— Да, търговци — каза Джина. — Минаваме по този път четири пъти годишно. Разтревожена съм, че има крадци. От години не сме срещали такива проблеми.

— Времената са отчаяни — Трън сви рамене. — А защо с камили, ако не възразявате, че питам? Начинът ви на живот прилича много на хората от втора ера.

— Ни най-малко. Изкарваме прехраната си, като доставяме стоки на по-малките общности в Сахара, а много от тях дори нямат магнити на улиците си, а също и по търговските пътища, които ги свързват.

Крес видя как ръката на Трън стисна силно купата. *Сахара.* Значи беше познала правилно по звездите. Но изражението на Трън остана равнодушно и тя се насили да последва примера му.

— А защо не използвате превозни средства на колела?

— Използваме, но от време на време — каза един от мъжете. — При специални случаи. Но пустинята съсипва машините. И те не са толкова надеждни като камилите.

Джина си взе няколко резенчета от лепкавия, сладък плод и ги сложи върху кърито.

— Животът ни не тъне в разкош, но имаме работа. А и градовете разчитат на нас.

Крес слушаше внимателно, без да откъсва поглед от храната. Сега, когато бяха в безопасност, нахранени и имаха убежище, у нея се зараждаше нов страх: във всеки момент някои от тези мъже и жени щяха да я погледнат и да забележат нещо различно в нея, нещо не съвсем... земно. А може би щяха да разпознаят Трън, един от най-издирваните бегълци на планетата.

Щом посмееше да вдигне глава, Крес откриваше, че погледите на хората бяха забодени върху нея и Трън, пълни с любопитство и — дали така й се струваше? — със сянка на съмнение. Тя се приведе над купата с храна, като се мъчеше да избегне проницателните им очи и се молеше никой да не я заговори. У нея се породила увереност, че всяка изречена дума ще я представи като *различна* и даже стигаше само да срещне погледите им, за да се издаде.

— Не са много туристите, които идват насам — обади се съпругът на Джина, Нилс. — Чужденците обикновено се занимават с миньорство или археология. Откакто болестта взе да върлува, тази част на пустинята беше почти забравена.

— Чухме, че положението с болестта не било чак толкова лошо, както се говореше — излъга Трън с лекота, която учуди Крес.

— Грешно сте чули. Избухването на чумата е толкова лошо, колкото го мислят. Че и по-лошо.

— Вие към кой град отивате? — попита Джина.

— О... към който и вие сте тръгнали — каза Трън, без да се уплаши. — Не искаме да ви бъдем в тежест. Ще ви оставим във всеки град, в който имат нетскрийн. А вие надали имате портскрийнове у себе си?

— Имам — обади се най-възрастната жена, може би над петдесетте. — Но достъпът до мрежата тук е капризен. Хубава връзка ще има чак когато стигнем Куфра.

— Куфра ли?

— Следващият търговски град — обясни ловецът Куенде. — Ще ни трябва един ден да стигнем дотам, но в Куфра ще можете да намерите всичко, от което се нуждаете.

— Днес и тази вечер ще си починем и чак утре ще потеглим — каза Джина. — Вие трябва да се възстановите, а и тъкмо ще избегнем горещото слънце.

Трън я дари с най-благодарната си усмивка.

— Не знам как да ви се отплатим!

На Крес ѝ се зави свят и тя се принуди да остави купата на земята.

— Не изглеждаш добре — каза ѝ някой, но тя не беше сигурна кой.

— Жена ми се почувства зле по-рано.

— Трябваше да ни кажете. Може да е слънчасала. — Джина остави храната настрана и се изправи. — Ела, не бива да стоиш толкова близо до огъня. Може да спиш в палатката на Куенде довечера, но преди да заспиш, трябва пиеш още вода. Джамал, донеси ми няколко мокри одеяла.

Крес пое ръката, която я вдигна на крака. Тя се обърна към Трън и събра кураж да му даде една малка, истинска целувчица по бузата, но щом се наведе към него, кръвта нахлу в главата ѝ. Светът се обърна наопаки. Бели петна изплуваха пред очите ѝ и тя се строполи на пясъка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Синдер отмести завесите и влезе в магазина, като задържа пердето на Хиацинт, а в това време огледа рафтовете наоколо. Бурканите бяха пълни с различни билки и течности, много от тях бяха надписани на език, който не разбираше, но ако се вгледаше в тях за по-дълго, нетлинкът ѝ щеше да започне да търси превода. Екзотичните съставки бяха разпръснати сред кутии с лекарства и шишенца с хапчета, които беше виждала в Републиката, а редом с тях имаше навити на рула марли и бинтове, мазила, аксесоари за портскрийнове, които бяха предназначени да измерват различни жизненоважни функции, масло за масажи, свещи и анатомични модели. През мръсните прозорци проникваха няколко лъча светлина и осветяваха пращинките, а в ъгъла лениво се въртеше вентилатор, без да може да пропъди сухата горещина. Един холограф показваше прогреса на вътрешен кръвоизлив, причинен от странична рана в тялото, и от време на време примигваше.

Хиацинт тръгна към дъното на магазина, като все още едва забележимо накуцваше.

— Ехо? — провикна се Синдер. На отсрещната стена над вратата висеше друга завеса, а до нея имаше огледало и мивка, в която избуяваше някакво растение.

Завесата изшумоля и една жена се промъкна под нея. Тя надяна някаква престилка върху обикновени дънки и блуза на ярки шарки.

— Идвам, идва... — Жената съзря Синдер. Очите ѝ се ококориха, а след това тя се усмихна широко и дръпна връзките на престилката на гърба си. — Добре дошла! — каза тя със силния акцент, към който Синдер бе почнала да привиква.

— Здравейте. И благодаря. — Синдер остави на тезгяха помежду им един портскрийн и извади списъка, който доктор Ърланд беше направил. — Дойдох за малко припаси. Казаха ми, че при вас могат да се намерят ето тези неща?

— Синдер Лин.

Киборгът вдигна глава. Жената все така се усмихваше сияйно.

— Да?

— Ти си смела и красива. Благодаря ти.

Синдер се изопна — почувства се повече застрашена от жената, отколкото поласкана. След като неочакваните думи бяха изречени, тя зачака детекторът на лъжата да се включи, но това така и не стана. Смела — може би. Най-малкото разбираше защо някой би й казал такова нещо, след като са чули разказите за бала.

Но красива?

Усмивката не слизаше от лицето на жената.

— Ами... благодаря? — И Синдер побутна портскрийна към нея. — Мой приятел ми даде този списък...

Жената грабна ръцете ѝ и ги стисна. Синдер преглътна тежко, изненадана не само от неочаквания допир, но и от това, че жената не изпита отвращение, когато взе металната ѝ ръка. Хиацинт се облегна на тезгяха и плъзна портскрийна напред толкова неочаквано, че жената трябваше да пусне ръката на Синдер, за да го улови.

— Търсим тези неща — каза той и посочи екрана.

Усмивката на жената изчезна, когато хвърли поглед към Хиацинт, който беше облечен в ризата на кралската униформа, скоро огладена и пришита с парчета плат, така че петната от кръв почти не личаха върху керемидения ѝ цвят.

— Синът ми също беше повикан в армията, за да стане страж на Левана. — Жената присви очи. — Но той не беше толкова груб.

— Някои от нас си имат работа — сви рамене Хиацинт.

— Чакайте — каза Синдер. — Вие лунитянка ли сте?

Изражението на жената се смекчи, когато върна погледа си на Синдер.

— Да, точно като теб.

Синдер потисна неудобството, което придружи откритото ѝ признание.

— А синът ви е бил в кралската стража?

— Не, не. Той предпочете да се самоубие, но да не става една от куклите на конци на Левана. — Жената хвърли кръвнишки поглед на Хиацинт и се изправи.

— О, съжалявам.

Хиацинт изви очи.

— Допускам, че не ви е обичал кой знае колко много.

— Хиацинт! — ахна Синдер.

Мъжът поклати глава и дръпна портскрийна от ръцете на жената.

— Аз ще започна да ги търся сам — каза той и мина край Синдер. — Защо не я попиташ какво се е случило после?

Синдер свирепо го изгледа в гръб, докато той се скри някъде между редиците с рафтове.

— Съжалявам — каза тя, като се мъчеше да намери някакво извинение. — Той... нали знаете. И той е лунитянин.

— И е от нейните хора.

Синдер се обърна пак към жената, която се бе засегнала от думите на Хиацинт.

— Вече не.

Жената изсумтя и се обърна да премести вентилатора, така че нежният бриз да стига до Синдер.

— Смелостта взима много форми. Ти знаеш най-добре това. — И по лицето ѝ светна гордост.

— Вероятно сте права.

— Може би твоят приятел е бил достатъчно смел, че да се присъедини към кралската стража. Но моят син беше достатъчно смел, че да не го направи.

Синдер потърка разсеяно китката си и се облегна на тезгяха.

— Какво стана после?

— Какво стана после ли? — На лицето на жената още се четеше гордост, но също гняв и тъга. — Три дни след самоубийството на сина ми двама мъже дойдоха у дома. Изведоха съпруга ми на улицата и го принудиха със сила да измоли прошка от кралицата, задето е отгледал син предател. Накрая го убиха, за наказание. И за назидание на всички новобранци, които не искат да се подчиняват на короната. — Очите ѝ започнаха да се пълнят, но измъчената ѝ усмивка не слезе от лицето. — Четири години ми трябваша да намеря кораб, който да пътува към Земята и с готовност да ме вземе без билет на борда. Четири години се преструвах, че не я мразя, че съм още един предан поданик.

— Съжалявам — Синдер преглътна с мъка. Жената се протегна и взе лицето ѝ в ръцете си.

— Благодаря ти, че се опълчи срещу нея. Аз не можах да го сторя. — Гласът ѝ стана стоманен. — Убий я!

— Имате ли фентанил^[1]? — попита Хиацинт, който се върна при тезгяха и остави отгоре му три малки кутии. Жената стисна устни и взе от ръката му портскрийна.

— Аз ще се погрижа — каза тя и като излезе иззад тезгяха, тръгна към предната част на магазина.

— И аз така си помислих — измърмори той.

Синдер си подпря брадичката върху металната си ръка и го изгледа.

— Никога не съм знаела, че службата на кралския страж е задължителна.

— Не за всички. Много хора искат да бъдат избрани. На Луна това е голяма чест.

— Ами ти?

Той плъзна поглед към нея.

— А аз не. Аз исках да стана лекар. — Тонът му преливаше от сарказъм, но оптобиониката на Синдер не отбеляза в думите му лъжа. Тя скръсти ръце.

— А ти кого искаше да предпазиш тогава?

— Не те разбирам.

Нещо изстърга по пода — продавачката местеше някакви прашни кофи.

— Когато са те взели в кралската стража — кого щяха да убият, ако не беше приел да отидеш на служба?

Светлите му очи се вледениха. Той се пресегна през тезгяха и изви вентилатора към себе си.

— Няма значение. И без това ще ги убият накрая.

Синдер отмести поглед. Заради решението му да вземе нейната страна любимите му хора може би щяха да пострадат.

— Не се знае — каза тя. — Левана още не е научила, че си я предал. Може да заключи, че съм използвала обаянието си върху теб. И насила те карам да ми помогнеш.

— И според теб това ще промени нещо, така ли?

— Може и да промени. — Тя загледа продавачката, която ровеше в една от кофите. Една муха бръмна близо до главата ѝ и Синдер размаха ръка да я пропъди. — И как точно подбират стражите?

— Има определени черти, които търсят.

— И предаността не е сред тях, така ли?

— А защo трябва да бѣде сред тях? Левана може да подправи предаността. Както стана с приятеля ти, специалния агент. Той има бързи рефлексии, добър инстинкт и прилично количество здрав разум. Сложи го до един чародей, който би могъл да го превърне в диво животно, и вече няма никакво значение нито какво мисли, нито какво иска. Просто прави онова, което му се каже.

— Виждала съм Вълка да се съпротивлява срещу това — каза Синдер, като не може да се въздържи да не го защити, след като Скарлет я нямаше да го стори. Първия път, когато Синдер беше видяла Вълка, той беше целият окървавен, приклепнал заплашително над Скарлет. Скарлет все настояваше, че той нямало да я нарани, че не бил като другите, а по-силен.

Това, разбира се, беше се случило, преди Вълка да поеме куршума, предназначен за чародейката, само минути преди Скарлет да бѣде отвлечена.

— Сигурно е трудна работа — поправи се Синдер, — но не е невъзможно да се преборят с контрола над съзнанието им.

— Това очевидно много помогна на твоя приятел.

Синдер стисна устни и сложи на врата си металната ръка, за да се поразхлади.

— Вълка би предпочел да се бори и да изгуби, отколкото да се превърне в поредната пешка на Левана. Това важи за всички ни.

— Браво на вас. Не всички хора имат този избор.

Синдер забеляза, че ръката на мъжа удобно се бе настанила върху ножа, положен в калѣф на бедрото му.

— Ясно е, че Левана не те е избрала заради бѣбривостта ти. Та какви черти притежаваш, за да я накараш да сметне, че от теб ще излезе добър страж?

Самодоволната му веселост се върна на лицето му, сякаш предстоеше да я посвети в негова лична шега.

— Красивото ми лице — каза Хиацинт. — Нима не се досети?

Синдер изпухтя.

— Започваш да говориш като Тр-Трън. — Тя се запъна на името му, спомни си Трън, който никога отново нямаше да се пошегува със собственото си очарование. Хиацинт като че нищо не забеляза.

— Тѣжно, но е истина.

Синдер преглътна внезапно си разкажание.

— Нима казваш, че Левана избира личната си стража според това от кого ще излезе най-хубава украса за стена? Изненадващо взех да се обнадявам относно шансовете ни за успех.

— Плюс податливото ни съзнание.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. Ако имах силна дарба, от мен може би щеше да стане чародей. Но кралицата иска да контролира стражите си с лекота. Ние сме като кукли, които тя мести насам-натам. Та нали, ако покажем и най-малката съпротива, това би означавало, че животът на Нейно Величество е застрашен.

Синдер си спомни бала, когато бе държала в ръце пистолета и бе опитала да застреля Левана. Червенокосият страж се бе хвърлил пред куршума без никакво колебание. Тя винаги бе смятала, че мъжът бе изпълнил дълга си да защити кралицата, че бе го сторил по своя воля. Но сега виждаше, че движенията му бяха твърде резки, твърде неестествени. А кралицата дори не беше трепнала.

Тя го бе контролирала. Хиацинт имаше право. Стражът бе действал като кукла на конци.

— Но на кораба ти смогна да устоиш на контрола на Сибил.

— Защото чародей Мира се бе заела с агента. Иначе и аз щях да действам като безмозъчния манекен, какъвто съм си обикновено. — Тонът му беше самоунизителен, но под повърхността Синдер долови горчивина. Хората не обичаха друг да ги контролира и според нея към това никога не се привикваше.

— Нали не мислиш, че те подозират, че си...

— Изменник ли?

— Щом смяташ, че тази е думата.

Палецът му се завъртя около дръжката на ножа.

— Дарбата ми е напълно безполезна. Дори земен жител не бих могъл да контролирам, а какво остава за някой изкусен лунитянин. Аз никога няма да мога да правя онова, което вие можете. Но добре усвоих уменията да не мисля за нищо, когато кралицата и чародейката са край мен. За тях аз имам толкова ум и воля колкото и един дънер. А дънерът не е особено опасен.

Някъде в предната част на магазина жената взе да си тананика, докато търсеше лекарствата на Синдер.

— И сега правиш същото, нали? — попита го Синдер и скръсти ръцете си. — Не мислиш за нищо.

— По навик.

Синдер затвори очи и опипа с мислите си около Хиацинт. Той беше там, но присъствието му беше почти недоловимо. Тя знаеше, че без усилие може да го контролира, но енергията, която тялото му излъчваше, не издаваше нищо. Никакви емоции. Никакви убеждения. Той чисто и просто се сливаше с обстановката.

— А аз винаги съм си мислела, че ви учат на това.

— Нищо повече от здравословно самосъхранение.

Синдер сбърчи чело и отвори очи. Според лунната й дарба човекът пред нея бе една емоционална черна дупка. Но ако бе успял да заблуди Левана... Тя присви очи.

— Излъжи ме.

— Моля?

— Каж ми някоя лъжа. Може и малка.

Дълго време той мълча и на Синдер й се стори, че го чува как пресява лъжите от истините, претегля ту една, ту друга. Накрая мъжът каза:

— Когато човек опознае Левана, вижда, че тя не е чак толкова лоша.

В ъгълчето на окото й светна оранжевата лампичка. Като видя подигравателната широка усмивка на Хиацинт, Синдер се разсмя, а напрежението се вдигна от раменете й, както се вдигаха от пясъка в пустинята вълните от горещина. Програмата й все още можеше да различи дали той казва истината, или лъже. А това означаваше, че не я бе излъгал, когато й бе казал, че е предан единствено на своята принцеса и на никого друго.

Продавачката се върна и тръшна на тезгяха различни лекарства, които носеше в ръката си, огледа портскрийна, изсвири и пак се отдалечи.

— Вече знаеш всичко за мен — обади се Хиацинт, макар това да не бе напълно вярно, — а сега аз искам да ти задам един въпрос.

— Давай — каза му тя и взе да нарежда шишетата в прави редици. — Моите тайни напоследък са известни, кажи-речи, на всички.

— Аз съм способен да скрия емоциите си от кралицата, но не мога да скрия факта, че съм лунитянин и че тя може да ме контролира. А когато ти дойде на бала, дарбата ти като че не съществуваше. Признавам си, отначало аз те взех за земно момиче. И знам, че поради тази причина кралицата и чародей Мира взеха да ти се надсмиват, отнасяха се с теб като с щит, какъвто сигурно беше, защото изглеждаше толкова безпомощна. — Той впи поглед в Синдер, сякаш се мъчеше да види бъркотията от жици и чипове в главата ѝ. — И тогава, внезапно, ти вече не беше безпомощна. Дарбата ти беше направо ослепителна. По-лоша може би дори от тази на Левана.

— Ей богу, благодаря ти — измърмори тя.

— Как го постигна? Как успя да скриеш такава мощна сила? Левана би разбрала мигновено... всички щяхме да разберем. Когато те гледам, друго нищо не виждам.

Синдер прехапа устни и хвърли поглед към огледалото над малката мивка. Улови отражението си и хич не се изненада, когато видя, че на брадата си има изцапано — откога ли стои там? Няколко кичура се бяха извадили от опашката ѝ и висяха безразборно. Огледалото беше вярно на формата и я показваше такава, каквато си беше. Обикновена. Мръсна. Киборг.

Синдер се помъчи да си представи какво ли щеше да бъде да види себе си, както виждаше Левана: ужасяващо величествена и силна. Но това беше невъзможно, докато отражението ѝ я гледаше от огледалото. Ето защо Левана мразеше огледалата толкова много. Но на Синдер отражението ѝ се видя почти успокояващо. Продавачката я бе нарекла смела и красива. Хиацинт ѝ бе казал, че е ослепителна. Беше приятно да знае, че и двамата грешаха.

Тя си беше просто Синдер.

Момичето затъкна един кичур коса зад ухото си и се опита да обясни възможно най-ясно на Хиацинт „биоелектрическата система за сигурност“, която вторият ѝ баща бе изобретил и бе вградил в гръбначния ѝ мозък. Години наред тази система я бе възпирала да използва дарбата си и поради тази причина съвсем доскоро тя дори не бе знаела, че е лунитянка. Устройството имаше за цел да я защити, а не само да я възпира да използва дарбата си, така че хората на Земята да не разберат коя е, но също и да предотврати страничните ефекти, от

които повечето лунитяни страдаха, когато дълго време не използваха дарбата си — халюцинациите, депресията, лудостта.

— Ето защо можеш да чуеш доктор Ърланд да бръцولةви понякога нещо сам на себе си. След като дошъл на Земята, в продължение на години той не използвал дарбата си и сега психиката му е...

— Но чакай!

Синдер замълча, защото Хиацинт бе заговорил, но и защото нещо във въздуха около него се бе променило. Неочакваният прилив на емоция я свари неподготвена.

— Това устройство ти е помогнало да не изгубиш психическата си стабилност, така ли? При все че не си използвала дарбата си от... от години?

— Ами хем ме възпираше да не ползвам дарбата си, хем ме предпазваше от страничните ефекти.

Той извърна лицето си от нея. Цяла минута му трябваше да си придаде отново равнодушен вид, но вече беше късно. С проумяването на изводите в очите му се бе настанила нова енергия.

Устройството, което можеше да премахне лунната дарба на даден човек, би направило всички еднакви.

— Както и да е — продължи Синдер, като потъркваше врата си на мястото, където се намиреше вграденото устройство, макар че сега вече то беше счупено. — Доктор Ърланд го извади от строя. Две седмици преди бала дарбата ми ту прииждаше, ту утихваше. Но на бала емоционалният стрес взе надмощие над системата ми и над устройството и аз се появих. Лунитянка до мозъка на костите си. Точно навреме. — Тя потръпна, когато си спомни усещането от допрения в слепоочието ѝ пистолет.

— Има ли и други такива устройства освен твоето? — попита той със странно блеснали очи.

— Едва ли. Вторият ми баща починал, преди да ги изпробва напълно как работят, и доколкото аз знам, други не е произвел. Но виж, може да е оставил планове и схеми, които обясняват как се изработват.

— Не ми се вярва. Подобно изобретение... би могло да промени всичко. — Хиацинт поклати глава, загледан пред себе си, а в това време продавачката се върна и остави на тезгяха една кошница, пълна

догоре с всякакви илачи. Жената взе предишните шишета и ги хвърли отгоре заедно с портскрийна на Синдер.

— Отлично! — каза Синдер и придърпа кошницата към себе си. — Много ви благодаря. Докторът пита дали бихте могли да таксувате всичко на неговата сметка?

— За Синдер Лин е без пари — каза жената, махна с ръка и извади своя портскрийн от джоба на престилката си. — Но... ще ми позволиш ли да те снимам за профила си в мрежата? Първата ми известна личност!

Синдер се дръпна от нея.

— Ами... съжалявам, но напоследък не се снимам.

Жената клюмна разочаровано и мушна портскрийна обратно в джоба си.

— Съжалявам, наистина. Ще говоря с доктора да ви плати, става ли? — Синдер вдигна кошницата от тезгяха, без да дочака да чуе следващия ѝ довод.

— Не се снимам напоследък, а? — измърмори Хиацинт, докато двамата бързаха да излязат от магазина. — Съвсем като истинска лунитянка.

Синдер се намръщи на неочакваната, изгаряща слънчева светлина.

— И съвсем като издирван престъпник.

[1] Обезболяващ, наркотичен аналгетик, използван отдавна в медицината. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Мислите на Скарлет лепнеха като гъста кал, но пръстите ѝ — чевръсти и бързи — танцуваха, извършвайки познатите движения за спирането на кораба. Всичко напомняше за онези късни вечери, когато се прибираше във фермата, след като е свършила с доставките. Почти надушваше застоелия мирис в хангара на баба си, който се смесваше със свежия бриз, с аромат на земя, идващ от полетата. Тя спусна колесника и отпусна спирачките. Корабът се установи, побръмча лениво още миг, после Скарлет изключи двигателя и той се умълча.

Нещо зад нея тупна силно. Някаква жена захвана да пици пронизително, но мозъкът на Скарлет беше хванал паяжини и гневът на жената лепнеше в тях и я объркваше. В предната част на черепа ѝ взе да пулсира главоболие и постепенно превзе цялата ѝ глава. Скарлет потрепери, отпусна се назад в пилотската седалка, притисна длани към очите си, за да спре болката, мочурището от объркани мисли, ненадейната пронизваща светлина, която избухна пред очите ѝ.

Простена и се стовари напред. Но колан нямаше, както беше очаквала, и след миг се бе привела, поемайки си задъхано въздух, сякаш едва не се бе удавила.

Устата ѝ беше пресъхнала, челюстта я болеше, сякаш часове наред беше скърцала със зъби. Скарлет стоеше неподвижно, дълбоките глътки въздух я задавяха, но пулсиращата болка в главата ѝ взе да стихва. Мислите ѝ се проясниха. Приглушеното кряскане се изостри и взе да я пронизва.

Скарлет отвори очи. Прилоша ѝ, но тя преглътна тежко и повдигането отмина.

И тозчас разбра, че това не беше нейният кораб за доставки и че тя не се намираше в хангара на баба си. Миризмата беше друга, плочките на пода прекалено чисти...

— ... веднага изпратете лейтенант Хенсла заедно с екип разузнавачи и експерти по корабите...

Гласът на жената премина като електричество по нервите на Скарлет и тя си спомни. Корабът, атаката, пистолетът в ръката ѝ,

куршумът в гърдите на Вълка, усещането за празнота, когато чародейката се зарови в мозъка ѝ, превзе мислите ѝ, отне волята ѝ и чувството ѝ за това коя е.

— ... Разгледайте историята на кораба, за да проследите последното му нахождение, и проверете дали няма връзка с главния кораб. Може да са отишли на Земята. Разберете къде са! Намерете я!

Скарлет вдигна глава, колкото да може да надникне през страничния прозорец на кораба. Луна. Намираще се на Луна, кацнала в някакво затворено пространство, което по нищо не приличаше на дока на Рампион, нито на хангарите, които беше виждала. Беше достатъчно голям, че да побере дузина кораби. Няколко вече бяха наредени до нейния. Гладките им форми бяха украсени с емблемата на лунната корона. Стените бяха черни и грапави, осеяни с малки блестящи светлинки, които имитираха несъществуващото небе. От пода сияеше слаба светлина, така че сенките на корабите се разтягаха като хищни птици върху глухите стени.

В края на редицата от кораби имаше огромна сводеста врата с вградени в нея бляскави камъни, които изобразяваха полумесец, изгряващ над планетата Земя.

— ... вземете този ДИРКОМ от програмистката, която ни предаде. Вижете дали софтуерният инженер няма да успее да проследи с него другия чип...

Вратата на кораба зад Скарлет все така зееше отворена. Чародейката стоеше до кораба и крещеше на хората, които я бяха наобиколили — двама стражи в червени и сиви униформи и мъж на средна възраст, облечен в проста дреха, препасана с колан на кръста, който бързо записваше информацията на портскрийна си. Дългото бяло сако на чародейката беше омазано с кръв, а над бедрото ѝ кръвта обилно беше напоила плата. Жената стоеше леко превита и притискаше раната с ръцете си.

Сводестата врата започна да се отваря и разсече блестящата Земя през центъра, докато двете врати се отделяха една от друга. Скарлет залегна отново. Чу едва доловимото щракване, бръмченето на магнитите и тропота на стъпки.

— Най-накрая! — кипна чародейката. — Униформата е съсипана. Режете плата и побързайте! Куршумът е вътре, раната не беше... — тя изсъска и замлъкна.

Скарлет се осмели да погледне и видя, че са дошли още трима души, всичките облечени в бели престилки. Бяха донесли и въздушна носилка, оборудвана с всичко, което можеше да се намери в една болница. Тримата се бяха струпали около чародейката, един разкопчаваше сакото ѝ, а друг се опитваше да отреже четвъртито парче от панталоните ѝ, но платът върху раната явно се бе втвърдил.

Чародейката се съвзе и смекчи чертите на лицето си, за да скрие болката, която я мъчеше, но смуглата ѝ кожа бе добила жълтеникава бледност. Единият от лекарите накрая успя да отлепи парчето от раната.

— Кажете на Сиера да изпрати за нова униформа. После да се свърже с чародей Парк и да го информира, че скоро ще внесем промени в процедурите по събиране на информация от земните лидери.

— Разбрано, чародей Мира — каза мъжът на средна възраст. — Като стана дума за Парк, трябва да знаете, че той вече се среща с император Каито по повод флотилията от оперативни кораби, които, изглежда, са били разкрити.

Сибил изруга.

— Съвсем забравих за корабите. Дано е бил достатъчно умен, че да не им казва нищо, преди да излезем с официално изявление. — Тя замълча, за да си поеме треперещо дъх. — Информирайте също и Нейно Величество за завръщането ми.

Скарлет се плъзна надолу по седалката. Очите ѝ се стрелнаха към вратата от другата страна на кораба. Тя си помисли да запали мотора, но със совалката от Рампион нямаше никакъв шанс да избяга. Трябва да бяха под земята, а за да се отвори изходът на аеродрума, Скарлет следваше да има специално разрешение.

Но ако съумееше да се добере до един от другите кораби...

Тя си пое дъх на няколко пъти за успокоение, бавно се прехвърли над централната конзола и седна на мястото на втория пилот. Пригответи се — сърцето ѝ биеше до пръсване в гърдите. Отброи от три на обратно, после откряна вратата. Заотваря я полека, тъй че движението да не бъде забелязано от лунитяните зад гърба ѝ. Изхлузи се навън и стъпи с кецовете си на пода. Сега вече видя откъде идваше особената светлина — целият под беше нареден с греещи бели плочки, които караха човек да се чувства, сякаш стъпва по...

По луната.

Скарлет спря и се послуша. Лекарите обсъждаха входните рани, секретарят записваше часовете за срещата с кралицата. По изключение чародейката се бе смълчала.

Дишай, дишай...

Скарлет се отдели от кораба. Трепереше от страх, косата ѝ беше залепнала за мокрия врат, адреналинът ѝ се качваше, а мисълта, че намерението ѝ никога нямаше да сполучи, я завладяваше. Нямаше да успее да се качи на лунния кораб. Всеки момент ще я застрелят в гърба. А ако успееше да се качи на кораба, сигурно нямаше да знае как да го управлява. Или пък вратата нямаше да се отвори.

Но лунитяните продължаваха да си гледат работата зад нея, а тя беше толкова близо и можеше да успее, трябваше да успее...

Скарлет приклепна до трептящо белия корпус на лунния кораб, облиза устните си и полека-лека приближи ръката си към дръжката на вратата...

Ръката ѝ замръзна.

Сърцето ѝ слезе в петите.

Въздухът наоколо ѝ притихна, наситен с енергия, от която космите по ръцете ѝ щръкнаха. Този път умът ѝ остана бистър и тя ясно разбираше колко близо беше до това да се качи на кораба и да побегне отчаяно към свободата си, но в същото време ясно съзнаваше, че никога нямаше да успее.

Ръката ѝ рязко се размрази и тя я отпусна до тялото си.

Скарлет си наложи да вдигне брадичка и като се подпираше на кораба за равновесие, изправи се и се обърна с лице към чародейката. Разсъблечена по тънка блузка, Сибил Мира седеше на въздушната носилка, облежната на една страна, за да могат докторите да извадят куршума от раната ѝ. По лицето ѝ имаше капчици кръв, косата ѝ беше разрошена на всички страни, събрана на топки, и по нея имаше кръв, но въпреки това видът ѝ пак беше заплашителен, когато сивите ѝ очи приковаха Скарлет за кораба.

Докторите стояха приведени над бедрото ѝ и работеха напрегнато, сякаш се бояха, че тя ще забележи присъствието им, докато почистваха, преглеждаха и зашиваха раната ѝ. Двамата стражи държаха пистолетите в ръцете си, но позата им бе спокойна — чакаха заповеди.

Секретарят, който допреди малко беше съвсем обикновен човек на средна възраст, сега се бе променил. Пак беше облечен в бялата си дреха, но самият той бе станал неестествено красив. Тъкмо прехвърлил двайсетте, със силна челюст, катраненочерна коса, зализана грижливо назад от челото му, където по средата линията стърчеше остро напред.

Скарлет стисна зъби и насили ума си да запомни предишното лице на мъжа. И да не придава никаква тежест на внушителното му обаяние. Бунтът ѝ не беше мощен, но тя се вкопчи в него с цялата психическа сила, която ѝ беше останала.

— Това ще да е заложницата, взета от кораба на киборга — обади се секретарят. — Какво да правя с нея?

Чародейката погледна Скарлет и присви очи с омраза, която можеше да стопи кожата от костите.

Но чувството беше взаимно. Скарлет на свой ред я погледна кръвнишки.

— Трябва ми време да известя подробно Нейно Величество за нея — отвърна Сибил. — Подозирам, че тя ще поиска да присъства на разпита на момичето. — Жената трепна, а по лицето ѝ премина болка. И Скарлет видя, че чародейката изгуби интерес към съдбата ѝ, раменете ѝ се отпуснаха и с последната енергия, която ѝ бе останала, легна по гръб на носилката. — А в това време пет пари не давам какво ще правиш с нея. Дай я на едно от семействата, ако искаш.

Секретарят кимна и направи знак на стражите.

За секунди те пристъпиха напред, отлепиха Скарлет от кораба, завързаха ръцете ѝ на гърба с нещо, което се впи под лактите ѝ. Когато я подкараха към огромната сводеста врата, докторите и чародейката вече си бяха отишли.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Времето минаваше като в мъгла, сънищата и реалността се сливаха в едно. Някой я изтръгна от съня ѝ, накара я да седне и да пийне малко вода. Откъслечни, неясни разговори. Трепери. Гори, поти се, рита тънкото одеяло. До нея Трън си връзва превръзка на очите. Две ръце поднасят до устните ѝ бутилка с вода. Пий. Пий. *Пий*. Яж от супата. Пийни си още. Непознат смях, тя се свива на топка, завива се презглава под завивките, за да избяга от него. Силуетът на Трън на лунната светлина, търка си очите и проклина. Задъхва се в горещия въздух, сигурна е, че ще се задуши под одеялата, а кислородът ще бъде засмукан от тъмното нощно небе. Умира от жажда. Сърби я от пясъка в дрехите и в косата ѝ.

Светлина. Тъмнина. Отново светлина.

Най-накрая Крес се събуди отпаднала, но с ясен ум. Слюнката в устата ѝ беше гъста и лепнеше, тя лежеше сама на рогозка в малка палатка. Отвъд тънката материя на стените навън беше тъмно и луната разливаше светлината си върху купчина дрехи в краката ѝ. Крес опипом потърси косата си, за да я навие здраво на китките си, но откри, че бе подстригана под ушите.

Спомените се завърнаха — отпървом лениво. Трън на сателита, Сибил и пазача ѝ, падането, ножа, безмилостната пустиня, която се простираше до края на света.

Отвън се чуваха гласове. Крес се зачуди дали нощта тъкмо бе паднала, или бе на път да съмне. Зачуди се колко ли време бе спала. Струваше ѝ се, че си спомня ръце, които я обгръщат, нежни пръсти, които почистваха лицето ѝ от пясъка. Дали е било сън?

Преградата на палатката се отметна и се появи жена с поднос — по-възрастната жена, която беше край огъня. Тя засия и остави храната на земята — малко супа и канче с вода.

— Най-накрая — каза тя с онзи силен, чужд акцент и приклепна над купчините разхвърляни одеяла. — Как си? — тя сложи длан на челото на Крес. — По-добре. Отлично.

— Колко време бях...?

— Два дни. Изоставаме с пътуването, но няма значение. Хубаво е, че вече си будна.

Жената седна до Крес. В палатката беше тесничко, но не беше неудобно.

— Когато тръгнем, ще ти дадем да яздиш камила. Трябва да пазим раните ти от замърсяване. Имаш късмет, че ви открихме, преди да е почнала инфекцията.

— Рани ли?

Жената посочи краката ѝ и Крес се надвеси над тях. Беше тъмно, за да види нещо, но усещаше превръзките. Два дни бяха минали, а стъпалата още я боляха при допир и мускулите на краката ѝ тръпнеха от изтощението.

— Къде е... — момичето се поколеба, защото не може да си спомни дали Трън се бе кръстил с някакво измислено име — съпругът ми?

— Край огъня. Развличаше ни с разказ за вихрения ви романс. Момиче с късмет! — и жената ѝ намигна лукаво, та чак Крес се отдръпна, а сетне я потупа по коляното. Подаде ѝ купата със супа. — Но първо се наяж. Ако имаш сили, ела при нас — и тя забърза към изхода.

— Почакайте. Аз трябва да... — Крес се изчерви, но жената я погледна с разбиране.

— Да, разбрах. Ела с мен. Ще ти покажа къде можеш да си свършиш работата.

До входа на палатката имаше чифт ботуши, които бяха прекалено големи за Крес. Жената ѝ помогна да ги натъпче с парцали, така че те ѝ станаха направо удобни, въпреки че стъпалата още ѝ причиняваха болка. Сетне жената я отведе по-надалеч от огъня до една дупка, която бяха изкопали на края на оазиса. За уединение бяха опънати два чаршафа, а една млада палма ѝ служеше за седало, докато Крес се облекчаваше.

След това жената я отведе обратно до палатката и я остави сама да си изяде супата. Апетитът ѝ се бе завърнал с десеторна сила от първото ѝ ядене в оазиса. Стомахът ѝ беше празен, но бульонът взе да я засища, докато тя се вслушваше в говора на непознатите. Опита се да различи гласа на Трън, но не можа.

Когато Крес изпълзя за втори път от палатката, тя видя осем фигури, насядали край огъня. Джина разбъркваше едно гърне, закопано наполовина в пясъка, а Трън седеше отпуснат с кръстосани крака на една от рогозките. На очите му имаше цветна кърпа.

— Тя е станала! — викна ловецът Куенде.

Трън вдигна глава, а изненадата му премина в усмивка, която показва всичките му зъби.

— Съпругата ми, така ли? — каза той по-силно, отколкото беше нужно.

Страхът на Крес изпълзя, когато откри, че толкова много непознати се взират в нея. Дишането ѝ се учести и тя си помисли дали да не се престори, че ѝ прилошава, за да потърси отново покоя на палатката.

Но тогава Трън се надигна, тоест направи опит да се надигне. Залюля се на едно коляно, като че щеше да се прекатури в огъня.

— Ох! Уф!

Крес се спусна към него. С нейна помощ той се надигна на крака и взе ръцете ѝ, като още трепереше.

— Крес?

— Да, кап... хм...

— Ти си се събудила! Най-сетне! Как се чувстваш? — Той потърси опипом челото ѝ, дланта му първо кацна на носа ѝ и после се плъзна към челото ѝ. — О, чудесно! Температурата ти е спаднала. Толкова се бях разтревожил — и той я грабна в обятията си, а тя съвсем се смали в ръцете му.

Крес изцвърча, но памучната риза на Трън приглуши звука. Той побърза да я пусне и взе лицето ѝ в ръцете си.

— Мила ми, госпожо Смит! Втори път *никога* така не ме плашете!

Трън преиграваше, но при все това Крес усети силна болка в корема, когато видя устата му толкова наблизо и усети нежните му ръце върху лицето си.

— Съжалявам — прошепна тя. — Вече се чувствам много по-добре.

— И *изглеждаш* по-добре — устните му се извиха. — Поне допускам, че *изглеждаш* по-добре. — Трън заби пръстите на крака си в пясъка, хвърли нагоре единия край на дълга пръчка и я улови с лекота.

— Хайде да се поразходим. Да се опитаме да останем малко насаме на този наш меден месец. — Той изкриви лицето си, за да ѝ намигне, и това си пролича даже и под превръзката на очите му.

Тълпата край огъня се развика, а Трън хвана Крес за ръката и тя го поведе далеч от насмешките им, доволна, че тъмнината на нощта скри пламналите ѝ страни.

— Изглежда, добре се оправяш в лагера — каза тя, когато се бяха отдалечили на известно разстояние от огъня. Зарадва се, че въпреки това Трън не пусна ръката ѝ.

— Упражнявам се да вървя с новата пръчка. Един от мъжете ми я направи. Много по-удобна е от металната. Но лагерът още ме обърква. Кълна се, че все нещо местят насам-натам всеки път, когато си помисля, че съм разбрал кое къде е.

— Трябваше да съм до теб и да ти помагам — проговори Крес, когато приближиха малкото езерце. — Съжалявам, че спях толкова дълго време.

Трън сви рамене.

— Радвам се, че си добре. Наистина се бях разтревожил.

Погледът ѝ светна като морски фар над преплетените им пръсти. Всяко потрепване, всеки удар на сърцето, всяка стъпка се предаваше по цялото ѝ тяло. Не мина много време и въображението ѝ ги положи легнали на топлия пясък, пръстите на Трън галеха косата ѝ, а устните му се движеха по лицето ѝ.

— Чуй, Крес — каза Трън и я изтръгна от видението ѝ. — Казах на всички, че щом стигнем града, ще се обадим на чичо ми в Америка, а той ще ни изпрати транспорт, така че няма да продължим нататък с тях.

Крес прибра косата зад ушите си, като още се отърсваше от пипалата на фантазията си. Докосването на нощния въздух по врата ѝ беше неочаквано приятно.

— А ти смяташ ли, че ще успеем да се свържем с екипажа ти?

— Надявам се. На кораба няма никакви уреди за проследяване, но като се има предвид, че ти успя да намериш местоположението ѝ предишния път, аз реших, че все ще измислиш някакъв начин поне да им изпратим съобщение.

Те направиха пълна обиколка около камилите, които ги изгледаха с безсрамно безразличие. В това време мозъкът на Крес прехвърляше

всевъзможни начини да се свърже с кораб, който не можеше да бъде проследен. Съобразяваше и от какво ще се нуждае, за да осъществи връзката. От сателита си не бе успяла да го стори, но с хубава връзка към мрежата...

Крес се изпълни с благодарност, когато се върнаха при малката им палатка. Въпреки че разходката им беше кратка, големите ботуши бяха започнали да я изгарят. Тя седна на постелката, свали единия ботуш и огледа колкото можа в тъмното превръзките. Трън се настани до нея.

— Всичко наред ли е?

— Дано успеем да намерим някакви обувки, когато стигнем в този град — рече Крес замечтано. — Това ще ми бъде първият чифт обувки.

— Е, сега вече говориш като истинска земна дама — ухили се самодоволно Трън.

Тя хвърли поглед към огъня, за да се увери, че никой не ги бе чул.

— А ти защо носиш превръзка на очите?

Пръстите му се плъзнаха по плата.

— Мисля, че хората започнаха да се чувстват неприятно — нали все се вирам в пространството или гледам право през тях.

Крес наведе глава и изу и втория ботуш.

— Аз не се чувствах неприятно. Мисля, че очите ти са... замечтани.

Устните му се извиха.

— Значи си забелязала! — Трън свали кърпата, натика я в джоба си и протегна краката си напред. Крес завъртя неравните краища на косата си и зараглежда профила му с копнеж, от който цялото тяло я болеше. След едноминутна агония, в която набираше смелост, тя най-сетне се приближи до него и склони глава на рамото му.

— Добра идея — каза той и я прегърна през кръста. — Вече наистина ще повярват, че сме влюбени.

— Да, ще повярват — промърмори тя и стисна очи, за да запомни съвсем точно как го усещаше.

— Крес?

— Мхм?

— Между нас всичко е ясно, нали?

Крес отвори очи. Пред нея няколко скупчени палми светеха в оранжево от трепкащата светлина на огъня и тя чу пращенето и пукането на искрите, но шумът сякаш идваше от много далеч.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислих върху онова, което ми каза в пустинята. Според мен всичко е било от треската. Но трябва да знаеш, че аз имам навика да говоря, без да мисля, а ти нали отскоро си на Земята, та... — Той замълча, а прегръдката му се стегна около кръста ѝ. — Ти си очарователно мила, Крес. Не ми се иска да те нараня.

Тя преглътна и изведнъж се почувства, като че устата ѝ се бе напълнила с тебешир. Никога не си бе помисляла, че сърдечни думи като тези могат и да жилят. И не можеше да се отърси от усещането, че комплиментът му не означаваше онова, което на нея ѝ се искаше да означава.

Крес отлепи главата си от рамото му.

— Ти ме имаш за наивна.

— Да, малко — призна той, и то така делово, че това не ѝ се стори толкова обидно, колкото когато я нарече „мила“. — Но преди всичко смятам, че аз не съм най-подходящият човек, който би могъл да ти покаже добротата на човешкия род. Не искам да останеш разочарована, когато проумееш този факт.

Крес склочи ръце в скута си.

— Аз знам, че ти си по-добър, отколкото сам вярваш, капитан Трън. Знам, че си умен. И смел. Внимателен, грижлив...

— Чаровен.

— ... чаровен и...

— Обаятелен.

— ... обаятелен и...

— Красив.

Тя стисна устни и го изгледа, но подигравателната му усмивка беше заличила всеки намек за искреност.

— Извинявай. Моля те, продължи.

— И може би по-суетен, отколкото си вярвала.

Трън отметна глава назад и се разсмя. Сетне за нейна изненада той протегна ръка и взе нейната, без да отмества другата от кръста ѝ.

— Скъпа моя, за твоя ограничен социален опит ти си наистина отличен познавач на човешката природа.

— Не ми трябва опит. Може да опитваш да се скриеш зад лошата си репутация и престъпните си авантюри, но аз знам истината.

Все още сияещ, той я сръга лекичко с рамото си.

— И истината е, че отвътре аз съм чисто и просто един сантиментален, нещастно влюбен романтик, нали?

— Не... — Крес заби пръстите си в пясъка. — Истината е, че си герой.

— *Герой* ли? Че това е даже още по-хубаво!

— И е самата истина!

Той дръпна ръката на Крес и скри лицето си зад нея. Хрумна й, че за него целият този разговор беше само шега. Но как беше възможно да е толкова сляп?

— Крес, убиваш ме. Кога си ме видяла да направя *нещо*, което може да мине за героично? Спасяването ти от сателита беше идея на Синдер, а ти беше тази, която пусна парашута, за да не се разбием в Земята, ти ни изведе от пустинята...

— Аз говоря за друго. — Крес дръпна ръката си. — Какво ще кажеш за онзи случай, когато си опитал да набереш средства за възрастни хора, за да могат те да получат андройди асистенти? *Тази* постъпка е била героична! А ти си бил само на тринайсет!

Усмивката на Трън изчезна бавно.

— Ти откъде си научила за това?

— Направих проучване — каза тя и скръсти ръце. Трън се почеса по брадичката — за миг самоувереността му беше разклатена.

— Добре, ето истината — каза той бавно. — Откраднах колието от майка си и се опитах да го продам. Когато ме заловиха, реших, че няма да ме накажат, ако си помислят, че съм го откраднал за някое добро дело. А след като, така или иначе, трябваше да върна парите, нямаше вече никакво значение. Затова съчиних цялата история — уж парите са ми трябвали за благотворителност.

— Но... — Крес се намръщи, — ако това е истина, тогава за какво ти бяха тези пари?

Трън въздъхна замечтано.

— Щях да си купя състезателен кораб. „Неонова искра 8000“. Божичко, толкова го исках!

Крес примигна. Състезателен кораб ли? *Играчка?*

— Добре — съгласи се тя и задуши нотката на разочарование. — Ами какво ще кажеш за онзи случай, когато си освободил тигъра от зоологическата градина?

— Гледай ти. Наистина ли смяташ *това* за геройство?

— Тигърът е бил тъжен, нещастен. Цял живот е бил затворен в клетка. Ти си изпитал съчувствие към него.

— Не точно. Аз отраснах с котки работи, а не с истински домашни любимци и си помислих, че ако го пусна навън, той ще изпълнява покорно всеки мой каприз, а аз ще мога да го заведа с мен на училище и ще стана страхотно известен, защото съм момчето, което си има тигър за домашен любимец. — Трън размахваше ръка във въздуха, за да илюстрира историята си. — Разбира се, още щом тигърът излезе и всички хукнаха презглава да си спасяват кожата, аз разбрах каква глупост съм извършил. — Той се облакът на коляното си и подпря брадичка на ръката си. — Тази игра ми харесва. Какво друго си открила?

Крес чувстваше как житейската ѝ философия се разпада. Толкова много време беше прекарала да претърсва внимателно досието му, да оправдава грешките му, убедена, че тя единствена познаваше *истинския* Карсуел Трън...

— Ами Кейт Фалоу? — каза тя и почти се ужаси от отговора му.

— Кейт Фалоу... — Трън наклони главата си на една страна. — Кейт Фалоу...

— Бил си на единайсет. Някакъв ваш съученик откраднал портскрийна ѝ, а ти си я защитил. Опитал си се да ѝ го върнеш.

— О, тази Кейт Фалоу! Уха! Когато правиш проучване, не си играеш, а?

Крес дъвчеше устната си и следеше за някаква реакция или дума, която да ѝ подсказе, че в този случай поне е била права. Той е спасил горкото момиче. Станал е герой.

— В действителност аз бях малко влюбен в Кейт Фалоу — рече той разсеяно. — Чудя се какво ли е станало с нея.

Сърцето на Крес запърха и тя се улови за тънкото въженце на надеждата.

— Учи архитектура в университета.

— А виж, това е само за нея. Много я биваше по математика.

— Е, какво? Не виждаш ли колко героично си постъпил в този случай? Колко самоотвержено, колко храбро?

Ъгълчето на устата му се изви, но усмивката му беше колеблива и бързо изчезна, докато той извъръщаше лицето си от нея. Трън отвори уста да заговори, поколеба се и накрая отново потърси ръката ѝ.

— Да, имаш право — каза той и стисна ръката ѝ. — Може би в мен живее един малък герой. Но Крес... наистина много малък герой.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Решиха да изкарат още един ден в лагера, за да са сигурни, че Крес се е оправила напълно, и потеглиха чак на следващата сутрин. Опаковаха палатките и рогозките си още по тъмно. Джина обясни на Крес, че трябва да пристигнат в Куфра в късния следобед. Благодарение на ранното си потегляне щяха да изминат значително разстояние, преди палещата жега да превземе пустинята. Набързо хапнаха малко сушено месо, събраха малко диви фурми от дърветата и напуснаха убежището на оазиса.

Наложи се хората внимателно да пренаредят екипировката и стоките, които бяха за продан, за да дадат на Крес камила, която да язди. Тя им беше благодарна — само при мисълта за вървенето ѝ се искаше да се разридае. Но скоро откри, че животното съвсем не беше въплъщение на удобството. Само след няколко часа ръцете вече я боляха от стискането на поводите, а прасците ѝ се бяха зачервили и разранили. Наметалото, което керванджиите ѝ бяха дали, я пазеше от слънцето, но с напредването на деня облекчение от жегата нямаше.

Пътуваха на изток, успоредно на планините. Трън вървеше до нея, сложил спокойно ръка на дисагите, докато върхът на новата му лека пръчка се плъзгаше по пясъка. Той още носеше превръзката на очите си и вървеше с измамна лекота. Крес безброй пъти му предложи да пояди камилата, но той всеки път отказваше. Момичето усещаше, че за Трън това се превръщаше във въпрос на чест. Той искаше да докаже, може би на себе си, че може да върви без чужда помощ, че може да бъде независим, че самоуверената му усмивка може да не слиза от лицето му, както беше и сега.

Сутринта премина предимно в мълчание и Крес се отдаде всецяло на мечти. Те основно се въртяха около пръстите на Трън, които чертаеха различни фигури по дланите ѝ.

По обяд неумолимата жега ги връхлетя, а навяванията от пясък ги заблъскаха и всячески се опитваха да се промъкнат в гънките на дрехите им. Но слънцето вече не биеше в лицата им, а дюнните постепенно отстъпиха място на твърдо скалисто плато.

Следобедът, когато слънцето бе най-жестоко, те прекосиха коритото на някаква пресъхнала река и спряха за почивка. Намериха си едно сенчесто място под навеса на ниска скала, а двама от мъжете отидоха някъде и се върнаха с пълни догоре канчета с вода. Джина им разказа, че под близките скали има скрит гьол, който се захранвал от същата подземна река, на която се намирал Куфра — търговският град, към който отиваха.

След почивката за Крес беше мъчение да се покачи пак на камилата, но тя си напомни, че всичко беше за предпочитане пред ходенето.

Следобедът им поднесе нови скалисти низини, след които последваха няколко часа, в които вървяха през дюни. Минаха покрай една змия и Крес откри, че тя единствена се бои от нея, въпреки че Куенде потвърди, че е отровна. Змията се бе свила на кълбо, наблюдаваше ги с лениви очи, докато се извървяваха край нея и дори не си направи труда да изсъска или да оголи зъбите си, както винаги правеха змиите в драмите от мрежата. При все това от своята удобна позиция Крес внимателно следеше къде стъпва Трън и пулсът ѝ не се успокои, докато змията не остана далеч зад тях, скрита от погледа.

Тъкмо когато Крес вече си мислеше, че от вътрешната страна бедрата ѝ са ожулени до червено, Трън посегна нагоре и потърси наоколо, докато ръката му напипа коляното ѝ.

— Чуваш ли?

Тя се заслуша, но не чу друго освен познатия тих тропот на копитата.

— Какво?

— Цивилизацията!

Крес стисна поводите на камилата, но чак когато прехвърлиха следващата дюна, шумът се отдели от мъртвата тишина на пустинята. И тя видя града.

Той изскочи пред тях, разгъна се в пустинята, закътан сред опасни скали. Сградите бяха наблъскани една до друга, но дори отдалеч Крес виждаше неясните очертания на зелени дървета, които растяха между тях. Градът живееше наред суровата, безпощадна пустиня, което изглеждаше направо невъзможно. Но ето го, пред тях е, без никакво предисловие. Една крачка — пустиня. Още една — рай.

— Имаш право — каза Крес развълнувано и с ококорени очи. — Почти стигнахме. Успяхме.

— Как изглежда градът?

— Не знам откъде да започна. Вижда ми се пълен с народ. Има хора, сгради, улици, дървета...

Трън се засмя.

— Току-що описа всеки друг град на Земята.

Крес също се засмя, внезапно обзета от въодушевление.

— Ама и аз съм една. Чакай да помисля. Повечето от сградите са направени от камък, а може би глина, на цвят са жълто-кафяви, като праскови, целият град е обграден от висока каменна стена и по улиците има много палми. Точно по средата на града има езеро, което се простира почти от единия до другия му край и в него виждам някакви малки лодки. И толкова много дървета и растения и... на север, зад къщите, мисля, че отглеждат царица или жито. О!

— Какво има?

— *Животни!* Няколко дузини поне... кози са май? А ето там има овце! Досуц са като онези по мрежата!

— Опиши ми хората.

Крес откъсна поглед от животните, които лениво безделничеха под единствената сянка, която бяха успели да си намерят, и опита да различи хората, бродещи по улиците. Вечерта приближаваше, но по главната улица малките открити сергии още работеха, а стените от платове в ярки шарки се появяваха на бриза.

— Има много хора. Повечето са облечени в дълги дрехи като нас, но техните са по-цветни.

— Ами градът? Голям ли е?

— Има *стотици* сгради!

— Успокой топката, градско момиче — ухили се Трън важно. — Казах на всички, че сме се запознали в Лос Анджелис.

— Аз... извинявай. Просто... зарадвах се, че успяхме, капитане.

Ръката му се плъзна надолу по крака ѝ и леко обви глезена ѝ.

— И аз ще се радвам да се махнем от пясъка и дюните. Но в града, Крес, има повече неща, в които човек да се препъне, отколкото в пустинята. Гледай да не се отдалечаваш много, става ли?

Крес погледна надолу и по извивката на устните му и гънката между веждите му позна загрижено, напрегнато изражение. Не беше

виждала Трън такъв, откакто срещнаха керванджиите, и тя беше взела това за знак, че той вече свиква със слепотата си. Но може би само се бе мъчил да скрие недостатъка си от другите.

— Аз не бих те изоставила — каза Крес.

Още щом влязоха в града, стана ясно, че всички познаваха кервана, очакваха го, а той закъсняваше. Без да губят нито миг, керванджиите си избраха място на сред сергиите и разтовариха стоките си, а в това време Крес поглъщаше архитектурата, подробностите, красотата наоколо. Отдалеч градът ѝ се бе сторил безцветен, жълтеникав като пясък, но отблизо се виждаха ярки линии в оранжево и розово, които украсяваха страничните стени на сградите, а кобалтовосини плочки опасваха вратите и стъпалата. Почти по всяка повърхност имаше някаква украса, като се почне от златните корнизи през сложните резби на арките, та се стигне до огромния фонтан в центъра на главния площад. Докато минаваха край него, Крес надникна вътре и остана хипнотизирана от слънцето, което беше положено на дъното на фонтана, и излизащите от него лъчи.

— Как ти се вижда градът?

— Поразителен!

Джина огледа околните сергии на пазара и фасадите на сградите, като че ги виждаше за първи път.

— Куфра винаги е бил една от любимите ми спирки по пътя ни, но от две десетилетия насам градът е неузнаваем. Когато започвах да се уча на търговия, това беше един от най-красивите градове в Сахара... но после дойде чумата. Само за година-две близо две трети от населението беше заличено, а мнозина побягнаха към други градове и даже напуснаха Африка. Хората изоставиха домовете си, търговията си, слънцето изгори посевите. Оттогава все се опитват да съживят града.

Крес примигна и отново погледна красивата орнаментика и боядисаните ярко стени, мъчейки се да види града, който Джина описваше, но така и не можа.

— На мен Куфра не ми се вижда изоставен град.

— Не и тук на главния площад. Но ако тръгнеш към северните и източните квартали, ще видиш, че това е призрачен град. Много тъжно.

— Значи преди чумата градът е бил много богат, така ли? — попита Трън и наклони глава.

— О, да. Куфра седеше на търговските пътища между урановите мини в Централна Африка и Средиземноморието. А това са едни от най-ценните ресурси на Земята и ние държахме почти пълен монопол над тях. С изключение на Австралия, но търсенето и така е преголямо.

— Уран — повтори Трън. — За ядрена енергия.

— Но освен това захранва повечето от двигателите на днешните космически кораби.

Трън подсвирна, сякаш се бе впечатлил, макар че според Крес това сигурно му бе известно.

— Елате с мен — подкани ги Джина. — Зад ъгъла има хотел.

Джина ги поведе през претъпкания лабиринт от сергии и те минаха край щайги, препълнени с тъмни захаросани фурми, маси, покрити с прясно козе сирене, и клиника, в която мед-дроидите правеха безплатни кръвни тестове.

После оставиха зад гърба си пазарските улички и през една стара порта влязоха в двор с градина, пълна с палми и дървета, от чиито клони висяха големи жълти плодове. Крес засия, щом ги разпозна, и закопня да каже на Трън за лимоните, но някак успя да потисне възторга си.

Те прекрачиха прага на малко фойе със сводеста врата, която водеше към помещението за хранене. Там около маса няколко човека играеха карти. Вътре се носеше сладко, упоително, опияняващо благоухание.

Джина се приближи до едно момиче, седнало зад писалището, и двете заговориха на техния език. После Джина се обърна към тях:

— Ще запишат стаята на сметката ви. Тук имат малка кухня — поръчвайте си всичко, от което имате нужда. Сега тръгвам, че имам работа, но щом ми остане време, ще ти потърся обувки.

Крес ѝ благодари няколко пъти, докато Джина накрая си тръгна, за да си върши работата.

— Осма стая, на горния етаж — каза им служителят в хотела и подаде на Крес малка пластина с вграден в нея сензорен ключ. — Моля, заповядайте на състезанията ни по роял, които се провеждат всяка вечер в ресторанта в лобито, от ваше ляво. Първите три ръце са безплатни за гости.

Трън килна глава към ресторанта.

— Не думай!

Крес огледа играчите, които се бяха насъбрали край масата.

— Искаш ли да отидем да погледаме?

— Не сега. Хайде да видим къде е стаята ни.

На втория етаж Крес намери вратата, на която с черна боя беше написано 8. Щом прокара пластината и отвори, погледът ѝ кацна първо на леглото до стената с кремав тюл, който се спускаше от четирите високи колони. Възглавниците и завивките имаха златна бродерия и пискюли и освен че бяха по-натруфени от чаршафите, с които беше свикнала на сателита, бяха и безкрайно по-примамващи.

— Описвай — каза Трън и затвори вратата.

— Ами — Крес преглътна, — имаме си... легло.

— Моля? — Трън ахна шумно. — Дали са ни стая с *легло*?

— Искях да кажа, че е само едно — и Крес се навъси.

— Скъпа, ние сме женени. — Той тръгна из стаята и след малко пръчката му се удари в писалището.

— Има и малко писалище — обади се Крес. — А над него има нетскрийн. А ето го и прозореца. — Тя дръпна завесите. Косото слънце преряза пода. — Оттук се вижда цялата главна улица.

Крес чу някакъв тъп звук и се обърна. Трън беше изхлузил обущата си и се бе проснал на леглото като орел с разперени крила. Тя се усмихна и малко ѝ оставаше да изпълзи до него, да сгуши главата си на рамото му и да заспи за дълго, много дълго време.

Но имаше *едно* нещо, което Крес искаше дори повече. През другата врата на стаята се виждаше мъничка порцеланова мивка и старомодна вана с крачета.

— Ще си взема вана.

— Добра идея. И аз.

Крес ококори очи, а Трън вече се смееше. Той се повдигна на лакът и като размахваше пръсти във въздуха, каза:

— Не едновременно с теб. Когато ти свършиш, тогава.

— Добре — промърмори Крес и се вмъкна в банята. Тя може и за първи път да влизаше в баня на Земята, но знаеше достатъчно, че да разбере едно — тази тук не беше върхът на технологичните постижения в областта на тоалетните. Малката лампа на тавана се включваше от истински ключ на стената, не с компютър, а чешмата

имаше две кранчета за топлата и студената вода, целите в засъхнали капки. Душът представляваше огромен метален диск, монтиран над отделната вана, но с годините голяма част от белия порцелан беше изпочупен и разкриваше черния чугун отдолу. На една пръчка бяха провесени меки бели хавлиени кърпи, чието състояние беше далеч по-добро от кърпите, които Крес ползваше на сателита.

Момичето свали дрехите си и въздъхна няколко пъти от удоволствие. Долният кат дрехи беше залепнал за тялото от пот и мръсотия. Превръзките на краката ѝ бяха пълни с пясък и засъхнала кръв, но мехурите бяха изчезнали и сега имаше само нежни розови петна. Крес захвърли всичко на купчина на пода и пусна водата. От силната струя потече студена вода. Щом привикна, Крес се пъкна под душа и установи, че водата действа учудващо приятно на изгорялото ѝ лице и изгорелите ѝ крака.

Водата бързо се затопли и скоро около Крес се надигна облак от пара. Тя намери един сапун, опакован във восъчна хартия, и измуча от удоволствие. Седна във водата и си насапуниса косата, като все се дивеше колко беше къса, лека и как лесно се миеше.

Както се киснеше във ваната, тя взе да си тананика, представяйки си, че любимата ѝ оперна музика гърми от колоните на сателита. Обгражда я и я извисява. Тихото ѝ тананикане прерасна в пеене със странни, чужди думи. Крес изпълняваше една от любимите си бавни италиански опери, а където забравяше думите, си тананикаше. До края на песента Крес сияеше от щастие под водната струя.

Тя отвори очи. На вратата на банята се беше облегал Трън. Крес се дръпна към дъното на ваната и се уви с ръцете си. На пода се изплиска каскада от вода.

— Капитане!

— Къде се научи да пееш така? — Усмивката на Трън се разшири.

— Аз... аз не... — Лицето ѝ пламна. — Без дрехи съм!

Трън вдигна вежди.

— Да, знам — и той посочи очите си. — Няма нужда да ми го натякваш.

Крес сви пръстите на краката си на дъното на ваната.

— Не трябва... не трябва да...

Той вдигна ръце.

— Добре, добре, извинявай. Но да знаеш, Крес, че пееш много хубаво. Наистина. На какъв език беше?

Въпреки парата Крес потрепери.

— На староиталиански. Но не знам какво означават всички думи.

— Аха. — Той се обърна към мивката. — Ами... хареса ми.

Ужасният срам започна да я напуска, когато Крес видя как Трън взе да опипва за кранчетата.

— Виждаш ли някакви кърпи?

Крес му каза къде са, а Трън, след като бутна на земята един неразпечатан сапун, намери чиста кърпа и я намокри с вода от чешмата.

— Аз ще сляза до фойето за малко — каза той и прокара кърпата през лицето си, оставяйки чисти следи върху мръсотията.

— Защо?

— Ще видя дали няма да мога да науча нещо повече за това място. Ако намерим някой от изостаналите квартали, ще е чудесно, защото Синдер и останалите могат да дойдат да ни вземат оттам... но първо трябва да се свържем с тях.

— Ако ми дадеш една минутка, аз ще... — Крес млъкна, зяпнала Трън, който си сваляше ризата. Сърцето ѝ заседна в гърлото, докато го наблюдаваше — той изстиска кърпата, после си изми целите ръце, врата, гърдите и подмишниците. Остави кърпата настрана, сложи шепите си под чешмата и приглади с вода косата си.

Пръстите ѝ потръпнаха от внезапното, неустойимо желание да го докосне.

— Няма нужда — каза той, сякаш тя не бе изгубила способността си да образува смислени изречения. — Ще донеса малко храна и за двама ни.

Крес се плисна с вода, за да накара ума си да се съсредоточи.

— Но нали каза, че в града човек има в какво да се спъне. Затова не бива да те оставям. И... не искаш ли да дойда с теб?

Ръката му опипа стената, докато накрая намери една от провесените кърпи. Той я дръпна от поставката и енергично затърка лицето и косата си, така че тя щръкна нагоре.

— Няма нужда. Няма да се бавя.

— Но как ще...

— Спокойно, Крес, ще се оправя. А ти в това време може да погледнеш нетскрийна и да видиш дали няма да измислиш някакъв начин да се свържем с екипажа. — Той грабна ризата си от плота на мивката, изтръска я хубаво, така че навсякъде се разхвърча пясък и прахоляк, а после я надяна през главата. Завърза цветната кърпа на очите си. — Кажи ми честно, приличам ли ти на известен и издирван престъпник?

Той зае поза като за снимка и се усмихна ослепително. И Крес трябваше да признае, че с рошовата си коса, мръсните дрехи и превръзката на очите той беше направо неузнаваем, съвсем различен от затворническата снимка. Но пак по необясним начин си оставаше вълнуващо красив. Крес въздъхна.

— Не, не приличаш.

— Добре. Докато съм долу, ще гледам да намеря чисти дрехи и за двама ни.

— Сигурен ли си, че ще се справиш без мен?

— Аз доста преувеличих трудностите по-рано днес. Намираме се сред цивилизация. Тук владеея нещата.

Самото очарование, Трън ѝ изпрати въздушна целувка и излезе.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Синдер отстъпи назад от тромавия корпус на Рампион, заслони очи с ръка и огледа немарливата работа. Хиацинт се беше покатерил на една от скърцащите метални стълби, които хората от града им бяха донесли, и продължаваше да боядисва, каквото беше останало от неповторимата украса на кораба — polegналата гола девойка, талисмана, който Трън сам беше нарисувал още преди Синдер да го срещне. В самото начало тя не бе харесала рисунката, но сега се натъжи, задето я бяха заличили — сякаш изтриваше част от Трън, част от спомена за него. Но в медиите се бе прокраднал слух, че издирваният кораб има много издайнически белег, и те не можеха да оставят нещата така.

Синдер отри потта от челото си и огледа внимателно останалата част от работата. Боя за целия кораб нямаха, затова бяха решили да се съсредоточат върху основния страничен панел на рампата, който беше огромен. Така щяха да създадат впечатлението, че го бяха подменили целия — нещо, което беше често срещано, а иначе, ако опитаха да скрият само рисунката, начинанието им щеше да се обезсмисли.

За беда, повече боя се разля по прашната земя и по хората от града, които се бяха стекли на тълпи да им помагат, отколкото по кораба. Синдер също имаше засъхнала боя по врата, по слепоочията, на сплъстени буци в косата си, между пръстите на металната си ръка, но за разлика от мнозина от помощниците си беше сравнително чиста. Децата, които отначало се втурнаха с мерак да помагат, скоро обърнаха всичко на игра и взеха да се състезават кой ще боядиса тялото си така, че да прилича най-много на киборг.

Беше странна чест. Откакто Синдер бе пристигнала, това подражание се забелязваше все повече и повече. На гърбовете на тениските имаше рисунки на биоелектрически гръбначни стълбове. Хората украсяваха обувките си с парченца от различни метали. На герданите си окачваха шайби и гайки от една минала епоха.

Дори едно момиче с гордост показва на Синдер новата си истинска татуировка — жици и стави на робот покриваха кожата на

лявото ѝ стъпало. Тя се бе усмихнала неловко, но не се поддаде на порива да каже на момичето, че татуировката не е кибернетично точна.

Синдер не се чувстваше добре от това внимание. Не че не беше поласкана, но просто не беше привикнала на него. Не беше привикнала непознати хора да я приемат, а още по-малко да я ценят. Не беше привикнала да се възхищават от нея.

— Ей, мелези, гледайте да не излизате от линиите!

Синдер вдигна глава, а в това време Хиацинт тръсна четката си и посипа с пръски черна боя трите деца под него. Те се разпищяха, смеейки се, и хукнаха да се скрият под кораба.

Синдер отри ръцете си в зелените панталони и отиде да погледне картината, която децата рисуваха с пръсти върху покритието от другата страна на рампата. Прости фигури, щрихирани само с черти, изобразяваха едно семейство, хванало се за ръце. Двама възрастни. Три деца с различна височина. И накрая — Синдер. Позна се по конската опашка, която се подаваше от едната страна на главата ѝ, и по това, че единият от краката на фигурата от черти беше два пъти по-широк от другия.

Синдер поклати слисана глава.

Стълбата се разклати, докато Хиацинт слизаше по нея.

— Трябва да изтриеш рисунката — каза ѝ той и откачи от колана си един мокър парцал.

— Защо? Не пречи.

Хиацинт ѝ се присмя и преметна парцала през рамото ѝ.

— Боядисваме кораба, за да се отървем от отличителните му белези.

— Но рисунката е толкова малка...

— И откога стана толкова сантиментална?

Синдер духна един кичур коса от лицето си.

— Добре. — Тя дръпна парцала от рамото си и се зае да изтрие боята, преди да е засъхнала. — Мислех, че аз съм тази, която раздава заповедите тук.

— Дано не си мислиш, че съм тук с теб само за да ме командориш. — Хиацинт пусна четката в кофата до стълбата. — Достатъчно заповеди съм изпълнил през живота си. Стига толкова.

Синдер сгъна парцала, като търсеше място по него, което още не беше изцапано с боя.

— Странен начин да покажеш предаността си.

Хиацинт се засмя на себе си, при все че Синдер не разбра какво толкова забавно намираше, отстъпи назад и погледна нагоре към огромния черен квадрат, който сега покриваше главната рампа на кораба.

— Добре стана.

Тя доизтри последните остатъци от рисунката — нейния собствен аматорски портрет — и отиде при Хиацинт. Корабът вече не приличаше на онази Рампион, която тя бе свикнала да мисли за свой дом. Той вече не приличаше на откраднатия кораб на капитан Карсуел Трън.

Синдер преглътна буцата в гърлото си.

Навсякъде край нея непознати хора помагаха да съберат четките и кофите за бои, чистеха един на друг боята от лицата си, спираха да отпият вода на големи глътки и се усмихваха. Усмихваха се, защото бяха прекарвали утрото заедно, завършвайки нещо докрай. Но по някакъв начин Синдер усещаше, че тя е в центъра на всичко това и без да иска, се чувстваше отделена от дружеското отношение, от приятелствата, които бяха изковани през дългите години съвместен живот в общността. Тя скоро щеше да си тръгне. Някой ден може би дори щеше да се завърне на Луна.

— Е, кога започваме с уроците по летене?

— Моля? — Синдер се бе сепнала.

— Корабът се нуждае от пилот — отвърна Хиацинт и кимна към предницата му, където прозорците на пилотската кабина светеха ослепително ярко под слънцето. — Време е сама да се научиш да летиш.

— Но... нали ти си ми пилот?

Мъжът се изсмя подигравателно.

— Ти май не си забелязала, че хората край теб честичко ги убиват. И аз не мисля, че тази тенденция скоро ще секне.

Едно момче, година-две по-малко от Синдер, изтича да ѝ предложи бутилка с вода, но Хиацинт я взе от ръцете му пръв и отпи няколко дълги глътки. Синдер сигурно би се разгневила, ако думите му — толкова практични и едновременно с това болезнени — не ѝ даваха възможност да изпита друго освен изненада.

— След обяда ще започна да те уча на основните неща — продължи той, като й подаде бутилката. Синдер я взе сковано. — Не се тревожи. Не е толкова трудно, колкото изглежда.

— Добре. — Синдер допи водата. — Аз съм свободна. Трябва само да предотвратя една огромна война, но то не е кой знае каква работа.

— Ама ти с това ли си се захванала? — мъжът я изгледа подозрително. — А аз си мислех, че просто боядисваме един космически кораб.

В ъгълчето на окото на Синдер звънна съобщение. От доктор Ърланд. Тя се изопна, но съобщението се състоеше от две кратки думи, от които целият ѝ свят се завъртя.

— Събудил се е — каза тя почти на себе си. — Вълка се е събудил.

Синдер обърна гръб на кораба и на хората от града, които се мотаеха наоколо, освободи се от празната бутилка и хукна към хотела.

Вълка седеше изправен, когато Синдер влетя в хотелската стая. Беше бос, а тялото му все още увито в бинт. Той никак не се изненада да я види — сигурно я бе чул да тропа по старото дървено стълбище. Сигурно и я бе подушил.

— Вълк! Благодаря ви, звезди! Толкова се тревожихме. Как се чувстваш?

Очите му, не така живи както обикновено, блеснаха край нея в посока към коридора. Вълка се намръщи, сякаш беше объркан. Миг след това Синдер чу стъпки и се обърна точно когато доктор Ърланд мина край нея с медицинска чанта в ръцете си.

— Все още е под действието на силни болкоуспокоителни — обясни докторът. — Гледайте да не му задавате прекалено много объркващи въпроси, моля ви.

Синдер преглътна и приближи Вълка и доктора.

— Какво стана? — попита Вълка, като заваляше думите. По тона му личеше, че е изтощен.

— Бяхме нападнати от чародей — заразказва Синдер. Част от нея искаше да вземе ръката на Вълка, но досега най-близкият им контакт е бил някое и друго приятелско пощипване по брадичката, само толкоз. Нямахме да бъде естествено, затова тя реши да остане близо до него, а

ръцете си стисна в юмруци в джобовете. — Простреляха те. Не знаехме дали... но вече си добре. Нали е добре, докторе?

Ърланд светна една лампа в очите на Вълка. Вълка се дръпна назад.

— По-добре е, отколкото очаквах. Явно си на път да се възстановиш напълно, стига да не вземеш да отвориш междуременно раните си.

— Намираме се на Земята — каза Синдер, без да знае дали това беше видно за Вълка, или не. — В Африка сме. В безопасност, засега.

Но Вълка беше разсеян, тревожен. Той килна глава и подуши въздуха. Намръщи се още повече.

— Къде е Скарлет?

Лицето на Синдер се изкриви. Беше очаквала въпроса му. И беше очаквала, че няма да знае как да му отговори, когато я попита.

Лицето на Вълка потъмня.

— Не я надушвам. Като че не е била тук... като че не е тук.

Доктор Ърланд допря един термометър до челото на Вълка, но той го сграбчи, преди да е отчел температурата му.

— *Къде е Скарлет?*

Ядосан, Ърланд сложи юмрук на кръста си.

— Ето точно такива резки движения не бива да правиш!

Вълка изръмжа и показа острите си зъби.

— Вълк, Скарлет не е тук — обади се Синдер и напрегна воля да не се свие назад, когато той извърна кръвнишкия си поглед към нея. Тя се помъчи да му обясни. — Чародейката я взе с нея. По време на битката на кораба. Беше жива, не мисля, че беше ранена. Но чародейката я взе на борда на капсулата. Хиацинт смята, че Скарлет ѝ е била нужна, за да пилотира капсулата.

Ченето на Вълка увисна. От ужас, от нежелание да приеме истината. Той поклати глава, не.

— Вълк...

— Кога? Кога...?

Синдер вдигна рамене.

— Преди пет дни.

Вълка направи гримаса и се извърна, лицето му се изкриви от болка, чийто източник не бяха раните му. Синдер пристъпи половин

крачка към него, но се спря. Нямахше думи, които биха му помогнали. Нямахше обяснение, нямахше извинение.

Затова тя се приготви да посрещне гнева на Вълка. Очакваше ярост, разрушения. Зениците му се бяха стеснили колкото връхче на карфица и той огъваше пестниците си. Откакто бяха пристигнали във Фарафра, Синдер от дъжд на вятър беше упражнявала контрола си над съзнанието на доктора и Хиацинт, но ако Вълка се разбеснееше, това щеше да е истинско изпитание на способностите ѝ.

А тя усещаше, че енергията му беше на ръба. Страхът гореше и се надигаше. Паниката се гърчеше в гърдите му. Животното се напъваше да се освободи вътре в човека.

И тогава дъхът на Вълка се отдръпна, той потрепна и цялата ярост се изтече от него. Сякаш някой го бе пронизал смъртоносно право в сърцето, той се свлече на колене и покри главата си със здравата си ръка, сякаш искаше да се затвори за околния свят. Синдер стоеше и гледаше. Всичките ѝ сетива бяха настроени, съсредоточени да улавят енергията и емоциите, които се трупаха като облаци край Вълка. Сякаш наблюдаваше угасването на свещ.

Сякаш гледаше как Вълка умира.

Синдер преглътна и клекна пред него. Помисли си да се протегне и да го докосне по ръката, но не можа. Това щеше да бъде нахлуване, а тя вече бе настроила дарбата си към неговата енергия. И го гледаше как се пречупва, как се разпада пред нея. Синдер копнееше да го събере отново цял, да премахне ранимостта му, която никак не му прилягаше. Но той имаше право да тъгува. Имаше право да изпитва ужас при мисълта за съдбата на Скарлет.

— Съжалявам — пророни Синдер. — Но ние ще я открием. В момента се опитваме да измислим как да се доберем до Луна. Но ще я намерим. Ще я спасим...

Той така рязко и бързо вдигна глава, че Синдер едва не падна назад от изненада. Очите му отново светеха.

— *Ще я спасите?* — Вълка се тресеше от гняв. Кокалчетата на ръцете му побеляха. — Ти нямаш ни най-малка представа какво ще ѝ сторят, какво са ѝ сторили вече!

Всичко стана бързо. В един миг Вълка беше един съсипан мъж, превит надве над коленете си. В следващия — беше на крака, грабна рамката на леглото и я вдигна към стената. Медицинската чанта падна

с трясък на земята. Стаята се разтресе. Синдер изпищя и изприпка назад.

И тогава хаосът стихна така внезапно, както беше и започнал. Вълка замръзна, олюля се и падна тежко на пода, а от удара хотелът се разтресе. С празна спринцовка в ръка над изопнатото му тяло стоеше доктор Ърланд и свирепо гледаше Синдер над очилата с тънки рамки. Синдер преглътна.

— Колко хубаво щеше да бъде — иронизира я докторът — да си имахме под ръка някого, който с умствените си способности да може да контролира такъв като Вълка, щом на него му хрумне да се впусне в подобна тирада!

С треперещи ръце Синдер отмести разрошената коса от лицето си.

— Тъкмо се канех... да го спра.

— Чудесно! Но ако позволите да ви дам съвет — другия път не се бавете толкова. — Ърланд въздъхна, хвърли спринцовката върху малкото писалище и изгледа намръщено изпадналия в безсъзнание мъж. По бинта под лопатката на Вълка бе започнала да се просмуква кръв. — Май засега ще е най-добре да го държим упоен.

— Да, така ще е най-добре.

Докторът сви устни, а бръчките прорязаха лицето му.

— Имате ли още от упоителните стрелички, които ви дадох?

— О, хайде стига — с усилие на волята Синдер се изправи, макар че краката й още трепереха. — Знаете ли колко пъти оттогава до днес едва не умрях? Отдавна ги свърших.

— Ще ви направя още малко. — Докторът прочисти гърлото си. — Имам усещането, че ще ви потрябват.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Крес си подсушаваше косата с кърпа, тананикаше си и се радваше, че вече няма какво да ѝ тежи. Излезе от банята преобразена — от търкането кожата ѝ беше порозовяла, освен това бе успяла да изчисти почти всичката мръсотия изпод ноктите си. Стъпалата и вътрешната страна на бедрата още я боляха, но тези оплаквания бяха нищо и никаква работа в сравнение с неочаквания разкош. Мека кърпа. Къса, чиста коса. И толкова много вода, че и за една година нямаше да може да я изпие. Или поне дългият ѝ душ я накара да си мисли, че водата щеше да тече безкрайно.

Крес огледа купчината с дрехи, но изпита отвращение при мисълта пак да ги облече. Трън още не се бе върнал, затова тя дръпна едно от одеялата на леглото и се уви в него. После взе да подритва краищата и така се доближи до нетскрийна на стената.

— Екран, включи се!

Беше настроен на програма с анимации, на която се виждаше как оранжеви октоподи и сини деца танцуваха на някакви техноритми. Крес смени на местния новинарски канал, после отвори нова кутия в ъгъла, за да провери координатите им в глобалната система за позициониране.

Куфра — търговски град в източния край на Сахара. Крес увеличи картата и се опита да определи мястото, където беше паднал сателитът, макар че ѝ беше трудно да прецени точно какво разстояние бяха изминали. Сигурно беше по-малко и от половината на онова, което на нея ѝ се струваше. Но колкото и да търси сред обширните, открити пясъци, не намери нищо ни на север, ни на запад.

Момичето потрепери, като си помисли, че за малко не бяха станали храна на лешоядите.

Тя затвори картата и взе да съчинява стратегия как да се свърже с Рампион. Макар че ДИРКОМА вече не беше у тях, това не означаваше, че Рампион беше съвсем неоткриваем. Със или без проследяващи устройства, корабът все щеше да има някаква система за връзка и протоколен адрес. Би могла да проникне в компютърната система на

армията и да проследи първоначалния мрежови ПА на кораба, но това щеше да е чиста загуба на време. Ако беше чак такава детска игра, Републиката щеше да се е свързала с Рампион, още щом са определили кой кораб издирват.

А това означаваше, че адресът е бил сменен, и то вероятно скоро след дезертирането на Трън.

Кое то на свой ред означаваше, че системата за автоматичен контрол също е била сменена. Оставаше ѝ да се надява, че Трън ще знае нещо по въпроса откъде и кога е била купена или с каква програма е била заменена.

Но ако не знаеше нищо, тогава... ами тогава щеше да се наложи да прояви малко въображение.

Но сега нямаше смисъл да се тревожи за това. Най-напред — най-важното.

Трябваше да се увери, че на кораба ще има някой, с когото да установи контакт.

И Крес започна с прегледа на новините. Тя набързо потърси и разбра, че с днешна дата медиите на Земята не знаеха нищо повече за местонахождението на Лин Синдер от онова, което знаеха и преди пет дни.

— ... лунен сателит...

Крес се заслуша в говорителя, който бръщолевеше на чужд език — вероятно езика, на който керванджиите първо им бяха заговорили. Момичето се намръщи и си помисли, че само ѝ се бе счуло. Но като се вгледа в устните на мъжа, ѝ се стори, че чува *Сахара* и пак *лунен*.

— Пусни превод с говор на универсалния език.

Езикът се смени, а на мястото на говорителя се показа репортаж за огромна пустиня, ужасно позната ѝ пустиня. И точно по средата на пустинята се намираха останките, които тя и Трън бяха изоставили. Сателитът ѝ, все още прикачен към унищожения лунен кораб, а зад него се изпъваше и парашутът. Един огромен квадрат бе изрязан от плата.

Крес преглътна с мъка.

Не след дълго същината на историята се изясни. Мнозина свидетели бяха забелязали, че нещо пада от небето — яркият пламък се видял на север чак на Средиземноморието, а два дни след това открили и сателита. Нямаше никакво съмнение, че е бил направен от

лунитяни. Нямахме никакво съмнение, че някой е оцелял и изоставил руините, вземайки толкова запаси от храна и вода със себе си, колкото могъл да носи.

Властите още претърсваха пустинята. Те не знаеха колко оцелели търсят — един или повече, но знаеха, че търсят лунитяни. При обтегнатите отношения между Луна и Земя бяха решени да издирят бегълците на всяка цена, защото не искаха да предизвикат гнева на кралицата.

Крес зарови ръце в мократа си, чорлава коса.

Последствията се заредиха скоростно едно след друго.

Научеха ли керванджиите за падналия сателит, те бързо щяха да се усъмнят, че оцелелите са Крес и Трън. Щяха да ги предадат на властите, а те щом видяха Трън, на секундата щяха да го разпознаят.

Но не бяха само керванджиите. В такъв момент всички хора ставаха подозрителни към непознати.

И тогава — светлина сред паниката!

Ако Лин Синдер научеше за катастрофата, тогава тя също щеше да се досети какво се е случило. Щеше да се досети, че Трън и Крес са живи. И екипажът щеше да долети и да ги прибере.

Въпросът беше кой ще ги открие пръв.

Крес скочи от стола, метна набързо мръсните си дрехи, като не обръщаше внимание как дращеха по кожата ѝ.

Трябваше да уведоми Трън.

Като си отваряше очите на четири, тя се промъкна по коридора, стараяйки се да се държи естествено, без много да знае какво точно представляваше „естественото“. Вече беше наясно, че светлата ѝ коса и кожа се набиваха на очи тук, а не искаше да предизвиква повече внимание от необходимото.

Шумът от салона на хотела отекваше по стълбите. Смях, гръмогласен говор и звънтене на чаши. Крес надникна иззад парапета. Множеството бе станало четири пъти по-голямо, откакто бяха се качили в стаята си — явно по това време хората обичаха да излизат навън. Мъже и жени се навъртаха в бара и край масите за карти, като похапваха от купите сушени плодове.

Тълпата около една ъглова маса викна от радост и Крес с облекчение видя там Трън, с кърпата на очи и с карти в ръка. Тя се

промъкна към него през множеството, а устата ѝ се напълни със слюнка от непознати пикантни миризми.

Множеството се разтвори и Крес се вцепени.

В скута на Трън седеше жена. Беше красива като от драмите по мрежата, имаше топла мургава кожа и пълни устни, а косата ѝ се спускаше на множество дълги, тънки плитки, боядисани в различни нюанси на синьото. Носеше обикновени къси панталонки тип каки и блуза, но дрехите ѝ стояха някак елегантно.

И освен това имаше най-дългите крака, които Крес бе виждала някога.

Жената се приведе напред и бутна купчина пластмасови чипове към един от другите играчи. Трън изви глава назад и се засмя. Той взе един от малкото чипове пред него, завъртя го между пръстите си няколко пъти, после го скъта в дланта на жената. В отговор тя прокара ноктите си надолу по врата му.

Въздухът край Крес се нажежи, залепи се за кожата ѝ, взе да я стиска за гърлото, докато тя започна да се задушаваше. Останала без дъх, тя се обърна и хукна през салона. Коленете ѝ трепереха, докато се изкачваше по стълбите. Намери стая номер 8 и без да мисли, разтърси топката — а пред погледа ѝ ноктите отново и отново галеха кожата му, — докато накрая разбра, че вратата беше заключена. Ключът беше вътре на мивката в банята. Крес се разрида, тръшна се на стената и взе да блъска чело в рамката на вратата.

— Глупачка. Глупачка. Глупачка.

— Крес?

Момичето се завъртя, отривайки горещите сълзи. Пред нея стоеше Джина, току-що подала се от своята стая, която беше малко по-надолу по коридора.

— Какво се е случило?

Крес сви глава.

— Аз... аз се заключих отвън. А Карсуел... Карсуел е... — Тя избухна в сълзи, скри се в шепите си, а Джина се затича да я прегърне.

— О, недей плака, успокой се. Няма защо да се разстройваш толкова.

Но от думите ѝ Крес зарева още по-силно. Колко заплетена беше станала историята им. Трън не ѝ бе никакъв съпруг, въпреки

измисления им роман, въпреки студените нощи, прекарани в ръцете му. Той имаше пълното право да си флиртува, с когото си поиска, но...

Но...

Колко много е грешала. Колко глупава е била.

— Всичко е наред, сега си в сигурни ръце — каза Джина, като я галеше по гърба. — Всичко ще се наред. Виж, донесох ти обувки.

Като подсмърчаше, Крес погледна простите платнени обувки в ръката на Джина. Взе ги с трепереща ръка и като заекваше и хълцаше, ѝ поблагодари.

— Чуй, Крес, аз тъкмо отивах на вечеря с Нилс. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Не искам да слизам пак долу — момичето поклати глава.

Джина я погали по косата.

— Но не може да стоиш тук без ключ. Ще се промъкнем край салона. На ъгъла има ресторант. Какво ще кажеш?

Крес се помъчи да се успокои. Искаше само да си влезе в стаята и да се скрие под леглото, но за това трябваше пак да слезе долу и да помоли момичето на рецепцията да ѝ даде друг ключ. А така щеше да привлече повече внимание върху себе си, особено сега, когато очите и лицето ѝ се бяха зачервили. Хората щяха да почнат да говорят и тя внезапно си спомни колко лошо щеше да бъде, ако хората вземеха да заприказват за тях. А и не искаше да стои нещастна и подсмърчаща в коридора, когато Трън се върнеше. Ако имаше малко време да се успокои, тогава щеше да може да разговаря с него рационално. Щеше да продължи да се държи така, сякаш сърцето ѝ не е било разбито.

— Добре — каза тя, — ще дойда. И благодаря.

Джина я прегърна майчински, двете забързаха надолу по стълбите и без да се бавят, минаха през салона. После жената я поведе по тротоара с калдъръма край главната улица. Тълпата бе намалела и много от сергиите бяха покрити за през нощта.

— Не е добре такова хубаво момиче като теб да плаче така, особено след всичко, което си преживяла.

Крес отново зарида.

— Не ми казвай, че с Карсуел сте се сдърпали, след като оцеляхте във великата Сахара заедно?

— Той не е — тя сниши глава и загледа как в пукнатините между глинените павета се промъкваше пясък...

— Какво не е? — Джина я хвана за ръката.

— Нищо, нищо. Все едно — и Крес подсмъркна в ръкава си.

Последва мълчание, а после Джина заговори бавно:

— Вие не сте женени, нали?

Крес стисна зъби и поклати глава. Джина нежно я погали по ръката.

— Всички ние си имаме своите тайни и аз мога да се досетя защо не искаш да споделиш своята. Ако изляза права, не бих те винила за лъжата. — Жената се наведе по-близо, тъй че челото ѝ се опря в къдравата коса на Крес. — Ти си лунитянка, нали?

Крес се спъна и замръзна на място. Откъсна се от нежните ръце на Джина, а инстинктът ѝ каза да побегне, да се скрие. Но по лицето на Джина имаше толкова много съчувствие, че паническият ужас бързо се изпари.

— Чух да се говори за падналия сателит. Помислих си, че сигурно си ти. Но не се бой. — И тя отново поведе Крес. — Лунитяните тук не са рядкост. А мнозина от нас дори започнаха да благодарят, че ги има.

Крес вървеше с неуверени стъпки до нея.

— Така ли?

Жената наклони глава на една страна и присви очи към Крес.

— Открихме, че вашите хора искат да водят затворен живот. Най-сетне, след всички перипетии да стигнат на Земята защо им е да рискуват да ги заловят и отново да ги върнат на Луната?

Крес се остави на Джина да я води напред, докато я слушаше с изненада как разумно говореше за всичко. Земните медии бяха втълпили в главата ѝ, че омразата към лунитяните се шири навред и тя никога няма да бъде приета тук. Ами ако това изобщо не беше вярно?

— Дано не те обидя с въпроса си — продължаваше Джина, — но ти нямаш дарба, нали?

Момичето кимна безмълвно и остана изненадано от самодоволната усмивка, която премина по лицето на Джина, сякаш тя от самото начало се бе досетила.

— А, ето го и Нилс.

Мислите на Крес се въртяха. Като си помислеше, че от самото начало са могли да им кажат истината... но, не, Трън си оставаше издирван престъпник. Трябваше да помисли за някоя нова история как

двамата се бяха озовали заедно. Дали си мислеха, че и той е лунитянин?

Нилс и Куенде стояха до един огромен прашен автомобил с огромни гуми с едри грайфери. Капакът беше вдигнат, един кабел беше включен към генератора, който беше залепен за сградата, а отзад зееше отворена широката врата. Мъжете товареха разни неща в него — много сакове със стоки, които Крес разпозна от камилите.

— Правите място за нов товар ли? — попита Джина и отиде при мъжете.

Дори Нилс да се бе изненадал да види Крес без съпруга ѝ, той с нищо не се издаде.

— Почти сме готови — каза той и изтупа ръцете си. — Двигателят почти се зареди догоре. Би трябвало да ни закара до Фарафра и обратно без проблеми и без да се налага да пипаме запасите от бензин.

— Фара...? — Крес хвърли поглед към Джина. — Заминавате ли?

Джина цъкна с език.

— Джамал и някои от другите ще останат в града, но ние получихме нова поръчка и трябва да направим това извънредно пътуване. Работата все няма край.

— Но вие тъкмо пристигнахте. Ами камилите?

— Ще останат в градските обори и ще се зарадват на почивката си — Нилс се засмя. — Понякога те ни вършат работа, а понякога ни трябва нещо по-бързо. — И тупна с длан по автомобила. — Ти да не си плакала?

— Не, няма нищо — каза тя и сведе глава.

— Джина?

Джина стисна ръката ѝ по-здраво и отговори на незададения му въпрос на техния си език. Крес пламна и ѝ се прииска да знае какво му казваше Джина. А Нилс само се усмихна потайно и кимна.

Изведнъж някой грабна Крес отзад. Една ръка затисна устата ѝ, заглушавайки изплашения ѝ вик, и човекът я избута край Джина и Нилс. Натисна главата ѝ надолу, натика я в автомобила, така че краката ѝ силно се удариха в бронята. Капакът на багажника се затвори с трясък. Обгърна я черен мрак.

Нилс излая нещо неразбираемо и след това двигателят под нея взе да боботи. Крес чу други две врати да се затварят към предната част на автомобила.

— Не! — тя се хвърли върху капака и заудря с юмруци по метала. Започна да пищи, докато гърлото ѝ се продра, докато грохотът и полюшването на автомобила станаха по-остри, а неравностите я запратиха в купчина платове, навити на рула.

Умът ѝ продължаваше да се върти, когато само след минути Крес почувства, че вибрациите се смениха. Улиците с паветата на Куфра бяха останали зад тях.

КНИГА ТРЕТА

*Котката си хвана мишленцето и твоите
очи сега ще издере.*

*Никога отново не ще видиш своята
Рапунцел.*

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Момичето се върна от разходката до бара и остави питието до ръката на Трън, така че той да знае къде е. Той се наведе към нея и вдигна картите.

— Какво ще кажеш?

Плитките ѝ погалиха рамото му.

— Мисля... — Тя дръпна две от картите в ръката му. — Тези двете.

— И аз точно тях мислех да сменим — каза Трън и стисна двете карти. — Късметът ѝ сега ще се обърне на... наша страна.

— Две за слепеца — викна крупиеето и Трън чу как картите шляпнаха по масата. Той ги мушна в ръката му. Жената цъкна с език.

— Други искахме, а не тези — каза тя и Трън позна по гласа ѝ, че се нацупи.

— Е, нищо — успокой я той. — Не може всяка игра да печелим. Май и една не можем да спечелим. — Той изчака да свършат залаганията, преди да се откаже. Жената се наведе зад него и го докосна по врата.

— Следващата ръка ще е твоя.

— Чувствам се късметлия — ухили се Трън. Той се заслуша, докато залаганията обиколиха масата два пъти, а победителят прибра печалбата с жокери и седмици. По дрезгавия глас на мъжа Трън си представи човек с рунтава брада и огромно шкембе. Той си бе направил мислен портрет на всеки един от играчите на масата. Крупиеето беше висок, мършав мъж с фини мустаци. Жената до него беше на възраст и нещо все дрънчеше, когато си взимаше картите, та затова Трън си представяше, че е отрупана с крециящи бижута. Мъжът от дясната му страна според Трън беше кокалест и имаше неприятна кожа, но този си образ той вероятно дължеше на факта, че печелеше най-много.

Естествено, жената, която се бе увесила на рамото на Трън, беше непоносимо красива. Но без никакъв късмет, както се оказа.

Крупиеото раздаде следващата ръка и Трън вдигна картите си. Зад него момичето издаде опечалено подсвиркване.

— Съжالياвам, скъпи — тихо каза тя.

— Никаква надежда ли няма? — Трън се нацупи. — Срамота!

Залаганията започнаха да обикалят масата. Пас. Залагане. Вдигане на залагането.

Трън потупа с пръсти по картите си и въздъхна. Ако се съдеше по печалната интонация на жената, боите му не струваха.

И съвсем естествено той избута с длан цялата купчина в центъра на масата, заслушан в щастливото тракане на чиповете, които падаха един върху друг. Не че му бяха много.

— Влизам с всичко — обяви той.

Жената зад него не се обади. Ръката на рамото му не трепна. С нищо не издаде, че той е играл, без да се вслуша в съвета ѝ.

Ей това се казваше лице на покерджия.

— Глупак! — каза му кокалестият, но се отказа. И тогава брадатият изсумтя толкова силно, че Трън го полазиха тръпки по гърба — не от страх, а от очакване. Това беше неговият човек.

— Бих вдигнал залога, ако знаех, че ти е останало нещо, което да заложиш — каза той, а след това се чу тракането на чиповете. Последните двама играчи пасуваха. Крупиеото раздаде картите, за да замени нежеланите бои — две за опонента на Трън. Трън запази всичките си карти. Ако дамата до него имаше нещо против, неподвижните ѝ като на статуя ръце нищо не издадоха.

За второто раздаване не си правиха труда да залагат, тъй като се знаеше, че Трън бе зложил всичко докрай. Той разстла картите си като ветрило на масата. Крупиеото ги обяви, докато с пръст почукваше по ръката на противника му.

— Чифт. — И после: — Троен роял печели!

Трън повдигна вежди, а старата жена с бижутата се засмя доволно.

— За слепеца!

— Тройният роял беше мой, нали?

— Точно така. Хубава ръка — каза крупиеото и изтика чиповете в посока към Трън.

Тогава той чу един стол да се удря в земята.

— Ах, ти, дърт боклук! Защо не му каза да пасува?

— Казах му — оправда се момичето зад Трън с равен глас, сякаш не бе чуло обидата. — Но той предпочете да не се вслуша в съвета ми. Трън се облегна назад.

— Вината си е ваша, защото сте я научили да играе много добре. Ако бях спечелил една-две ръце, нямаше да се усъмня, но даже и моят късмет не е толкова калпав. — Той завъртя пръстите си във въздуха, като се наслаждаваше на обяснението си. — Трябваше само да изчакам, додето получа ръка, за която даматата да каже, че не струва и пукнат грош, и вече знаех, че победата ми е вързана в кърпа. — Целият сияещ, Трън се наведе напред, обгърна чиповете, предоволен как изпълваха ръцете му, и ги придърпа към себе си. Чу, че няколко паднаха на земята, но ги остави, защото не можеше да понесе унижението да затършува по пода с ръце.

— Но — продължи той, като взе да реди печалбата си на купчини, чип по чип, без да има ни най-малка представа ни какъв цвят бяха, ни колко струваха. — Готов съм да ви предложа сделка, стига да не сте от хората, които мъчително понасят загубата.

— Каква сделка? Това бяха почти всичките ми пари.

— Вината си е ваша. Да не сте мамили.

Мъжът изгъркори нещо неясно.

— Аз съм човек на бизнеса. Искам да купя дроида от вас. — Той махна с ръка над купчините от чипове. — Какво ще кажете — струва ли колкото... има тук?

— Та ти дори не можеш да я видиш! — от устата на мъжа пръснаха слюнки.

Трън се подсмихна доволно, протегна се и потупа ръката, която все още стоеше на рамото му.

— Много е достоверна — каза той, — но аз съм наблюдателен мъж и, как да ви кажа, няма пулс. — Трън отново посочи чиповете. — Честна сделка, а?

Той чу скърцането на крака на стол по плочките и тропота на ботушите на мъжа, когато заобиколи масата.

— О! — Трън грабна пръчката си от там, където я бе подпрял на масата, но в този миг го издърпаха от стола му за яката на ризата.

— Вижте, нека да се държим като джентълме...

Хрущяща болка издърнча в черепа му и отпрати главата му назад. Трън падна на пода, скулата му взе да пулсира, а в устата си

усещаше вкус на желязо. Той провери дали челюстта му е здрава и докосна лицето си, защото знаеше, че ударът ще да е оставил бая голяма следа.

— Ето така — рече той сред размътените си мисли — не беше редно да се постъпва срещу един слепец.

Някакъв мъж нададе рев, още столове заскърцаха по пода, паднаха мебели, някакви неща, подобни на чинии, се строшиха на парчета, хора се развикаха, настана хаос от ръце и крака, които пълзяха, падаха и в бара се разрази огромна свада.

Трън се сви на кълбо, вдигна пръчката си над главата — трогателен щит в бъркотията — и се помъчи да се смали, че да не става мишена за ударите. Но едно непокорно коляно го улучи по хълбока. Някакъв падащ стол го бухна по ръката.

Тогавя две ръце се плъзнаха под мишниците му и го издърпаха назад. Трън зарита по пода, като се остави да го изтеглят от купчината лакти и колене.

— Добре ли си? — попита някакъв мъж.

С помощта на пръчката си Трън се изправи на крака и се опря на стената, доволен, че тя му дава опора и закрила.

— Добре съм, благодаря ви. Ако има нещо, което мразя, то е човек, дето обезумява, щом го заловиш, че мами. Ако ще го правиш, трябва да си готов да приемеш последиците като мъж.

— Добра политика, но си мисля, че той се разстрои повече от обидата ти по адрес на жената с него.

Трън трепна и обърса кръвта от устата си. Зарадва се, че поне зъбите му си бяха на място.

— Не ми казвайте, че не е била дроид. Бих се закълел, че...

— О, дроид е. И още как. При това е хубавка. Просто много мъже не обичат да признават, че аксесоарът, който върви под ръка с тях, е купен и програмиран.

Трън нагласи превръзката си и поклати глава.

— Ето пак. Щом си решил да си купиш компаньонка, признай си го като мъж. И недей да грубиянстваш. А с вас познаваме ли се?

— Джамал, от кервана.

— Джамал. Спомням си. Благодаря, че ме измъкна.

— За мен беше удоволствие. Какво ще кажеш да сложим малко лед на това око, а? Хайде, дай да се махаме от тази бъркотия, преди

някой друг да е решил, че не му допадаш.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

— Ооох! — изви Трън, като допря торбичката с лед до пулсиращата си скула. — Защо му беше да ме удря толкова силно?

— Имаш късмет, че не ти счупи носа и не ти изби някой и друг зъб — подхвърли Джамал. Трън го чуваше, че ходи насам-натам, а после се чу и звън на чаши.

— Имаш право. Аз съм доста привързан към носа си.

— Зад теб има стол.

Трън заопипва пода с пръчката си, докато се удари в нещо твърдо, и се отпусна на стола. Той подпря пръчката отстрани и намести леда на лицето си.

— Ето.

Трън подаде свободната си ръка и остана доволен, когато мъжът сложи там студената, запотена и хлъзгава чаша. Той първо подуши. Напитката слабо миришеше на лимони. Трън сръбна малко и откри, че беше студена, пенеста, тръпчива и вкусна. Липсата на неочаквана топлина предполагаше, че е безалкохолна.

— *Тамр хинди* — обясни Джамал. — Сок от тамаринд^[1]. Любимото ми нещо в търговските градове.

— Благодаря ти — Трън отпи по-голяма глътка, а бузите му се свиха от киселото.

— Винаги ли си бил такъв комарджия? — попита Джамал.

— Може да се каже, че обичам предизвикателствата. Трябва да се науча да оцелявам? Хайде на меден месец в пустинята. Изгубил съм си зрението? Да поиграем на карти. Освен това щях и да спечеля, ако онзи тип не се беше засегнал така.

На Трън му се стори, че чу сподавен смях, но после Джамал шумно сръбна от напитката си.

— Ти през цялото време си бил там, така ли? Гледал си как компаньонката на онзи ми съдира кожата от гърба и не си се обадил дори?

— Щом някой слепец иска да си изгуби главата в самоубийствена игра на покер, аз защо трябва да го спирам?

— Уважавам това схващане.

— Любопитен съм защо не беше довел с теб и твоето момиче. Тя щеше да ти бъде ценно предимство.

— Оставих я да си почива. — Трън нагласи леда на лицето си. — Да не говорим, че никога досега не е играла роял, а докато ѝ обясня всичките правила и уловки...

— А и на нея сигурно нямаше да ѝ хареса, че искаш дроида за себе си, а?

— О, не, не. Не съм го искал за себе си — Трън избухна в смях. — Беше за подарък. — Умълчаха се и Трън беше сигурен, че вижда скептицизма в очите на Джамал, макар че хич нямаше представа как точно изглежда Джамал. — Компаньонката беше за един андроид... за космически кораб... за моя приятелка. Сложно е.

— Винаги е така. — Джамал чукна чашата му със своята. — Но те разбирам. Слагаш ръка на компаньонката и така отвличаш вниманието на всички от истинската печалба на горния етаж. Приличаш ми на онзи тип мъже — закрилници.

Нещо в тона на Джамал събуди инстинкта на Трън.

— Да, късметлия съм си.

— Наистина си късметлия. Момиче като това не пада всеки ден от небето.

Усмивката на Трън остана още миг на лицето му, а после той пресуши остатъка от напитката. Носът му се набърчи.

— Като отворихме дума за госпожа Смит, по-добре да се връщам при нея. Обещах да ѝ занеса малко храна, а после съвсем се отнесох... нали знаеш как става.

— На твоє място нямаше да бързам толкова — рече Джамал. — Преди няколко часа я видях с Джина. Стори ми се, че дамите са тръгнали някъде да похапнат.

Усмивката замръзна на лицето на Трън и сега той вече знаеше със сигурност, че нещо не беше наред. Крес да напусне хотела, без да му се обади? Едва ли.

Но защо му е на Джамал да го лъже?

— Ами, добре тогава — каза Трън и прикри тревогата си. След това сложи празната чаша на земята, като я мушна под стола, че да не се спъне после в нея. — На Крес ще ѝ дойде добре малко... женска компания. А случайно да ти казаха къде отиват?

— Не, но по улицата е пълно с местенца за хапване. Защо питаш? Да не се боиш, че може да избяга без теб?

Трън изсумтя, но дори на него му се стори пресилено.

— Не. Това ще ѝ се отрази добре. Да си намери приятели... Да хапне на приказка.

— Да опита всичко, което Земята би могла да ѝ предложи?

Изражението му сигурно е било страшно смешно, защото Джамал се разсмя рязко и шумно.

— Знаех си, че няма да се изненадаш — обясни той. — Куенде си мислеше, че не знаеш, че момичето е лунитянка, но аз се досетих, че си наясно. Правиш ми впечатление на мъж, който има изострено чувство за стойностните неща. Особено когато те видях да се пазариш за компаньонката долу. Макар да си сляп, явно имаш безпогрешен вкус за жените.

— Съвсем вярно — измърмори Трън, като се мъчеше да разбере накъде отива разговорът. Чувство за стойностни неща? Безпогрешен вкус? Какви ги *дрънкаше* този?

— Е, разкажи ми как я намери. Било е на лунния сателит, дотук и сам се досетих, но как се забърка с нея? В космоса ли я откри, или тук долу в пустинята? Сигурно е било в космоса. Нали сред останките имаше и кораб.

— Ами... дълга история.

— Нищо де. Аз не съм се засилил да ходя в космоса. Но как стана *катастрофата*. Трудно ми е да повярвам, че си я планирал. — Няколко ледени кубчета изтракаха. — Но кажи ми друго. През цялото време ли искаше да я доведеш в Африка, или в Съюза има и други доходни пазари?

— Ами, за тук... си мислех... — Трън се почеса по брадичката. — Каза, че си ги видял да излизат още преди няколко часа, нали така?

— Плюс-минус. — Краката на стола изскърцаха по пода. — А ти си знаел, че тя е щит, когато си я намерил, нали? Аз иначе не бих се захванал да търгувам с такива, колкото и ще да струват.

Трън разпери свободната си ръка на коляното и сякаш притисна в него внезапния си панически ужас. Значи те са знаели за падналия сателит, знаели са, че Крес е щит, и освен това, изглежда, си мислят, че има пазар за щитове. А Трън иска да я... моля? Да я продаде? Да я

изтъргува като открадната стока? Дали пък на черния пазар нямаше някакво необичайно търсене на щитове, за което той не знаеше?

— Честно казано, и аз се страхувам ужасно от лунитяните — каза Трън, като се стараеше да прикрие невежеството си. — Но не и от Крес. Тя е безобидна.

— Безобидна и доста приятна за гледане. Макар че е много ниска. — Чуха се стъпки — Джамал отиде до другия край на стаята, наля нещо. — Още едно?

Трън отпусна скованата си от напрежение ръка.

— Не, благодаря.

Стъкло върху нещо дървено.

— Е, какво? Решил ли си вече къде ще я отведеш? Или още се оглеждаш за по-добра цена? Аз си помислих, че сигурно ще я откараш при онзи стар доктор във Фарафра, но трябва да ти кажа, че Джина също се интересува от момичето. Може да ти спести доста неприятности.

Трън заглуши безпокойството си и се помъчи да си представи, че не обсъждаха Крес. С Джамал бяха бизнеспартньори и си говореха за стоки. Трябваше само да разбере какво знаеше Джамал, което самият той явно не знаеше. Той подпъхна пръст под превръзката на очите си и я дръпна напред да я разхлаби, че да не затиска очите му. Беше станала прекалено стегната, а болката в едната му страна пулсираше още по-силно и отпреди.

— Интересно предложение — бавно каза той. — Но защо ми е да търгувам с посредник, когато мога направо да отида при крайния купувач?

— По-удобно е. Ще ти я махнем от главата, а ти можеш да тръгнеш отново на лов. Да не говорим, че познаваме пазара по-добре от всеки друг. Ще се погрижим да я оставим на добро място, ако те интересуват такива неща. — Той помълча. — Я кажи, колко се надяваш да получиш за нея?

Стоки. Сделки. Той се помъчи да си придаде равнодушен вид, но по кожата му полазиха тръпки и той не можеше да отпъди спомена за ръката на Крес в своята.

— Да чуем твоето предложение — каза той.

Мъжът дълго се колеба.

— Не мога да говоря от името на Джина.

— Тогава защо да водим този разговор? Май само ми губиш времето. — Трън се пресегна да вземе пръчката си.

— Тя ми даде един номер — каза Джамал. Трън се спря и след дълго мълчание мъжът додаде: — Но аз нямам право да приключвам сделки.

— Нека поне да се уверим, че играем една и съща игра.

Ново шумно сърбане, а след него — дълга въздишка.

— Бихме могли да ти предложим шест хиляди за нея.

Този път Трън не можа да скрие изумлението си. Почувства се така, сякаш Джамал го бе ритнал в гърдите.

— Шест хиляди *униви*?

Остър смях отекна в стаята.

— Твърде ниско ли ти е? Трябва да обсъдиш цената с Джина. Но ако не възразяваш, че ще попитам — ти колко се надяваше да получиш за нея?

Трън затвори рязко уста. Ако началното им предложение беше шест хиляди *униви*, колко ли си мислеха, че струва в действителност? Той се почувства като глупак. Какво беше това — трафик на лунитяни? Някакъв непонятен за него фетишизъм?

Крес беше едно момиче. Живо момиче, умно, мило, стеснително, необикновено и струваше много повече, отколкото те биха могли да проумеят.

— Не се стеснявайте, господин Смит. Все сте имали някаква цифра предвид.

Мислите му взеха да се проясняват и изведнъж му хрумна, че в много отношения той приличаше на тези хора. Търговец, тръгнал да направи бърза печалба, който беше имал късмета да попадне на наивен, прекалено доверчив лунен щит. С тази разлика, че той имаше вредния навик просто да си взема нещата, които поискаше.

Трън заби нокти в бедрото си. Щом Крес струваше толкова много, защо просто не я бяха отвлекли? Паниката го връхлетя като светкавица, която мина през всяка част на тялото му. Това тук не бяха преговори — това беше *отвлечане на вниманието*. Беше се оказал прав. Джамал му губеше времето. Умишлено.

Трън хвърли торбичката с лед, скочи от стола и грабна пръчката си. С две крачки се озова до вратата, ръката му намери опипом дръжката и той рязко отвори.

— Крес! — викна той, като се мъчеше да си спомни колко врати бяха подминали, за да стигнат до стаята на Джамал. Някой го завъртя и той не може даже да си спомни от коя страна на коридора се намираще тяхната стая. — КРЕС! — Трън се спусна надолу по коридора и зачука безцелно по стените и по вратите, край които минаваше.

— Нуждаете ли се от помощ, господарю?

Трън се завъртя в посока на женския глас и за миг си помисли обнадяващо, че това е Крес, но не беше тя. Гласът беше твърде лекомислен, изкуствен, а освен това Крес го наричаше „капитане“.

Но кой би го нарекъл *господарю*?

— Коя сте вие?

— Предишният ми господар ми казваше Дарлинг — отвърна гласът. — Аз съм новата ви компаньонка. Правилата на хотела позволиха на стария ми господар да избере дали да ви върне печалбата, или да приеме предложената му сделка. Той избра сделката, което означава, че аз вече съм ваша собственост. Виждате ми се напрегнат. Искате ли да ви изпея някоя отпускаща песен, докато ви разтрия раменете?

Трън осъзна, че стиска пръчката си като оръжие, и поклати глава.

— Стая осем. Къде е?

Той чу, че по коридора се отвориха още две врати.

— Крес?

— Какъв е този шум? Какво става? — викна някакъв мъж. Още някой заговори на онзи език, който Трън не познаваше.

— Ето тук е осма стая — обади се дройдът. — Да почукам ли?

— Да! — Той последва шума и опита топката на вратата. Заключено. Трън изруга. — КРЕС!

— Може ли малко по-тихо?

— Боя съм, че съм програмирана да не чупя имущество, господарю, затова не мога да строша вратата. Но ако искате, мога да отида и да взема ключ от рецепцията?

Трън отново заблъска по вратата.

— Момичето не е вътре — провикна се Джамал от другия край на коридора. Отново се чу другият език — бързо и гневно.

— Да ви преведа ли, господарю?

Трън изръмжа и хукна с широка крачки право към Джамал, а пръчката му шибаше стените на коридора. Той чу викове на изненада

— хората снишаваха глави, за да не ги удари пръчката.

— Къде е Крес? Само не ми казвай, че е излязла на приятна вечеря в града!

— И какво ще направиш, ако не ти кажа? Ще ми предложиш състезание по втречено виждане?

Трън се презираше, че бе издал тревогата си, но гневът му все повече накупяваше. Струваше му се, че са минали часове, откакто толкова пренебрежително си беше взел довиждане с Крес, докато тя беше още под душа, а песента ѝ не спираше да звучи в ушите му. Той я бе изоставил. Просто така. И защо? Да се изфука с комарджийските си умения? Да докаже, че може и сам да се оправя? Да докаже, че няма нужда от никого, даже и от нея?

Всеки миг, точещ се като вечност, беше агония. Кой знае къде я бяха отвели, какво ѝ бяха сторили. Сигурно беше самичка, уплашена, чудеше се къде ли се бави той. И защо я бе изоставил.

Трън замахна и ръката му тупна Джамал по ухото. Изненадан, мъжът се опита да свие глава, но Трън го докопа отпред за ризата и го дръпна към себе си.

— Къде е тя?

— Момичето вече не е твоя грижа. Щом си толкова привързан към нея, тогава трябваше да я наглеждаш по-зорко, а не да я оставиш, за да се впуснеш във флирт с първата срещната компаньонка със стоманени кости. — Джамал сложи ръката си върху тази на Трън. — Тя те видя. Видя как компаньонката се беше увесила на врата ти долу. Стори ми се доста разстроена от това. Дори не се подвоуми, когато Джина ѝ предложи да я отведе.

Трън изскърца със зъби, а в лицето му нахлу кръв. Не знаеше дали Джамал лъже, но като си помисли, че Крес го е видяла да играе покер с онази компаньонка, без изобщо да разбира защо...

— Виж, това е само бизнес — продължи Джамал. — Ти я изгуби, ние я отвлякохме. Но ти си спечели съвсем нова играчка от сделката, тъй че се опитай да не го взимаш толкова навътре.

Трън изкриви лице, стисна здраво пръчката и с все сила я вдигна нагоре, право между краката на Джамал. Джамал изрева. Трън отстъпи назад и замахна с пръчката към главата му. Тя изплющя силно, но с низ от ругатни Джамал бързо я изтръгна от ръцете му.

Трън посегна към пистолета, за който не се бе сецал, откакто с Крес напуснаха сателита. Извади го от панталона и се прицели. Писъците на хората по коридора отекнаха в хотела, вратите се затръшнаха, а по стълбите се чу тропот на крака.

— От това разстояние ще те уцеля няколко пъти. Само не знам колко изстрела ще ми трябват, преди да произведа смъртоносния. — Трън килна глава. — След това ще взема портскрийна ти, в който сигурно се намират всичките ти търговски контакти. Спомена нещо за някакъв доктор във... Фара не знам какво си? Ще отидем първо при него.

Трън пусна предпазителя.

— Стой, *стой!* Прав си. Водят я към Фарафра, един малък оазис на около триста километра на североизток оттук. Там живее някакъв доктор, който има слабост към лунните щитове.

Трън направи крачка към коридора, без да сваля пистолета, готов да стреля.

— Дроид, тук ли си още?

— Да, господарю. С какво да помогна?

— Намери координатите на град на име Фарафра, както и най-бързия начин да се стигне дотам.

— Ти си идиот да хукнеш след нея — рече му Джамал. — Вече ще е продадена, а старецът няма да плати втори път за нея. По-добре не си губи парите, а продължавай напред. Това е само един лунен щит — не си струва.

— Ако със сърцето си вярваш в това — отвърна Трън, като мушна пистолета обратно в панталона си, — тогава главата ти нищо не разбира от стойностни неща.

[1] Вид тропическо вечнозелено дърво. От плодовете му се правят лекарства. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Крес клекна в ъгъла на автомобила и притисна колене към гърдите си. Трепереше въпреки знойната жега. Беше жадна, гладна, краката ѝ бяха ожулени там, където се бяха ударили в ръба на джипа. Беше свалила рулата с платовете, за да седне отгоре им, но гърбът я болеше от непрекъснатото друсане на колата по неравната земя.

Нощта беше толкова тъмна, че тя не можеше да различи ръката пред лицето си, но сънят така и не идваше. Мислите ѝ блуждаеха, докато тя се мъчеше да проумее какво искаха от нея тези хора. Отново и отново прехвърляше в главата си миговете, преди да я заловят — лицето на Джина определено бе светнало, когато Крес потвърди подозренията ѝ.

Тя беше щит. Един нищо и никакъв щит.

Каква стойност бе видяла Джина у нея?

Крес напрягаше ума си, но така и не намираще обяснение.

Помъчи се да запази спокойствие. Да бъде оптимист. Каза си, че Трън ще я намери, но съмненията ѝ изтласкаха надеждата.

Той не виждаше. Не знаеше къде е отишла. Кой знае, може би дори още не беше научил, че е изчезнала, а когато откриеше... ами ако вземеше да си помисли, че тя го е изоставила? Ако не даваше и пукната пара за нея?

Как да забрави онази картина — Трън, седнал на масата за карти, а непознатото момиче виси на врата му. Едва ли си е мислил за Крес в този момент.

Може би Трън нямаше да се впусне да я търси.

Може би през цялото време се е заблуждавала за него.

Може би той не беше никакъв герой, а само един арогантен егоист, женкар...

Тя заплака, в главата ѝ цареше бъркотия — страх, гняв, ревност, ужас, объркване се гърчеха и виеха в мислите ѝ, додето Крес вече не можеше да сдържа ядните си викове. И тя нададе вопъл и заизвива косата си с ръце, докато скалпът ѝ пламна. Но виковете ѝ бързо утихнаха и тя стисна зъби, като се помъчи пак да се успокои. Потърка

пръстите си около китките, все едно че бяха увити с дълги кичури коса. Преглътна тежко, като се мъчеше да потисне надигащата се у нея паника и да не се задуши.

Трън щеше да я намери. Той беше герой. Тя беше девойка в беда. Така се случваше във всички приказки, *винаги* така се е случвало.

Крес простена, настани се в ъгъла и пак заплака и плака, докато сълзите ѝ не пресъхнаха.

Внезапно тя се събуди и скочи.

По бузите ѝ имаше засъхнали сълзи, а гърбът я болеше от това, че се бе превила надве. Задните ѝ части и бедрата бяха ожулени от подскачането на автомобила, който Крес осъзна, че беше спрял.

Тя незабавно застана нащрек — новата вълна от страх я отърси от умората. През процепите на вратата се процеждаше светлина, което означаваше, че бяха минали нощта в път. Някаква врата се затръшна и Крес различи брътвежа на Джина, който вече не бе ни приятелски, ни успокояващ. Шофьорът слезе и джипът се разтресе.

— Бързо пристигнахте — чу Крес да казва някакъв мъж. — Някой ще ми помогне ли тук отзад?

— Не можеш ли сам да измъкнеш малката несретница?

— Гледайте да не я нараните! — Гласът на Джина преряза самохвалствата им. — Този път искам най-доброто заплащане, а нали знаете как се пазари докторът. И за най-дребните неща се захваща.

Крес преглътна, заслушана в ботушите, които приближаваха. Пригответи се. Щеше да се хвърли отгоре му. Щеше да се бие. Щеше да бъде свирепа. Щеше да хапе, да драска, да рита, щом се налагаше. Щеше да го изненада. А после щеше да избяга. Бърза като леопард, грациозна като газела.

Беше още рано. Пясъкът ще е студен под босите ѝ крака. Раните ѝ почти бяха минали и въпреки че краката я боляха ужасно, тя нямаше да обръща внимание. В най-добрия случай щяха да си помислят, че не си струва да я гонят.

А може би щяха да я застрелят.

Тя преглътна мисълта. Трябваше да рискува.

Ключалката издрънча. Крес си пое дълбоко дъх, изчака вратата да се отвори... и скочи. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик, целият ѝ гняв и уязвимост се надигнаха, отприщиха се в един яростен миг и свитите ѝ пръсти задраха очите на мъжа.

Той я улови. Две ръце стиснаха белите ѝ китки. От инерцията тя се наклони навън от автомобила и щеше да падне на пясъка, ако мъжът не я бе задържал наполовина увиснала във въздуха. Бойният ѝ вик беше внезапно прекъснат.

Човекът се разсмя — смееше се на Крес и на трогателните ѝ усилия да го надвие.

— Същинска тигрица, признавам си — подхвърли той на мъжа, който се беше пошегувал с него. Той завъртя Крес, така че да хване здраво с една ръка и двете ѝ китки. Тялото ѝ още се клатушкаше от хватката му, когато мъжът я подкара към дюните.

— Пусни ме! — извика момичето и зарита назад към него, но той не се впечатли от ритниците ѝ. — Къде ме водите? Пусни ме!

— Успокой се, момиче, няма да те нараня. Не си струва да го правя. — Той изсумтя и я пусна надолу по другата страна на дюната. Крес се препъна и се превъртя няколко пъти на пясъка, преди да спре, свита на земята. Изчисти косата и лицето си от пясъка. Когато погледна нагоре към мъжа, той се бе прицелил с пистолет право в нея. Сърцето ѝ се разтуптя.

— Ако побегнеш, ще стрелям. Но няма да те убивам. Само че ти си достатъчно умна, нали? А и без това — къде ли ще отидеш?

Крес преглътна. Гласовете от другата страна на дюната още се чуваха. До момента не бе могла да прецени колко керванджии още имаше с тях в групата.

— К-какво искате от мен?

— Струва ми се, че имаш малка работа, която трябва да свършиш.

Крес се изправи, препъна се една-две крачки надолу по дюната, чиито пясъци се местеха под краката ѝ. Мъжът не трепна, само премести дулото на пистолета към краката ѝ.

— Хайде, върви. Ще минат няколко часа, преди пак да спрем, затова по-добре свърши работата сега. Не искаме да се изпуснеш в багажника на хубавия ни джип. Иначе няма да си получим обратно гаранционната сума, а Джина никак не обича това.

Долната ѝ устна затрепери и Крес хвърли още един поглед към пустинята, към открития простор на този гол пейзаж. И поклати глава.

— Не мога. Не и, докато...

— О, няма да гледам. — И за да ѝ докаже, че не я лъже, той се завъртя с гръб и се почеса по ухото с пистолета. — Само не се бави.

Крес забеляза друг мъж над дюната, обърнат с гръб към нея, и предположи, че той се облекчаваше. Тя се извърна, засрамена, смутена. Искаше ѝ се да заплаче, да помоли мъжа да я остави на мира, просто да я остави тук. Но знаеше, че няма смисъл. А и за нищо на света не искаше да моли този мъж за каквото и да било.

Трън щеше да я намери, мислеше си тя, докато се препъваше към основата на дюната, за да намери малко уединение.

Трън беше тръгнал след нея.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Фатин-джи?

Младата жена се обърна, а дългата ѝ черна плитка се залюля край бялата ѝ престилка.

— Ваше Величество!

По лицето на Каи трепна сянка на усмивка.

— Имате ли свободна минутка? Трябва ни малко помощ за нещо.

— Разбира се. — Фатин мушна портскрийна си в джоба на престилката. Каи се премести по-близо до стената, за да направи място на научните работници и техниците да минават по белия коридор.

— Искаме да разгледаме досието на един пациент. Знаем, че информацията е поверителна, но... — Каи замълча. Нямаше никакво „но“, само неясна надежда и солидна доза самоувереност, че титлата му беше единствената препоръка, която му бе нужна. Но погледът на Фатин потъмня, докато присвяткуваше между него и Торин.

— Досието на пациент ли?

— Преди няколко седмици — обясни Каи, — дойдох да проверя как върви проучването на доктор Ърланд и сварих тук Лин Синдер. Лунният киборг от...

— Знам коя е Лин Синдер — каза жената, а резкият ѝ тон изчезна така бързо, както се бе появил.

— Да, естествено, че знаете. — Каи се покашля. — По онова време докторът ми каза, че тя била тук, за да поправи някакъв мед-дроид, но аз мислих по въпроса и реших, че тя в действителност е била...

— Изтеглена от лотарията?

— Да.

— Всъщност момичето беше доброволец. — Фатин сви рамене. — Елате, сигурно има някоя свободна лаборатория, в която да влезете. Ще се радвам да ви покажа досието на Лин Синдер.

Двамата с Торин последваха жената, а Каи се зачуди дали щеше да бъде толкова любезна, ако ставаше дума за друг пациент. Откакто

беше арестувана, Лин Синдер се бе превърнала в обществен проблем и по тази причина личното ѝ досие вече не беше толкова лично.

— Тя е била доброволец, така ли?

— Да. Аз бях тук в деня, когато я доведоха. Наложило се да блокират системата ѝ, за да я вкарат тук. Мисля си, че доста се е дърпала и борила, когато са отишли да я вземат.

— Как така доброволец ще се дърпа? — намръщи се Каи.

— Използвам *доброволец* в официалния смисъл. Струва ми се, че законният ѝ настойник е препоръчал момичето за пробите. — Фатин прокара китката си над скенера и ги въведе в стая 6D. Вътре миришеше на белина и на кислородна вода, а повърхностите лъщяха от свършената чистота. По дължината на отсрещната стена вървеше шкаф, а над него имаше прозорец, който гледаше към една от стаите за болни. Лицето на Каи се сгърчи. Той си припомни последните дни на баща си, прекарани в стая като тази, само дето в неговата имаше одеяла и възглавници, любимата му музика, тих фонтан. Пациентите, които постъпваха в тези болнични стаи, нямаше да получат същия разкош.

Фатин отиде до другата стена.

— Екран, включи се — каза тя и чукна нещо по портскрийна. — Знам със сигурност, че досието на Лин Синдер беше част от разследването, което започна след бягството ѝ от затвора, Ваше Величество. Мислите ли, че следователите са пропуснали нещо?

Каи прокара пръсти през косата си.

— Не. Просто търся отговор на някои свои въпроси.

Екранът за вход в системата на лабораторията избледня и на негово място се показаха сведенията за един от пациентите. *Нейните* сведения.

Лин Синдер. Лицензиран механик
Идентификационен № 0097917305
Родена на 29 ноември 109 т.е.
Жител на Ню Бейджин. Източна република.
Настойник Лин Адри.
Киборг пропорции: 36,28%

— А вие нещо конкретно ли търсите? — попита Фатин и плъзна пръст по екрана, така че се заредиха данни за кръвна група (А), алергии (няма) и лечение (неизвестно).

Дойде и тестът за чумата. Каи пристъпи напред.

— Какво е това?

— Записките на доктора относно инжектирането на момичето с разтвор от микроби на летумозиса. Колко ѝ е сложил и колко време е било нужно на тялото ѝ да се отърве от болестта.

В края на проучването стояха простички думи.

Заклучение: потвърден имунитет срещу летумозис.

— Имуитет — прочете гласно Торин, като се приближи до императора. — Знаем ли нещо по въпроса?

— Може би следователите са помислили, че информацията няма нищо общо с разследването им. Но тук в лабораториите това е всеизвестен факт. Мнозина от нас си имат теория, че имунитетът ѝ се дължи на това, че е лунитянка. Съществува една стара теория, според която летумозисът е бил донесен на Земята от преселващи се лунитяни, които са преносители на болестта, но не заболяват от нея.

Каи опипа яката на ризата си. Колко ли лунитяни са били необходими, за да се предизвика така широко разпространена епидемия? Ако теорията беше вярна, тогава на Земята имаше много повече бежанци, отколкото той си е мислел. Каи изстена — при мисълта, че трябва да се разправя с още лунитяни, му идваше да си заблъска главата в стената.

— Какво означава това? — попита Торин и посочи една кутийка в дъното на профила.

Допълнителни бележки
Най-сетне. Открих я.

Каи изтръпна от думите, без сам да знае защо.

— Никой не знае — Фатин поклати глава. — Бележките са на доктор Ърланд, но той не е оставил пояснения какво може да означават. Вероятно се отнасят до имунитета на Лин Синдер. С постъпването ѝ най-сетне е открил, каквото е търсил. — Тонът на жената стана печален. — Никак не беше хубаво от тяхна страна да се изпарят и двамата яко дим.

Портът на Фатин извънтя и тя хвърли поглед надолу.

— Простете, Ваше Величество, но днешният киборг, изтеглен в лотарията, е пристигнал.

Каи откъсна очи от тези натрапчиви думи.

— Лотарията още ли действа?

— Разбира се — отвърна Фатин, а Каи се усмихна и разбра колко глупав въпрос беше задал. Уж е император, а изобщо не знае какво става в собствената му страна. В собствената му лаборатория.

— Помислих си, че сега, като го няма доктор Ърланд, всичко може би е приключило — обясни той.

— Доктор Ърланд може и да е предател, Ваше Величество, но тук има още много хора, които вярват в онова, което правят. Няма да се откажем, докато не открием лекарство.

— Вършите чудесна работа тук — каза Торин. — Короната оценява напредъка, който лабораторията вече е постигнала.

Фатин пъкна порта обратно в джоба си.

— Всички сме изгубили някой близък заради болестта.

Езикът на Каи натежа.

— Фатин-джи, кажете ми, доктор Ърланд споменава ли е някога пред вас, че кралица Левана е разработила лекарство?

Жената примигна объркано.

— Кралица Левана ли?

Каи хвърли поглед към диаграмата на Синдер, която беше доказателство за имунитета ѝ, а също и за лунната ѝ природа.

— Част от брачния ни договор включва производството и раздаването на това лекарство.

— Негово Величество настоява тази информация да остане в тайна, докато короната излезе с официално изявление — с рязък глас обясни Торин.

— Разбирам — каза жената, като продължаваше да наблюдава Каи. — Това би променило всичко.

— Именно.

Портът отново звънна. Фатин се отърси от почудата си и се поклони на Каи.

— Простете, Ваше Величество, ще ви помоля да ме извините.

— Разбира се. — Торин посочи към коридора. — Благодарим ви за помощта.

— За мен беше удоволствие. Останете, колкото желаете.

Фатин се поклони и излезе от стаята, а плитката ѝ се разлюля. Щом вратата се затвори зад нея, Торин изгледа навъсено императора.

— Защо ви трябваше да ѝ давате тази информация? Необмислено е да разпространявате подобни слухове, преди да имаме потвърждение, че лекарството действа, не вреди и може да бъде произведено.

— Знам — примири се Каи. — Просто ми се стори редно да ѝ кажа. Спомена лотарията и аз осъзнах колко много хора продължават да умират, но не защото са били погубени от болестта, а защото ние ги убиваме, докато се мъчим да открием лекарство. А през цялото време лекарство има, само че ние нямаме достъп... — Очите му се разшириха. — Звезди. Лекарството на кралицата!

— Моля? Не ви разбирам.

— Синдер беше тук в деня, когато дадох лекарството на доктор Ърланд. Той трябва да го е дал на нея, а тя е отишла право в изолатора — нали е знаела, че има имунитет. Занесла го е на сестра си — опитала се е да спаси момичето. Но сигурно е закъсняла и затова е дала лекарството на онова малко момче, Чанг Сунто. — Каи поклати глава, изненадан колко много му олекна, когато проумя всичко. Улови се, че се усмихва. — Настойникът ѝ бърка. Синдер не е взела чипа на сестра си, защото е ревнувала или е искала да открадне самоличността ѝ, нито нещо друго от този род. Взела го е, защото е обичала Пеони.

— И според вас да изрежеш чипа на любим човек е нормална постъпка, така ли?

— Сигурно по някакъв начин се е досетила, че андроидите събират чиповете и ги дават на лунитяните. Възможно е да е била в шок. Но не вярвам, че е действала, подтиквана от зла умисъл.

Каи се тръшна на стената, усещайки, че току-що бе открил важен ключ към загадката, която представляваше Лин Синдер.

— Трябва да кажем на Фатин-джи и останалите, че няма нищо свръхестествено в оздравяването на Чанг Сунто. И то потвърждава, че

лекарството на кралицата действа, а те може би ще могат да използват тази информация в изследванията си. Сигурно ще им е от полза...

Каи удари с лакът нетскрийна и до него затрептя някакъв образ. Той отскочи настрани, тъй като холографът, проектиран от екрана, се завъртя на една ръка разстояние от него.

Образът беше на момиче в естествен ръст, а отделните му слоеве блещукаха и се смесваха един с друг. Кожата и съединителната тъкан се сливаха със стоманените крак и ръка. В нервната система се вплитаха жици. Силиконовите клапи на сърцето изпомпваха синя кръв. Холографът прецизно указваше онова, което не беше естествено у момичето — всички изкуствени органи светеха слабо в синьо, тъй че даже и неопитното око можеше да разбере.

Киборг.

Каи отстъпи назад, зяпаше я, чувстваше се объркан. Дори очите ѝ светеха слабо в синьо, заедно с очните нерви, които стигаха чак до задната част на мозъка ѝ, където се помещаваше метална пластинка с отворстия, кабели, жици и вратичка, даваща достъп до задната страна на черепа ѝ.

Настойникът на Синдер беше казала, спомни си младият мъж, че тя не може да плаче, но той никога не си беше помислял... никога не беше очаквал това. Очите ѝ, мозъкът ѝ...

Каи извърна поглед встрани и прокара длан през лицето си. Това беше посегателство, някакво ужасно воайорство и внезапната вина го накара да поиска завинаги да изтрие гледката от съзнанието си.

— Екран, изключи се.

Безмълвието ги погълна и Каи се запита дали и Торин чувстваше същата вина като него, дали е бил обзет от същото грозно любопитство.

— Добре ли сте, Ваше Величество?

— Добре съм. — Каи преглътна. — Ние знаехме, че тя е киборг. Нищо от видяното не би следвало да ме изненадва. Просто не очаквах, че е толкова много.

— Съжалявам. — Торин мушна ръце в джобовете си. — Знаем, че невинаги съм бил справедлив, когато е ставало дума за Лин Синдер. От момента, в който ви видях да разговаряте с нея на бала, все се тревожа, че тя ненужно отвлича вниманието ви, а вие още тогава имахте толкова

грижи на главата си. Но... очевидно е, че чувствата ви към момичето са истински, и аз съжалявам за всичко, което се случи оттогава насам.

Каи сви рамене неспокойно.

— Работата е там, че дори аз самият не знам дали чувствата ми към нея са истински, или всичко е било просто номер.

— Ваше Величество, лунната дарба не е безгранична. Ако Лин Синдер ви е вменила тези чувства против волята ви, то тогава те нямаше да ви вълнуват и в този момент.

Каи гледаше втренчено. Той срещна погледа на Торин.

— Мен не ме... — Той преглътна, а червенината тръгна нагоре по врата му. — Толкова ли е очевидно?

— Както кралица Левана обича да подчертава, вие сте все още млад и не умеете добре да прикривате емоциите си, както правим ние. — Торин се усмихна и закачливият поглед изви крайчетата на очите му. — Но честно казано, според мен това е едно от положителните ви качества.

— Каква ирония само! — Каи завъртя очи. — Струва ми се, че на първо място тази е причината да харесам толкова много Синдер.

— Това, че не умее да прикрива емоциите си?

— Не, че не се е и *опитвала*. Или поне на мен така ми се струваше. — Каи се облегна върху масата за прегледи и опипа стерилната хартия, а тя изшумоля под пръстите му. — Понякога си мисля, че всички около мен се преструват. Лунитяните най-много от всички. Левана и свитата й... Всичко в тях е толкова неистинско. Та аз съм сгоден за Левана, а дори още не знам как изглежда в действителност. Но не са само те. Да вземем другите лидери от Съюза и дори членовете на собственото ми правителство. Всеки се опитва да впечатли останалите. Всички гледат да излязат по-умни, по-самоуверени, отколкото са в действителност. А после се появи Синдер. — Каи прокара ръка през косата си. — Едно напълно обикновено момиче с напълно обикновена професия. Тя винаги беше изцапана с мръсотия и грес, но щом трябваше да се поправи нещо, беше *ненадмината*. Шегуваше се с мен, като че говореше с нормален мъж, а не с принц. Всичко у нея беше толкова неподправено. Или поне аз така си мислех. А после се оказа, че и тя е като всички останали.

Торин отиде до прозореца, който гледаше към стаята за болни.

— И въпреки всичко вие се опитвате да намерите причина да вярвате в нея.

Абсолютна истина. Цялото това приключение беше подкладено от обвиненията на Торин, че Каи не знае нищо за Лин Синдер. И ето на, дори сега когато знаеше, че тя е киборг и лунитянка, той пак отказваше да повярва, че всичко около нея се е градяло върху някаква заплетена измама.

А с идването си тук Каи наистина бе научил някои неща.

Беше научил, че Синдер има имунитет срещу летумозиса и че това сигурно важи за всички лунитяни.

Беше научил, че кафявите очи, които проникваха в сънищата и мечтите му, са били направени от човек или най-малкото — някой е бърникал в тях.

Беше научил, че настойникът на Синдер е продала тялото ѝ заради изследванията, че тя е обичала сестра си и че лотарията все още действаше. И всеки ден докарваше киборги в лабораториите. Жертваше живота им, за да открият лекарство, което кралица Левана вече притежаваше.

— А защо киборги? — пророни тихо той. — Защо използваме киборги в лотарията?

— При цялото ми уважение, Ваше Величество — въздъхна Торин, — наистина ли смятате, че това е най-важният въпрос, който трябва да ви занимава в момента? Предвид сватбата, договора, войната...

— Да, смятам. Въпросът е логичен. Как така обществото ни е решило, че техният живот струва по-малко от нашия? Аз нося отговорност за всичко, което става в страната, за всичко. И когато нещо подобно засяга гражданите...

Мисълта го удари като куршум.

Киборгите не бяха граждани. Тоест бяха... Всичко беше много объркано. Бяха станали граждани, след като преди десетилетия дядото на Каи бе въвел Закона за защита на киборгите. Законът беше приет след редица опустошителни престъпления, извършени от киборги, които предизвикаха широка омраза сред хората и породиха катастрофални бунтове във всички големи градове на Републиката. Протестите може и да бяха започнали с жестоките действия на киборгите, но те бяха резултат от пренебрежението към тях, което от

поколения насам растеше. Години наред хората се оплакваха от нарастващия брой на киборгите, а повечето от тях получаваха операциите си от парите на данъкоплатците.

Киборгите бяха прекалено умни, оплакваха се хората. Те измъкваха изпод носа заплатата на обикновения човечец.

Киборгите притежаваха различни умения. Те взимаха работните места на трудолюбивите, обикновени хорица.

Киборгите бяха прекалено силни. Трябваше да им се забрани да участват в спортни състезания наравно с обикновените хора, защото имаха предимства, а това не беше справедливо.

И тогава една малка група от киборги тръгна да върши насилия, да руши, да краде, за да покаже колко опасни могат да станат.

Ако докторите и учените ще продължават да извършват такива операции, казваха хората, тогава трябваше да се наложат някакви ограничения върху техния вид. Те трябваше да бъдат контролирани.

Каи беше учил за всичко това, когато беше на четиринадесет. Той бе приел, че законите са прави. Винаги е бил убеден, както и дядо му преди него е бил убеден, че правото очевидно е на страната на хората. Трябваше да има специални закони и наредби за киборгите, които да гарантират сигурността на хората.

Но така ли беше наистина?

До този миг той не се бе замислял по въпроса.

Каи осъзна, че се бе взирал в празната маса с притиснати в челото юмруци. Сега се обърна и поизправи малко раменете си. Торин го наблюдаваше с неизменния си мъдър поглед, който така често го докарваше до лудост, и чакаше търпеливо Каи да подреди мислите си.

— Възможно ли е законите да са погрешни? — попита той странно разтревожен, като че ли сипеше хули срещу вековните традиции на семейството и страната си. — За киборгите?

Без да загатва какви мисли се въртяха в главата му по въпроса на Каи, Торин дълго се вира в него, докато накрая въздъхна.

— Законът за киборгите е бил написан с най-добри намерения. Хората са почувствали необходимост да контролират растящия брой киборги. Насилието никога повече не е стигало такива нива както по онова време.

Каи отпусна рамене. Може би Торин имаше право. Както и дядо му. И все пак...

— И все пак — продължи Торин, — белег на големия държавник е да поставя под съмнение решенията от миналото. Но нека първо да решим настоящите си проблеми и тогава да се заемем с този.

Настоящите ни проблеми.

— И аз мисля като вас, Торин. Но в това крило на лабораториите, в този момент има един киборг, изтеглен от лотарията. Сигурен съм, че за него... или за нея проблемът е настоящ.

— Но, Ваше Величество, вие не можете да решите всички проблеми за една седмица. Трябва да си дадете време...

— Тогава значи вие приемате, че лотарията е проблем?

— Хиляди хора умират от болестта. — Торин се бе намръщил. — Вие бихте ли спрели лотарията и възможностите за проучвания, които тя ни дава, разчитайки на това, че лунитяните ще решат проблема вместо нас?

— Разбира се, че не бих. Но да се използват киборги, *само* киборги... не ми се струва редно. Не мислите ли?

— Заради Лин Синдер ли?

— Не! Заради *всички*! Каквото и да им е причинила науката, те някога също са били хора. И не вярвам, не мога да повярвам, че всички са чудовища. Чия е изобщо идеята за тази лотария? Откъде е дошла?

Торин хвърли поглед към нетскрийна и на лицето му се изписа странно смущение.

— Доколкото си спомням, идеята беше на доктор Ърланд. Проведохме доста срещи заради нея. Баща ви отначало не беше много уверен, но Ърланд го убеди, че това е за доброто на Републиката. Киборгите са лесни за регистриране, лесни са да ги следи човек, а и със законовите ограничения за тях...

— Лесно е да се възползваме от тях.

— Не, Ваше Величество. Лесно е да убедим и тях, и хората, че те са най-добрите кандидати за изследванията.

— Защото не са човешки същества?

Кай видя, че гневът на Торин растеше.

— Защото телата им вече са получили помощ от науката. И е дошъл техният ред да си платят дълга — за доброто на всички ни.

— Би трябвало да им се даде избор.

— Те са имали избор, когато са приели да им бъдат направени хирургически промени. Всички много добре знаят какви са законите за

правата на киборгите.

Каи насочи пръст към черния нетскрийн.

— Синдер е станала киборг, когато е била на единадесет след необичайна катастрофа с кораб. Мислите ли, че едно единайсетгодишно момиче има някакъв избор за нещо?

— Родителите й... — Торин замълча. Според досието родителите на Синдер бяха загинали в същата катастрофа. Те не знаеха кой беше одобрил операцията за превръщането й в киборг.

Торин стисна устата си в права линия, изразяваща недоволство.

— Тя е необикновен случай.

— Дори и така да е, пак не е правилно. — Каи отиде до прозореца към болничната стая и потърка една бучка на врата си. — Ще сложа край на това. Днес.

— Сигурен ли сте, че това е посланието, което искате да отправите към народа си? Искате да му съобщите, че се отказваме да намерим лекарство, така ли?

— Не се отказваме. Аз не се отказвам. Но не можем да караме хората да участват против волята си в изследванията. Ще вдигнем отпусканите пари за доброволците. Ще увеличим програмите, които да запознаят и подтикнат хората да станат доброволци, но по свой избор. Но за момента това е краят на лотарията!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Синдер се препъна, докато се качваше нагоре по рампата на кораба, после освободи ризата си при ханша, за да може въздухът да разхлади малко кожата ѝ. Сравнена със задушливата влажност на Ню Бейджин, пустинната жега беше суха, но неумолима. И освен това имаше пясък, този дразнещ, омразен пясък. Часове наред Синдер го бе чистила от кибернетичните си стави, откривайки повече кътчета и процепи, отколкото бе подозирала, че има.

— Ико, затвори рампата — каза тя и потъна върху една щайга. Беше капнала. По цял ден се тревожеше за Вълка и се мъчеше да бъде мила с хората от града, които ѝ бяха донесли толкова много подаръци — фурми, сладки рулца и къри с подправки, — че тя не знаеше дали се опитваха да ѝ благодарят, или да я угоят за някое пиршество.

Не стигаше това, ами и с доктор Ърланд все спореха. Той искаше от нея да измисли как да се добере до Луна, без да я заловят. Макар тя да се бе примирила, че това все някога щеше да се случи, още не се бе отказала преди това да спре кралската сватба. Защото, какво значение щеше да има, ако свали от трона Левана на Луна, след като тя е коронована за императрица на Републиката? Трябваше да измисли начин да направи и двете.

Но кралската сватба беше само след седмица, а с всеки изминал час часовникът на Ико като че тиктакаше по-бързо.

— Как е Вълка? — обади се Ико. Горкичката Ико — беше закотвена сам-самичка в системата на кораба понякога с часове, докато Синдер ходеше до хотела.

— Тази сутрин докторът започна да намалява успокоителните — отвърна Синдер. — Бои се, че ако Вълка се събуди и при него няма никой, той ще получи нервен срив и ще се нарани отново, но аз му казах, че не може вечно да го държи в безсъзнание.

Корабът изпусна въздишка — от животоподдържащата му система наоколо ѝ изсъска кислород.

Синдер се наведе, свали си ботушите и изсипа пясъка върху металния под.

— Има ли нещо ново по новините?

— Да, всъщност два интересни развоя.

Нетскрийнът на стената светна. От едната страна стоеше статичен формуляр за поръчки, а най-отгоре беше надписът ПОВЕРИТЕЛНО. Въпреки искрицата любопитство, която той предизвика, вниманието на Синдер незабавно бе привлечено към другия екран и снимката на Каи.

Императорът настоява за незабавно прекратяване на лотарията за киборги.

Сърцето на Синдер подскочи и тя скокна от щайгата, за да вижда по-добре. При самото споменаване на лотарията спомените ѝ нахлуха в главата. Андроидите я отвеждат, събужда се в стерилната болнична стая, вързана за масата, в главата ѝ е натикан насила детектор за определяне на съотношението човек-машина, а във вената ѝ е забодена игла.

Статията започваше със запис от пресконференцията на Каи, застанал зад една трибуна.

— Пусни записа.

— Тази промяна в политиката по никакъв начин не означава, че сме изгубили надежда — казваше Каи. — Ние не се отказваме да намерим лек за летумозиса. Моля ви, имайте предвид, че през последните месеци нашият екип направи смайващ напредък и аз съм уверен, че сме на прага на пробив. Искам всички онези, които страдат от болестта или имат близки, борещи се с нея в този час, да знаят, че това не е знак за поражение. Ние никога няма да се откажем, докато не изкореним летумозиса от нашето общество.

Той замълча, а светкавиците, които се отразяваха в знамето на Републиката зад него, подчертаха тишината.

— Неотдавна беше представено до вниманието ми, че използването на киборги за подпомагането на нашите изследвания е остаряла практика, която не е нито необходима, нито оправдана. Ние сме общество, което цени човешкия живот. Всеки човешки живот. Целта на нашите изследвания е да спре изтичането на този живот по възможно най-бързия и хуманен начин. Лотарията вървеше срещу тази

ценност и аз мисля, че омаловажаваше всичко, което сме постигнали за тези сто двадесет и шест години от създаването на страната ни. А нашата страна се издига върху основите на равенството и единството, а не върху предразсъдъците и омразата.

Синдер гледаше Каи с прималели колене. Копнееше да вмъкне ръцете си вътре в екрана, да го обгърне в тях, да му каже *благодаря ти*. Но на хиляди километри от него, вместо Каи тя откри, че прегръща себе си.

— Очаквам, че това решение ще предизвика критика и бурни реакции — продължи Каи. — Напълно съзнавам, че летумозисът е проблем, който засяга всеки един от нас, а моето решение да прекратя лотарията, без да обсъдя въпроса с правителството ми и вашите представители, е едновременно неочаквано и нетрадиционно. Но аз не мога да стоя със скръстени ръце, докато киборгите насила биват принуждавани да жертват живота си заради погрешното вярване, че той има по-ниска стойност от този на техните съграждани. Екипът от учени в областта на летумозиса ще разработи нови стратегии, за да продължи своето проучване. В двореца сме оптимисти, че тази промяна няма да забави изследванията, които текат в момента. Ние ще продължим да приемаме доброволци за изследванията ни. На екрана долу са посочени контакти за всекиго, който иска да научи повече за набирането на доброволци. Благодаря ви, днес няма да отговарям на въпроси.

Каи слезе от подиума, а на негово място се качи пресекретарят му, опитвайки се да укроти шумната тълпа. Синдер потъна на пода. Не можеше да повярва на чутото току-що. Речта на Каи не касаше единствено летумозиса, изследванията, медицинските процедури. Речта му засягаше равенството. Правата. Загърбването на омразата. С една реч, дълга не повече от три минути, Каи бе започнал да разрушава съществуващите от десетилетия предразсъдъци към киборгите.

Заради нея ли бе произнесъл речта?

Тя изкриви лицето си, като се питаше дали задаването на такъв въпрос не беше егоцентрично от нейна страна. Та нали това изявление щеше да спаси живота на безброй много киборги. То щеше да издигне нови критерии за правата на киборгите и отношението към тях. Разбира се, речта нямаше да реши всичко. Законът за киборгите още

беше в сила, а според него те бяха собственост на своите опекуни, той ограничаваше свободата им. Но речта все пак беше нещо. Беше начало.

Но въпросът се връщаше отново и отново. *Заради нея ли бе произнесъл речта?*

— Знам — каза Ико със замечтаност в гласа, въпреки че Синдер не си бе отворила устата. — Прекрасен е.

Когато Синдер успя да се съсредоточи дотолкова, че да прегледа набързо остатъка от статията, тя видя, че Каи се бе оказал прав. Враждебността вече се надигаше. Журналистът беше написал язвително критична статия в защита на лотарията и в нея обвиняваше Каи в несправедливост и специално отношение. Макар че не споменаваеше Синдер направо, беше чисто и просто въпрос на време, докато някой друг го стореше. Каи бе поканил киборг на годишния бал и те щяха да използват това срещу него. Щяха да го атакуват заради решението му. И то с ярост.

Но въпреки това той бе направил избора си.

— Синдер? — обади се Ико. — Мина ли вече на дроидите компаньонки?

— Извинявай — Синдер примигна. — Какво?

Екранът се смени и на преден план се показа първият документ. Синдер разклати глава, че да проясни мислите си. Съвсем беше забравила за поръчката с гриф „Поверително“, за която Ико искаше да ѝ каже.

— О, да. — Тя се надигна. По-късно щеше да мисли за Каи и решението му. Първо трябваше да намери начин да предотврати сватбата му с Левана. — Какво е това?

— Поръчка от двореца отпреди два дни. Попаднах случайно на нея, докато се опитвах да намеря поръчката за цветаря. Можеш ли да повярваш, че кралицата си е поръчала букет от лилии и листа от хоста. *Скука*. Аз бих си избрала орхидеи.

— Намерила си поверителна поръчка от двореца, така ли?

— Да, намерих. Благодаря ти, че забеляза. На път съм да стана доста способен хакер. Не че имам с какво друго да се занимавам.

Синдер разгледа внимателно формуляра. Това беше договор за наем, сключен с най-големия световен производител на дроиди компаньонки, чийто главен офис се намираше точно до Ню Бейджин. За деня на сватбата дворецът беше поръчал шестдесет компаньонки,

но само от модел „Реалност“, които имаха нормален цвят на очите и различна конструкция на телата. Идеята беше, че подобни несъвършенства (както ги наричаше компанията) правеха преживяването с компаньонката по-натурално.

Няколко секунди бяха нужни на Синдер, за да разбере целта на поръчката.

— Ще използват дроидите за обслужващ персонал на сватбата, защото лунняните не могат да ги манипулират. Умно.

— И аз това си помислих — обади се Ико. — Според договора компаньонките ще бъдат докарани на компаниите за цветя и храна в утрото на сватбата и ще бъдат вкарани тайно в двореца заедно с човешкия персонал. Е, в документа не се използва изразът „вкарани тайно“.

Поръчката не успокои Синдер кой знае колко за сватбата, но тя остана доволна, че дворецът взимаше предпазни мерки срещу лунните си гости. Момичето се зачете във формуляра за поръчката и указанията за доставката и тогава извика.

— Какво има? — попита Ико.

— Хрумна ми идея! — Синдер направи крачка назад, докато я превърташе в главата си. Идеята ѝ беше още прекалено сурова и объркана, за да е сигурна, че е добра, но на пръв поглед... — Ико, това е то! Така ще се промъкнем на Луна.

— Не разбирам — лампите присветнаха.

— Ще се скрием на някой кораб, който отива на Луна. Така ще ни вкарат тайно — точно като тези андроиди, които ще бъдат вмъкнати в двореца.

— Май пропускаш, че всички кораби, които отиват на Луна, са лунни. Как ще се качиш на борда им?

— *В момента* всички те са лунни. Но ми се струва, че знам как можем да променим това.

Новините на екрана смениха мястото си и на преден план в центъра се показа тиктакацият часовник.

— А това ще ни помогне ли да спрем сватбата?

— Да, в известен смисъл. — Синдер вдигна пръста си. — Ако успеем да отложим сватбата и кралица Левана стане домакин на церемонията на Луна, тогава всички земни гости ще трябва да отидат там, както лунната аристокрация сега пристига тук.

— И тогава ти ще се качиш на някой от техните кораби, така ли?

— Стига планът ни да сполучи. — Синдер взе да крачи напред-назад в товарното помещение, а умът ѝ гореше при мисълта, че ѝ предстоеше да се захване с новия план. — Но първо трябва да накарам Каи да ми повярва. Ако *той* съумее да убеди Левана да смени мястото... — Като дъвчеше вътрешната страна на бузата си, Синдер хвърли поглед към записа от пресконференцията: заглавието потвърждаваше, че императорът наистина бе сложил край на лотарията. — Пак ще трябва да се вмъкнем в двореца, но повече без никакви фокуси за отвличане на вниманието и контрол над медиите. Всичко трябва да стане ловко. Тайно.

— Ох, сетих се! Трябва да се представиш за гостенка! Тогава ще имаш извинение да си купиш и хубава рокля.

Синдер понечи да възрази, но се разколеба. Идеята не беше за изхвърляне, *стига* да успееш да задържи обаянието си толкова дълго, че никой да не я разпознае.

— Ще трябва да се пазя от дроидите. А и освен това ще са ни нужни покани.

— Аз ще се погрижа. — Формулярът за поръчката изчезна и на негово място се показа списък с имена. — Преди два-три дни един клюкарски канал качи списък на всички гости. Знаеш ли, че ще разпратят до тях истински хартиени покани? Много изискано.

— Прилича ми на разточителство — измърмори Синдер.

— Може и така да е — призна Ико, — но пък не е трудно да се откраднат. Колко ще ни трябват? Две? Три?

Синдер взе да отброява на пръсти. Една за нея. Една за Вълка... ако имаха късмет. Ако ли не... Дали щеше да е по-добре да отиде сама, или да вземе доктора със себе си? И дори Хиацинт? Но Левана и антуражът ѝ щяха да разпознаят и двамата, а Синдер не вярваше, че мъжете можеха да създадат достатъчно силно обаяние, че да се скрият.

Оставаше ѝ да се надява, че дотогава Вълка щеше да се оправи.

— Две — отвърна тя. — И дано имаме късмет.

Имената и титлите се заредиха надолу по екрана. Дипломати и политически представители, знаменитости и медийни коментатори, предприемачи и големи, големи богаташи. Синдер си помисли, че сватбата се очертаваше да бъде много скучна. И тогава Ико изпищя. С

метален вик, идващ от прегрял процесор и пламнали в огън жици, който пробиваше тъпанчетата. Синдер си запуши ушите.

— Какво? Какво има?

Списъкът с имената спря и Ико оцвети в жълто един ред.

Лин Адри и дъщеря И'Лин Пърл. Ню Бейджин, ИР,
Земя

Със зейнала уста Синдер свали ръце от ушите си.

Лин Адри? И Пърл?

От спалните каюти на екипажа се чу тропот от стъпки и в товарното с ококорени очи се показва Хиацинт.

— Какво стана? Защо пици корабът?

— Нищо няма. Всичко е наред — запъна се Синдер.

— Не, *нищо* не е наред! — викна Ико. — Как са могли да ги поканят? По-голяма несправедливост не съм виждала в целия си програмиран живот! А повярвай ми, аз съм виждала много големи несправедливости!

Хиацинт въпросително повдигна вежди към Синдер.

— Тъкмо научихме, че бившият ми настойник е получила покана за сватбата. — Момичето отвори раздела до името на мащехата си, като си мислеше, че сигурно е станала грешка.

Но, разбира се, грешка нямаше.

Лин Адри бе получила награда от осем хиляди униви и официална покана за сватбата на императора в знак на благодарност за помощта ѝ в настоящето преследване на осиновената ѝ дъщеря Лин Синдер, от която тя се бе отказала официално.

— Защото ме продаде — изсмя се тя презрително. — Представи си.

— Виждаш ли? *Несправедливо е*. Ние сме седнали тук, излагаме живота си на опасност, за да спасим Каи и цялата планета, а Адри и Пърл получават покани за кралската сватба. Погнушена съм. Дано да си залаят хубавите рокли със соев сос!

Тревогата на Хиацинт бързо премина в раздражение.

— Знаеш ли, че корабът ти има някои налудничави приоритети?

— *Ико!* Казвам се Ико. И ако не спреш да ме наричаш „кораб“, ще се погрижа, когато се къпеш, да ти тече само студена вода, разбра ли ме?

— Да, мисли си ги тези, докато аз отида да ти развинтя високоговорителите.

— *Какво?* Не можеш да ми *запушиш* говорителите. Синдер!

Синдер вдигна ръце.

— Никой нищо няма да развинтва! — и тя изгледа кръвнишки Хиацинт, но той само сви рамене. Тя вдигна очи нагоре. — Боли ме главата от вас, а се опитвам да мисля.

Хиацинт се подпря на стената и скръсти ръце на гърдите си.

— Знаеш ли, че аз бях там в онази нощ, на бала на Републиката?

— Как бих могла да забравя? — Клепачът ѝ потрепна. Синдер не мислеше често за това, не и откакто той застана на тяхна страна, но понякога, когато поглеждаше към него, не можеше да не си спомни как именно той я бе сграбчил и държал в лапите си, докато Левана се бе надсмивала над Каи и се пазареше с живота на Синдер.

— Поласкан съм. Работата е там, че и теб човек лесно не може да те забрави — в онази нощ те унижиха публично, почти те простреляха в главата, а накрая те арестуваха. Затова ме учудва, че се мъчиш всячески да измислиш начин да се върнеш в двореца.

Синдер размаха ръце във въздуха.

— И на теб не ти хрумва ни една причина защо бих поискала да отида на сватбата, така ли?

— Искаш още един вихрен танц с играчката си, преди той да стане собственост на Левана? Ти доста примираше по него на...

Синдер го удари с юмрук. Хиацинт залитна и се подпря на стената. Засмя се и вдигна ръка към лицето си.

— Да не би да те жегнах по някой оголен нерв? Или по някоя жица? Нали си имаш достатъчно и от двете?

— Каи не е играчка и не е собственост на Левана. Посмей да обидиш още веднъж него или мен и тогава ще те ударя с металния си юмрук.

— Дай му да се разбере, Синдер! — викна радостно Ико.

Хиацинт свали ръката си и на лицето му се показа червенина.

— Какво толкова се интересуваш от сватбата? Тя не е твой проблем.

— Разбира се, че е мой проблем! Ако не си го забелязал, кралицата ви е тиранин! Републиката може и да не ме иска повече, но това не означава, че ще оставя Левана да дойде тук долу, да впие ноктите си в страната ми и да разруши всичко в нея, както е разрушила вашата страна.

— Нашата — напомни ѝ Хиацинт.

— *Нашата*.

— Значи това било. — Хиацинт тръсна глава, отмятайки един кичур коса от лицето си. — Свръхпламенен патриотизъм към страната, която се мъчи да те залови в този час, докато разговаряме? Някои от жиците ти ще да са прегрели. В случай че не си го проумяла, само кракът ти да стъпи на територията на Републиката, тозчас ще си мъртва.

— Благодаря ти за *звездното* доверие, което ми гласуваш.

— А ти не изглеждаш като някое от онези момичета, готово да се жертва заради преувеличените си заблуди относно истинската любов. Тогава какво криеш от мен?

Синдер се извърна.

— О, хайде. Моля те, не ми казвайте, че се вманиачаваш по сватбата само защото си мислиш, че си влюбена в него?

— Влюбена съм — обади се Ико. — *До полуда*.

Синдер заразтрива слепоочията си. Помълчаха неловко, докато Ико каза:

— Нали все още говорим за Каи?

— Ама вие откъде я *изкопахте* тази? — викна Хиацинт и посочи към говорителите на тавана.

— Не правя това само заради Каи. — Синдер отпусна ръката до тялото си. — Правя го, защото аз съм единствената, която може да го направи. Ще сваля Левана от трона. И ще се погрижа да не нарани никого.

Хиацинт я зяпна така, като че на главата ѝ тъкмо бе изникнала ръка на андроид.

— Ти да не си мислиш, че си в състояние да свалиш Левана от трона?

Синдер изпищя и замахна с ръка във въздуха.

— Нали това е цялата идея! А *ти* не мислиш ли така? Не е ли това причината, поради която ни помагаш?

— Звезди, не! Да не съм луд! Тук съм, защото видях възможност да се измъкна от онази чародейка, без да ме убият и... — Той млъкна.

— Кажи де! Какво?

Устата му се раздвижи.

— Какво „и“?

— И защото Нейно Величество щеше да поиска това от мен, макар че сега ще загине заради желанието си.

— Какво? — бръчки прорязаха челото на Синдер.

— А аз съм закотвен тук с вас и този глупав твой план, който ще ни върне обратно в изходна позиция, право в ръцете на кралица Левана.

— Как... но... *Нейно* Величество ли? Ти за кого говориш?

— За принцеса Зима. Ти за кого мислиш?

— Принцеса... — Синдер се дръпна крачка назад от него. — Говориш за *доведената дъщеря* на кралицата, така ли?

— Оооо — изви Ико.

— Да! Ако не си забелязала, друга принцеса нямам. А ти за кого си помисли, че говоря?

Синдер преглътна. Погледът ѝ се стрелна към нетскрийна, където първоначалният им план отдавна беше затрупан под новините и онзи отвратителен часовник. Те така и не бяха казали на Хиацинт за намеренията си да прекъснат сватбата и да обявят истинската ѝ самоличност пред света.

— Хъм. За никого — тя се запъна и се почеса по китката. — Значи... когато ми каза, че си предан на „твоята принцеса“... ти си говорел за *нея*. Така ли?

Хиацинт впи поглед в нея, като че се опитваше да проумее защо ли си губи времето с такъв идиот.

Синдер се покашля.

— Да, ясно.

— Трябваше да оставя Сибил да те залови — измърмори той и поклати глава. — А аз си помислих, че принцесата сигурно ще се гордее с мен, когато научи, че съм се обърнал срещу Сибил. И ще одобри решението ми. Но кого ли заблуждавам? Та тя никога не ще узнае.

— А ти... ти обичаш ли я?

Той я изгледа свирепо, сякаш тя го отвращаваше.

— Не се опитвай да ме вкараш в сладникавите си психодрами. Аз съм дал клетва да я защитавам. Но как да си върша задълженията от тук долу?

— Да я защитавах? От какво? От Левана ли?

— И от нея също.

Синдер се строполи върху една от щайгите. Чувстваше се, като че бе пробягала половината пустиня. Тялото ѝ беше изцедено, умът ѝ беше изтощен. Хиацинт не даваше пукната пара за нея — той беше предан на доведената дъщеря на кралицата. А тя дори не знаеше, че принцесата има хора, които са ѝ предани.

— Помогни ми — каза тя, без да крие умоляващите нотки в гласа си. — Кълна ти се, мога да спра Левана. Мога да те върна на Луна, където ти ще защитиш своята принцеса. Или каквото там трябва да сториш. Но имам нужда от помощта ти.

— Това е съвсем очевидно. Ще ме въведете ли в този чуден ваш план?

— Може би. — Синдер преглътна. — Все някога.

Той поклати глава, сякаш искаше да се разсмее, и посочи навън към улиците на Фарафра.

— Отчаяна си, защото най-силният ти съюзник в момента лежи в безсъзнание под въздействието на упойващи лекарства.

— Вълка ще се справи — каза Синдер с повече вяра, отколкото беше очаквала. После въздъхна. — Отчаяна съм, защото трябва да събера колкото се може повече съюзници.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Тази нощ отново спряха и Крес получи малко хляб, сушени плодове и вода. Тя се вслушваше в звуците от лагера навън и се опита да поспи, но сънят идваше на пресекулки.

Потеглиха отново на път рано на другата сутрин.

Малко по малко Крес взе да губи вяра, че Трън ще я спаси. Пред очите си все виждаше как той прегръща другата жена и си въобразяваше, че е останал доволен, задето немощният, наивен лунен щит вече не е негова грижа.

И дори фантазиите, които толкова години наред бяха я утешавали и ободрявали на сателита, сега отслабваха все повече. Крес не беше смел и силен воин, готов да защитава справедливостта. Тя не беше най-красивото момиче на земята, което можеше да събуди съчувствие и уважение и у най-коравосърдечния злодей. И дори не беше девойка, която знаеше, че героят все някой ден ще я избави от страданията ѝ.

И вместо в мечти Крес прекарваше часовете в агония, питайки се дали щеше да стане робиня, слуга, угощение за канибали, човешко жертвоприношение, или щяха да я върнат на кралица Левана, за да я подложат на мъчения заради предателството ѝ.

Най-накрая, на втория ден от отвличането ѝ, привечер автомобилите спряха и вратите се отвориха. Крес се сви от светлината, опита се да избяга навътре, но я заловиха и я изтеглиха навън. Тя падна на колене. Болката прониза гръбнака ѝ, но без да обръща внимание на хленча ѝ, похитителят ѝ я вдигна на крака и завърза ръцете ѝ.

Не след дълго болката стихна, надвита от адреналина и любопитството. Бяха пристигнали в нов град, но даже Крес можеше да каже, че този никога не е бил толкова богат и пълен с народ като Куфра. Непретенциозни сгради с цвѐта на пустинята се простираха по пътя, осеян тук-там с пясък. Стените от червена глина, боядисани в индигово и розово, отдавна бяха избледнели от слънцето, а покривите бяха покрити с изпочупени керемиди. Недалеч в едно заградено

пространство имаше шест камили, а освен тях на улицата се мъдреха два-три мръсни автомобили и...

Крес примигна, за да махне пясъка и слънцето от очите си.

В центъра на града стоеше космически кораб. Модел Рампион.

Сърцето ѝ подскочи, обезумяло от надежда, но надеждата ѝ бързо беше задушена. И от това разстояние се виждаше, че главният вход на кораба беше боядисан в черно. От полегналата жена, за която бяха съобщили при кацането на кораба на Трън във Франция, нямаше и помен.

Крес изскимтя, откъсна очи от кораба и похитителите я подкараха към близката сграда. Влязоха в тъмен коридор. Само един малък прозорец отпред пропускаше светлината вътре, но и той беше зацапан от навявания през годините пясък. Малко писалище беше поставено в ъгъла с табло на стената, където висяха старомодни ключове. Повлякоха Крес край писалището и я отведоха в края на коридора. Стените изпущаха някаква остра миризма, не неприятна, но прекалено силна. Засърбя я носът.

Побутнаха я да се качи нагоре по стълбите, които бяха толкова тесни, че се наложи Крес да върви след Джина, а след нея идваше Нилс. Зловеща тишина витаеше сред песъчливите на цвят стени. Тук горе миризмата се усещаше по-силно и по гърба на момичето пробягаха тръпки, от които кожата на ръцете ѝ настръхна. Страхът бе превърнал стомаха ѝ в топка от нерви.

Когато стигнаха последната врата по коридора и Джина вдигна юмрука си да почука, Крес вече трепереше толкова силно, че едва се държеше на краката си. С изненада откри, че си мечтае за сигурното убежище на автомобила.

Наложи се Джина да почука два пъти, преди да чуят стъпки и скърцане на вратата. Нилс държеше Крес скрита на сигурно зад Джина и тя не виждаше друго освен маншетите на кафяви мъжки панталони и износени бели обувки с орфани връзки.

— Джина — каза мъжът и по гласа му личеше, че току-що са го събудили от дрямката му. — Чух слух от Куфра, че сте тръгнали насам.

— Водя ти нов пациент. Намерихме я да се скита из пустинята.

Колебание. Мъжът каза уверено:

— Щит.

Тази негова увереност накара Крес да се сгърчи. Щом не се наложи да пита, това означаваше, че той е могъл да я усети. Или по-скоро, че *не* е могъл да я усети. Тя си спомни, че Сибил все се оплакваше, че не може да почувства мислите на Крес и колко трудно било да се възпита и командва човек като нея. Като че вината за това беше на Крес.

Мъжът беше лунитянин.

Тя се дръпна назад, поиска да се свие, докато стане голяма колкото песъчинка, докато вятърът я отвее в пустинята и тя изчезне. Но Крес не можеше да изчезне, защото Джина отстъпи встрани и момичето се озова лице в лице с мъж в напреднала възраст. Тя се сепна. Те стояха *лице в лице* — мъжът бе съвсем малко по-висок от нея.

Зад очилата с тънки рамки сините очи на мъжа се разшириха. Те изглеждаха забележително живи въпреки бръчките, които се гънеха и виеха край тях. Мъжът олисяваше, но над ушите му стърчаха непокорни снопчета сива коса. На Крес ѝ се стори, че има *deja vu*, сякаш и преди бе виждала мъжа, но това беше невъзможно.

Той свали очилата си и потърка очи. После пак ги сложи, сви устни и взе да оглежда Крес, като че да беше буболечка за дисекция. Тя се опря до стената, но Нилс я стисна за лакътя и я дръпна рязко напред.

— Определено е щит — измърмори си старецът, — а и призрак на всичкото отгоре.

Сърцето на Крес заби с тежък, неравен ритъм в гърдите ѝ.

— Искам дванадесет хиляди униви за нея.

Мъжът примигна срещу Джина, сякаш бе забравил, че и тя е там. Поизправи се малко и се засуети с очилата си — свали ги отново и този път се захвана да ги чисти.

Крес заби нокти в дланта си, за да се разсее от паниката. Погледна покрай мъжа. Единственият прозорец беше покрит с щори, а в лъча светлина, който ги прорязваше като нож, се въртяха пращинки. Виждаше се някаква затворена врата, вероятно на килера, бюро, легло и купчина смачкани одеяла в единия ъгъл. По одеялата имаше съсирена кръв.

Хлад пробяга по кожата ѝ.

Тогава забеляза нетскрийна.

Нетскрийн. Можеше да прати съобщение за помощ. Можеше да се свърже с хотела в Куфра. Да каже на Трън...

— Ще ти дам осем хиляди. — Докато почистваше очилата си, тонът на мъжа бе станал твърд, изцяло делови.

Джина изсумтя.

— Няма да се поколебая да отведа момичето в полицията, за да го депортират обратно. Ще ми дадат награда.

— Някакви си петстотин униви? Нима ще жертваш толкова много от гордостта си, Джина?

— Бих се гордяла, знаейки, че на планетата ми се разхожда един лунитянин по-малко — отвърна жената презрително и за първи път на Крес ѝ хрумна, че Джина я мразеше истински — не поради друга причина, а заради потеклото ѝ. — Ще ви я дам за десет хиляди, докторе. Знам със сигурност, че напоследък плащате по толкова за щит.

Доктор ли? Крес преглътна. Мъжът по нищо не приличаше на елегантните, изискани мъже и жени от драмите по мрежата, с техните искрящи от белота престилки и съвременни апаратури. По някаква причина титлата я накара да застане нащрек, докато в ума ѝ бързо се нижеха картини със скалпели и спринцовки.

— Ах, девет хиляди и петстотин — мъжът въздъхна.

Джина килна назад глава и погледна изотдолу.

— Става.

Докторът взе ръката ѝ, но сякаш се бе вгълбил в себе си. Не можеше да погледне Крес открито, като че се срамуваше от сделката, на която беше станала свидетел. Неподчинение се надигна у Крес. Мъжът трябваше да се засрами. Всички трябваше да се засрамят. Тя нямаше да позволи да я превърнат в обикновена стока за продан. Господарката Сибил се бе възползвала от нея прекалено дълго време. И тя нямаше да допусне това да се случи отново.

Но преди мислите ѝ да преминат в нещо повече от буен гняв, Крес беше набутана в стаята. Джина затвори вратата и те се озоваха в горещо, прашно помещение, което миришеше на изветрели химикали.

— Да сключваме сделката по-бързо — поде Джина, като скръсти ръце, — че си имам и друга работа в Куфра.

Докторът изсумтя и отвори килера. Вътре нямаше дрехи. Това беше малка лаборатория с чудати машини, скенери, метални

чекмеджета, които дрънчаха при отварянето им. Мъжът извади една игла и спринцовка и чевръсто махна опаковките им.

Крес отстъпи назад, като дърпаше въжетата на ръцете си, но Нилс я спря.

— Да, да, нека да ѝ взема пробата, а после ще сключим и сделката.

— Защо? — Джина застана помежду им. — Защото искате да докажете, че нещо не е наред с нея и така да развалите сделката ли?

— Нямам намерение да провалям нищо, Джина — докторът се покашля. — Просто си помислих, че момичето ще ми съдейства повече във ваше присъствие и така ще мога да взема пробата без никаква опасност.

Погледът на Крес се стрелна из стаята. Оръжие. Бягство. Намек за милост в очите на похитителите ѝ.

Нищо. Нямаше нищо.

— Добре — съгласи се Джина. — Нилс, дръж я, за да може докторът да си свърши работата.

— Не! — Викът се изтръгна от Крес и тя се запрепъва назад. Удари рамото си в Нилс, взе да пада назад, но той я улови за лакътя и я дръпна до себе си. Краката ѝ се подкосиха, натезаха. — Недейте, моля ви. Оставете ме на мира! — тя се замоли на доктора, но на прорязаното му от бръчки лице видя такава смесица от емоции, че се умълча. Веждите му бяха сключени, устата му бе здраво стисната. Непрестанно мигаше зад очилата си, като че се мъчеше да премахне някоя мигла, додето погледът му се измести от нея напълно. У него имаше милост. Крес разбра това — разбра, че мъжът изпитваше състрадание, което се опитваше да скрие.

— Моля ви — изплака тя. — Моля ви, пуснете ме! Аз съм нищо и никакъв щит, закотвена тук на Земята. На никого нищо не съм сторила, аз съм никой, никой съм. Моля ви, пуснете ме.

Той не срещна повече очите ѝ, даже и като пристъпи напред. Крес се изопна, опита да се дръпне назад, но Нилс я държеше здраво. Докторът я докосна леко със сухите си пръсти, но после я стисна силно с една ръка за китката.

— Опитай да се отпуснеш — измърмори той.

Крес трепна, когато иглата се заби в плътта ѝ на същото място, където Сибил беше взимала пробата стотици пъти. Момичето ухапа

бузата си от вътрешната страна и даже не изхленчи.

— Това беше всичко. Не беше толкова страшно, нали? — Гласът му беше странно мек, като че се мъчеше да я успокои.

Крес се почувства като птиче, чиито криле са подрязали, захвърлено в клетка — поредната мръсна, гниеща клетка. Цял живот бе прекарала в клетка. Но никога не беше очаквала да намери толкова ужасна като тази на Земята.

Земята, напомни тя на себе си, докато докторът с тежки крачки се върна назад по стенещия паркет. Намираше се на Земята. Не беше уловена в капана на сателита, в космоса. Оттук имаше изход. Свободата беше точно зад прозореца, надолу по стълбите. Повече никога нямаше да бъде затворник.

Докторът намести спринцовката, пълна с нейната кръв, в една машина и чукна нещо по портскрийна си.

— Ето, сега ще прехвърля парите и вие можете да си вървите.

— Нали използвате секретна връзка? — попита Джина и направи крачка напред, докато докторът набираше някаква парола с думи. Крес присви очи, наблюдавайки къде се опираха пръстите му — в случай че ѝ потрябваше по-късно. Можеше да ѝ спести време, вместо тепърва да я разбива.

— Повярвай ми, Джина, аз имам повече основания от теб да крия сделките си от любопитни очи. — Той внимателно огледа екрана, а после каза важно. — Благодаря ви, че ми я доведохте.

Джина изгледа навъсено оплешивяващата му глава.

— Надявам се да ги убиеш тези лунитяни, щом приключиш с тях! Не ни ли стигат проблемите с чумата? Не са ни притрябвали и те!

Сините му очи светнаха и Крес улови в тях презрение към Джина, но мъжът го прикри зад благия си поглед.

— Плащането е извършено. Развържете, моля ви, момичето, преди да си тръгнете.

Крес мируваше, докато отвързваха ръцете ѝ. Но щом свалиха въжетата, тя дръпна ръцете си и изприпка до стената.

— Приятно ми беше да сключим нова сделка с вас — каза Джина. Докторът само изсумтя. С ъгълчето на окоето си той наблюдаваше Крес, като се мъчеше да я изучава, без това да се набива на очи.

Тогава вратата се затвори и Джина и Нилс си отидоха. Крес се заслуша в стъпките им надолу по коридора — единственият шум в сградата.

Докторът отри ръцете си в предницата на ризата, сякаш да се очисти от присъствието на Джина. Крес не вярваше, че той се чувства и наполовина толкова мръсен, колкото тя, но остана неподвижна като стената и само го гледаше свирепо.

— Да, добре — каза мъжът, като че отговаряше на въпрос. — Нали разбираш, с щитовете е по-трудно. Не е толкова лесно за обяснение.

— Искате да кажете, че не сме толкова лесни за манипулация — озъби се Крес. Той наклони глава и странният му поглед се завърна. Онзи, който я бе накарал да се почувства като обект на научен експеримент под микроскоп.

— Ти знаеш, че съм лунитянин.

Тя не отвърна.

— Разбирам, че си уплашена. Не мога да си представя на какво ужасно отношение са те подложили Джина и бандитите й. Но аз няма да ти причиня болка. В действителност, захванал съм се с големи работи тук, работи, които ще променят света, и ти можеш да ми помогнеш. — Той замълча. — Как се казваш, момичето ми?

Тя не отвърна.

Когато докторът приближи с протегнати ръце в знак на мир, Крес сякаш изтика целия си страх в корема и се отблъсна от стената. От гърлото й се изтръгна рев, тя замахна с все сила с лакът и го стовари тежко върху челюстта му. Чу как зъбите му щракнаха, усети удара в костите си и тогава мъжът падна назад. Стовари се с такава сила върху дървения под, че цялата сграда се разтресе.

Крес не провери дали беше изпаднал в безсъзнание, дали бе получил инфаркт, или пък бе в състояние да се изправи и да се втурне по петите й.

Тя дръпна силно вратата и избяга.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Доктор Ърланд се събуди на пода в някаква задушна, прашна хотелска стая и за миг не можа да си спомни къде се намира. Това не бяха лабораториите до двореца в Ню Бейджин, където беше наблюдавал как червено-лилавият обрив избива ту върху един киборг, ту върху друг; където беше гледал как гаснат очите им и беше проклинал жертването на поредния живот, докато в същото време замисляше следващата си крачка в преследването на единствения киборг, който беше от значение.

Това не бяха и лабораториите на Луна, където бе правил проучванията си с рядък стремеж да бъде приет; където бе видял как под хирургическите му инструменти се раждат чудовища; където бе видял как мозъчните вълни на малки момчета стават хаотични, свирепи като на диви животни.

Той не беше доктор Дмитри Ърланд, както се наричаше в Ню Бейджин.

Не беше и доктор Сейдж Дарнел, както се казваше на Луна.

А може и да беше... но не можеше да мисли, не можеше да си спомни... не даваше пукната пара.

Мислите му все се отвърщаха от него самия и от двете му омразни самоличности. Рояха се около лицето на жена му, което имаше форма на сърце, меденорусата ѝ коса, която се къдреше всеки път, когато от екологичния отдел впръскваха наново влажност в контролираната атмосфера на Луна.

Докторът си мислеше за едно бебе на четири дни, за което беше потвърдено, че е щит, и което се късаше от рев, докато жена му го подаваше в ръцете на чародей Мира с всичката студенина и отвращение, които би показала към един плъх.

Последния път, когато бе видял малката си Месечинка.

Ърланд се загледа във вентилатора на тавана, който се въртеше, но не правеше нищо, за да разсее пустинната жега, и се питаше защо след всичките тези години халюцинациите му бяха избрали точно сега да го измъчват.

Това момиче щит в действителност не притежаваше луничките и русата коса на жена му. Това момиче щит не притежаваше неговия злощастен ръст, нито сините му очи. Това момиче щит не беше дъщеря му, завърнала се от мъртвите да го преследва. Тази илюзия беше изцяло в ума му.

Може би така му се полагаше. Беше извършил толкова много ужасяващи неща. Скорошното нападение срещу Земята беше чисто и просто кулминацията на неговите дългогодишни усилия. Благодарение на неговите проучвания кралица Чанари бе започнала да разработва армията си от хибридни вълци и благодарение на неговите експерименти Левана бе успяла да я доведе до кървавия ѝ завършек.

А после идеше ред и на всички онези, които бе наранил, за да открие Селена и да сложи край на царуването на Левана. Всички онези, които беше убил, за да намери Лин Синдер.

Прекалено уверен е бил да си мисли, че сега ще може да изплати целия си дълг. Упорито беше се опитвал да възпроизведе лекарството, което Левана беше дала на император Каито. Трябваше да опита, а за целта — нови жертви. Нови кръвни проби. Нови експерименти, но вече беше принуден да си търси истински доброволци, когато трафикантите не успяваха да му донесат нова кръв.

Още в Ню Бейджин, докато правеше проучванията на лекарството, донесено от кралица Левана, беше разбрал, че разковничето се крие в лунните щитове. Същата генетична мутация, която ги правеше неподатливи на лунното вмешателство в биоелектричеството им, можеше да се използва за създаването на антители, които да отблъснат и надвият болестта.

И така, той започна да събира щитове, а също и кръвта, и ДНК-то им. И ги използваше точно както бе използвал малките момчета, които щяха да се превърнат в безмозъчни войници на кралицата. Точно както бе употребил киборгите, които много често не желяеха да участват в провеждането на опитите с летумозиса.

Естествено беше мозъкът да му причини това. Естествено беше лудостта му да стигне такава степен, че халюцинациите да му докарат единственото нещо, за което някога го е било грижа, да изкривят реалността така, че тя да се превърне в поредната му жертва.

Поредният човек, който му докарваха и той захвърляше.

Поредната кръвна проба.

Поредната лабораторна мишка, която го мразеше.

Неговата мъничка Месечинка.

Върху лабораторната лавица над главата му портскрийнът звънна.

За да се изправи на крака, му беше нужна повече енергия, отколкото си бе мислил, че има. Изпъшка, докато се подпираше, за да се изправи на колоната на леглото, лъснала от старост.

Не бързаше, избягваше истината, отчасти защото не знаеше каква искаше да бъде истината. С халюцинацията щеше да се справи. Щеше да я зачеркне и да продължи работата си.

Но ако това беше тя...

Втори път не можеше да си позволи да я загуби.

Той мина край отворения килер, вдигна щорите и се вгледа към улицата. Две преки по-надолу видя извивката на кораба, който отразяваше слънчевата светлина, докато мракът падаше. Трябваше да приключи с това, преди Синдер да е дошла да види как е приятелят ѝ Вълка. Откакто тя бе пристигнала, той не бе купил ни един пациент и не вярваше, че тя щеше да го разбере. На нея ѝ беше трудно да проумее жертвите, които трябваше да се дадат за доброто на всички. Тя, която трябваше да разбира по-добре от всеки друг.

Той въздъхна, върна се пак при малката си комплектувана лаборатория и при кръвната проба на момичето. Взе портскрийна и кликна върху отчета, направен след теста. Замая се леко, докато преглеждаше набързо данните, извадени от ДНК-то на момичето.

Лунитянка.

Щит.

Ръст — напълно развит: 153,48 см

Пигментация на ириса по скалата на Мартин-Шулц: 3

Производство на меланин: 28/100, с концентриран меланин, локализиран върху лицето/лунички

След физическите данни на момичето следваше списък с възможни заболявания и генетични недостатъци, както и предложения за лечението и превенцията им. Но отчетът не му каза онова, което трябваше да знае, додето той не се взе в ръце и не свърза таблицата на

момичето със своята собствена — таблица, която буквално беше научил наизуст, след като многократно бе взимал проби от себе си за провеждането на опитите си.

Докторът седна на ръба на леглото, докато компютърът сравняваше и съпоставяше над четиридесет хиляди гени от двете таблици.

Ърланд се улови, че се моли халюцинацията да е истинска и момичето да не е негова дъщеря. Молеше се дъщеря му да е била убита от Сибил Мира, както го бяха подвели да повярва преди много години.

Защото, ако това беше дъщеря му, тя щеше да го презира.

И той би се съгласил с нея.

И беше сигурен, че момичето вече си беше отишло. Нямахше представа колко време бе лежал в безсъзнание, но се съмняваше, че тя би останала наблизо. Вече бе изгубил малкия си призрак. За втори път.

Портскрийнът приключи с проверката.

Открито съответствие.

Бащинството потвърдено.

Докторът свали очилата си, остави ги върху писалището и въздъхна с дълъг, треперещ дъх.

Неговата Месечинка беше жива.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Крес затаи дъх и се вслуша — вслуша се толкова напрегнато, че чак главата я заболя, но чу само тишината. Левият ѝ крак започваше да се схваща от необичайната поза, в която го беше извила, но тя се боеше да шавне да не би да се удари в нещо и така да издаде на стареца скривалището си.

Крес не беше избягала от хотела. Беше се изкушила, но знаеше, че Джина и другите може още да са наоколо, а ако попаднеш пак на тях, щеше да се върне там, откъдето беше тръгнала. Затова се мушна в третата стая по дългия, тесен коридор и с изненада установи, че вратата беше отключена и в стаята няма никой. Вътре беше наредено точно като в стаята на доктора: легло, килер, писалище, но за нейно огорчение нямаше нетскрийн. Ако не беше толкова отчаяна да намери къде да се скрие, щеше да се разплаче.

Крес се пхна в килера. Той беше празен, имаше само един прът за окачване на дрехи, а над него един-единствен рафт. Крес употреби всичката си сила, за да се покатери върху този рафт, като с два крака се буташе нагоре по страничните стени на килера и накрая се напъха в тясната ниша. С пръстите на краката си придърпа и затвори вратата. За първи път се радваше, че е толкова мъничка на ръст и си помисли, че ако докторът все пак я откриеше, поне щеше да има предимство, че е на високо. Искаше ѝ се да се бе сетила да си набави някакво оръжие.

Но се надяваше, че оръжие така и нямаше да ѝ потрябва. Допускаше, че щом докторът се събуди, щеше да си помисли, че е избягала в града, щеше да се спусне да я търси и така тя щеше да има достатъчно време на разположение да се върне при нетскрийна и да се свърже с Трън в стария им хотел.

Крес вече часове наред лежеше в килера, чакаше, ослушваше се. Беше неудобно, но ѝ напомняше за дългите часове, в които спеше под леглото на сателита, докато Луната се виждаше в прозорците ѝ. А там винаги се бе чувствала в безопасност и дори сега споменът ѝ донесе странно усещане за сигурност.

Не след дълго взе да се чуди дали не беше убила мъжа. Вината, която лумна в гърдите ѝ, я разгневи. Нямаше за какво да се чувства виновна. Беше се защитавала, а докторът беше чудовище, което се занимаваше с трафик на лунитяни.

Малко след като си помисли тези неща, тя чу тътрене, но толкова тихо, че сигурно беше някоя мишка в стените. След него дойдоха няколко тупвания и стон. Тялото ѝ се схвана отново, беше легнала неудобно върху дясното си рамо и то я болеше.

Крес беше допуснала грешка. Трябваше да избяга, когато бе имала шанс. А можеше да използва времето, докато мъжът е в безсъзнание, да влезе в нетскрийна му. Като се обърнеше назад, виждаше, че бе имала предостатъчно време, но вече беше прекалено късно — той се бе събудил и щеше да я открие и...

Тя стисна очи, докато в тъмнината не заблестяха бели петънца.

Планът ѝ още не беше пропаднал. Още беше възможно докторът да се спусне да я търси навън. Още беше възможно да излезе от сградата.

Тя чакаше.

И чакаше.

Поемаше си дъх и го изпускаше. Пълнеше дробовете си с горещия, душен въздух. При всеки шум, при всяко приглушено стържене, при всяко тронаво потропване сърцето ѝ подскачаше и тя се мъчеше да нарисова във въображението си случващото се в стаята в края на коридора.

Но мъжът така и не излезе от стаята си. Изобщо не тръгна да я дири.

Крес се намръщи в тъмнината. Една капчица пот бавничко се търкулна по носа ѝ.

Когато в килера пропълзя плътен мрак, Крес се улови, че се унася в дрямка въпреки неудобното положение и скованите ѝ мускули. Но бързо се отърси от съня и реши, че се е крила достатъчно дълго време. Старецът не я търсеше. Може пък да беше заспал. Любопитна мисъл, като знаеше колко пари беше броил за нея. Не беше ли редно да е малко по-загрижен?

А може пък наистина да беше искал само кръвта ѝ. Странно съвпадение, като знаеше колко ненадарени деца беше спасила от

смъртта господарката Сибил, защото и тя бе видяла нещо ценно в кръвта им.

Крес се помъчи да не позволява на подозренията и параноята да се задълбочават още повече. Каквото и да искаше старецът, тя не можеше да остане завинаги в килера.

Като свали надолу единия си крак, Крес побутна вратата. Тя изскърца силно като удар по барабан и момичето замръзна на място с протегнат крак.

Чакаше. Ослушваше се.

Когато не се случи нищо, тя бутна още малко вратата, примъкна се към ръба на рафта и се спусна на пода, колкото можа по-внимателно.

Дъските по земята простенаха. Момичето отново спря, а сърцето ѝ гърмеше.

Зачака. Ослуша се.

Замаяна и прежадняла, Крес се изниза в коридора. Той беше пуст. Тя се промъкна до съседната врата. И тя стоеше отключена, но стаята приличаше досущ на онази, която тъкмо бе напуснала. Празна и изоставена.

Крес затвори вратата и се придвижи до следващата, а по кожата ѝ полазиха тръпки, всичките ѝ сетива се бяха изострили. В третата стая щорите бяха пуснати, но светлината от коридора падна върху нетскрийна, който висеше в тъмното. Крес едва потисна радостта си. Разтрепери се от очакване и затвори вратата след себе си.

Тогава погледът ѝ кацна на леглото и тя запуши устата си с ръка.

Там лежеше мъж. И спеше, както се досети Крес, докато чакаше сърцето ѝ да спре да се блъска така болезнено в гърдите ѝ. Момичето не се осмели да помръдне, докато не се увери, че гърдите на мъжа се вдигаха и спускаха дълбоко и равномерно. Не беше го събудила.

Тя хвърли бърз поглед към нетскрийна, като претегляше риска.

Можеше да се плъзне обратно в коридора и да продължи да търси. На този етаж бяха останали две неотворени врати... но и двете бяха към стаята на възрастния мъж. А можеше да слезе на долния етаж и там да си опита късмета.

Но всяка крачка по старите дъски на пода можеше да предупреди някого за присъствието ѝ, а и нямаше никаква гаранция, че другите врати стояха отключени и че в някоя от стаите имаше нетскрийн.

Минутите минаваха, а тя стоеше в капана на колебанието си, сложила една ръка върху топката на вратата, а другата — върху устата си. Мъжът лежеше спокойно и не шавна ни веднъж.

Най-сетне тя се насили да направи крачка към нетскрийна. Погледът ѝ стрелкаше отново и отново спящото тяло, за да се увери, че дишането му не се бе променило.

— Нетскрийн, включи се — прошепна тя.

Екранът светна и тя започна да повтаря:

— Нетскрийн, спри звука, нетскрийн, спри звука, нетскри... — Но командата ѝ се оказа ненужна. Щом екранът светна, тя се озова пред картата на Земята, а не пред новините или драма по мрежата. Четири места бяха отбелязани. Ню Бейджин. Париж. Рийо, Франция. Малък оазисен град в северозападния ъгъл на Нилската провинция в Африканския съюз.

Първите три точки породиха у нея усещане за съвпадение, но мозъкът ѝ вече се носеше много напред. След миг тя беше махнала картата и беше извикала връзката за съобщения. Поколеба се. Единственият път, в който беше изпрацала съобщение, беше по време на разговора ѝ със Синдер. Тогава беше използвала връзка, която не можеше да се проследи и да се наблюдава. Крес от първа ръка знаеше, че Левана има достъп до мрежата на Земята и до всички съобщения, които земляните погрешно смятаха, че са поверителни.

Но не биваше да мисли за това сега. Какъв интерес би имала кралица Левана от една-единствена връзка, установена между два малки града в Северна Африка? Тя без съмнение беше прекалено заета с плановете си за междугалактическото си господство.

— Нетскрийн — прошепна Крес, — покажи хотелите в Куфра.

Заради неясното ѝ произношение се показаха няколко града с това име. Тя избра онзи, който се намираше най-близо до сегашното ѝ местонахождение, но тогава в страничната лента замигаха дузина хотели, техните реклами и информация за контакт с тях. Крес се намръщи и внимателно прочете всичко. Нито едно от имената не ѝ се стори познато.

— Покажи ги на картата.

На екрана се разгъна снимка на Куфра, заснета от сателит, и след като Крес за миг поогледа с присвити очи кафеникавите улици, дупките в паметта ѝ взеха да се запълват. Тогава тя забеляза двора

около единия от хотелите, увеличи снимката и разпозна лимоновото дърво до стената. Осмели се да се усмихне и въведе информацията за контакт с хотела.

— Установи връзка.

След секунди се озова срещу същата служителка в хотела, която с помощта на Джина ги беше регистрирала с Трън. Крес едва не се просна на пода от облекчение.

— Благодаря ви, че се свърза...

— Шшшът! — Крес размаха ръце, за да накара жената да замълчи, и хвърли поглед към мъжа на леглото. Той шавна, но за кратко.

— Извинете — прошепна тя. Жената се приведе по-близо до екрана, за да я чува. — Приятелят ми спи. Трябва да говоря с един от гостите на хотела ви. Казва се Карсуел Тр... Смит. Мисля, че е настанен в осма стая.

Крес остана доволна, когато жената сниши глас:

— Един момент, моля — и тя въведе нещо вън от екрана.

Чу се звън, Крес подскочи, но мъжът продължи да спи. В ъгъла на нетскрийна се появи сигнал.

(97) Нови известия относно издирването на Лин Синдер.

Момичето примигна. *Лин Синдер?*

— Съжалявам — обади се администраторката и върна вниманието на Крес върху себе си. — Господин Смит напусна хотела снощи, след като с някои от другите ни гости предизвика смут. — Очите на жената станаха подозрителни и с растящо любопитство тя огледа внимателно тъмната стая. — В действителност, в момента провеждаме разследване, тъй като някои от свидетелите ни вярват, че той е издирван...

Крес прекъсна връзката. Нервите ѝ се гърчеха под кожата, а дробовете ѝ се струваха прекалено малки, за да поемат всичкия въздух, от който се нуждаеха.

Трън беше напуснал хотела. Наложило се бе да бяга и сега Крес не знаеше как да го намери. Издирваха го, щяха да го заловят и тя

никога вече нямаше да го види.

Екранът отново иззвъня. Новините за Лин Синдер се бяха удвоили.

Лин Синдер. Ню Бейджин. Париж. Рийо, Франция.

Поредицата започна да се намества.

Слисана, Крес отвори новините. Това бяха същите истории, в които седмици наред се бе ровила на сателита. Критики, предположения, конспиративни теории и много малко факти. Още никой не беше забелязал киборга. Все така нямаше арести и дори капитан Трън не се споменаваше никъде въпреки твърденията на администраторката от хотела.

И тогава вниманието на Крес беше привлечено от едно заглавие. Коленете ѝ се огънаха. Тя разпери пръсти на писалището, за да не падне.

Лунният съучастник Дмитри Ърланд все още се изплъзва на властите.

Дмитри Ърланд.

Лунният доктор от екипа учени, които работеха по летумозиса. Докторът, който беше помогнал на Синдер да избяга от затвора. Докторът, който беше вторият най-издирван престъпник на Земята, даже преди Трън.

Крес знаеше, че това е той още преди да е извадила снимката. Ето защо старецът ѝ се бе сторил тъй познат. Беше го виждала и преди.

Но... той нали беше на тяхна страна?

Крес се бе потопила така дълбоко в своите въпроси, че не чу лекото проскърцване на леглото. И тогава една ръка я сграбчи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Крес изцвърча и се обърна. Отсреща я гледаше лице, което беше хем красиво, хем страховито, а очите му блестяха на светлината от нетскрийна.

— Коя си ти?

Инстинктът я караше да се разпищи, но тя го заглуши, задуши шума, докато той се превърна в хленч.

— С-съжалявам, че нахълтах без позволение. Трябваше ми нетскрийн. П-приятелят ми е в опасност и трябваше да му изпратя съобщение и... съжалявам, кълна ви се, нищо не съм откраднала. М-моля ви, недейте вика доктора. Моля ви.

Той, както й се стори, спря да я слуша, а суровият му поглед обгърна стаята. Мъжът пусна ръката й, но остана напрегнат, в отбранителна поза. Риза не носеше, но тялото му беше увито в толкова бинт, че все едно носеше.

— Къде се намираме? Какво стана? — думите му бяха неясни, изречени с трудност. Мъжът изкриви лице, стисна очи, а когато ги отвори отново, като че не можа да съсредоточи погледа си.

Тогавя Крес зърна нещо, което беше далеч по-ужасяващо от избледнелите му белези и страшните мускули.

На ръката си мъжът имаше татуировка. Беше тъмно да я прочете, но Крес мигом я позна. Беше виждала много като нея в записи, фотографии, документални филми, направени на бърза ръка. Мъжът беше от Специалната оперативна група. Един от мутантите на кралицата.

Картини на мъже, които забиваха хищнически нокти в гърдите на жертвите си, сключваха челюстите си в оголените им вратове, виеха срещу луната, се занизаха в главата й.

Този път тя не можа да усмири инстинкта си. Крес изпищя.

Мъжът я сграбчи и с огромните си ръце насила затвори устата й. Крес заридя, затрепери. Щеше да умре. Тялото й можеше да му окаже съпротива колкото една вейка.

Мъжът изръмжа и Крес видя острият връхчета на зъбите му.

— Трябваше да ме убиеш, когато имаше възможност — каза той, а дъхът му изгори лицето ѝ. — Виж в какво ме превърна! Но аз ще те убия, преди да съм станал част от нов експеримент. Разбра ли ме?

Сълзите започнаха да си пробиват път през миглите ѝ. Челюстта я болеше там, където я беше стиснал, но тя се страхуваше повече от онова, което я чакаше, щом я пусне. Дали мъжът си мислеше, че Крес работи за доктора? Възможно ли беше и той да е една от жертвите, продадени на стареца? Той също беше лунитянин, тъй че помежду им имаше много общо. Ако успееше да го убеди, че са съюзници, тогава може би щеше да успее да избяга. Но дали можеше да се разговаря разумно с тези чудовища?

— *Разбра ли ме?*

Миглите ѝ изпърхаха, а вратата зад мъжа се отвори.

Движенията му бяха бързи и гладки. Главата на Крес се завъртя, когато той я обърна, дръпна я пред себе си и я притисна до гърдите си. Той залитна, като че рязкото движение го беше замаяло, но се закрепил, а в това време в стаята се разля светлина. На вратата се изправи силует — не на стареца, а на страж. На лунен страж.

Очите на Крес се разшириха — беше го познала. Стражът на *Сибил*. Пилотът на кораба на *Сибил*, който бе могъл да я спаси, но не го бе сторил.

Войникът изсъска. Ако не беше здравата му хватка, Крес щеше да падне на земята.

Сибил я бе намерила. Сибил беше тук.

Сълзите ѝ потекоха.

Войникът. Стражът. Крес беше в капан. Беше мъртва.

— Само една крачка и ще ѝ счупя врата!

Стражът не отвърна нищо. Крес не беше сигурна, че е чул заплахата. Той беше вдигнал вежди, докато оглеждаше наоколо и както ѝ се стори, я разпозна. Но вместо победоносен, видът му беше просто смаян.

— Какво стана... Скарлет? — Думите почти не се разбираха от ръмженето. — Къде е Скарлет?

— Ама ти не си ли хакерът? — попита стражът, като се взираше в Крес.

Хватката на войника се стегна.

— Имаш пет секунди да ми кажеш къде е Скарлет! В противен случай, момичето е мъртво, а след нея си ти!

— Аз не съм с тях — Крес се задушаваше. — Т-той не дава пет пари за мен.

Стражът вдигна умиротворяващо ръце. Крес се чудеше къде ли е господарката Сибил.

Хватката на войника не отслабна и тогава на Крес ѝ хрумна, че и двамата мъже работеха за лунната кралица. Тогава защо им беше да се заплашват един друг?

— Само се успокой — каза стражът. — Нека повикам Синдер или доктора. Те ще ти обяснят.

— Синдер? — войникът трепна.

— Тя е на кораба. — Погледът му отново се сниши към Крес. — А ти откъде се взе тук?

Момичето преглътна, в главата ѝ звънтеше същият въпрос, който войникът му беше задал. *Синдер?*

— Какво става тук?

Крес потрепери, щом чу гласа на доктора — по-силен, отколкото при преговорите с Джина. Стъпки. Стражът се дръпна, за да пропусне доктора в тъмната стая, в която все още светлина идваше само от коридора. Крес изпита гордост, когато видя, че е оставила следа по челюстта му.

Но няма що! — голяма полза ѝ беше донесла накрая новооткритата ѝ смелост.

Докторът замръзна и попи сцената с очи.

— О, звезди — измърмори той. — Точно сега ли...

Щом го видя, омразата на Крес пламна с нова сила, но тя си напомни, че това не беше само един зъл старец, който търгуваше с роби лунитяни. Това беше мъжът, който бе помогнал на Синдер да избяга.

Главата ѝ се завъртя.

— Пусни я — каза докторът, като говореше внимателно. — Ние не сме твои врагове. Момичето също не е твой враг. Моля те, остави ме да ти обясня.

Вълка свали ръката си от нея и я прокара по лицето си. Олюля се за миг, но после се закрепил.

— Бил съм тук и преди... — каза тихо той. — Синдер... Африка?

Силно тропане по стълбите в другия край прекъсна обърканите му думи. Последва вик и на Крес ѝ се стори, че чува име и гласът...

— Крес!

Тя извика, забравяйки за ръката, която я стискаше като в менгеме, но пак тя не ѝ позволи да се хвърли напред.

— Капитане!

— КРЕС!

Докторът и стражът се извърнаха, а в това време стъпките се забързаха шумно по коридора. И двамата мъже видяха, когато капитан Трън с превръзка на очите подмина вратата.

— *Капитане!* Тук съм!

Стъпките спряха, обърнаха се и той се затича обратно, додето пръчката му не се удари в рамката на вратата. Трън замръзна запъхтян, подпрял се с една ръка на касата. От едната страна на лицето му имаше ужасна синина, при все че по-голямата част от нея беше скрита под кърпата.

— Крес? Добре ли си?

Облекчението на Крес не трая дълго.

— Капитане! От лявата ти страна стои лунен страж, а от дясната е докторът, който си прави експерименти с лунитяните. Мен ме държи един от войниците на Левана, тъй че, *моля те, внимавай!*

Трън отстъпи крачка назад и извади пистолета от панталоните си. Миг-два той повъртя дулото на пистолета във всички посоки, но никой не се хвърли да го напада. С известна изненада Крес осъзна, че хватката на войника се бе разхлабила.

— А... — челото на Трън се сбърчи и той насочи пистолета някъде близо до прозореца. — Ще ми опишеш ли пак всички заплахи, че май пропуснах нещо, а?

— Трън?

Трън насочи пистолета към Вълка и Крес, която беше между тях.

— Кой каза това? Кой си ти? Да не си я наранил? Защото, кълна се, ако ѝ сториш нещо...

Лунният страж се пресегна и отскубна пистолета от ръката му.

— Ей! — Трън се разгневи и вдигна пръчката си, но стражът с лекота парира удара му с ръка, после му взе и пръчката. Трън вдигна юмруци.

— Стига толкова! — кресна докторът. — Никой не е пострадал и никой няма да пострада!

Трън изръмжа и се обърна към него.

— Ти така си мислиш, вълк... доктор... чакай, Крес, кой от всичките е този?

— Аз съм доктор Дмитри Ърланд и съм приятел на Лин Синдер. Сигурно ме знаете като човека, помогнал за бягството ѝ от затвора в Ню Бейджин.

— Хубава история — изсумтя Трън. — Само че мога да ти кажа със сигурност, че аз съм човекът, който помогна на Синдер да избяга от затвора.

— Надали. Мъжът, когото току-що удари, също е съюзник на Синдер, както и войникът вълк, който все още е на силни болкоуспокояващи, сигурно бълнува и ако веднага не легне, ще си отвори шевовете.

— Трън — повтори войникът, без да обръща внимание на предупрежденията на доктора. — Какво става? Къде се намираме? Какво е станало с очите ти?

— Чакай... — Трън наклони глава. — *Вълк?*

— Да.

Последва дълго, дълго мълчание, докато накрая лицето на Трън се проясни и той се засмя.

— Спатии, Крес, едва не получих инфаркт при думите ти за войника вълк. Защо не ми каза, че това е той?

— Аз... ами...

— Къде е Синдер?

— Не знам — каза Вълка. — А къде е... Струва ми се, че Синдер ми каза нещо за Скарлет? Преди? — Едната ръка на Вълка все още стоеше свободно около врата на Крес. Другата той прокара по лицето си и простена. — Било е само кошмар...?

— Синдер е тук. В безопасност е — обади се докторът.

Трън се засмя широко с най-загадъчната усмивка, която Крес бе виждала след сателита. Тя огледа стаята с ококорени очи, като едва дишаше, докато преценката ѝ за ситуацията не се преобърна кардинално. Стражът на Сибил — последно беше го видяла, устремен да се качи на борда на Рампион. Възможно ли беше да е предал Сибил и да е минал на тяхна страна?

Докторът — беше помогнал на Синдер да избяга от затвора.

Войникът вълк. Едва сега, след като Трън го позна, Крес осъзна, че беше видяла мъжа по време на видеовръзката, когато се свързаха с нея за първи път.

И някъде тук... Синдер.

В безопасност. Намираха се в *безопасност*.

Трън подаде ръката си и стражът сложи пръчката му в нея.

— Крес, добре ли си? — Той прекоси стаята и се наведе над нея, като че можеше да я инспектира... или да я целуне, но не го направи.
— Ранена ли си?

— Не, аз... добре съм. — Думите ѝ се сториха толкова чужди, толкова невъзможни. — Как ме откри?

— Един от хората на Джина ми каза името на това място. Трябваше само да спомена „лудия доктор“ на хората отвън и те веднага разбраха за кого говоря.

Коленете ѝ внезапно омекнаха и тя се улови за ръката му, че да не падне.

— Дошъл си за мен?

Трън засия и заприлича досущ на самоотвержен, безстрашен герой.

— Не се изненадвай толкова. — Той пусна пръчката си, откъсна Крес от Вълка, стисна я силно в прегръдките си и я вдигна във въздуха.
— По всичко личи, че на черния пазар вървиш *доста* скъпо.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Синдер стоеше, прилепила назад косата си с две ръце, а планът на двореца се мержелееше пред нея на нетскрийна. Цял ден се взираше в него, но умът ѝ продължаваше да се върти в кръг.

— Добре. Да речем така, ако... ако с доктора се снабдим с покани и се промъкнем вътре с гостите... а после Хиацинт им отвлече вниманието... или не, ако *ти* им отвлечеш вниманието, а Хиацинт влезе с персонала... но докторът всички го познават. Може пък с Хиацинт да влезем като гости, а докторът... но тогава как ще... *оф!* — Синдер отметна глава назад и се вгледа ядно в тавана на кораба с неговите преплетени жици и вентилационни тръби. — Дали пък не усложнявам много нещата? Може би трябва да отида сама.

— Точно така, теб *никой* няма да те познае — каза Ико и за да подчертае думите си, извади в ъгъла на схемата снимката на Синдер от затвора. Синдер изохка. Тази работа никога нямаше да се получи.

— *О!* Синдер!

— Какво? — подскочи Синдер.

— Това тъкмо излезе в местните новини. — Ико скри схемата и на нейно място сложи карта на пустинята Сахара. Един журналист говореше зад кадър, а докато двете гледаха, няколко близки градчета бяха оградени с кръгчета, които бяха свързани с черти и стрелки помежду им. Отдолу надписът гласеше: **ИЗДИРВАНИЯТ ПРЕСТЪПНИК КАРСУЕЛ ТРЪН Е БИЛ ЗАБЕЛЯЗАН В ЕДНО ОТ ТЪРГОВСКИТЕ ГРАДЧЕТА В САХАРА, НО СЕ Е ИЗПЛЪЗНАЛ.** Журналистът продължаваше да ломоти, а на екрана се появи снимката на Трън от затвора, последвана от ярко подчертаните думи: **ВЪОРЪЖЕН И ОПАСЕН. СЪОБЩЕТЕ НА ВЛАСТИТЕ НЕЗАБАВНО ВСЯКА ИНФОРМАЦИЯ.**

Стомахът на Синдер се сви — първо от угризения, после от страх. Това беше фалшива аларма. Трън... Трън беше мъртъв. Видели са негов двойник и са направили прибързани заключения. Нямаше да е за първи път. Ако се вярваше на медиите, Синдер беше забелязвана

неведнъж във всяка страна на Земята, а понякога на много места едновременно.

Но това нямаше значение. Защото, ако хората вярваха, че са видели истинския Трън, тогава щяха да заприичдат насам. Полицията. Армията. Ловци на награди.

Пустинята щеше да се наводни с хора, които ги преследваха, а грамадният Рампион все така си седеше наред малкото оазисно градче и се набиваше на очи.

— Не бива да оставаме тук! — рече тя и нахлузи ботушите си. — Ще отида да извикам останалите. Ико, пусни системата за диагностика. Подготви кораба за ново пътуване в космоса.

И преди Ико да може да ѝ отговори, Синдер скочи от рампата и се затича към хотела. Надяваше се докторът да не се бави с опаковането на нещата си, а Вълка... Дано раните му са оздравели толкова, че да може да се движи. Ърланд беше почнал да му намалява дозите. Дали можеха вече да го събуят, без да му навредят?

Точно когато зави зад ъгъла към хотела, Синдер забеляза една жена, която се бе подпряла върху автомобил — кола вехта, очукана, мръсна, но не достатъчно стара, че да мине за антика. Обратно на колата, жената беше млада и красива, със светлокафява кожа и плитки, боядисани в нюанси на синьото.

Синдер забави крачка и се приготви за бой. Видя, че жената не е от местните, и усети, че у нея има нещо подозрително, но не може да определи какво. Дали беше ловец на награди? Детектив под прикритие?

Синдер наближи, но лицето на жената остана все така безизразно и отегчено.

Не я разпозна. Това беше добре.

И тогава жената се усмихна и завъртя на пръста си една от копринените си плитки.

— Лин Синдер. За мен е удоволствие. Господарят ми само хубави неща говори за теб.

Синдер спря и отново я изучи внимателно.

— Коя сте вие?

— Казвам се Дарла. Аз съм госпожата на Трън.

— Моля? — примигна Синдер.

— Той ме помоли да остана тук и да наглеждам колата — каза жената. — Тъкмо влезе вътре да става храбрец. Сигурна съм, че много ще се зарадва да научи, че си тук. Той, изглежда, си мисли, че си някъде в космоса.

Синдер погледна към хотела. Когато разбра, че жената няма намерение да извади пистолет или белезници, нито пък да напусне поста си край колата, Синдер бутна вратата. Затича се нагоре по стълбите, а в главата ѝ всичко се въртеше след думите на жената. Това беше някаква шега или капан, или номер. Нямам как тя да... Трън да...

Кракът ѝ с такава сила се стовари върху площадката, че тя се изненада, когато дъските останаха цели. Обърна се надолу по коридора и видя Хиацинт да стои със скръстени ръце пред стаята на Вълка.

— Хиацинт... долу има някаква жена... тя ми каза... тя...

— Виж сама — и мъжът сви рамене и посочи към стаята.

Като се подпираше на стената да не падне, Синдер отиде при него.

Там беше и доктор Ърланд, а на челюстта му се виждаше бая голяма синина.

Вълка беше буден.

И... звезди на небосвода!

Целият беше мръсен. Дрехите му бяха съдрани, прашни, а косата му стърчеше рунтава точно като в деня, в който го срещна в затворническата килия. На лицето му имаше синина, наболата брада вече превземаше лицето му, а на очите си носеше, представете си само, червена кърпа. Но се усмихваше, а ръката му се увиваше около кръста на дребничко момиче, блондинка, и нямаше никаква грешка, че е той.

Няколко секунди минаха, додето Синдер си върне гласа, пък и трябваше да се подпре на рамката на вратата, за да не падне.

— Трън?

Главата му се обърна рязко.

— Синдер?

— К-какво... как? Къде беше? Какво става? Защо си сложил тази идиотска кърпа?

Трън се засмя. Взе дървената пръчка, запрепѳва се напред, размахвайки слепешката другата си ръка, додето тя кацна на рамото на Синдер. И тогава той я притисна до гърдите си, та чак я задуши в обятията си.

— И ти ми липсваше.

— Ах, ти, тъпчо такъв! — изсъска тя, прегръщайки го. — Мислехме те за умрял!

— О, моля те. Един падащ сателит не стига да ме затрие. Макар че, да си призная, май Крес спаси и двама ни този път.

Синдер го отблъсна от себе си.

— Какво ти има на очите?

— Ослепях. Дълга история.

Езикът ѝ се оплете предвид многото въпроси, които напираха да излязат навън, докато накрая се спря на следното:

— Кога намери време да си вземеш и *метреса*?

— Не говори така за Крес — усмивката на Трън се разколеба.

— Какво?

— О... чакай! Ти говориш за *Дарла*. Спечелих я на карти.

Синдер се облеци.

— Помислих си, че ще е хубав подарък за Ико.

— Ти... какво?

— За новото ѝ тяло?

— Аха.

— Дарла е дроид компаньонка.

Бавно и постепенно Синдер проумя. Компаньонка. Дроид. Това обясняваше съвършената симетрия у жената, както и неправдоподобно гъстите ѝ мигли. А също и начинът, по който присъствието ѝ сякаш отсъстваше — просто от нея не идваше никакво биоелектричество.

— Синдер, да ти призная честно, ако човек те слуша, ще си каже, че аз съм някакъв безнадежден флиртаджия. — Трън застана на пети и посочи русото момиче. — Между другото, помниш ли Крес?

Момичето се усмихна притеснено. Чак тогава Синдер я позна, само че сега бузите ѝ бяха изгорели от слънцето и се лющеха, а косата ѝ беше подрязана късо и неравно.

— Здравей — каза Синдер, а момичето бързо се шмугна зад Трън и нервно огледа всички в стаята.

— А, Вълк, ти си буден. — Синдер се покашля. — Това е... Аз... такова, чуйте. Трън, забелязали са те в градче недалеч оттук. Вече се организират групи за издирването ни. Целият район ще се напълни с народ, тръгнал да ни търси. — Тя се извърна към доктора. — Трябва да изчезваме. Незабавно.

— Синдер?

Тя се изправи на нокти. Гласът на Вълка беше дрезгав, отчаян. Синдер се осмели да срещне погледа му. Челото му лъщеше от пот, зениците му се бяха разширили.

— Сънувах, че ми казваш... каза ми, че Скарлет...

Синдер преглътна. Искаше ѝ се да може да избегне неизбежното.

— Вълк...

Той пребледня — беше видял отговора ѝ, преди да проговори.

— Не беше сън — измърмори тя. — Отвлякоха я.

— Стой, какво? — Трън наклони глава. — Какво е станало?

— Чародейката ни нападна и отвлече Скарлет.

Трън изруга. Вълка се тръшна на стената с празно изражение. В стаята се прокрадна тишина, додето Синдер не се насили да се поизправи, да бъде оптимист, да подхрани надеждата.

— Според нас са я отвели на Луна — каза тя — и на мен ми хрумна... една идея. Как да се доберем до Луна, без да ни забележат, как да намерим Скарлет и да я спасим. И сега, когато се събрахме всички заедно, аз вярвам, че ще се получи. Само трябва да ми се доверите. Но сега повече не можем да останем тук. Трябва да се махаме.

— Тя е мъртва — прошепна Вълка. — Аз излъгах надеждите ѝ.

— Вълк. Скарлет не е мъртва. Няма как да знаеш.

— Нито пък ти. — Той се преви и захлупи лице в ръцете си. Раменете му се разтърсиха и всичко от предишния път се повтори. Енергията му потъмня, сгъсти се наоколо му. А той изглеждаше празен, изгубен.

Синдер пристъпи една крачка към него.

— *Скарлет не е мъртва*. Пазят я за... за примамка. Да им даде сведения. Не биха я убили ей така. Така че имаме още време, има време да...

Гневът му лумна като взрив: в един миг — нищо. В следващия — искра и неочаквано той пламтеше, вилнееше, гореше до бяло.

Сграбчи Синдер, обърна я и я прикова за стената с такава сила, че нетскрийнът се разклати и за малко не се сгромоляса на пода. Останала без дъх, Синдер стисна здраво с ръцете си китките на Вълка, докато той я държеше за гърлото, а краката ѝ висяха над земята.

Предупрежденията върху дисплея на ретината ѝ тозчас се появиха — повишени пулс, адреналин, температура, неравно дишане и...

— Мислиш си, че знаеш какво искам? — изръмжа той. — Мислиш си, че искам да я държат *жива*? Нямах представа какво ще ѝ причинят, но *аз знам*! — Само след миг яростта се смекчи, заровена под ужаса и мъката. — Скарлет...

Вълка пусна Синдер, тя падна на земята и взе да разтрива врата си. Сред хаоса от мисли тя чу, че Вълка се обърна и избяга. Стъпките му изтрополиха по пода, надолу по коридора към стаята на доктор Ърланд. Когато спряха, последва кратка тишина, която изпълни целия хотел. После дойде виенето. Ужасно, мъчително, окаяно виене, което прониза костите на Синдер и обърна стомаха ѝ.

— Отлично — провлачено се обади доктор Ърланд. — Радвам се да видя, че този път бяхте много по-подготвена.

Като съскаше от болка, Синдер се опря на стената, надигна се на крака и обгърна с поглед приятелите си, съюзниците си. Крес още се криеше зад Трън, а очите ѝ се бяха разширили от ужас. Хиацинт си играеше с дръжката на ножа. Сивата коса на доктора беше чорлава, очилата му бяха кацнали на ръба на носа му и целият му вид издаваше, че никак, ама никак не е впечатлен.

— Вие вървете — каза тя. Гърлото я стегна. — Натоварете кораба. Вижте дали Ико е готова за отлитане.

Нов пронизителен, скръбен вой разтърси хотела. Синдер някак успя да се закрепни.

— Аз ще доведа Вълка.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Крес тръгна след стража надолу по хотелските стълби. Зад нея вървеше Трън и с една ръка я държеше за рамото, а с другата стискаше пръчката си. Момичето го предупреди за последното стъпало и зави надолу по мрачния коридор. Най-отзад беше доктор Ърланд, който вече напрегнато хриптеше, мъкнейки надолу по стълбите безценната си лаборатория.

На Крес ѝ беше трудно да се съсредоточи. Дори не знаеше къде са тръгнали. Корабът, така ли каза Синдер? В онзи миг Крес се беше уплашила от силата на лунния войник. Воят му още кънтеше в ушите ѝ.

Стражът отвори вратата на хотела и всички вкупом заслизаха към неравния, покрит с пясък път. Две стъпала по-надолу мъжът се вцепени и протегна ръце, за да улови Крес, Трън и доктора, които се блъснаха в него.

Крес изскимтя, сви се до Трън и огледа пътя.

Група мъже и жени, облечени в официалните униформи на армията на Републиката, ги бяха обградили с вдигнати пушки. Те изпълваха улиците и пространствата между сградите, надничаха от покривите и иззад ръждясали кораби.

— Крес? — прошепна Трън, а от напрежението душният въздух сякаш взе да припуква.

— Военни — измърмори тя. — Много са. — Погледът ѝ кацна върху едно момиче със синя коса и на мига в гърдите ѝ се надигна неприязън. — А *тя* какво прави тук?

— Моля? Кой?

— Онази... онова *момиче* от предишния град.

— Това е Дарла. Дроидът компаньонка? — Трън наклони главата си. — Ама защо и ти, и Синдер толкова се разстроихте от нея?

Очите на Крес се разшириха. Тя била дроид?

Притиснато между двама войници, момичето ги наблюдаваше равнодушно, а ръцете му висяха отпуснати до тялото.

— Съжалявам, господарю — рече тя и гласът ѝ се разнесе в тишината. — Щях да ви предупредя, но това би било незаконно, а програмата ми не позволява да нарушавам човешките закони.

— Да, това ще е първото нещо, което ще поправим — каза Трън, а после прошепна на Крес: — Трябваше да намеря дупка в закона, за да я накарам да ми помогне да открадна колата.

Някакъв глас прогърмя и на Крес ѝ трябваше само миг да открие мъжа, който държеше до устата си порт и усилвател.

— Арестувани сте за укриването и подпомагането на издирвани бегълци. Легнете по очи и сложете ръце на тила и никой няма да пострада.

Крес се разтрепери и изчака да види какво ще направи стражът. Пистолетът, който беше взел от Трън, още стоеше затъкнат в колана му, но ръцете му бяха заети с нещата на доктора.

— Обградени сте — продължи мъжът, когато никой не помръдна. — Няма къде да избягате. Легнете по очи. Веднага.

Първ стражът коленичи, остави торбата с медикаментите и необичайната машина, после легна в праха.

Крес преглътна и като последва примера му, отпусна се и тя на твърдата земя. Трън се сниши до нея.

— Звезди небесни! — чу тя докторът да пъшка. Като си мърмореше, той легна до тях на земята. — Вече съм стар за това.

На Крес ѝ беше горещо, острият камъчета бодяха корема ѝ, но тя сложи ръцете си на главата.

Офицерът почака всички да легнат на земята, после пак заговори:

— Лин Синдер. Обградена сте. Излезте незабавно през предния вход с вдигнати ръце и никой няма да пострада.

Докато гласът на мъжа стихваше, Синдер пусна низ от най-находчивите ругатни, които успя да измисли. Тя остави Вълка в коридора, където го бе увещавала, че нервният му срив в този момент няма с нищо да помогне на Скарлет, но той така и бе останал глух за всичко. Само седеше свит, сврял глава между коленете си, без да продума.

Синдер се мушна в хотелската стая на доктора, бавно се приближи към еднокрилия прозорец и леко разтвори щорите. На отсрещния покрив през тясната уличка имаше двама въоръжени

офицери, които бяха насочили пушките си право в нея. Синдер пусна щорите, пак изруга и се залепи за стената.

Пред погледа ѝ се появи съобщение от Ико. Тя го отвори със страх заради онова, което очакваше да прочете.

Радарът засече кораби на армията на Източната република. Мисля, че са ни забелязали.

— Така ли мислиш? — измърмори Синдер. Тя затвори очи и драсна набързо отговора — думите се завъртаха пред клепачите ѝ, щом си ги помислеше.

В хотела съм, заобиколени сме от военни на ИР. Пригответи се за незабавно излитане. Няма да се бавим... надявам се.

Синдер въздъхна бавно и отвори очи. Как да измъкне от лапите на всички тези войници хибриден вълк по средата на кризата му, слепец и възрастен мъж, без никой да бъде застрелян? Съмняваше се, че може да разчита на кой знае каква помощ от момичето. Крес не ѝ направи впечатление на дръзко същество, склонно да рискува, а и Синдер се съмняваше, че има опит в измъкването от подобни ситуации.

Можеше да изостави приятелите си и сама да се спаси. Можеше да се опита да осъществи контрол над Вълка и да го използва като оръжие, но дори той нямаше да се справи с толкова много войници наведнъж, а и те нямаше да се поколебаят да го убият. Можеше да опита обаянието си върху войниците, така че да ги пуснат, но тогава трябваше да изостави Вълка, ако той откажеше да тръгне по своя воля.

Отвън офицерът повтаряше отново и отново заповедта като робот.

Синдер изправи раменете си и се върна в коридора при Вълка.

— *Вълк* — каза тя и се надвеси над него. Зелените му очи изглеждаха угаснали.

— Вълк, *моля те*. Трябва да се доберем до кораба, а навън е пълно с войници с пушки. Хайде... Скарлет как би поискала да постъпиш?

Пръстите му се свиха, ноктите му се забиха в бедрата. Но той не каза нищо, не понечи да стане. Гласът на офицера отново изгърмя. *Арестувани сте. Излезте с вдигнати ръце. Обградени сте.*

— Добре. Не ми оставяш друг избор. — Синдер се изправи, насили раменете си да се отпуснат. Светът край нея се смени. Тя се отърси от паниката и отчаянието и се протегна към енергията, която пращеше край Вълка.

Само че този път тя не пращеше. Не и по обичайния начин.

Този път сякаш контролираше труп.

Двамата застанаха на вратата един до друг.

Поне шестдесет автомата бяха насочени към тях, но без съмнение зад сградите и автомобилите се криеха още, които не се виждаха. Хиацинт, Трън, доктор Ърланд и Крес лежаха на земята. Две улици ги деляха от кораба.

Синдер продължаваше да налива лъжи във Вълка като лекарство със система. *Скарлет ще се оправя. Ще я намерим. Ще я спасим. Но първо трябва да се измъкнем от тази бъркотия. Трябва да се доберем до кораба.*

С ъгълчето на окото си видя, че пръстите му потрепват, но не разбра дали беше, защото признаваше, че все още имаше надежда, или защото ѝ бе ядосан, че го превръща в кукла на конци — точно както чародейт го бе превърнал в чудовище.

Застанала на стъпалото на хотела, с шестдесет автомата, насочени към нея, Синдер осъзна, че тя не беше по-добра от онзи чародей. Това беше истинска война и тя се намираще в самото ѝ сърце.

Ако се наложеше да направи жертва, тя щеше да я направи.

В какво я превръщаше тази ѝ решимост? В истински престъпник? В истинска заплаха?

В истинска лунитянка?

— Сложете ръцете си на главата и се отдалечете от сградата. Не правете резки движения. Имаме разрешение да стреляме, ако се наложи.

Синдер застави Вълка да стои до нея. Двамата вървяха в синхрон. Пращият въздух ги обгърна като облак и полепна по кожата ѝ. В главата ѝ се настани тъпа болка, но вече хич не ѝ беше толкова трудно да контролира Вълка както преди. В действителност, беше толкова лесно, че чак ѝ се повдигаше. Той дори не се опита да ѝ се противопостави.

— Време беше — измърмори Трън, когато мина край тях.

— Синдер, спасявай се! — изсъска Ърланд.

Тя му отвърна, като се стараеше да не мърда устните си:

— Можете ли да използвате обаянието си срещу тях?

— Спрете там!

Тя се подчини.

— На колене! Веднага! Дръжте горе ръцете!

— Само неколцина — каза докторът. — Може би заедно...

Синдер поклати глава.

— Държа Вълка. Освен него... ще успее да се справя с един землянин. Или с двама.

Тя стисна зъби. Въпреки подканите на доктора тя не можеше да спаси само себе си. Не бяха единствено предаността и приятелството, които караха всяка фибра на тялото ѝ да се бунтува срещу мисълта, че може да ги изостави. Тя знаеше, че без тях от нея нямаше никаква полза. Синдер се нуждаеше от приятелите си, за да спре сватбата и да избави Каи. Нуждаеше се от тях, за да се добере до Луна. Нуждаеше се от помощта им, за да спаси света.

— Хиацинт? Можеш ли да контролираш един-двама?

— Да бе. — Синдер почти го чу как завърта очите си. — Единственият ни изход е да се бием.

— В такъв случай — изсумтя Трън, — някой да ми е виждал пистолета?

— У мен е — рече Хиацинт.

— Ще ми го дадеш ли?

— Не.

— Заповядвам ви да спрете да говорите! — изрева мъжът. — Видя ли пак някой да мърда устни, веднага ще получи един куршум в главата, ясно ли ви е? Лягайте долу!

Синдер нарочно изгледа кръвнишки мъжа и направи крачка напред. Подобно на домино, което някой е бутнал, тя чу как шестдесет

предпазителя бяха свалени край нея. Крес захленчи. Трън опипом намери ръката ѝ и я стисна.

— Имам шест упойващи стрелички — каза Синдер. — Да се надяваме, че ще стигнат.

— Няма — измърмори Хиацинт.

— Това е последно предупреждение...

Синдер вдигна брадичка и закова неподвижно погледа си върху мъжа. До нея Вълка се сниши и зае бойна поза, пръстите му се свиха, готови. И всичко това под въздействието на Синдер. За първи път тя усети острието на нова емоция у него. *Омраза*, помисли тя. Към нея.

Синдер пренебрегна чувството.

— Това е *първото* ви предупреждение — викна тя.

Като държеше Вълка в готовност, Синдер си избра една жена от войниците, която стоеше на предна линия, и изскубна волята ѝ. Младата жена се завъртя и насочи пистолета си към мъжа, който явно стоеше начело. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато видя собствените си непокорни ръце.

Още шестима войници около жената смениха целта и се прицелиха в другарите си, а Синдер разбра, че са под властта на доктор Ърланд. И това беше всичко, което имаха. Можеха да разчитат на седем от земните войници. Пистолетът на Хиацинт. Яростта на Вълка.

Щеше да настане поголовна сеч.

— Отстъпете и ни оставете да минем — каза Синдер. — И никой няма да пострада.

Мъжът се съсредоточи върху ѝ, като нарочно спря да гледа към жената, която го държеше на мушка.

— Не можете да спечелите.

— Не съм казала, че можем — отвърна Синдер. — Но докато се опитваме, можем да причиним куп поразии.

Тя отвори върха на пръста си, зареди една стреличка от касетката в дланта си и тогава я връхлетя вълна на световъртеж. Силата ѝ отслабваше. Не можеше да продължава да държи Вълка. Ако изпуснеше контрола си и той отново полудееше... тя не знаеше какво би сторил. Дали щеше да го обхване летаргия, дали щеше да се развилнее, или да обърне гнева си срещу нея и приятелите им?

До нея Вълка изръмжа.

— Всъщност, *можем* да спечелим — обади се някакъв женски глас.

Синдер се изопна. Във въздуха се долавяше пулсиране. Вълна от несигурност. Мъжът с портскрийна се обърна, а в това време иззад сградите започнаха да се подават силуети, които се промъкваха по тесните улички, материализираха се по прозорците и вратите.

Мъже и жени, млади и стари. Облечени в своите дрипави джинси, широки памучни тениски, с шалове на главите и памучни шапки, с обувки за тенис и ботуши.

Синдер преглътна, разпознавайки почти всички до един от времето на краткия им престой във Фарафра. Това бяха хората, които ѝ носеха храна. Хората, които ѝ помогнаха да боядиса кораба. Хората, които си бяха изрисували киборги по телата.

Сърцето ѝ за миг се надигна, а после падна в петите ѝ. Тази работа нямаше да свърши добре.

— Става въпрос за международната сигурност — обади се мъжът. — Върнете се по домовете си. Всеки, който се опълчи на заповедта, ще бъде подведен под съдебна отговорност за нарушение на законите на Земния съюз.

— Подведете ни под отговорност. Но *първо* ги оставете да си тръгнат.

Синдер примижа срещу ослепителното слънце, търсейки откъде дойде гласът. Тя зърна жената от аптеката. Лунитянката, чийто син бе отнел живота си, за да не стане страж на Левана.

Някои от войниците оставиха Синдер и завъртяха оръжията си към тълпата, но мъжът с високоговорителя вдигна ръка.

— Тези хора са издирвани престъпници! Не желаем да използваме смъртоносна сила за задържането им, но ще го направим, ако се наложи. Приканвам ви да отстъпите и да се завърнете по домовете си.

След заплахата му последва затишие, но по лицата на онези от жителите на града, които Синдер виждаше, не се четеше уплаха. Само решимост.

— Тези хора са наши приятели — обади се съдържателката на аптеката. — Те дойдоха при нас да потърсят убежище и ние няма да ви оставим да ги отведете.

Но какво си мислеха тези хора? Какво можеха да сторят? Въпреки че превъзхождаха числено войниците, те бяха невъоръжени, необучени. Ако застанеха на пътя на военните, щяха да ги избият до крак.

— Не ми оставяте друг избор — каза мъжът, а пръстите му се затегнаха около портскрийна. Една капка пот се плъзна от страни на лицето му.

Нова злъч се изля в гласа на жената от аптеката:

— Вие *нямате представа* какво означава да нямаш избор.

И пръстите ѝ се свиха — почти неуловим жест, но ефектът от него премина като взривна вълна през множеството. Синдер се отдръпна. Огледа се наоколо и видя, че мнозина от хората неочаквано добиха напрегнат вид, челата им се набраздиха, крайниците им се разтрепериха. И навсякъде край тях войниците взеха да се движат. Точно като колегите им, които Синдер и докторът контролираха, те пренасочиха дулата си, додето и последният войник не се прицелваше в съседа си, а към главата на всеки войник имаше насочен пистолет.

Смаяните им погледи първо изразяваха нежелание да повярват, а сетне се напълниха с ужас.

Само водачът им остана да стои в средата, зяпнал изумено собствената си войска.

— Ето това означава да нямаш избор — поде жената — и собственото ти тяло да се използва срещу теб. Да знаеш, че мозъкът ти е станал предател. Дойдохме на Земята, за да избягаме от тези неща, но всички сме изгубени, ако Левана постигне своето. Вижте, аз не знам дали това младо момиче ще може да спре кралицата, но то е единственото, на което си струва да се вярва в този час, затова ние това и ще сторим — ще му повярваме.

Ненадейно Синдер извика и болка взриви черепа ѝ. Контролът ѝ върху Вълка и жената от армията се скъса. Коленете ѝ се огънаха, но една ръка неочаквано я хвана през кръста и я задържа.

Като се задъхваше от психическото напрежение, тя погледна нагоре към лицето на Вълка. Очите му пак бяха станали яркозелени. Нормални.

— Вълк...

Вълка откъсна погледа си от нея — някакъв пистолет беше изтракал. Синдер подскочи. Жената, която беше под властта ѝ,

оглеждаше със зинала уста бойните си другари и трепереше. Не знаеше накъде да погледне. Не знаеше какво да направи. Тя уплашено вдигна ръце и се предаде.

Почервенял от гняв, мъжът с портскрийна свали усилвателя. Погледна Синдер в лицето — очите му бяха пълни с омраза. Той хвърли портскрийна си на земята.

Трън завъртя главата си ту на едната, ту на другата страна.

— Хм, ще може ли някой да ми обясни...

— После — каза Синдер и се отпусна върху Вълка. — Ставайте. Време е да тръгваме.

— По този въпрос няма да споря — съгласи се Трън и заедно с другите се изправи на крака. — Някой от вас няма ли да може да ми вземе и дроида? През какво ли не минах, за да я спечеля, а...

— Трън!

Те се запровираха през множеството, а Синдер се усещаше замаяна, чувстваше се слаба. Сякаш вървяха през лабиринт от каменни скулптури — каменни скулптури, които държаха големи пушки и ги следяха с очи, додето вътре в себе си се гърчеха от ярост и недоверие. Синдер се помъчи да срещне погледите на хората от града, но мнозина от тях бяха стиснали здраво очи и се тресяха, поддържайки концентрацията си. Те нямаше да могат вечно да държат войниците.

Само явните земляни срещнаха погледа ѝ и кимнаха с уплашени, мимолетни усмивки. Те не се страхуваха от своите лунни съседи, помисли си Синдер, а от онова, което би се случило, ако Левана завладееше Земята. От онова, което би се случило, ако лунитяните управляваха всичко. От онова, което би се случило, ако Синдер се провалеше.

Хиацинт грабна дроида за китката и я повлече с тях.

— Онази жена беше права — рече Вълка, когато се отдалечиха от тълпата и Рампион — тяхната свобода — се надигна от улицата пред тях. — Няма нищо по-лошо от това собственото ти тяло да се използва срещу теб.

Синдер се препъна, но Вълка я улови, подкрепя я още няколко крачки, додето тя отново стъпи здраво на краката си.

— Съжалявам, Вълк. Но трябваше да го направя. Не можех да те оставя там.

— Знам. Разбирам. — Той протегна ръка и взе едната торба от ръката на доктора, за да го облекчи, докато бързаха напред към кораба. — Но това не променя факта, че нито един човек не бива да притежава такава сила.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Лунното момче едва ли имаше повече от осем години, но удадеше ли ѝ се шанс, Скарлет знаеше със сигурност, че би му извила вратлето като на пиле. Това беше най-ужасното дете, което някога се беше раждало. Тя все си мислеше, че ако всичките деца на лунитяните бяха като това, цялото им общество е обречено на гибел и най-добре беше Синдер да ги остави сами да се избият един друг.

Скарлет не знаеше как точно се бе оказала собственост на достопочтения Анотел, съпругата му и малкото чудовище, което бяха отгледали. Може би семейството беше протезирано от короната, а може и да я бяха купили, както на Земята семействата си купуваха нов андроид. Но каквато и да беше истината, вече седем дни Скарлет беше новата играчка. Новият домашен любимец. Новото опитно зайче.

Защото, на осем години младият господар Чарлсън се учеше да контролира лунната си дарба. Явно беше страшно забавно да се упражняваш върху землянин, а господарят Чарлсън имаше отблъскващо чувство за хумор.

Нашийникът на врата на Скарлет беше вързан с верига за една халка на пода. Държаха я в нещо, което според нея беше стаята за игра на момчето. Едната стена беше заета от огромен нетскрийн, а в ъглите, далеч от Скарлет, бяха захвърлени безброй машини за създаване на виртуални реалности и спортни машини.

Часовете за упражнения на момчето бяха агония. Откакто Скарлет беше дошла в къщата на Анотел, дългокраки паяци бяха пълзели нагоре по носа ѝ. Змии, дълги колкото ръцете ѝ, бяха влезли с гърчене през пъпа ѝ, за да увият телата си около гръбначния ѝ стълб. Стоножки бяха се заровили в ушните ѝ канали, бяха обходили вътрешността на черепа ѝ, а после бяха излезли на езика ѝ.

Скарлет пищя. Мята се. В усилието си да се отърве от нарушителите, тя раздра с нокти стомаха си и духа носа си, докато от него не потече кръв.

А през цялото време господарят Чарлсън се бе смял, смял, смял.

Естествено, всичко ставаше в главата ѝ. Скарлет го знаеше. Знаеше го, когато си блъскаше силно главата в пода в опит да изтръска паяците и стеножките. Но какво от това? Тялото ѝ беше убедено, умът ѝ беше убеден. Разумът ѝ беше надвит.

Скарлет мразеше малкото момче. *Мразеше го.*

Мразеше също и това, че започваше да се страхува от него.

— Чарлсън.

На вратата се появи майка му и временно избави Скарлет от най-новата му страст — слепи къртици с тлъсти телеса и огромни нокти като на влечуги. Една допреди миг гложгаше пръстите на краката ѝ, а ноктите ѝ деряха ходилото на Скарлет.

Илюзията и болката изчезнаха, но ужасът остана. Гърлото ѝ беше раздрано. По лицето ѝ имаше сол от сълзите. Скарлет се завъртя на една страна и се разрида по средата на стаята за игри от благодарност, че момчето не можеше да я манипулира, докато се занимаваше с други неща.

Тя не обърна внимание на разговора, додето не чу, че Чарлсън взе да крещи, и тогава отвори с мъка подутите си очи. Момчето бе изпаднало в ярост. Майка му го утешаваше, мъчеше се да го усмири. Обеща му нещо. Чарлсън обаче не остана доволен. След малко излезе гневно от стаята и Скарлет чу някаква врата да се затръшва.

Тя въздъхна с треперещо облекчение. Мускулите ѝ се отпуснаха така, както никога не можеха да се отпуснат, когато малкото чудовище беше наблизо.

С трепереци ръце Скарлет отметна червената качулка и сплетените къдрици от лицето си. Майката на момчето ѝ хвърли такъв смразяващ поглед, като че Скарлет бе гнусна къртица, пълчища противни червеи върху лъснатия от чистота кухненски плот.

Без да каже и дума, жената се извърна и излезе от стаята.

Не след дълго вратата се изпълни от нова сянка — красив мъж, облечен в сако с дълги черни ръкави.

Чародей.

Скарлет почти се зарадва да го види.

— Залових момичето в битката срещу Лин Синдер. Това е една от нейните съучастнички.

— Битката, в която не успя нито да отстраниш киборга, нито да я заловиш, така ли?

Ноздрите на Сибил се разшириха, докато крачеше между Скарлет и пищно гравирания мраморен трон. Чародейката беше облечена с ново, чисто сако и вървеше с тромава скованост, която несъмнено се дължеше на прострелната рана.

— Съвсем точно, кралице моя.

— Така си и помислих. Продължавай.

Сибил склучи ръцете на гърба си и кокалчетата ѝ побеляха.

— За беда, нашите софтуерни инженери не успяха да проследят Рампион нито чрез капсулата, нито чрез чипа, който конфискувах. Поради тази причина основната цел на разпита ще бъде да установим с каква информация разполага нашата затворничка, информация, която да ни послужи в текущото издирване на киборга.

Кралицата кимна.

Коленичила в центъра на тронната зала от камък и стъкло, Скарлет имаше идеален изглед към Левана и при все че част от нея искаше да извърне поглед встрани, това беше трудна работа. Лунната кралица беше толкова красива, колкото се говореше, че даже и повече. Скарлет си мислеше, че в едно отминало време мъжете са водели войни, за да притежават жена с такава красота.

А днес император Каито щеше да се ожени насила за нея, за да предотврати войната.

Изгладняла, не на себе си, с изтощено съзнание, Скарлет почти се разсмя на иронията. И едва успя да преглътне смеха си. Кралицата забеляза извиването на устните ѝ и се намръщи. Пулсът на Скарлет се забърза и тя хвърли поглед из тронната зала. Бяха я заставили да коленичи, но иначе не беше ни вързана, ни окована. Самата кралица беше тук, плюс шепа стражи и общо десет чародеи: Сибил Мира, трима в червено и шестима в черно, тъй че те едва ли много се тревожеха, че ще се опита да избяга.

На всичкото отгоре в креслата, облицовани в кадифе, които стояха разположени от двете страни на трона, седяха поне петдесетина... Скарлет май не можеше да каже какви бяха тези хора. Съдии? Лунни журналисти? Аристократи?

Знаеше само, че изглеждаха нелепо. Дрехите им блещукаха, рееха се, светеха. Лицата им бяха изрисувани така, че да приличат на

слънчеви системи, призми, където светлината се пречупваше в дъги, диви животни. Косите им бяха ярко оцветени, накъдрени и на кичури, превъзможвайки гравитацията, за да създадат обемисти, претрупани форми. Някои от перуките дори бяха приютили песнопойни птички в кафези, които стояха странно притихнали.

При тази мисъл на Скарлет ѝ хрумна, че всичко, което вижда, ще да е от обаянието. Доколкото на нея ѝ беше известно, тези лунитяни можеха да носят и чували от зебло.

Сибил Мира тропна с пети по твърдия под и привлече вниманието на Скарлет към себе си.

— От колко време преди задържането помагаш на Лин Синдер в бунта ѝ?

Тя погледна чародейката. В продължение на дни бе крещяла и сега гърлото ѝ беше раздрано. Реши да си мълчи. Погледът ѝ се премести върху кралицата.

— Отговаряй! — каза Сибил и от гласа ѝ личеше, че губи търпение.

Но Скарлет не искаше да мълчи. Беше ясно, че ще я убият. Не беше толкова наивна, че да не види как смъртта настъпваше към нея от всички страни. Та нали по пода на тронната зала имаше кървави петна, които стигаха чак до другата стена срещу трона на кралицата. А на мястото на стената зееше отворен огромен прозорец и от него навън се подаваше перваз, който не водеше никъде.

А те се намираха доста нависоко — поне три или четири етажа. Скарлет нямаше представа какво имаше отвъд перваза, но си помисли, че оттам лесно можеха да изхвърлят телата.

— По-добре отговори на въпроса — Сибил я беше сграбчила за брадичката.

Скарлет стисна зъби. Да, тя щеше да им отговори. Че кога друг път щеше да има такава публика?

Когато Сибил я пусна, тя отново погледна към кралицата.

— Тръгнах със Синдер в нощта, когато вашите специални войници нападناха Земята — каза тя с дрезгав, но силен глас. — Същата нощ, в която убихте и баба ми.

Кралица Левана не реагира.

— Вие сигурно не знаете коя беше баба ми. Коя съм аз.

— Това има ли отношение към делото? — попита Сибил раздразнено, задето Скарлет беше повела разпита в друга посока.

— О, да, има, и то значително.

Левана отегчено си подпря лицето върху юмрука си.

— Баба ми се казваше Мишел Беноа.

Никаква реакция.

— Двадесет и осем години тя била пилот в европейската армия. Веднъж пилотирала мисия за дипломатически разговори тук на Луна и затова получила медал.

Леко присвиване на очите.

— Години след това един мъж, с когото се запознала на Луна, се появил на прага ѝ с много интересен пакет. Малко момиче... почти мъртво, но не съвсем.

Свиване на устните.

— Години наред баба ми укривала момичето, грижела се, за да оцелее, и накрая плати с живота си за това. В същата нощ аз взех страната на Лин Синдер. В същата нощ аз взех страната на истинската кралица на...

Езикът ѝ замръзна, челюстта и гърлото ѝ се покриха с лед.

Но устните ѝ успяха да се огънат в доволна усмивка. Беше казала повече, отколкото смяташе, че Левана ще ѝ позволи, а яростта в очите на кралицата си заслужаваше усилието.

Свидетелите леко зашумоляха, но никой не се осмели да се обади, докато всички се споглеждаха смутени в залата.

Сибил Мира беше пребледняла. Тя премести погледа си от Скарлет към кралицата.

— Прощавайте за този изблик на затворничката, кралице моя. Бихте ли желали да продължа разпита насаме?

— Няма да е необходимо. — Гласът на кралица Левана беше мелодичен и спокоен, сякаш думите на Скарлет ни най-малко не я бяха разтревожили, но Скарлет знаеше, че това е уловка. Бе видяла как в очите на кралицата блесна убийствена искра. — Моля те, продължи с въпросите, Сибил. Но тъй като тази вечер трябва да отпътуваме за Земята, а никак не ми се иска да отлагам заминаването, може би на пленничката ще ѝ се отрази добре малко стимулиране, за да не се отклонява от въпросите, които ни интересуват.

— Съгласна съм с вас, Ваше Величество. — Сибил кимна към един от стражите до вратата. След малко в тронната зала беше докарана платформа на колела и публиката се оживи.

Скарлет преглътна.

Върху платформата имаше огромен дървник от абаносово дърво, сложно изваян с множество хора, проснати пред мъж в дълга, развята мантия, който носеше вместо корона полумесец. Отгоре на дървника, сред стотиците разграфени полета, стоеше сребърна секира.

Двама стражи вдигнаха грубо Скарлет на крака и я завлякоха на платформата. Скарлет въздъхна бавно, изправи брадичка и се помъчи да заглуши надигащия се страх.

— Кажи ми — поде Сибил, като мина зад нея, — къде се намира Лин Синдер в момента?

— Не знам — Скарлет гледаше кралицата право в очите.

След миг собствената ѝ ръка я предаде, протегна се напред и обви сребърната дръжка. Гърлото ѝ се стегна.

— Къде е Лин Синдер?

— Не. Знам. — Прочеди Скарлет през зъби.

Ръката ѝ отскубна острието от абаноса.

— Все трябва да сте обсъждали къде ще кацнете в критичен момент. Някъде на сигурно място, където да се скриете, ако това се наложи. Кажи ми. Поразсъждавай малко, щом трябва. Къде би отишла Синдер?

— Нямам никаква представа.

Другата ръка на Скарлет се стовари върху дънера и пръстите ѝ се разпериха върху черното дърво. Тя ахна с отворена уста от собствените си неочаквани движения и най-сетне откъсна очи от кралицата, за да погледне изменническата си ръка.

— Тогава, ето ти един по-лесен въпрос.

Скарлет подскочи. Сибил се намираше точно зад гърба ѝ и шепнеше в ухото ѝ.

— Кой пръст ти е най-малко скъп?

Скарлет стисна очи. Опита се да избистри мислите си, да разсъди логично. Опита се да не се плаши.

— Аз бях единственият им пилот — каза тя. — Никой от тях не знае как се управлява кораб. Ако са се опитали да се върнат на Земята, сигурно са се разбили.

Стъпките на Сибил се отдалечиха, но ръката на Скарлет остана разпъната върха дънера, а секирата все така висеше във въздуха.

— Моят страж беше изкусен пилот и когато аз напуснах кораба, беше съвсем жив. Допускам, че Лин Синдер е манипулирала съзнанието му и той е пилотирал кораба им. — Сибил спря на такова място, че Скарлет отново можеше да я вижда. — В такъв случай, къде го е накарала да ги отведе?

— *Не знам.* Може би трябва да питате него.

Бавна, доволна усмивка се заизкачва по лицето на чародейката.

— Тогава ще започнем с най-малкия пръст.

Ръката на Скарлет се вдигна назад. Тя се сви и извърна лице, сякаш ако не гледаше, това нямаше да се случи. Коленете ѝ се огънаха, тя падна до дънера, но ръцете ѝ не трепнаха, останаха твърди. Единствени те не трепереха от цялото ѝ тяло.

Ръката ѝ стисна по-здраво секирата, приготви се да замахне.

— Кралице моя?

Като че цялата зала ахна при тези думи, изречени толкова тихо, че Скарлет се чудеше дали не ѝ се беше счуло. След един много дълъг миг кралицата отвърна троснато:

— Какво?

— Ще ми я дадете ли? — думите бяха тихи, боязливи, сякаш въпросът беше лабиринт, който трябваше внимателно да се прекоси. — От нея ще излезе прекрасен домашен любимец.

Пулсът гърмеше в ушите на Скарлет, но тя се осмели да отвори очи. Секирата проблясваше в ъгълчето на окото ѝ.

— Ще я получиш, когато свършим с нея — каза кралицата, която никак не остана доволна от това прекъсване.

— Но тогава вече ще е счупена. А като ми ги давате счупени, те вече не са забавни.

Залата прихна в сподавен, подигравателен смях.

Капчица пот падна и започна да смъди в очите на Скарлет.

— Ако тя ми стане домашен любимец — продължи веселото гласче, — бих могла да се упражнявам върху нея. Сигурно ще ми е лесно да я контролирам. Може би ще стана по-добра, ако имах такова красиво земно момиче, с което да си играя.

Сподавеният смях секна.

Крехкото гласче стихна до шепот, но продължаваше да се носи като изстрел от пистолет в притихналата зала.

— Татко щеше да ми я даде.

Скарлет примигна, за да пропъди солта от очите си. Дишаше запъхтяно, защото беше опитала да стане отново господар на ръцете си, но се беше провалила.

— Казах, че можеш да я получиш, и ще я получиш — кралицата говореше рязко като на някое досадно дете. — Но ти не разбираш едно — когато кралицата заплаши да накаже някого за извършените срещу нея злини, тя трябва докрай да изпълни заканите си. Не го ли стори, ще покани анархията на прага си. А ти искаш ли анархия, *принцесо*?

Замаяна от страх, от глад, от погнуса, Скарлет успя да повдигне главата си. Кралицата гледаше към някого, седнал до нея, но светът се мержелееше пред Скарлет и тя не видя кой седеше там. Но чу. Приятното гласче я преряза на две.

— Не, кралице моя.

— Правилно.

Левана се обърна към Сибил и кимна.

Скарлет нямаше време да се подготви. Секирата падна.

КНИГА ЧЕТВЪРТА

*Ах, ти, зло дете! Пазих те от целия свят, а
ти пак ме измами.*

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Крес стоеше отстрани до лабораторната маса и стискаше един портскрийн, а в това време доктор Ърланд държеше странен инструмент до лицето на Трън и с тънък лъч светеше право в зениците му.

Докторът изсумтя и поклати глава с разбиране.

— Ммм-хъмм — провлече той и смени настройките на инструмента, така че най-отдолу се включи една зелена лампичка. — Мм-хъм — повтори той и се премести на другото око. Крес се наведе по-близо, но не можа да види нищо, което да оправдае това замислено мънкане.

Инструментът в ръцете на доктора издаде няколко щраквания и той взе портскрийна от ръцете на Крес. Кимна към екрана и пак ѝ го подаде. Тя погледна и видя, че странният инструмент прехвърляше куп неразбираеми диагнози.

— Ммммм-хъмммм.

— Ще спрете ли да хъмкате, че да ми кажете какво не ми е наред? — тросна се Трън.

— Търпение — каза докторът. — Зрителната система е деликатна и една неправилна диагноза може да се окаже пагубна.

Трън скръсти ръце.

Докторът пак смени настройките на инструмента си и направи нов преглед на очите на Трън.

— Както и предполагам — каза той. — Остро нараняване на зрителния нерв, вероятно в резултат на травма на главата. Хипотезата ми е, че ударът по главата по време на падането на сателита е предизвикал вътрешен кръвоизлив, който е довел до повишаване на налягането върху зрителния нерв и...

Трън махна с ръка и отмести встрани инструмента на доктора.

— Можете ли да ми оправите очите?

Доктор Ърланд изпухтя и остави инструмента върху шкафовете, разположени по дължината на лечебницата на Рампион.

— Разбира се — каза той обидено. — Първата стъпка ще бъде да вземем костен мозък от илиачния гребен на тазобедрената кост. От него ще мога да събера хемопоеични стволови клетки, които ще използваме, за да направим разтвор за външно прилагане в окото. С времето стволовите клетки ще заместят наранените ганглии в ретината и ще осигурят клетъчни мостове между откъснатите...

— Ла-ла-ла-ла-ла, добре, разбрах — каза Трън и си запуши ушите. — Моля ви само не казвайте пак онази дума.

Доктор Ърланд повдигна вежди.

— Клетъчни? Хемопоеични? Ганглии?

— Последната. — Трън изкриви физиономията си. — Бляк!

— Господин Трън, да не би да сте гнуслив? — докторът го погледна навъсено.

— Тези чудеса в окото направо ме плашат. Както и операцията на тазобедрената кост. Нали можете да ме приспите за тази част, а? — Той легна на масата за прегледи. — Действайте бързо.

— Местната упойка ще бъде достатъчна — каза Ърланд. — Дори имам нещо в моята аптечка, което ще свърши работа. Но въпреки че ще можем да извадим костен мозък още днес, не разполагам с нужните инструменти да отделя стволовите клетки и да направя разтвора за инжектиране.

Трън се изправи полека.

— Значи... не можете да ме оправите, така ли?

— Не и без подходяща лаборатория.

— Добре. — Трън се почеса по брадата. — Ами какво ще кажете, ако прескочим цялата тази работа със стволовите клетки и разтворите за инжектиране и направо да ми смените очните ябълки с някакъв вид киборгски протези, а? Мислих си колко полезно би било да си имам рентген в очите и трябва да си призная, че идеята все повече ми се нрави.

— Хм. Прав сте — Ърланд огледа Трън над очилата си. — Това ще е къде-къде по-просто.

— Наистина ли?

— Не.

Трън се нацупи.

— Поне вече знаем какво не е наред — обади се Крес, — а също и че е поправимо. Все ще измислим нещо.

Докторът ѝ хвърли един поглед, после се извърна и се зае да подрежда шкафове в лечебницата с приборите, които бяха взели от хотела. Той като че се стараше да скрие емоциите си и да го води единствено професионалното любопитство, но на Крес ѝ се стори, че докторът не го е грижа много за Трън.

А от друга страна, чувствата му към нея бяха загадка. Той не я бе погледнал в очите ни веднъж, откакто бяха напуснали хотела, и Крес подозираше, че мъжът се срамува от цялата афера с купуването на лунните щитове заради кръвта им. И той имаше основания да се срамува. Но въпреки че вече бяха на една страна, тя все още не му бе простила за начина, по който се бе отнесъл с нея и с още безброй други като нея. Като с говеда на търг.

Не че някога беше виждала търг на говеда.

Ако трябваше да е честна пред себе си, Крес не знаеше какво да мисли за по-голямата част от екипажа на Рампион. След като бе видяла как Вълка изригна в ярост в хотела, тя всячески се стремеше да го избягва. Като знаеше за избухливия му нрав и на какво е способна природата му, космите по врата ѝ се изправяха всеки път, когато живите му зелени очи срещаша нейните.

Това че Вълка не бе продумал, откакто отлетяха от Африка, с нищо не помагаше. Когато всички обсъждаха опасността от оставането им в орбита, докато Крес възстанови системата си, с която да ги скрие от радарите, Вълка се бе свил самотен в ъгъла на пилотската кабина, загледан с празен поглед в пилотското кресло.

В момента, когато Синдер предложи да отлетят някъде в близост до Ню Бейджин, докато решат какво да предприемат по-нататък, Вълка се разхождаше в кухнята, гушнал консерва с домати.

Когато накрая кацнаха в мрачната пустош из северните сибирски райони в Източната република, Вълка легна на една страна на долното легло в една от каютите, заровил лице във възглавницата. Крес си помисли, че това е неговото легло, но Трън я информира, че било на Скарлет.

Разбира се, Крес му съчувстваше. Всички виждаха, че е съсипан от загубата на Скарлет. Но сега тя се страхуваше още повече от него. Енергията на Вълка беше като тиктакаща бомба, която всеки миг можеше да избухне.

А там беше и Хиацинт Глина, някогашният страж на Сибил, който прекарваше по-голямата част от времето си в самодоволно мълчание. Когато отваряше устата си, от нея обикновено излизаше нещо грубо и хапливо. И при все че сега беше взел тяхната страна, Крес не можеше да спре да мисли за всичките пъти, в които беше водил господарката Сибил на сателита ѝ. Години наред стражът е знаел за заточението ѝ, но не бе направил нищо, за да ѝ помогне.

Да не забравяме и дроида с нейното *господарю* това, *господарю* онова и *Бихте ли желали да ви измия краката и да ви разтрия, господарю?* А може би след това...

— Капитане!

Крес се наежи, като чу превзетия писък, след който в лечебницата изпърха някакво синьо петно, хвърли се връз Трън и едва не го повали от масата. Той изгрухтя:

— Какво...

— Прекрасно е! — викна дроидът. — Направо фантастично! Това е най-хубавият подарък, който някой някога ми е подарявал, а ти си най-добрият капитан в цялата необятна галактика! Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти! — Андроидът се хвърли върху Трън и взе да обсипва с целувки лицето му, без да обръща внимание на опитите му да се измъкне назад по масата.

Крес застиска портскрийна дотогава, докато ръцете ѝ взеха да треперят.

— Ико, остави го да диша — каза Синдер от вратата, където тъкмо се появи.

— Да, извинявай! — Андроидът грабна лицето на Трън и залепи още една силна целувка на устата му и чак тогава се дръпна.

Челюстта на Крес я заболя да си стиска зъбите.

— Ико? — попита Трън.

— Самата тя! Как изглеждам? — Тя зае поза, после начаса се разсмя. — Ох... исках да кажа... ах, можеш да ми се довериш — изглеждам *великолепно!* Освен това проверих каталога на производителя — мога да имам до четиридесет различни цвята на очите! Металиково златистото ми допада, но ще видим. Модните тенденции се менят толкова бързо.

— Радвам се, че ти харесва. — Трън взе да се отпуска и се усмихна. — Но щом ти си тук, кой тогава управлява кораба?

— Просто смених чиповете — обади се Синдер. — На Дарла ѝ беше все едно. Спомена нещо като „Каквото обича господарят“. — Синдер се престори, че повръща. — Освен това изтрих някои неща от програмата ѝ. Да се надяваме, че вече няма да се тревожи за нарушаването на законите.

— Ах, колко обичам корабите си! — рече Трън. — Дарла, горе ли си?

— На вашите услуги, капитан Трън — от говорителите на тавана се чу нов глас — необичайно автоматизиран в сравнение с жизнените нотки в гласа на Ико. — Радвам се, че мога да ви служа в качеството си на новата система за автоматичен контрол и ще се постарая да гарантирам сигурността и удобствата на екипажа.

— О! — Трън сияеше. — Обичам я!

— Когато свършиш с прегледа — каза Синдер и наклони глава към вратата, — ела в товарното. Трябва да обсъдим доста неща.

След няколко минути екипажът на Рампион се бе събрал вече в товарното отделение. В средата на пода със скръстени крака седеше Ико, хипнотизирана от собствените си боси пръсти. Доктор Ърланд беше изнесъл от лечебницата малкия стол на колелца, за да седне на него — Синдер си мислеше, че заради възрастта и късите си крака той нямаше да може да се покачи на някоя от щайгите без чужда помощ. Вълка се подпираше на вратата на пилотската кабина, раменете му бяха увиснали, беше пъхнал ръце в джобовете си, а под очите му имаше тъмни кръгове. Точно срещу него Хиацинт стоеше опрян на стената до коридора, който водеше към кухнята и каютите. Беше извърнат настрана, като че не си даваше труд да дари Синдер с повече от половината си внимание.

Синдер се покашля и застана пред тях и пред големия нетскрийн, вграден в стената на товарното.

— След четири дни е кралската сватба — подхвана тя. — И според мен... надявам се... всички сме на едно мнение — не бива да позволяваме на Левана да стане императрица на Републиката. Коронацията ѝ ще има юридическа сила, която лесно няма да може да бъде отменена, а такава власт в ръцете на кралицата... е, разбирате ме. — Тя потърка с ботушите си по металния под. — Предишният ни план

беше да прекъснем сватбата и да опитаме публично да детронираме Левана, докато тя е тук на Земята. Но доктор Ърланд ме убеди, че това нищо няма да промени. Тя може и да не стане императрица сега, но докато хората на Луна продължават да я наричат своя кралица, Левана няма да спре да тормози Земята. И така, аз мисля, че единственият начин да се отървем от кралицата, е да отидем на Луна и да убедим хората да се надигнат срещу нея... и да короноват нов монарх. — Синдер сякаш се поколеба, а очите ѝ стрелнаха Хиацинт. После продължи: — И мисля... че ако успеем да се справим... знам начин да стигнем там, без да ни разкрият.

— Добре, госпожице Потайна. — Трън почука с пръчката си по пластмасовата щайга. — Какъв е новият план?

Синдер огледа стаята и вдигна брадичка.

— Започва с отвличането на младоженеца.

Трън спря да почуква с пръчката и стаята утихна. Крес стисна устни и се осмели да огледа лицата на останалите от екипажа, но те до един изглеждаха озадачени.

Ръката на Ико се стрелна нагоре.

— Кажи, Ико.

— Това е най-страхотната идея на света! Аз участвам!

Напрежението се поразсея и Синдер дори се засмя.

— Дано всички мислят така, защото за тази работа ще ми трябва помощта ви. Ще ни трябват средства, сватбени покани и костюми... — Тя разтърси глава, за да пропъди замаяния поглед, който се бе настанил в очите ѝ. — Но в момента най-големият ни проблем е да намерим начин как да определим местонахождението на Каи, щом веднъж влезем в двореца. Не успях да открия нищо за проследяването на идентификационния му чип. Императорската стража явно добре си гледа работата и държи на разстояние преследвачите и убийците.

Крес се наведе напред.

— Защо да не използваме номера на Тан Каору?

Те извърнаха очи към нея и тя незабавно потъна назад.

— Какво е това? — попита Синдер.

— Ами номерът за проследяване на император Каито, 0089175004. Според профила в мрежата мъжът е дворецов страж на име Тан Каору, но това е само за прикритие. В действителност това е идентификационният номер, с който императорската охрана следи

Негово Величество. Аз от години го използвам, за да проверявам местонахождението му.

— Ама сериозно ли? И как си успяла да го научиш?

С пламнало лице Крес отвори уста, но си даде сметка, че обяснението ще бъде дълго и скучно, и замълча.

— Няма значение — каза Синдер, като потърка слепоочията си. — Стига да си сигурна, че е той.

— Сигурна съм.

— Тогава значи... отлично. Номер 008... Ико, запамети ли го?

— Да.

— Благодаря, Крес.

Крес въздъхна.

Синдер потърка ръце.

— Ето каква беше идеята ми. Крес, ти имаш грижата да обезвредиш охранителната система на двореца. Вълк, ти ще я прикриваш.

Крес вдигна рязко глава и погледът ѝ се сблъска с този на Вълка. Тя се сви до Трън. Последното нещо, за което си мечтаеше, беше да я сложат в екип с *Вълка*. Наистина, Синдер и Трън явно му вярваха, но доколко в действителност познаваха мъжа, който едва не бе удушил Синдер в хотела, който бе вил като диво животно, който е бил създаден, за да убива хора по най-ужасния и безпощаден начин?

Но явно никой не забеляза страха ѝ, ако пък го бяха забелязали, не му обърнаха внимание.

— Междувременно — продължи Синдер, — аз и Ико ще проследим Каи и ще го убедим да тръгне с нас. Ще се срещнем на един от покривите, откъдето Хиацинт ще ни вземе с кораб, преди да се усетят какво става. Поне такава е идеята ми. — Тя затъкна един кичур зад ухото си. — Но пак ни остава един важен проблем. Няма да мога да се вмъкна вътре нито с гостите, нито с персонала, нито с медиите. Лесно ще ме познаят. Въпросът е как да вляза в двореца, без да ме забележат?

— Бих могла да отида без теб? — предложи Ико.

— Каи не те познава — поклати глава Синдер. — Ако искаме да го накараме да ни повярва, мисля... мисля, че аз трябва да отида.

Хиацинт се изсмя — първият звук, който издаде, но Синдер не му обърна внимание.

Крес прехапа устни, а другите почнаха да дават предложения. Синдер можеше да се маскира като човек от медиите? Да се покатери по задната стена? Да се скрие в огромен букет цветя?

Почервеняла до ушите от притеснение, Крес се насили да отвори уста:

— Ами какво ще кажете за... — Крес млъкна, тъй като тозчас всички се извърнаха към нея.

— Какво? — попита Синдер.

— Ами... аварийните тунели?

— Аварийните тунели?

Крес задърпа косата си — искаше ѝ се да беше по-дълга, че да може да си играе с нея, да я върти, да я връзва на възли, за да успокои вълнението си. Но косата ѝ беше вече къса. Къса, лека, освобождаваща и всички се вираха в нея. По ръцете я полазиха тръпки.

— Тунелите под двореца. Когато го построили след войната, те прокопали тунелите, за да свържат двореца с противорадиационните убежища и тайните квартири. В случай на нова атака.

Синдер хвърли поглед към нетскрийна.

— Нито една от схемите, които видях, не споменава нищо за никакви аварийни тунели.

— Ако всички знаеха за тях, нямаше да са много безопасни.

— А ти откъде... — Синдер замълча. — Както и да е. Сигурна ли си, че все още стоят?

— Разбира се, че стоят.

— Предполагам, че не помниш докъде стигат?

— Разбира се, че помня. — Крес отри влажните си ръце в роклята си.

— Отлично. — Синдер сякаш почти се успокои. — Значи, преди да се впуснем в детайлите... имате ли въпро...

— Кога ще потеглим за Луна? — рече Вълка, чийто глас беше пресипнал от мълчание.

Крес преглътна. Очите му бяха кръвясали. Целият му вид говореше, че можеше да ги разкъса на парчетата, без да се замисли. И тогава Крес осъзна, че във въпроса му имаше подтекст, който всички веднага бяха уловили. *Скарлет*. Вълка искаше да знае кога ще може да тръгне по дирите на Скарлет.

— Най-рано след две седмици — каза Синдер. Гласът ѝ беше стихнал, оправдаваше се. — Най-късно след три...

Вълка стисна зъби и изви главата си настрани. Иначе остана неподвижен — мрачна сянка в ъгъла.

Трън вдигна пръст и Синдер се изопна.

— Да?

— Дворецът в Ню Бейджин нали си има своя лаборатория? Такава лаборатория, в която например може да има вълшебни машини за лекуване на слепота?

— Ти няма да дойдеш. — Синдер присви очи. — Прекалено рисковано е, а и само ще се пречкаш.

Трън се ухили невъзмутимо.

— Помисли си, Синдер. Когато Крес изключи охранителната система, всички стражи в двореца ще хукнат към едно от тези две места: или към контролния център на охраната, за да видят какво става, или към мястото, където се намира скъпоценният им император, за да се уверят, че е жив и здрав. Освен ако на друго място в двореца в този момент няма някое *по-явно* безредие. — Той си подпря брадичката в дланите си. — Голямо безредие. Далеч, далеч от вас. Да речем, в лабораториите.

Крес склочи ръце в скута си и взе да мести погледа си между Синдер и Трън, като се питаше какво ли безредие имаше той наум. Колкото до Синдер, тя, изглежда, се разкъсваше. Отвори няколко пъти уста, преди да я затвори пак. Идеята на Трън не я зарадва особено.

— Аз също имам въпрос.

Крес подскочи, завъртя се и надникна през рамо към Хиацинт. Той изглеждаше във висша степен отегчен. Беше се подпрял с лакът на стената, заровил ръка в косата си, сякаш щеше да заспи прав. Но сините му очи гледаха будно Синдер.

— Да кажем, че успеете дотук. Не че си мисля, че ще успеете.

Синдер скръсти ръце.

— Но нали осъзнавате, че веднъж Левана да разбере какво сте направили, тя няма да седи със скръстени ръце и да чака следващия ви ход? Това ще е краят на примирието.

— Да, разбирам — каза Синдер с дълбок глас. Тя откъсна погледа си от Хиацинт, за да погледне поред всеки един от тях в очите. — Ако успеем, ще започне война.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Настъпи утрото на сватбата. Синдер беше развалина от изтощение и опънати нерви, но дълбоко в себе си усещаше странно спокойствие. Преди слънцето отново да залезе, тя щеше да узнае изхода от замисъла и подготовката им. В единия случай щяха да успеят, в другия — всички щяха да бъдат хвърлени в затвора на кралица Левана.

Или пък щяха да са мъртви.

Синдер се помъчи да не мисли за този изход. Тя си взе душ, облече се и закуси оскъдно със стари, сухи бисквити с бадемово масло. Свитият ѝ стомах и без това друго не можеше да поеме.

Слънцето тъкмо се бе надигнало над замръзналата сибирска тундра, когато всички се натовариха в единствената им капсула — седем души, наблъскани в пространство за петима, — за да предприемат четиридесетминутния полет ниско над земята до Ню Бейджин. Никой не се оплака. Рампион беше прекалено голям, че да го скрият. А капсулата поне щеше да се слее с другите капсули в града, който изведнъж се бе наводнил от чуждестранни космически кораби.

Полетът мина мъчително и предимно в мълчание, прекъсвано от време на време от бърборенето на Ико и Трън. Синдер изкара пътуването, местейки каналите — между репортажите за императорската сватба и отразяването на бунта във Фарафра.

Хората в града бяха зарязали контрола над военните веднага щом подкрепленията пристигнаха. Вместо да се мъчи да арестува и транспортира стотици цивилни, армията на Източната република разположи с позволение на африканското правителство войници и блокира изцяло града, докато съумее да разпита подробно всички и да повдигне обвинения. Гражданите бяха третирани като предатели на Земния съюз заради помощта, която бяха оказали на Лин Синдер, Дмитри Ърланд и Карсуел Трън, но при все това в новините продължаваха да повтарят, че правителството е склонно да прояви снизхождение към всеки, който им предостави информация за бегълците, техните съюзници и кораба им.

Засега жителите на Фарафра отказваха да сътрудничат.

Синдер се питаше дали военните се отнасяха към лунитяните от града както към земляните, или те просто чакаха да ги изпратят обратно на Луна, където щяха да бъдат съдени. До днес нито един журналист не беше споменал, че мнозина от бунтовниците са били лунитяни. Синдер подозираше, че правителството се стараеше да скрие този дребен факт, за да избегне масовата паника в съседните градове, а също и по целия свят, която неизбежно щеше да настъпи, щом веднъж земляните научат колко лесно им беше на лунитяните да се слоят с тях. Синдер още помнеше времето, когато вярваше, че на Земята няма ни един лунитянин, и какъв ужас я бе обзел, когато доктор Ърланд ѝ бе казал, че греши. Реакцията ѝ днес ѝ се виждаше смешна.

Когато Ню Бейджин се показа, Синдер изключи новините. Сградите в центъра на града бяха внушителни, величествени, приличаха на стройни скулптури от хром и стъкло, които се издигаха нагоре към небето. Болката от внезапна носталгия, която я прониза, свари Синдер неподготвена. Носталгия, която до днес не ѝ оставаше време да си признае.

Дворецът царствено се издигаше под утринното слънце, високо върху своята бдителна скала, но те тръгнаха в друга посока. Хиацинт следваше упътванията на Синдер към центъра на града, докато накрая те се сляха с множеството кораби и тя с радост видя, че имаше и капсули. Първата спирка беше за Синдер — две преки от дом „Кула Феникс“.

Тя слезе и пое дълбоко дъх. Въпреки че близките седмица-две есента бързо щеше да се настани тук, Ню Бейджин все още беше в прегръдката на лятото и денят се очертаваше да бъде топъл и безоблачен. Температурата беше един-два градуса по-висока, отколкото трябваше, но не беше задушно от влагата като последния път, когато Синдер беше в града.

— Ако не ме видиш след десет минути при входа, обиколи улицата няколко пъти и ела пак тук.

Хиацинт кимна, без да я поглежда.

— Ако ти се удаде възможност — обади се Ико, — ритни здраво Адри в трътката от мен. С металния крак.

Синдер прихна, но смехът ѝ прозвуча пресилено. Тогава другите отлетяха и я оставиха сама на улица, по която беше минавала хиляди

пъти.

Синдер вече беше пуснала обаянието си в действие, но ѝ беше трудно да се съсредоточи, затова тръгна със сведена глава по пътя към блока, който някога бе наричала свой дом.

Чувстваше се странно, че е сама, след като седмици наред бе обкръжена от приятели и съюзници, но се радваше, че никой нямаше да ѝ помага за тази точка от плана. Ужасно важно ѝ се струваше да остави зад себе си момичето, което беше, когато живееше в този апартамент, и тя се свиваше при мисълта да запознае новите си приятели със старото си доведено семейство.

Когато наближи главния вход на блока, ризата вече бе залепнала на гърба ѝ. Синдер почака, докато се появи някой от живущите, за да отключи вратата с вградения си чип, а сетне се вмъкна след него. Докато прекосяваше малкото фойе, познатият ужас се настани у нея — чувство, което някога приемаше за нормално. Но сега, когато влезе в асансьора, Синдер имаше и усещането за цел. Тя вече не беше нежеланото сираче, киборгът, който вършеше всичко, което ѝ кажеха, и бягаше от гневните погледи на Адри в работилницата в мазето.

Беше свободна. Ръководеше живота си. Не принадлежеше повече на Адри.

Може би за първи път Синдер излезе от асансьора с високо вдигната глава.

Коридорът беше празен, имаше само един мръсен сив котак, който се миеше с лапа.

Синдер спря пред апартамент 1820, изправи раменете си и почука.

Зад вратата се чуха леки стъпки и момичето се съсредоточи върху обаянието си. Синдер беше избрала да приеме образа на едно от служебните лица, което бе видяла да стои зад Каи на последната пресконференция. Жена на средна възраст, леко дундеста, с черна коса, тук-там сивееща, с прекалено малък за лицето ѝ нос. Синдер ѝ подражаваше съвсем точно, чак до сиво-синия делови костюм и практичните жълто-кафяви обувки.

Вратата се отвори и отвътре излезе облак застоял, горещ въздух.

Адри стоеше пред нея и връзваше колана на копринения си халат. Когато си беше у дома, тя почти винаги ходеше по халат, но този не беше същият, който Синдер знаеше. Косата ѝ беше пристегнатата

назад и тя не носеше никакъв грим. На лицето ѝ лъщеше тънък слой пот.

Синдер очакваше тялото ѝ да отстъпи под огледа на мащехата ѝ, но не стана така. Вместо това, докато гледаше Адри, тя изпита единствено равнодушна студенина.

Това беше просто една жена, която имаше покана за императорската сватба. Просто още една задача, която трябваше да се отметне от списъка.

— Да? — рече Адри и подозрителният ѝ поглед я измери от главата до петите.

Синдер, чиновничката от двореца, се поклони.

— Добро утро. У дома ли е Лин Адри-джи?

— Аз съм Лин Адри.

— Приятно ми е. Простете за безпокойството в този ранен час — каза Синдер и подхвана заучената си реч. — Аз съм от комитета по планирането на императорската сватба. Доколкото разбирам, на вас са ви обещани две покани за бракосъчетанието между Негово Императорско Величество, император Каито, и Нейно Лунно Величество, кралица Левана. Тъй като вие сте едни от най-изтъкнатите ни гости от града, за мен е чест лично да ви поднеса поканите за тазвечерната церемония.

И тя подаде два хартиени листа — в действителност бяха изрезки от салфетки, но в очите на Адри това бяха два изящни плика от ръчно направена хартия.

Или поне Синдер се надяваше, че Адри ги вижда така. Промяната на възприемането на неодушевени предмети за Синдер не се простираше по-надалеч от промяната на собствената ѝ изкуствена ръка, но тя не беше много сигурна дали това се броеше.

Адри се намръщи, когато видя салфетките, но на лицето ѝ бързо се появи търпелива усмивка. Логично, защото тя си мислеше, че говори с човек от двореца.

— Сигурно е станала грешка — каза Адри. — Получихме поканите още миналата седмица.

Синдер се направи на изненадана и дръпна салфетките.

— Колко странно. Имате ли нещо против да ми покажете тези покани? Просто да се уверя, че не е станало някое объркване?

Усмивката на Адри се поопъна, но тя се отмести настрани и покани Синдер в апартамента.

— Разбира се, заповядайте. Да ви предложи чай?

— Не, благодаря. Само ще изясним това объркване и повече няма да ви отнемам от времето. — И тя последва Адри в дневната.

— Трябва да ви се извиня за жегата — поде Адри, грабна едно ветрило от малката масичка и го разтвори току пред лицето си. — Става една седмица вече, откакто климатикът не работи, а хората от поддръжката тук са напълно некомпетентни. Преди си имах прислужница, която помагаше за такива неща, киборг, който съпругът ми осинови, но... както и да е. Прав ѝ път!

Синдер се наежи. *Прислужница?* Но тя подмина коментара и обходи с поглед стаята. Не се беше променила много, като не броим предметите, изложени на показ върху холографската камина. Вещите, които някога бяха заемали централно място — гравирани плочки за наградите на Лин Гаран именящите се дигитални фотографии на Пърл и Пеони, — сега бяха натикани в далечния край на полицата на камината. А в центъра ѝ седеше красиво порцеланово гърне, изрисувано с розови и бели божури^[1], чиято основа беше от махагон с дърворезба.

Синдер пое дъх, а тялото ѝ застана съвършено неподвижно.

Това не беше гърне. Беше урна. Урна за праха на мъртвец.

Устата ѝ пресъхна. Тя чу тихите стъпки на Адри в дневната, но погледът ѝ беше закован върху тази урна и онова нещо, онова *момиче*, което беше вътре.

Краката ѝ сами тръгнаха и тя приближи камината и останките на Пеони. Погребението ѝ беше минало без Синдер. Адри и Пърл бяха плакали. Сигурно бяха поканили всички от класа на Пеони, всички съседи от блока, всички далечни роднини, които даже не я познаваха и които са се подразнили, че е трябвало да изпратят задължителните съболезнователни картички и цветя.

Погребението беше минало без Синдер.

— Дъщеря ми — обади се Адри.

Синдер ахна и се отдръпна. Не беше и разбрала, че пръстите ѝ леко бяха докоснали едното от нарисуваните цветя, докато Адри не проговори.

— Отиде си съвсем скоро. Летумозис — продължи Адри, сякаш Синдер беше я попитала. — Беше само на четиринадесет. — В гласа ѝ имаше тъга, истинска тъга. Това може би беше единственото нещо, което някога ги беше свързвало.

— Съжалявам — прошепна Синдер, като се благодареше, че в унеса ѝ някакъв инстинкт бе поддържал обаянието ѝ. Тя се помъчи да се съсредоточи, преди очите ѝ да са започнали да се опитват да произведат сълзи. Нямаше да успеят — Синдер не можеше да плаче, но от усилието понякога я връхлиташе главоболие, което продължаваше часове наред, а сега не му беше времето да скърби. Чакаше я сватба, която трябваше да спре.

— Вие имате ли деца? — попита Адри.

— Ами... не. Нямам — отвърна Синдер, като не знаеше дали чиновничката от двореца, за която се представяше, има деца.

— Аз имам още една дъщеря, на седемнайсет. До неотдавна мислех само как да ѝ намеря добър и богат съпруг. Нали знаете, дъщерите излизат скъпо, а една майка иска да им даде всичко. Но сега не мога да понеса мисълта и тя да ме напусне. — Адри въздъхна и откъсна погледа си от урната. — Но стига толкова съм приказвала — вие сигурно трябва да обиколите още доста места днес. Ето поканите, които получихме.

Синдер внимателно ги пое и се зарадва да сменят темата. Когато видя истинската покана отблизо, тя смени обаянието, което беше измислила за салфетките. Хартията беше по-твърда, малко по-жълтеникава, със златни релефни букви, красиво надписани от едната страна, а от другата с традиционните канджи^[2] от втора ера.

— Интересно — каза Синдер и отвори горната покана. Тя се засмя престорено и се помоли смехът ѝ да не е прозвучал така мъчително, колкото беше наистина. — Ах, та това са поканите за Лин Джунг и съпругата му. Адресите ви сигурно са били разменени в системата ни. Ама че глупава работа.

— Сигурна ли сте? — Адри наклони глава. — Защото знам, че когато пристигнаха...

— Ето, вижте. — Синдер наведе плика така, че Адри да види онова, което не беше там. Онова, което Синдер ѝ казваше да види. Онова, в което Синдер ѝ казваше да повярва.

— Звезди, наистина е така.

Синдер подаде салфетките на Адри и видя как мащехата ѝ ги взе в ръце, като че бяха най-скъпоценните предмети на света.

— Е, — каза тя с почти весел глас, — аз да тръгвам. Дано церемонията ви хареса.

— Благодаря ви, че отделихте време лично да донесете поканите. — Адри пусна салфетките в джоба на халата си. — Негово Императорско Величество е най-милият домакин.

— Имаме късмет с него. — Синдер излезе в коридора. Когато стисна дръжката на вратата, тя си помисли внезапно, че може би това беше последният път, в който виждаше мащехата си.

Последният път, както смееше да се надява.

Синдер се помъчи да потисне изкушението, което се надигна у нея при тази мисъл, но въпреки това тя се обърна с лице към Адри.

— Аз...

... нямам какво да кажа. Нямам какво да ти кажа.

Но и целият разум на света нямаше да стигне да я убеди в тези думи.

— Не ми се иска да си пъхам носа — поде тя и се покашля, — но преди малко споменахте киборг. Дали случайно не сте настойникът на Лин Синдер?

— Бях, за беда. — Адри поотстъпи от любезното си поведение. — Благодарна съм на звездите, че всичко вече остана назад.

Напук на благоразумността Синдер влезе обратно в апартамента и прегради вратата.

— Но момичето е отраснало тук. Никога ли не почувствахте, че би могло да стане част от семейството ви? Никога ли не помислихте за нея като за своя дъщеря?

Адри изпухтя и отново развя ветрилото.

— Вие не я познавате. Все неблагодарна, все се има за много поумна от нас заради... притурките ѝ. Нали ги знаете какви са киборгите. Толкова самомнителни. Беше кошмар да живеем с нея. Киборг, че и лунитянка, макар че ние не знаехме за това преди срамното зрелище на бала. — Адри стегна колана си. — Тя опетни името на семейството ни. Моля ви да не съдите за нас по нея. Аз направих всичко по силите си, за да помогна на момичето, но то е непоправимо от самото начало.

Пръстите на Синдер се свиха, тя усети познатия вкус на неподчинението. Копнееше да захвърли обаянието си, да изкрещи, да

извика, да накара Адри да я види, да види нейната *истинска* същност, поне веднъж. Не неблагодарното, самомнително момиче, за което я имаше Адри, а сирачето, което винаги бе мечтало само за едно — да има семейство, да има дом.

Но докато си мислеше това, един по-мрачен копнеж изпълзя нагоре по гръбнака ѝ. Синдер искаше Адри да изпита съжаление. За това как се бе отнасяла с нея като с вещ. За това как бе взела изкуствения ѝ крак и я бе накарала да куца подобно на счупена кукла. За това как не спираше отново и отново да дразни Синдер, че не може да плаче, не може да обича, не може да бъде *човек*.

Преди да се опомни, Синдер протегна съзнанието си, улавяйки вълните биоелектричество, които трептяха по кожата на Адри. Преди да успее да овладее гнева, който се надигаше у нея, Синдер наблъска в дебелата глава на мащехата си всичката вина, разкаяние и срам, извивайки емоциите ѝ така безразсъдно, че Адри ахна, препъна се назад и се удари в стената.

— Нима никога не се запитахте колко трудно ще да е било за нея? — процеди Синдер през зъби. Главоболието се задаваше, пулсираше в сухите ѝ очи. — Нима никога не се почувствахте виновна за начина, по който се отнасяхте към момичето? Нима никога не ви мина през ума, че можехте да я заобичате, ако само бяхте отделили време да поговорите с нея, да я *разберете*?

Адри простена и притисна ръка към корема си, като че ли годините на вина бавно я ядяха отвътре и на нея ѝ се повдигаше.

Синдер направи гримаса и взе да отпуска атаката върху емоциите ѝ. Когато Адри отново срещна погледа ѝ, очите ѝ бяха овлажнели от сълзи. Дъхът ѝ бе накъсан.

— Понякога... — каза отпаднало Адри. — Понякога си мисля, че не я разбирахме. Беше толкова малка, когато я осиновихме. Сигурно се е бояла. А милата ми Пеони винаги беше толкова привързана към нея и понякога си мисля, че ако нещата се бяха развили другояче, и с Гаран, и с парите... може би тя щеше да стане част от семейството ни. Нали разбирате... стига да беше нормална.

Последната дума уцели Синдер право в сърцето, тя се сви и отпусна тънките нишки вина.

Адри потрепери и отри лице в ръкава на халата си.

Нямаше смисъл. Дори цялата вина на света да се излееше в ума на Адри, тя все щеше да укорява Синдер. Защото Синдер не можеше да бъде *нормална*.

— Толкова съжалявам — каза Адри и стисна носа си. Беше пребледняла. Сълзите бяха пресъхнали. — Не знам какво ме прихвана. Откакто изгубих дъщеря си, понякога умът ми просто... — Тя погледна нагоре към Синдер. — Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Лин Синдер е лъжкиня и манипулатор. Дано да я заловят. Бих сторила всичко само и само да се уверя, че няма да съсипе нечий чужд живот така, както съсипа нашия.

Синдер кимна.

— Разбирам, Лин-джи — прошепна тя. — Разбирам ви напълно.

Синдер сви пръстите си около поканите, за които беше дошла, обърна се и си тръгна. Силна болка раздираше главата ѝ и тя не можеше да мисли за друго, освен как да мести единия си крак пред другия. Успя да задържи обаянието си в крехка хватка — без да знае дали Адри продължаваше да гледа подире ѝ, — докато се качи в асансьора в края на коридора.

Синдер замръзна.

На отсрещната стена на асансьора имаше огледало.

Тя се вгледа в собственото си отражение, а зад нея вратите се плъзнаха и се затвориха. Сърцето ѝ взе да бие тежко. За щастие, в асансьора нямаше никой, който да я види, защото тя незабавно изгуби власт над обаянието си. Зяпнала собствените си кафяви очи, за първи път се ужаси от онова, което видя в огледалото.

Тя бе извила емоциите на Адри против волята ѝ, беше я насилила да изпита вина и срам, подтиквана единствено от собственото си ужасно любопитство, от собственото си изгарящо желание да си отмъсти...

А точно това би сторила и Левана.

[1] Името на Пеони в превод от английски означава божур. — Б.пр. ↑

[2] Канджи се наричат китайските йероглифи, които се използват в съвременната японска писмена система. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Ико им прати целувка и помахаша с ръка — с цели пет пръста. Корабът се отдели от пътя и се вля в сутрешното движение. Складът беше на минута-две пеша, но през целия път тя усещаше как вътрешният ѝ процесор бучи от вълнение.

Според изчисленията ѝ трябваше да пристигне в склада в 07:25. Корабът с поръчката от шестдесет компаньонки за двореца трябваше да потегли от склада в 07:32. Половината от дроидите щяха да бъдат стоварени в седалището на фирмата за храна в 7:58. Останалите щяха да бъдат доставени на цветарите в 08:43, откъдето щяха да бъдат откарани в двореца заедно с човешкия персонал.

Ико предполагаше, че ще влезе в двореца не по-късно от 09:50.

Индустриалният район беше почти пуст. Голяма част от хората в града, а може би по целия свят, си бяха взели почивен ден, за да гледат императорската сватба. Наоколо нямаше никой, който да забележи как Ико стъпваше наперено по уличката към склада, нито как прескочи безгрижно телената мрежа и тупна в двора, където пет кораба за доставки бяха долепили задниците си до товарните докове на склада.

Ико беше облечена обикновено — в черни панталони и бяла блуза. Още изпитваше известно разочарование, задето не можа да се премени в красива бална рокля, но се чувстваше очарователно хубава по свой начин.

Нямаше търпение император Каи да я види. Мисълта придаде допълнителна енергичност на походката ѝ, когато зави покрай предницата на първия от корабите, стрелна се нагоре по стълбите и се озова право в склада.

Гледката пред нея я накара да спре и тя едва не смачка съвършено оформеното си носле.

Складът беше пълен с дроиди, повечето момичета с най-различни нюанси на кожата и цветове на косата. Повечето бяха голи, седнали на земята, ръцете им компактно обвиваха коленете им, а главите им бяха приведени. Имаше над двеста андроиди, подредени в правилни редици. Някои бяха обвити с тиксо, а крайниците им бяха

увити в хартия, която да ги предпазва, докато ги транспортират. Някои бяха натоварени на палети и поставени върху пластмасови щайги. Наоколо им бяха разхвърляни кашони и стиропор.

На стената вляво от Ико имаше метални рафтове, високи колкото три етажа, пълни с опаковъчни щайги, всичките надписани с марката и модела на компаньонката, както и с отличителните ѝ белези.

— Това ли са всичките? — попита някакъв мъж.

Ико се скри зад стената на склада, после се придвижи напред и надникна покрай рамката на вратата. Тя видя шестдесет андроиди — четиридесет и пет жени и петнадесет мъже, които стояха в правилни редици. Всички бяха облечени в еднакви черни панталони и бледооранжеви копринени горни дрехи — скромни ризи с попка яка за мъжете и елегантни ризи за жените, които се премятаха и се връзваха на кръста, а ръкавите висяха като на кимоно. Косата на всяко момиче беше опъната в стегнат кок, в който отстрани беше затъкната орхидея.

— Ей сега ще проверя поръчката — каза една жена, която вървеше между редиците и отбелязваше нещо на портскрийна си. — Поръчката изрично упоменаваше дребничкия модел 618, а не средния ръст.

— Знам, но последният ни миньон беше изпратен миналата седмица. Уредих подмяната с двореца в четвъртък.

Жената написа нещо в портскрийна си.

— Петдесет и девет... шестдесет. Това са всичките.

— Отлично. Хайде да ги товарим. Не можем да ги оставим да закъснеят за кралската си мисия. — Мъжът вдигна огромната ролетъчна врата и отвори товарното помещение на единия кораб. В това време жената отново мина през андроидите и отвори панела във врата на всеки от тях. Позите им се смекчиха.

— Качвайте се по един — нареди мъжът. — Стойте плътно един до друг, че няма място.

Андроидите тръгнаха да се качват на кораба, без да се обадят.

Нямаше как Ико да стигне до кораба, без да я забележат, а заради различните ѝ дрехи веднага личеше, че не ѝ беше там мястото.

Мисълта, че можеха да я вземат погрешно за подивял андроид и да я пратят за препрограмиране, накара жиците ѝ да се разтреперят.

Като стоеше приведена, Ико се промъкна покрай стената, отдалечи се от двамата служители и залегна зад първата кула от метални стелажи. Скрита зад щайгите, тя се запровира към дроидите, които чакаха да бъдат пакетирани. Като стигна последната от тях, Ико клекна зад андроида и опипом намери резето на врата ѝ. Хвърли поглед нагоре и видя, че половината от наетите компаньони вече се бяха настанили в кораба.

Като си тананикаше, Ико включи андроида. Процесорът забръмча и главата ѝ се вдигна. Този модел имаше бяло-руса коса с електрикови зелени краища, които стигаха до кръста. Ико отмести леко косата от рамото ѝ и прошепна:

— Заповядвам ти да станеш, да се разпищеш и да хукнеш към изхода.

Момичето скочи на крака, преди Ико да е свършила. И започна да пици — смразяващ кръвта пронизителен писък.

Ико се хвърли на земята зад редицата от седящи, открити андроиди и намали силата на аудио процесора си, но вече беше късно. Андройдът беше спрял да пици и с бясна скорост тичаше към изхода, събаряйки по пътя си събратята си, които приличаха досущ на статуи.

Ико чу уплашените викове на двамата служители, а после и тежките им стъпки, когато се спуснаха след андроида. Щом те скочиха навън в двора, Ико стана пъргаво на крака и заприпка между редиците с андроиди. Наетите дроиди не казаха нищо, само мързеливо примигнаха, докато тя си проправяше път сред тях.

— Извинете, извинете, не ми обръщайте внимание, ей сега ще мина, о, здравей... — Последното се отнасяше за един особено красив дроид, който приличаше на Каи, но който не реагира никак по-различно от останалите. — Или пък не — измърмори си тя и мина зад него. — Простете, малко място, моля ви?

Когато двамата служители се върнаха запъхтени, обсъждайки гръмко дефектните чипове и онези слабоумници горе в отдела по програмиране, Ико се беше настанила удобно в дъното на кораба, притисната между двама нейни далечни братовчеди, и не можеше да спре да се усмихва като побъркана.

Оказа се, че да си човек, било точно толкова весело, колкото тя винаги си беше мислила.

Не беше трудно да проумее човек защо преди сто двадесет и шест години правителството бе избрало това място за тайна квартира на императорското семейство. То се намираше на по-малко от петнадесет километра от Ню Бейджин, но беше отделено от града от такива остри скали, че сякаш бяха навлезли в друга държава. Самата къща беше построена в долина, прорязана по стените от занемарени оризови тераси. Синдер си мислеше, че сигурно от поколения тук не се е отглеждал ориз, което създаваше усещането, че къщата е била изоставена.

Хиацинт спусна кораба до постройката и те слязоха на земята, все още мокра от обилните летни дъждове. Околният свят беше притихнал, а въздухът ухаеше на есенни треви и диви цветя.

— Дано момичето се окаже право — обади се Хиацинт и тръгна към къщата. Въпреки закованите с дъски прозорци тя изглеждаше добре поддържана. Синдер подозираше, че няколко пъти годишно тя се проверяваше от екип, чиято задача беше да поправи керемидите на покрива и да се увери, че електрическият генератор е в изправност, тъй че в случай на бедствие къщата да бъде безопасно убежище, в което императорът да се оттегли.

Мястото сигурно беше под наблюдение, но Синдер се надяваше, че точно днес службата по безопасност щеше да е зарита с работа на други места.

— Има само един начин да разберем това — отвърна тя и заобиколи от едната страна на къщата, където върху входа към мазето имаше полегнали железни врати. Ако Крес беше права, те не водеха към влажната изба под къщата, а към тунел, който минаваше под скалите и щеше да ги отведе право в подземията на двореца.

Синдер отвори вратите и обходи стълбите с вградения си фенер. Светлината падна върху паяжини, цимент и един старомоден ключ, който сигурно осветяваше тунела поне на известно разстояние навътре.

— По всичко личи, че това е мястото — каза тя и хвърли поглед назад към групата. С превръзка на очите, Трън се беше подпрял с лакът върху смръщения доктор Ърланд.

Чакаше ги дълго вървене.

— Така — поде Синдер. — Хиацинт, ти се връщаш с Рампион и кръжиш над града, докато не получиш съобщението ми.

— Знам.

— И следиш за нещо подозрително. Ако забележиш нещо, продължаваш да летиш и чакаш отново да се свържем с теб.

— Знам.

— Ако всичко върви по план, ще бъдем на площадката за излитане на двореца до 18:00 часа, но ако нещо се обърка, може да се наложи да се върнем тук или да минем през някой друг от тунелите до другата тайна...

— Синдер — прекъсна я Трън. — *Хиацинт знае.*

Тя го изгледа кръвнишки, поиска да му възрази, но да повторят още веднъж плана си за бягство, нямаше да свърши никаква работа — щеше само да ѝ напомни, че всичко можеше да се обърка. Хиацинт знаеше всичко — бяха обсъждали нещата в детайли и на всички им беше ясно колко лесно планът можеше да се провали без него. Без когото и да е от тях.

— Добре. Да вървим.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Крес се огледа от главата до петите в голямото огледало в пробната и едва не заплака. Без да знае как, тя се бе превърнала в героиня от опера. Кожата ѝ се беше олющила от слънчевото изгаряне, оставяйки най-нежната слънчева целувка върху лицето ѝ. Ико беше подстригала косата ѝ така, че сега тя ограждаше лицето ѝ с красиви, златни вълни и макар че на кораба нямаха грим, Ико я бе научила да пощипва бузките си и да захапва леко устните си, додето поруменяят с хубав розовичък цвят. Противно на волята си, Крес бе започнала да изпитва топлина към Ико. Поне тя не беше толкова лоша колкото онази Дарла.

И макар че именно Крес направи прибързана покупка от марковия бутик, като използва сметка, която беше хакнала, до този момент тя не беше вярвала напълно, че всичко това се случва.

Крес отиваше на императорската сватба с рокля от сурова коприна и шифон, оцветени в тъмно кралско синьо, за да пасва на очите ѝ (предложението беше на Ико). Корсажът беше прибран, а полите бяха толкова широки и придаващи обем, че тя се страхуваше да не се препъне, докато върви. Обувките ѝ бяха обикновени, с равна подметка, и обгръщаха плътно ходилата ѝ. Двете с Ико надълго и широко бяха обсъдили едно внушително количество фантастични обувки на токчета, но Синдер им бе напомнила, че по някое време през деня, в процеса на събитията, на Крес можеше да ѝ се наложи да тича, за да спаси живота си, и на практика беше спечелила.

— Бристол-мей, какво мислите? — попита жената от магазина, докато привършваше с последното копче на гърба на Крес.

— Съвършена е. Благодаря ви.

— Във възторг сме, че избрахте нас за вашия дебют на кралската сватба. — Момичето светна от гордост. — За нас е чест. — Тя отмести косата от ушите на Крес. — Носите ли бижутата, за да видим как ще стоят на роклята?

Крес нервно подръпна меката част на ухото си.

— О, няма нужда. Аз... ами... трябва да ги взема по пътя. За двореца.

По лицето на момичето премина мимолетно объркване, но то само се поклони с глава и излезе от пробната.

— Готова ли сте, за да ви види съпругът ви?

Крес се сви.

— Да, струва ми се.

Тя последва момичето в разкошно обзаведения кът за сядане, където зърна новия си „съпруг“. Вълка се мръщеше пред огледалото и се мъчеше да приглади рошавата си коса. Беше облечен в смокинг, който му прилягаше безупречно, с класическа бяла папионка и изгладени ревери. Той улови погледа на Крес в огледалото, а тя против волята си се поизправи малко, но въпреки че очите му се плъзнаха по нея, той не реагира.

Изгубила малко самоувереността си, Крес склочи ръце.

— Изглеждаш великолепно... скъпи.

И Вълка наистина приличаше на герой от рицарски роман — целият мускули, сила и изваяно телосложение. Но беше нещастен.

Крес внезапно се уплаши и се завъртя, за да покаже пълния си блясък. Вълка само й кимна отсечено.

— Корабът чака.

Тя отпусна ръце и се примири с факта, че Вълка щеше да се пъхне в костюма за ролята си, но нямаше да я играе.

— Добре. У теб ли са поканите?

Той се потупа по джоба на гърдите.

— Да приключваме с тази работа.

По пътя от склада към доставчика за Ико се оказа детска играчка да заповяда на един от андронидите да си разменят дрехите в кораба, така че да не се отличава от другите в техните униформи — оставаше само и никой да не се захване за сините й плитки, които вече бяха вързани в спретнат кок.

В седалището на доставчика на храната Ико слезе от кораба с първата група от наетите андрониди. Двойникът й щеше да бъде разкрит с нейните дрехи чак при цветарите, но дотогава Ико отдавна щеше да се е омела.

А и кой ли би я заподозрял? Тя беше поредният безмозъчен, послушен андроид.

Но точно *това* беше най-трудната част.

Да стои в съвършен синхрон с останалите. Да примигва точно по десет пъти в минута. Да мълчи, докато хората от обслужващия персонал разговаряха възторжено, че може би им предстои да видят самия император, и размишляваха колко ужасно би било, ако кралица Левана не остане доволна от храната. Ико трябваше да си затваря устата и да остави програмираните си инстинкти да отговарят за безизразното ѝ лице — инстинкти, които цял живот се бе мъчила да държи заровени, докато научи какво е хумор, сарказъм, привързаност.

Оттам ги натовариха на огромен кораб. Въпреки че разстоянието не беше голямо, пътуването се удължи, тъй като корабът трябваше да заобиколи от задната страна на двореца, близо до лабораторията и, естествено, до входа за персонала.

Когато корабът взе да намалява, Ико усети, че глъчката от брътвежа на хората стана по-напрегната. Тя чу как някакви врати се отвориха, корабът постепенно спря и всички започнаха да слизат един по един, за да влязат в склада за доставчиците. Това не беше хубавият вход, през който Ико винаги си бе представяла, че влиза, но тя се постара да не показва разочарованието си и се включи в строя зад своите сковани другари.

Две жени стояха до входа за доставките. Едната, облечена в сари с цвят на скъпоценни камъни, отбелязваше нещо в портскрийна си, докато другата сканираше чиповете на персонала, за да се увери, че всички предварително са били одобрени да се трудят по време на това съдбоносно събитие. Когато жената приключи с хората, тя нареди дроидите в две колони по един. Ико се мушна най-отзад и те бяха въведени вътре.

Вървяха до сивите зали за прислугата, а обувките им чаткаха в пълен синхрон. Ико внимателно отбелязваше откъде минават, броеше вратите, сравняваше обстановката със схемата, която беше прехвърлена в паметта ѝ. Кухнята се намираше точно там, където очакваше, но на живо беше дори по-огромна, отколкото ѝ се бе сторила на екрана — осем печки с промишлени размери, безброй много котлони и три плота, които вървяха по дължината на помещението, където десетки готвачи кълцаха, месеха, разбиваха и отмерваха,

подготвяйки се да нахранят хиляда и двестата най-почитани гости в галактиката.

Жената със сарито дръпна настрани един мъж с униформа на главен готвач.

— Андроидите — надвикна тя врявата и посочи към Ико и останалите. — Къде ги искате?

Той огледа редицата и вниманието му за кратко се спря на синята коса на Ико. Но очевидно реши, че в служебните му задължения не влиза да се интересува от косите на андроидите, и мъжът остави погледът му да се плъзне край нея.

— Оставете ги там засега. Ще ги пуснем по време на първото ястие заедно с обичайния персонал. Трябва само да разнасят подносите и да се усмихват. Мислите ли, че ще се справят?

— Увериха ни, че са програмирани безукорно. Най-добре ще бъде да се съсредоточат върху лунните гости. Искам да бъдат нащрек, в случай че стане нещо... неприятно.

Мъжът сви рамене.

— Никой от хората ми не желае да се приближава до лунитяните — после се върна към работата си и продължи да поставя златни подноси на работните плотове, а жената си излезе, без да хвърли поглед към андроидите.

Ико стоеше много, много неподвижно и се държеше много, много примерно и чакаше. И чакаше. И се мъчеше да си представи какво ли става със Синдер, Крес и другите. Никой от кухненския персонал не им обърна повече внимание, само от време на време някой ги стрелкаше гневно, задето заемаха прекалено много място в претъпканите и без това кухни.

Ико изчака да се увери, че никой не гледа към тях, и бавно вдигна ръката си зад гърба на дроида до нея. Андроидът дори не трепна, докато Ико потърси опипом капака на врата, отвори го и прокара пръсти върху контролния панел. И натисна ключа.

— Приемам входящи команди — каза андроидът с глас, който не беше нито напълно човешки, нито напълно изкуствен.

Ико отпусна ръката си и огледа най-близките готвачи.

В кухнята беше прекалено шумно. Никой не беше чул.

— Последвай ме.

Когато отново се увери, че никой не ги гледа, Ико се шмугна в близкия коридор. Андройдът я последва като дресирано кутре. Ико я отведе два коридора по-надолу, като се заслушваше за гласове и стъпки, но установи, че тези места, които рядко се използват, бяха пусти сега. Както и очакваше, всички хора от персонала подготвиха церемонията и приема и много вероятно точно в този момент измерваха разстоянието между чиниите и лъжиците за супата.

Когато стигнаха до стаята на чистачите, Ико вкара вътре дроида.

— Искам да знаеш, че нямам нищо против теб — каза тя като встъпление. — Разбирам, че нямаше вина, задето програмистът ти е бил с такова бедно въображение.

Дроидът я гледаше с празен поглед.

— В някой друг живот можехме да бъдем сестри и ми се струва, че това е важно да се отбележи.

Празен поглед. Примигване на всеки шест секунди.

— Но нещата стоят така, че аз участвам в много важна мисия в момента и не мога да се отклонявам от целта си заради състраданието, което изпитвам към не толкова напредналите андроиди като мен.

Нищо.

— Така, свърших. — Ико протегна ръцете си напред. — А сега, дай ми дрехите си.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Крес заби пръстите си в седалката на кораба и се наклони към прозореца, додето дъхът ѝ не замъгли стъклото. Отваряше очите си, колкото може, но все не беше достатъчно широко, не и когато имаше толкова много неща да се видят, не и когато не смогваше да погълне всичко. Ню Бейджин нямаше край. На изток от земята се издигаха шепи небостъргачи — сребро, стъкло и оранжеви отблясъци, докато слънцето се носеше към хоризонта. Зад центъра на града се намираха складовете, спортните зали, парковете и предградията, които се точеха безкрайно. Крес се радваше на новите гледки, на сградите, на хората, защото я разсейваха... В противен случай си мислеше, че щеше да ѝ прилошее.

Тя ахна, когато дворецът се показа пред тях — позна го от безбройните снимки и филми. Но на живо той беше толкова различен. Още по-разкошен и внушителен. Момичето залепи пръстите си на прозореца, който ограждаше двореца като в рамка пред очите ѝ. Пред портите му Крес видя колона от кораби и маса народ, която се виеше надолу по стената на скалите и стигаше до града.

Вълка също беше впил свирепите си очи в приближаващия дворец, но Крес така и не долови у него чувство на възторг, а само нетърпение. Коляното му не спираше да подскача, а пръстите му ту се стягаха в юмрук, ту се отпускаха. Крес се чувстваше напрегната, докато го наблюдаваше. На Рампион Вълка беше толкова кротък, така немислимо неподвижен. И момичето се чудеше дали този прилив на енергия не беше първият знак, че бомбата у него беше взела да тиктака.

А може би и той като нея беше просто напрегнат. Може би отново повтаряше наум плана им. А може би си мислеше за онова момиче. *Скарлет*.

Крес се натъжи, че така и не се бе запознала с нея. Сякаш от екипажа на Рампион липсваше важно парче, а Крес не разбираше тя самата как се вписваше. Помъчи се да си припомни нещата, които знаеше за Скарлет Беноа. Беше направила малко проучване за нея,

когато Синдер и Трън кацнаха във фермата на баба й, но не беше подробно. По онова време тя не знаеше, че Скарлет бе тръгнала с тях.

А Крес бе разговаряла със Скарлет само веднъж, когато целият екипаж се бе свързал с нея и беше помолил за помощта ѝ. Скарлет ѝ се видя тогава доста мила, но Крес беше зяпнала в Трън и не помнеше нищо друго освен къдравата ѝ червена коса.

Като мачкаше презрамките на роклята, Крес отново хвърли поглед на Вълка и го хвана как се мъчи да разхлаби папионката си.

— Може ли да те попитам нещо?

Очите му се извърнаха към нея.

— Нали не е свързано с пробиването на охранителни системи?

Крес примигна.

— Разбира се, че не е.

— Добре тогава.

Тя приглади полите си.

— Тази Скарлет... ти си влюбен в нея, нали?

Вълка се вцепени, стана неподвижен като камък. Докато корабът се изкачваше нагоре по хълма към двореца, раменете му се отпуснаха и той се вгледа през прозореца.

— Тя е моята алфа — измърмори той с натрапчива тъга в гласа си.

Алфа.

Крес се наведе напред и се облакът на коленете си.

— Като звездата ли?

— Каква звезда?

Тя се скова, тозчас се смути и пак се отдръпна от него.

— О, ами, в съзвездията най-ярката звезда се нарича алфа. И аз си помислих, че искаш да кажеш, че тя е... като... твоята най-ярка звезда. — Крес изви поглед настрани, стисна ръцете си една в друга, усещайки, че лицето ѝ е пламнало чак до корените на косата и този мъж чудовище ей сега ще осъзнае каква романтична глупачка е. Но вместо да ѝ се присмее, Вълка въздъхна.

— Да — каза той и погледът му се плъзна нагоре към пълната луна, която се бе показала на синьото вечерно небе. — Точно така е.

Сърцето на Крес сякаш се обърна и страхът ѝ от Вълка взе да се изпарява. Права е била в бутика. Той наистина беше като герой от

романтична история, който се мъчеше да спаси любимата си. Неговата алфа.

Крес захапа вътрешната страна на бузата си, за да възпре въображението, което се канеше да се втурне надалеч. Това не беше никаква си глупава история. Скарлет Беноа беше затворена на Луна. И много вероятно беше вече да е мъртва.

Мисълта тежко заседна в сърцето на Крес, а в това време корабът спря пред портите на двореца.

Посрещачът отвори вратата и хиляди гласове ги наобиколиха. Крес потрепери, но подаде на посрещача ръката си, както беше виждала да правят момичетата от драмите в мрежата. Кракът ѝ стъпи върху плочките на алеята и ненадейно тя се оказа обградена. Тълпи от журналисти и зяпачи, както миролюбиво настроени, така и гневни, изпълваха двора, снимаха, крещяха, за да зададат въпросите си, държаха плакати, които подканяха императора да се откаже от сватбата.

Крес сниши глава и поиска да изпълзи обратно в кораба, където да се скрие от пронизващите светкавици и възбудената глъчка. Светът взе да се върти.

О, спатии. Крес щеше да припадне.

— Госпожице? Госпожице, добре ли сте?

Гърлото ѝ пресъхна. Кръвта нахлу в ушите ѝ и тя започна да се дави, задушаваше се.

И тогава една здрава ръка я улови за лакътя и я дръпна настрани от придворния. Крес се олюля, но Вълка обвини желязната си ръка около кръста ѝ, притисна я към себе си и я застави да върви в крачка с него. Тя се чувстваше малка и крехка като птиче до него, но също и защитена. Крес съсредоточи мислите си и за миг я обвини успокоителна фантазия.

Тя беше известна актриса, която правеше своя голям дебют, а Вълка беше бодигардът ѝ. И нямаше да позволи да ѝ се случи нищо лошо. Тя просто трябваше да вдигне главата си високо, да бъде смела, грациозна и уверена. Красивата ѝ бална рокля се превърна в костюм. Журналистите станаха нейните почитатели, които я боготворяха. Треперещият ѝ гръб се изпъна, милиметър по милиметър, а острият мрак взе да се оттегля от очите ѝ.

— Добре ли си? — попита тихо Вълка.

— Аз съм известна актриса — прошепна в отговор Крес. И не посмя да вдигне поглед към него, защото се боеше, че това ще развали магията, изтъкана от въображението ѝ.

Не след дълго хватката на Вълка се отпусна. Врявата на тълпата зад тях заглъхна и се смени от спокойната тишина на клокочещите потоци и шепота на бамбука в градините на двореца. Крес се загледа право напред към надигащия се вход с пурпурночервените перголи^[1] от двете му страни. Най-горе на стълбите чакаха още двама придворни.

Вълка подаде двете щамповани покани. Крес стоеше напълно спокойно, докато скенерът светна върху малкия чип, вграден в хартията. Двамата с Вълка нямаше да могат да влязат в ролите на Лин Адри и дъщеря ѝ, но да се смени профилът, кодиран във всеки от чиповете, беше детска игра. Портскрийнът показваше, че Вълка е господин Самхаин Бристол, парламентарен представител от Торонто, Източната канадска провинция, Обединеното кралство, а Крес беше младата му съпруга. Доколкото на Крес ѝ беше известно, самият господин Бристол си стоеше на топло у дома, без да подозира, че разполага с тяло, отричащо политическата позиция, която той се стремеше да заяви с отсъствието си от кралската сватба. И Крес се молеше нещата да си останат така.

Тя си отдъхна, когато придворният върна поканите на Вълка без никакво колебание.

— Много се радваме, че все пак успяхте да дойдете, Бристол-дарен — каза той. — Моля ви, заповядайте в балната зала, където ще бъдете отведени до вашите места. — Когато свърши, мъжът вече се протягаше за поканите на двойката зад тях.

Вълка я поведе напред и дори и да споделяше тревогата на Крес, с нищо не се издаде.

От двете страни на главния коридор бяха наредени дворцовите стражи в красивите си червени мундири и еполетите с пискюли. Крес позна изрисувания параван върху една от стените — планини, въздигнали се над мъгливи облаци, и езеро с жерави. Погледът ѝ инстинктивно хвъркна нагоре към един от пищните полилеи, които опасваха коридора. Макар че в него не се виждаше нищо, тя знаеше, че една от камерите на кралицата е скрита там и ги следи даже в този момент.

Крес беше сигурна, че нито кралицата, нито Сибил, нито някой друг, който можеше да я познае, се бе загрижил точно сега да гледа шпионските кадри, но при все това извърна главата си настрани и взе да се смее, като че Вълка се беше пошегувал нещо.

Той се намръщи.

— Тези полилеи са забележителни, нали? — каза му тя и придаде на гласа си колкото се може повече безгрижие.

Изражението на Вълка остана невъзмутимо и след като постоя така за миг, той отърси глава и възобнови непоколебимата си крачка към балната зала.

Озоваха се на площадка, която се спускаше надолу към внушителното стълбище, а то се отваряше към огромната и красива бална зала. Големината ѝ напомни на Крес за обширната пустиня и както тогава, завладя я същата замаяност и благоговение. Беше доволна, че те не бяха единствените гости, които се маеха на площадката и наблюдаваха как тълпата се изливаше в залата и пълнеше редиците от плюшени кресла под тях. До началото на официалната церемония оставаше поне час и мнозина използваша времето да побъбрят и да се възхитят на околната красота.

Върху много от колоните в залата бяха изваяни позлатени дракони, а по стените беше пълно с толкова букети цветя, някои високи колкото Крес, че сякаш градините вътре бяха полудели. Прозорците стигаха от пода до тавана и покрай тях стояха половин дузина клетки за птици и излагаха на показ гълъби, присмехулници и врабчета, чиято песен с обърканата си мелодия задминаваше прекрасния оркестър.

Крес се извърна с лице към Вълка, така че ако някой ги погледнеше отстрани, двамата щяха да им се видят потънали дълбоко в разговор. Той наклони главата си към нея, за да допълни маскарада, при все че вниманието му беше съсредоточено върху близкия страж.

— Нали не мислиш, че трябва... да се смесим с гостите?

Вълка набърчи нос.

— По-добре да не го правим. — Той хвърли поглед наоколо и поднесе ръката си към нея. — Но не виждам защо да не изкажем съчувствието си на птиците в клетките.

[1] Открити летни беседки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

След като минаха през усойната изба, Синдер с радост откри, че тунелът за бягство подходеше на император. Подът беше нареден с плочки, стените бяха измазани гладко с цимент и на всеки двадесет крачки светеха мъжделиви крушки. Можеха спокойно да вървят, без да се страхуват, че Трън ще се препъне в някой издаден камък.

Но въпреки това напредваха мъчително бавно и неведнъж Синдер си помисли да ги остави назад. Трън се справяше прилично и не изоставаше, но заради напредналата си възраст и късите си крака доктор Ърланд едва пълзеше, както ѝ се струваше на Синдер. И тя би му предложила да го носи на гръб, ако не смяташе, че така ще го обиди.

Синдер не спираше да си повтаря, че и това бяха предвидили. Движеха се точно по план. Всичко щеше да бъде наред. Повтаряше си тя отново и отново.

Най-сетне тя взе да забелязва признаци, че приближаваха двореца. Хранилища, пълни с трайни продукти, бутилки с вода, оризово вино. Електрически генератори, които седяха безмълвни, неупотребявани. Просторни зали, празни, но огромни кръгли маси, неудобни на вид кресла, черни нетскрийнове, контролни табла, процесори — не бяха последният писък на модата, но бяха достатъчно нови и ставаше ясно, че ако някога потрябваха, тези аварийни тунели бяха готови за използване. Ако на кралското семейство му се наложеше да се укрива, тук членовете му можеха да останат задълго.

И не само кралското семейство, както си даде сметка Синдер, докато упорито се бяхтеха напред, подминавайки нови складове и коридори, които се разклоняваха на всички страни. Това беше лабиринт. И по всичко личеше, че имаше достатъчно място цялото правителство да заживее тук долу или поне хората, които работеха в двореца.

— Почти пристигнахме — каза тя и чрез сателитната навигация и картата върху дисплея в ретината си проследи къде се намираха.

— Чакай, я пак кажи къде сме тръгнали. Толкова отдавна напуснахме кораба, че вече забравих.

— Много смешно, Трън — и тя хвърли поглед назад. Трън вървеше с длан, опряна на стената, а доктор Ърланд се подпираше на пръчката му. Синдер се запита колко ли време беше минало, откакто Трън му я беше дал, и колко ли време беше минало, откакто задъханото хриптене на доктора беше се задълбочило. Заета изцяло с плана в главата си, тя не го бе забелязала.

Но като видя капките пот по челото на доктора, които се стичаха изпод ръба на шапката му, тя спря.

— Добре ли сте?

— Мечтая — промълви той с наведена глава. — Държа се за... опашката на една комета. Звезден прах, пясъчни дюни и... защо е толкова... дяволски горещо тук?

Синдер се почеса по врата.

— М-да. Бързо прекосихме разстоянието — излъга тя. — Защо да не си починем за минутка?

— Не — докторът поклати глава. — Моята Месечинка е там горе. Няма да се отклоняваме от плана.

Трън се приближи към тях. И той беше също толкова озадачен.

— Днес не е ли пълнолуние?

— Докторе, да не сте получили халюцинации?

Доктор Ърланд присви сините си очи към нея.

— Вървете. Идвам след вас. Вече... вече съм по-добре.

Частица от нея понечи да се възпротиви, но тя трябваше да признае, че нямаха никакво време за губене, даже и на доктора да му се искаше.

— Добре. Трън?

Той сви рамене и залюля ръката си към нея.

— Води ни.

Синдер втори път провери картата и тръгна напред, като чакаше едно от разклоненията на коридора да се покаже според указанията, които Крес ѝ бе дала. Когато забеляза някакво стълбище, сгущено така, че да е скрито от погледа, тя забави крачка и провери къде се намираха според плана на двореца.

— Мисля, че стигнахме. Трън, внимавай къде стъпваш. Докторе?

— Отлично съм, благодаря — рече той и се хвана за кръста.

Синдер си пое дъх и се заизкачва. Стълбището се извиваше нагоре, светлината отдолу избледня и накрая стана толкова тъмно, че тя отново пусна фенерчето си. Стената беше гладка и гола, ако не броим металния парапет. Синдер прецени, че се бе изкачила три етажа нагоре, докато най-сетне пред нея се показа врата. Беше направена от дебела калена стомана и беше толкова голяма, че четирима души можеха да минат през нея рамо до рамо. Както и се очакваше, от тази страна нямаше ни панти, ни дръжка — мярка за сигурност, в случай че някой откриеше входа към аварийния тунел и се опиташе да се промъкне в двореца.

Вратата можеше да се отваря само отвътре.

Синдер стисна парапета, вдигна другата си ръка и потропа нещо като мелодия.

После зачака, като се питаше дали е било достатъчно силно, дали не са подранили, дали не са закъснели, дали планът вече не се е провалил.

Но тогава се чу шум. Изтрака резе, ключалката се завъртя, неизползваните панти изскърцаха.

Пред нея стоеше Ико, сияеше и държеше купчина прилежно сгънати дрехи.

— Добре дошла в двореца на Ню Бейджин.

Трън трябваше да се раздели със Синдер и да продължи в компанията на киселия доктор, който му служеше за водач и само хриптеше. И макар че не искаше да си го признае гласно, това го опечали. Дотук младият мъж не беше усетил особена топлина в отношението на стареца, който явно смяташе, че да оправи зрението на Трън, хич не беше от първостепенно значение, а да не говорим и за шантавия му брътвеж, който избълва долу в тунелите. Но ето че пристигнаха. В двореца. И сега вървяха към лабораториите, където щяха да намерят нужните им апарати, за да извършат странните псевдонаучни неща по възстановяването на зрението му, дето докторът му ги беше надрънкал.

Сами. Двамата.

— Насам — каза докторът и Трън смени посоката, без да сваля ръката си от стената. Пръчката му липсваше. Чуваше я да трака пред

него — явно беше, че на доктора му трябваше повече.

Трън страшно, страшно се опасяваше да не вземе докторът да хвърли топа. Ох, та това щеше да провали толкова много дела този ден.

— Виждате ли някого? — попита Трън.

— Не ми задавай глупави въпроси.

Трън се намуси, но втори път не си отвори устата. Надеждите им се оправдаха. От охраната не бяха предвидили, че през свръхсекретните аварийни тунели в двореца ще се вмъкне някой и докато всички стражи бяха разположени пред портите и около балната зала, крилото с лабораторията оставаше изцяло на разположението на Трън и доктора.

Поне докато не станеше време да отвлекат вниманието от Синдер и Крес.

Повърхността на стената под пръстите му се промени — от топла и суха, тя стана студена и гладка. Трън чу, че се отваря врата.

— Насам — каза докторът. — Пак има стъпала.

— Защо не вземем асансьора?

— Задвижва се от андроида. Ще ни трябва чип с достъп за тях.

Трън се хвана за парапета и тръгна след доктора нагоре, нагоре. Ърланд трябваше на два пъти да спира, за да си поеме въздух, а Трън го чакаше, мъчеше се да бъде търпелив и през цялото време се питаше какво ли прави Крес. И дали щеше да бъде готова, когато часът удари.

Но бързо остави тези мисли. Крес беше с Вълка. Щеше да се справи.

Най-накрая докторът отвори нова врата. Кратко вървене по твърд, гладък под. Ново бръмчене от лампите отгоре им.

— Уютната стая 6D. Тук срещнах принцесата.

— Стая 6D. Да, да. Аз самият имам голям успех в запознанствата си с принцеси по лабораториите. — Носът му се набърчи. В стаята миришеше на болница и лекарства — стерилно, студено.

— На около четири крачки пред теб има маса. Лягай отгоре.

— Ама наистина ли? Няма ли да си поемете дъх, да си отпочинете...?

— Нямаме време.

Трън преглътна, тръгна с миши стъпки напред, додето ръката му се удари в меката маса. Опипом намери ръба и после се метна отгоре ѝ. Оризовата хартия изшумоля под него.

— Но нали в тази част се каните да мушкате остри предмети в таза ми? Може би не е разумно да прибързваме.

— Страх ли те е?

— Да, ужасно много.

— Напълно в твой стил. — Изпръхтя докторът. — Когато най-сетне изпод арогантността ти изплува човечност, ти, разбира се, си загрижен единствено за себе си. Никак не съм изненадан.

— А *вие* в това положение нямаше ли да се загрижите поне малко? Става дума за моето зрение. За моя таз.

— Става дума за моята страна. За моята принцеса. За моята дъщеря.

— Каква *дъщеря*? Какви ги говорите?

Докторът се покашля и Трън го чу да хлопа силно шкафчетата.

— Допускам, че си загубил зрението си, докато си се опитвал да измъкнеш Кресънт от сателита. И само заради опита ти ми се струва, че съм ти длъжен.

— Май че е така, а? — Трън се почеса по бузата.

— Случайно да е споменавала пред теб колко време е била затворена?

— Крес ли, на сателита? Седем години.

— Седем години!

— Да. А преди това са я държали с компания от други щитове в някакви вулканични общи спални или нещо подобно. Не си спомням. Чародейката взимала кръвни проби от тях, но Крес май не знае защо.

Вратичката на някакъв шкаф се затръшна шумно и последва тишина.

— Докторе?

— Взимали са им кръвни проби, така ли? На щитовете?

— Странна работа, нали? Но поне не са направили някакви фантастични промени на гените й като тези на Вълка. — Трън поклати глава. — Хич не им вярвам на тези лунни учени. Горещо май измислят какви ли не шуротии.

Пак мълчание, а сетне ново шумолене. Трън чу, че докторът бута към него маса или стол на колелца.

— Сигурно са използвали кръвта на щитовете, за да разработят лекарството — разсъждаваше докторът. — Но времето не съвпада.

Отведоха я още преди избухването на летумозиса тук на Земята. Още преди да се знае за съществуването на болестта.

Трън нададе слух, докато несвързаните думи на доктора бавно заглъхнаха.

— А сега какво?

— Освен ако... *Освен ако.*

— Освен ако... какво?

— О, звезди! Ето защо им е била кръвта. Горките деца. Горкичката ми Месечинка...

Трън подпря брадичка върху дланта си.

— Добре, довършете нелепия си брътвеж и ми кажете, когато сте готов да продължим.

Отново по пода се чу тропот от търкалящи се колелца.

— Ти не я заслужаваш — каза докторът с нова острота в гласа си.

— Сигурен съм, че... хей, чакайте, какво говорите?

— Дано скоро го проумее. Нали я виждам как те гледа, но хич пет пари не давам за това.

— За кого говорим?

Нещо изтрака — докторът, както Трън прецени, беше пуснал някакви медицински инструменти върху металния поднос.

— Няма значение сега. Лягай долу.

— Спрете за миг и бъдете честен. — Трън вдигна пръст. — През нервен срив ли минавате в момента?

— Карсуел Трън — възрази му засегнато докторът. — Току-що направих важно откритие, което незабавно трябва да съобщя на император Каито и останалите земни лидери. Но това не може да стане, преди да сме свършили с целия този фарс. По мои изчисления имаме по-малко от пет минути, в които да взема необходимите стволови клетки и да ги отделя за регенериращия разтвор. Може и да не те харесвам, но добре разбирам, че сме на една страна и двамата сме заинтересувани да видим как Крес и Синдер излизат днес от двореца живи. Ще ми се довериш ли?

Трън обмисля въпроса май по-дълго, отколкото докторът искаше, после въздъхна и легна на масата.

— Готов съм, когато и вие сте готов. Но първо не забравяйте да...

— Не съм забравил. Трябва да активирам алармата, която да извести, че е избухнал летумозис. Сега.

Трън чу тихото почукване на пръсти върху нетскрийна, а след това в коридорите прогърмя ревът на сирена.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Безпокойството на Крес растеше. Кралската сватба трябваше да започне след някакви си двадесет и седем минути, а както се виждаше, стражите и охраната още си стояха по местата. На всичкото отгоре двамата с Вълка взеха да изчерпват идеите си как да не се набиват на очи, без да се налага да заемат местата си. Досега и двамата си бяха хапвали от ордъовъра със скаридите, които сервитьорите поднасяха — Крес една, Вълка шест. Един след друг се извиниха и се престориха, че ще използват тоалетните, а в действителност се помъчиха да разберат дали някой от стражите имаше загрижен вид, защото предстоеше нападение. Крес три пъти трябваше да се разсмее замечтано и да улови Вълка за ръката, за да се отърват от навъртащите се край тях обожателки. Това беше най-забележителната роля в живота ѝ, защото Крес се смущаваше да докосва Вълка и ѝ беше трудно да си представи как той пуска шеги.

— Май трябва да се замислим за резервен план — тихо се обади Крес, щом забеляза, че оркестърът започна да повтаря репертоара си.

— Вече го измислих — отвърна Вълка.

Тя надзърна нагоре към него.

— Наистина ли? И какъв е новият план?

— Продължаваме по стария — към контролния център на охраната. Просто ще се наложи от тук дотам да отстраня далеч повече гардове.

Тя ухапа устната си — резервният план не събуди силен възторг у нея.

И тогава:

— Ето там. Виж.

Крес последва жеста му. Двамата стражи бяха допрели глави и говореха. Отличителните знаци на единия показваха значително по-висок ранг. Мъжът посочи към коридора в посока към крилото с лабораториите. Всъщност, ръката му можеше да сочи във всяка друга посока, но Крес се молеше съобщението на мъжа да се отнася за

безредие в крилото с лабораториите. Това би означавало, че другите са се вмъкнали в двореца и са включили алармата.

След миг двамата охранители излязоха от балната зала.

— Мислиш ли, че са успели? — попита Крес.

— Време е да научим.

Вълка ѝ предложи ръката си и двамата взеха да се шляят безцелно, додето излязоха в главния коридор. Никой от останалите стражи не им обърна внимание, когато завиха по един съседен коридор. Крес си повтаряше наум наизустените указания — завиваме по четвъртия коридор отдясно, покрай двора с фонтана с костенурката, после втория наляво. Сърцето ѝ заби яростно в гърдите.

На два пъти ги спираха служители и работници в двореца. И двата пъти те поискаха да ги упътят, като че бяха леко пийнали гости на сватбата, които са се изгубили. Наложиха се да се върнат назад до някое безопасно място, където се скриха, докато Вълка прецени, че могат отново да продължат. Но тревога не беше вдигната и никой от охраната не се втурна да ги спре. Крес знаеше, че безбройните камери из двореца вече са ги заснели, но с Вълка нямаше да ги познаят толкова лесно колкото Синдер, Трън или доктор Ъланд. А дори и да събудеха подозрение, тя се надяваше, че всички ще бъдат съсредоточени върху извънредното положение в лабораториите, за да им обърнат внимание. Но колкото повече се отдалечаваха от балната зала, толкова по-невероятно ставаше някой да повярва в невинността на актьорската им игра.

Крес изпита благодарност, когато Вълка ускори крачка. Синдер и Ико вече сигурно ги чакаха, а времето им изтичаше.

Стигнаха до един въздушен мост, който свързваше две от кулите в двореца. Под стъкления под сред тучни треви и омайни хризантеми се виждаше да бълбука кротък поток. Прекосиха моста и се озоваха в кръгло фоайе с празни седалки, изработени от тъмно дърво, статуи на митични същества, които обикаляха по края помещението, и джунгла от бамбук и орхидеи в саксии, които изпълваха стаята с упоителен аромат.

Щом позна мястото, Крес отиде до една еднометрова дърворезба на дракона на щастieto и я завъртя на пиедестала ѝ с лице към стената.

— Лунна камера в лявото око — обясни тя и забърза към асансьорите.

На централно място пред асансьорите стоеше бял андроид, чиито остри щипци бяха скръстени върху корема му. Той ги освети със синия си сензор.

— Простете за неудобството — каза андроидът със съвършена монотонност, която трябваше дипломатично да предаде отсъствието на всякакво пристрастие. — В момента е вдигната тревога от първа степен заради незаконно проникване в двореца и всичките ни асансьори временно са спрени. Моля ви, насладете се на чаша чай, докато чакаме отмяна на тревогата. — С една от щипките си андроидът посочи към ниша, в която седеше машина с изящен порцеланов чайник, от чийто чучур излизаше пара, и разнообразни листа и подправки.

— Има ли възможност за отмяна на тревогата? — попита Крес андроида.

— Да, но трябва официален код или...

Крес клекна и завъртя андроида с гръб.

— Надали ти се намира отвертка или нещо друго, с което бихме могли да отворим контролния панел?

— ... служител в двореца с високо ниво на достъп...

Вълка се наведе над нея, заби ноктите си в процепа и извади целия панел в юмрука си.

— ... би могъл да отмени тревога от първа степен. Простете за безкрайното неудобство, но трябва да ви помоля да...

Крес извади от джоба си портскрийна, който докторът ѝ беше дал, и издърпа кабела за свързване. Мушна го в портскрийна, спря автоматичната диагностика, преди да е започнала, и потърси настройките за отмяна на защитата.

— ... спрете да манипулирате официална държавна собственост. Манипулирането на кралски андроид може да ви донесе глоба до пет хиляди униви и шест месеца... Потвърдена самоличност: кралски съветник Кон Торин. Отмяната на тревогата завърши. Чакам указания.

— Асансьор до първия етаж — каза Крес.

— Моля, използвайте асансьор А.

Крес извади кабела. Най-близката врата се отвори, Вълка я изправи на крака и я дръпна в него.

Сърцето ѝ се блъскаше, докато асансьорът слизаше надолу. Представи си как вратите се отварят и там ги чака армия от стражи, насочили пистолетите си, готови. Помисли си, че вече сигурно ги наблюдават. Дотук можеше да се разчита на безредието на Трън, но във всеки асансьор в двореца имаше по две камери. Въпросът беше колко време щеше да отнеме на стражите да пристигнат, щом веднъж проумеят накъде са се запътили.

Асансьорът спря. Вратите дълго се бавиха, а пулсът на Крес диво се блъскаше. Най-сетне се отвориха, но коридорът беше празен. Момичето си отдъхна.

На този етаж се намираше деловата част на двореца, която се използваше за дипломатически срещи и където се помещаваха кабинетите на много от държавните чиновници. Крес разпозна някои дребни неща — табелка с име на това бюро, картина на онази стена. И даже, докато двамата с Вълка тичаха по килима в коридора, в мислите си тя отново се намираше на сателита и виждаше себе си и Вълка през камерите на тавана. Представяше си как би възприела себе си и него оттам горе, където винаги стоеше откъсната, не се намесваше, само наблюдаваше ли, наблюдаваше. Когато завиха зад ъгъла, Крес си представи, че превключва на друг канал. Минаха покрай една камера и тя видя как лицата им се сменят с гърбовете им.

До другите асансьори се добраха без проблеми, само че тук не ги посрещна зорък андроид. Крес натисна бутона, но той не светна. На екрана в червено беше изписан текст: асансьорите временно не работят заради тревога от първа степен. Крес се намръщи и опипа с пръсти около него. Не можеше да няма начин да се пусне асансьорът, в случай че на някоя важна клечка ѝ се наложеше да го използва, но като нямаше андроид...

Някой я сграбчи за лакътя и я дръпна назад. Крес изскимтя и за миг си помисли, че е била заловена от стражите. Но беше само Вълка, който я теглеше към една ниша.

— Стълбите — каза той и дръпна силно вратата. Тя се затвори зад тях и в далечината Крес дочу тропота на ботуши.

Сърцето ѝ падна в петите и тя хвърли поглед към Вълка, за да види дали и той бе чул. Но преди да успее да си отвори устата, той я метна на рамо и скочи надолу по стълбите, като взимаше наведнъж

всички стъпала от площадка до площадка. Крес изписка, но побърза да запуши устата си с ръка, за да овладее ненадейния си ужас.

Надолу, надолу, надолу. Най-сетне подминаха табела с надпис подземно ниво D: поддръжка/сигурност.

Вълкът я пусна на земята и бутна вратата. Крес имаше усещането, че са някъде извън двореца. Стените бяха чисто бели, циментовият под — монотонно сив. Стълбището ги бе изплюло в малко фоайе — вляво беше неработещият асансьор, а точно пред тях видяха бюро в пълен безпорядък. Зад бюрото имаше стая, изцяло обградена от цветно стъкло. Вътре седеше празен стол, а пред него три дузини екрани показваха кадри от охранителните камери в двореца и околните земи. Четири от екраните мигаха с предупреждения за проникване в обекта.

И тогава изникна пазачът с насочен към тях пистолет.

— Не мърдайте! Сложете си ръцете така, че да ги виждам!

Трепереща, Крес вдигна ръце, за да изпълни заповедта му, но преди пръстите ѝ да докоснат главата ѝ, Вълка я беше блъснал. Тя извика и падна на земята. Хастарът на роклята ѝ се разпра и от цимента отекна изстрел. Крес изпищя и покри главата си.

— Крес, ставай. Веднага.

Крес надигна глава и видя, че пазачът лежи проснат в безсъзнание на бюрото. Вълка се наведе, изрита пистолета настрани, сетне плъзна мъжа към стъклената врата и допря китката му пред скенера. Лампичката светна в зелено.

— Хайде. По петите ни идват още стражи.

Крес се отблъсна от пода трепереща и влезе след Вълка в контролната стая на охраната.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

— Правилно ли съм го облякла това чудо? — попита Синдер, като подръпваше блузата, която хем се премяташе на една страна, хем имаше три различни шнура, които трябваше по някакъв мистериозен начин да се вържат заедно.

— Да, добре е — отвърна Ико. — И спри да си местиш главата, моля те. — Тя затисна ушите на Синдер, за да стои мирна.

Синдер запристъпва от крак на крак, мъчейки се да успокои препускащите си мисли, докато Ико увиваше косата ѝ на стегнат кок, от който целият ѝ скалп пулсираше. Сякаш бяха минали часове, откакто се раздели с Трън и доктор Ърланд, при все че часовникът, който отброяваше секундите в главата ѝ, показваше, че са минали по-малко от четиринадесет минути.

В единия крайчец на окото ѝ имаше канал, който показваше времето. Времето, което оставаше до началото на императорската сватба.

Синдер стисна очи и се помъчи да отпъди новия пристъп на гадене. През целия си живот не се бе чувствала толкова напрегната. Но причината не беше само чакането, нито съзнанието, че толкова много неща можеха да се объркат, нито ужасът, че всеки миг може да я заловят и отново да я хвърлят в затвора.

Най-много от всичко я ужасяваше срещата с Каи. Лице в лице. Тази мисъл опъваше нервите ѝ докрай. Защото Синдер щеше да погледне в очите му за първи път, откакто беше паднала в градините на двореца.

В онзи миг на лицето му се бе изписал такъв шок от предателството, че сърцето ѝ се разби на две. А не бе минал и час, откакто Каи беше вдигнал глава и ѝ се бе усмихнал, докато тя стоеше вир-вода на върха на стълбището към балната зала.

Усмихнал се беше.

Двете му изражения бяха толкова различни, а и двете бяха насочени към нея. Синдер не знаеше какво да очаква този път, когато го срещне, и неизвестността я ужасяваше.

— Синдер... гледаш ли новините?

Тя се съсредоточи върху репортера, който тъкмо съобщаваше, че е тръгнал слух за временно забавяне на сватбата. Получили информация, че всичко е наред и церемонията скоро ще започне, но охраната взимала допълнителни мерки...

— Това е то. Да вървим.

Те надникнаха в двете страни по коридора, увериха се, че е празен и че лампичките на близките камери по тавана не светят. Чак тогава Синдер взе да осъзнава колко уязвима беше. Тя беше най-издирваният престъпник на света и сега се завръщаше на сцената на престъплението.

Но вече нямаше връщане назад.

Тя скри новините и на тяхно място извади схемата на двореца.

— Сега ще намеря къде сме — каза тя и като използва вътрешната си система за позициониране, определи местоположението им с Ико, а сетне въведе кода за проследяване на император Каи, който Крес им бе дала.

Затаи дъх, докато системата търсеше ли, търсеше.

И тогава той се появи. Една зелена точица в северната кула. Четиринадесетият етаж. Дневната, която беше свързана с личните му покои. Крачеше напред-назад.

Синдер потрепери. Беше толкова близо до него, след като е била на светлинни години далеч.

— Намерих го.

Тръгнаха по коридори, които според нея бяха празни. Синдер се улови, че непрестанно хвърля поглед към камерите на тавана, но нито една не помръдваше, не примигваше, не даваше признаци на живот и полека-лека параноята ѝ взе да я напуска.

Крес се бе справила. Беше изключила системата за сигурност.

Тогава завиха зад ъгъла към асансьорите в северната кула и Синдер се блъсна в една жена.

— Ох... извинете! — и тя политна назад.

Жената огледа Синдер. Беше от обслужващия персонал и носеше същите черни панталони и блуза в бледооранжево като Синдер и Ико.

Синдер извика обаянието си, превърна изкуствената си ръка в човешка и придаде на цвета на лицето си същия безупречен тен като на

всеки дроид. После пусна една усмивка, като се надяваше да скрие с нея изненадата си, и се поклони.

Не минаха и две-три секунди, когато разбра защо се бе сепнала така. Не защото се бяха сблъскали с човек в коридора, а защото не беше усетила жената иззад ъгъла.

Така неуловим беше този усет, че Синдер даже не бе разбрала, че го прави, и просто протягаше съзнанието си и лекичко докосваше биоелектричеството, което всяко човешко същество излъчваше. Беше привикнала да усеща Трън, Вълка, Хиацинт и доктор Ърланд, когато бяха наблизко — присъствието им беше като сянка в подсъзнанието ѝ. Беше инстинктивно, лесно като дишането.

Но тази жена се оказа като неизписан лист хартия за нея. Щит — като Крес. Като Ико.

— Приемете извиненията ми — каза жената и върна поклона на Синдер, — но това крило на двореца е недостъпно за хора, които нямат пропуск от короната. Ще ви помоля да напуснете.

— Ние имаме пропуск — широко се усмихна Ико. — Помолиха ни да проверим лично дали Негово Императорско Величие желае нещо освежително, докато чакаме церемонията да започне. — Ико понечи да мине покрай жената, но една ръка се протегна светкавично и се опря в гърдите ѝ. Спокойният поглед на жената обаче не се откъсна от Синдер.

— Вие сте Лин Синдер — каза тя. — Властите ви издирват. Длъжна съм да ги известя.

— Съжалявам, но моментът не е подходящ. — Синдер направи крачка назад, вдигна протезната си ръка и изстреля една упоителна стреличка в бедрото на жената. Стреличката иззвъня, върхът ѝ се закачи за малко в плата на панталоните на жената и после падна на пода.

Друго потвърждение на Синдер не ѝ трябваше. Тя стисна зъби и замахна към ухото на жената, но тя се сниши и ритна с крак Синдер отстрани в тялото. Синдер изохка, залитна назад и гърбът ѝ се блъсна в стената. С невъзмутимо изражение жената се хвърли със скок след нея и се прицели с лакът в Синдеровия нос. Синдер едва смогна да парира удара и като използва инерцията, завъртя се и заключи с ръка врата на жената. Но жената нанесе удар с ханша си и запрати Синдер по гръб на земята. Пред очите ѝ се появиха петна.

— Ико... жената е...

Синдер чу щракване и битката до нея замря.

— Андроид — изпъшка Синдер.

— Забелязах — каза Ико, държейки в ръка един контрол панел, от който стърчаха откъснати жици. — Добре ли си? — Ико се наведе над Синдер с изражение, изпълнено със загриженост.

И макар още да се задъхваше, Синдер се улови, че се усмихва.

— Ико, ти си най-човечният андроид, когото познавам.

— Знам. — Ико подпъхна ръката си под Синдер и ѝ помогна да се надигне. — Впрочем косата ти не прилича на нищо. Ама честно, Синдер, толкова ли не можеш да изглеждаш прилично повече от пет минути?

Синдер се улови за Ико и се изправи на крака.

— Аз съм механик — дойде автоматичният ѝ отговор. Тя хвърли поглед към жената, чиито ръце лежаха неподвижни до тялото, а очите ѝ сезираха с празен поглед към асансьорите. Синдер поклати глава, отърсвайки се от гледката, и натисна копчето, за да повика асансьора. Екранът два пъти примигна с предупреждение за тревога от първа степен, а после светна в зелено. Асансьорът до тях се отвори.

Някъде, много етажи надолу под двореца, Крес им бе дала разрешение.

Заедно с Ико двете изтеглиха андроида в асансьора и го оставиха в ъгъла. Ръцете на Синдер трепереха толкова силно от адреналина, че за малко щеше да натисне грешния етаж. Докато вратите се затваряха, тя измъкна от косата си и последните фиби и набързо се върза на рошава конска опашка. Пет минути стигаха да изглежда прилично.

После се съсредоточи върху двете отделени точки в главата ѝ, които все повече се приближаваха една към друга.

Тя, която се плъзгаше нагоре между етажите на кулата.

И Каи.

Нещо не беше наред. Чародей Сибил Мира го усещаше по действията на земните стражи, по честия шепот, по ръцете, отпуснали се върху дръжките на пистолетите. Сибил вървеше след кралица Левана и напрежението ѝ растеше.

Нейната кралица нямаше да е доволна, ако нещо вземе, та се обърка.

Тя хвърли поглед настрани към чародей Еймъри. Очите им се срещнаха. Той също беше забелязал.

Сибил погледна напред към кралицата си, която беше облечена в червено и златно — традиционните сватбени цветове в Източната република. Главата ѝ беше забулена с тънък воал, а върху дългия шлейф на роклята ѝ беше избродиран мотив от богато украсени опашки на дракон и феникс, които се сливаха отпред. Докато кралицата вървеше, платът плющеше като корабно платно. Стойката ѝ както винаги издаваше увереност и спокойствие. Дали и тя беше забелязала вече? Но дори и да беше забелязала, можеше да го отдаде на своето присъствие, на това как слабоволните земляни едновременно я гледаха влюбено и трепереха пред нея. Но Сибил знаеше, че имаше и нещо друго.

Косата на врата ѝ настръхна.

Почти бяха стигнали главния коридор, когато един от стражите пристъпи пред свитата им. Нейно Величество спря, а полите ѝ се отпуснаха в краката ѝ. Еймъри също се спря, но Сибил продължи напред, за да застане до Нейно Величество, като се стремеше да не облекчава ранения си крак. Въпреки че бе принудена да разкаже на кралицата за провала си да залови Лин Синдер, тя поне засега успяваше да скрие неловкия факт, че по време на битката е била простреляна. И то от собствения си страж.

— Приемете искрените ми извинения, Ваше Величество — подхвана стражът и набързо се поклони.

Сибил го изгледа кръвнишки, изви леко пръсти и стражът падна на едно коляно. Мъжът изсумтя.

— Когато говориш с кралицата ми, трябва да ѝ засвидетелстваш нужното уважение — отбеляза Сибил и мушна ръце в ръкавите си.

На стража му трябваша няколко секунди да се отърси от страха си. Чародейката не му позволи да се изправи, нито дори да надигне глава, след като я бе свел почтително. Накрая той прочисти гърлото си и продължи, но гласът му беше по-напрегнат отпреди.

— Ваше Величество, имаме неочакван срив в системата за сигурност. Решихме, че заради вашата сигурност и сигурността на император Каито церемонията трябва да се отложи. — Мъжът млъкна,

за да си поеме дъх. — Вярваме, че забавянето няма да се проточи дълго. Но боя се, че ще трябва да ви помоля да се върнете обратно в покоите си. Ние ще ви известим веднага щом проблемът бъде отстранен и можем да продължим с церемонията. — Капка пот се плъзна по врата му. — Свитата ви с радост ще ви придружи обратно до вашите...

— От какво естество е сригът? — попита кралицата.

— Боя се, че на този етап не мога да издам никакви подробности, но работим по отстраняването...

— Такъв отговор е неприемлив, когато кралицата ми има всички основания да знае истината — прекъсна го Сибил. — Току-що намекнахте, че кралицата ми е в опасност. Искам да науча всички подробности за ситуацията, с които разполагате, за да мога лично да се погрижа за сигурността ѝ. Няма да ви позволим да ни държите в неведение. А сега кажете, за какъв сриг говорите?

Сибил видя как мъжът раздвижи челюстта си, докато погледът му стоеше забит в краката на кралицата. Тя виждаше, че стражът има нисък чин и едва ли може да отговори на въпроса ѝ, но страхът му работеше срещу решителността му. Другите двама мъже с по-нисък чин, които го придружаваха, не бяха шавнали, но скованите им пози издаваха смущението им. Може би трябваше и тримата да ги просне на земята.

— Сригът е предизвикан от човек — най-сетне призна стражът. — Системата ни за сигурност е била изключена, което може да стане единствено от контролния център.

— А той се намира в двореца, така ли?

— Да, чародей Мира.

— Искате да ми кажете, че вашият сриг в действителност е *пробив* в системата ви.

— Работим и по тази възможност. Но най-важният ни приоритет е сигурността на нашите гости. За пореден път ви моля да се върнете в покоите си, Ваше Величество.

Сибил се изсмя.

— Някой може би е проникнал в двореца. Не можете да опазите компютъра на собствената си охрана, но мислите, че ще бъдем в безопасност в покоите за *гости*, така ли?

— Достатъчно, Сибил.

Сибил замръзна и хвърли поглед към кралицата. Тя беше склучила дългите си бели пръсти над полите си, но Сибил знаеше, че под воала ѝ очите ѝ пронизваха като игли.

— Кралице моя?

— Сигурна съм, че тези хора съзнават значимостта на днешната сватбена церемония, а също и глобалния отзвук, който би последвал, ако нещо попречи на този брак да се състои. Нали така, господа?

Стражите не обелиха и дума. Коленичилият мъж затрепери. Сибил предполагаше, че вратът вече го боли от необичайната поза, в която държеше главата си.

Две стъпки изчаткаха по пода от другата страна на кралицата.

— Кралицата ви зададе въпрос — проговори Еймъри със спокоен, но заплашителен като тътнежа на далечна гръмотевица глас.

Стражът се покашля.

— Нямаме никакво желание нито да забавяме, нито да пречим на сватбата, Ваше Величество. Искаме единствено да разрешим проблема бързо, за да може церемонията да продължи възможно най-скоро.

— Постарайте се да го направите — отвърна Нейно Величество. — Сибил, Еймъри, хайде да се върнем в стаите си и да оставим хората да си свършат работата, без да се грижат допълнително за нас. — Тя взе да се обръща, но после се спря. Воалът изшумоля край лактите ѝ. — Моля ви, пратете незабавно някой да ме извести, че младоженецът е в безопасност. Ще стоя на тръни, докато не науча, че е добре.

— Разбира се, Ваше Величество. Ще изпратим допълнителна охрана пред вашите покои, както и пред тези на Негово Величество, докато проблемът бъде решен.

Сибил почака да тръгнат след свитата и стражите от Луна и чак тогава освободи мъжа. Зачуди се дали тези хора можеха да си представят гнева, който щяха да си навлекат, ако не разрешат проблема.

Но иначе не самото забавяне тревожеше Сибил. А човекът, който стоеше зад него. При все че Левана отказваше да споменава избягалия киборг, освен когато ругаеше некомпетентността на земните армии, Сибил беше си направила изводите за онова, което кралицата отбягваше да признае открито.

Не беше трудно да се досети от намеците на пленничката им по време на разпита — червенокосото момиче не беше излъгало. Лин

Синдер, киборгът, наистина беше принцеса Селена.

Сибил бе видяла обаянието на момичето на бала. Но освен това бе видяла и реакцията на Нейно Величество тогава. Изчезналата принцеса на кралицата беше единственият човек в галактиката, който можеше да предизвика такава бъркотия. Мисълта, че принцеса Селена е някъде в двореца, но се изплъзва на Левана, надсмива ѝ се, сигурно докарваше кралицата до лудост.

Дотук принцесата се бе показала като забележително находчиво момиче. Беше избягала от Ню Бейджин. Измъкнала се бе на властите в Париж и в малкото африканско градче. Дори на *нея* самата беше успяла да се изплъзне от ръцете.

Възможно ли беше Синдер да стои зад случващото се тук? Дали беше толкова дръзка, че да се опита да спре сватбата на кралицата?

Ако това беше вярно, в такъв случай Сибил я подценяваше. Проникване в двореца. Срив в системата. Извадена от строя систе...

Тя за малко не се препъна. Сибил не беше непохватна и Еймъри забеляза. Но тя не отвърна на погледа му. Мислите ѝ вече препускаха.

Не беше възможно. Правеше си прибързани заключения.

Тя бръкна в ръкава си за миниатюрния портскрийн, който си имаше свое малко джобче там, и пусна канала за наблюдението на двореца в Ню Бейджин. Всички камери и проследяващи устройства, които с толкова мъка беше инсталирала из целия дворец по време на безбройните отегчителни дипломатически срещи и дискусии...

Връзката не може да бъде осъществена.

Сибил изскърца със зъби. Не само охранителната система на двореца беше пробита. Тяхната собствена система за наблюдение беше изключена.

Цялата система.

Струваше ѝ се невъзможно, но Сибил познаваше работата на Кресънт.

Тя прибра портскрийна си.

— Кралице моя.

Групата спря.

— Бих искала да ви помоля да ми позволите сама да направя проверка на пробива в системата.

Единият от стражите се разшава.

— Моля да ме извините, но получихме нареждане да върнем всички обратно във вашите...

Сибил изви биоелектричеството около главата на мъжа и той замлъкна със сподавено възклицание.

— Не съм искала *вашето* разрешение.

След миг Левана кимна веднъж и воалът ѝ едва се помести.

— Имаш разрешението ми.

Чародейката се поклони.

— И, Сибил, ако откриеш виновниците, заповядвам веднага да бъдат убити. Не бих искала в деня на сватбата ми да се занимавам с нищожни арести и процеси.

— Разбира се, кралице моя.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

Кай се засмя с дрезгав смях, който приличаше на задушаване. Сам не можеше да реши дали неочакваният обрат на събитията беше страшен, или много, много смешен.

— Сигурността на двореца е застрашена? И какво точно означава това?

— Поради липса на време кралската стража все още не е изготвила официален доклад, Ваше Величество — обясни Торин. — Но знаем, че всички охранителни камери, скенери, в това число и скенерите за оръжие, не работят. Или поне в този момент вашите охранители нямат достъп до тях.

— Откога не работят?

— От почти единадесет минути.

Кай отиде до прозореца. В отражението си съзря младоженец с бяла копринена риза, разделена на две от червен пояс, който висеше от рамото му. Всеки път, щом съзреше пояса, императорът виждаше кръв. През изминалия час той бе крачил напред-назад из личните си покои, избягвайки всячески да поглежда към отражението си.

— Мислите ли, че Левана има пръст в тази работа?

— Струва ми се, че не е в стила ѝ да се опитва да попречи на днешната церемония.

Кай прокара пръсти през косата си. Прия би получила припадък, ако го видеше — четиридесет минути наетите стилисти подреждаха всяко косъмче на главата му.

— Ваше Величество, бих искал да ви помоля да се отдръпнете от прозореца.

Кай се извърна, изненадан от тревогата в гласа на Торин.

— Защо?

— Според заключението ни този пробив застрашава сигурността ви, макар да не знаем кой е източникът на заплахата.

— И вие мислите, че някой ще се опита да ме убие през прозореца? На четиринадесетия етаж?

— Не знаем какво да мислим, но не бих желал да се излагате на ненужни рискове, преди да разполагаме с повече информация. Капитанът на стражата ще е тук всеки момент. Сигурен съм, че той има подходящ план за подобни ситуации. Може да бъдем принудени да се евакуираме или да минем в режим на блокада, като забраним всяко влизане и излизане от двореца.

Кай се отдръпна от прозореца. Режим на блокада ли? Та той дори не знаеше, че съществува такова нещо.

— Ще анулираме ли церемонията? — попита той, като не смееше да се надява.

— Официално не — въздъхна Торин. — Все още не. Ще прибегнем до такава стъпка само в краен случай. Кралица Левана и свитата ѝ са затворени в техните покои и ако се наложи, ще бъдат отведени до някое отдалечено място. Церемонията временно е отложена, докато се уверим във вашата сигурност и сигурността на кралицата.

Кай за миг седна на ръба на единия стол с дърворезба, но като беше неспокоен да стои на едно място, скочи пак на крака и взе да крачи насам-натам.

— Кралицата ще изпадне в ярост. По-добре предупредете човека, който ще ѝ съобщи новината.

— Струва ми се, че всички са наясно с това.

Кай поклати глава объркано. От седмици той живееше като в мъгла, уловен между страданието и мрачното предчувствие, страха и напрежението, но и вечните, отчаяни надежди, които се кътаха някъде в главата му. Надежда, че изход има. Надежда, че денят на сватбата никога няма да настъпи. Надежда, че принцеса Селена е открита и че по незнаен начин тя ще промени всичко.

А сега и това.

Не беше съвпадение. Някой умишлено беше пробил системата за сигурност в двореца. Кой ли би могъл да го стори? И какво се мъчеше да постигне — просто да спре сватбата? Най-сетне, на света беше пълно с хора, които не желаеха сключването на брака.

А дали подбудите на тези хора не бяха опасни, дори зловещи?

Кай вдигна очи към Торин.

— Знам, че не обичате, когато говоря за конспирации, но хайде, помислете.

Торин въздъхна дълго и мъчително.

— Ваше Величество, този път сме на едно мнение.

Някой потропа и двамата се сепнаха. Обикновено говорителите в стената известяха за пристигането на външен човек, но сигурно сега и те не работеха. Кое то накара Каи да си зададе въпрос — не беше ли редно да има резервна система? Или тя също е била изкарана от строя?

Тори пръв тръгна към вратата.

— Представете се.

— Ташми Прия желае да говори с Негово Величество.

Каи взе да разтвива врата си, докато Торин отключи вратата. Прия стоеше сковано пред тях и в смарагдовото си сребристо сари беше дори по-спретната от обикновено.

— Някакви новини? — попита Каи.

Изражението на Прия беше замаяно, почти страшно. Каи се подготви да посрещне най-лошото, при все че не знаеше какво би могло да бъде то. Но вместо да проговори, Прия затвори очи и падна сгърчена на пода. Каи възкликна и клекна до нея. От другата ѝ страна Торин вдигна китката ѝ, за да провери пулса.

— Какво ѝ стана? — попита Каи, но тогава очите му зърнаха една малка стреличка, която стърчеше от гърба на Прия. — Какво...

— Жената ще се оправи.

Каи замръзна.

Погледна нагоре. Към чифт черни панталони, копринена риза и...

Синдер. Сърцето му заседна в гърлото.

Беше облечена в същата униформа като на персонала. Косата ѝ беше чорлава както винаги. Не носеше ръкавици. Изглеждаше развълнувана.

Още едно момиче влезе след нея и затвори вратата. То беше малко по-високо, със светлокафеникава кожа и синя коса, но Каи ѝ хвърли съвсем бегъл поглед.

Защото Синдер беше там.

Синдер.

Каи се изправи на крака, без да може да си затвори устата. Торин също се надигна, заобиколи Прия и се опита да се примъкне между тях като щит, но Каи не го забеляза.

Синдер го гледаше право в очите. Стори му се, че тя сякаш чака нещо. Подготвя се. И въпреки че от металната ѝ ръка стърчеше някакъв израстък, който му се видя опасен, Синдер имаше почти уплашен вид.

Мълчанието беше непоносимо, но на Каи не му идваше наум какво да каже. Накрая Синдер преглътна.

— Съжалявам, но трябваше да... — Тя посочи безжизнената координаторка на сватбата, после махна ръка, като да се отърси от гледката. — Но тя ще се оправи, кълна се. Може да ѝ се гади малко, когато дойде на себе си, но иначе... А, да и андроидът... Наинси, нали така беше? Наложих се да я извадя от строя. И резервния ѝ процесор също. Но всеки механик би могъл да я включи за шест секунди, така че... — Тя почеса нервно китката си. — А, да, в коридора се натъкнахме също и на капитана на стражата и на още двама-трима стражи. Може малко да го поуплаших, защото сега е... в безсъзнание. И той. Но няма страшно, ще се оправи. Кълна се. — Устните ѝ се извиха бързо и напрегнато в усмивка. — Ами... здравей отново. Между другото.

— Ох — изпъшка другото момиче и изви очи. — Беше ужасно.

Синдер я стрелна с яден поглед, но в този миг момичето направи крачка към Каи и се поклони грациозно.

— Ваше Величество, *толкова* се радвам да ви видя отново.

Каи мълчеше.

Синдер мълчеше.

Торин, наполовина намъкнал се между Каи и Синдер, мълчеше.

Най-накрая момичето вдигна глава.

— Синдер, време е.

Синдер подскочи.

— Да, така е. Извинявай.

Тя нерешително пристъпи напред и като че тъкмо се канеше да заговори, когато гласът на Каи най-сетне се завърна:

— Ти да не си *полудяла*?

Синдер спря.

— Знаеш ли... ти... кралица Левана е в двореца! Ще те убие!

— Да — примигна Синдер. — Знам.

— Именно поради тази причина трябва да спрем да си губим времето на вятъра — измърмори под носа си момичето.

Каи се намръщи.

— Вие коя сте?

Ико засия.

— О, аз съм Ико! Може би не си спомняте, но се запознахме на пазара в онзи ден, когато донесохте андроида, само че тогава бях ето толкова висока — тя вдигна ръка до ханша си — и бях с форма на огромна круша, а също и доста по-бледа. — Ико запърха с миглите си.

Каи върна погледа си върху Синдер.

— Ико има право — поде Синдер. — Трябва да тръгваме. На часа. А ти идваш с нас.

— Аз какво?

— Императорът няма да прави нищо подобно — намеси се Торин. Той понечи да тръгне към Синдер, но кракът му увисна във въздуха, после се върна назад. Изведнъж той прекрачи тялото на Прия и продължи да върви заднишком, додето свивките на колената му не се удариха в канапетото и той не се смъкна върху възглавничката. Каи го зяпаше с отворена уста и вече започваше да си мисли, че това е някакъв фантастичен сън, причинен от тревожността му.

— Съжалявам — обади се Синдер и вдигна киборгската си ръка. — Имам още една упоителна стреличка и ако се опитате да се месите, боя се, че ще трябва да я използвам срещу вас.

Торин я изгледа кръвнишки, влагайки възможно най-силната, кипяща омраза в погледа си, каквато Каи никога не беше виждал.

— Каи, трябва да ти отстраня чипа.

Той се обърна към нея и за първи път почувства внезапен страх. Нещо щракна и той хвърли поглед надолу, за да види как от един от пръстите ѝ изскочи къс нож.

Синдер беше киборг. С това Каи почти бе успял да свикне.

Но освен това тя беше и лунитянка и при все че и това му беше известно също толкова отдавна, той никога досега не я бе виждал да действа като лунитянка. Не и така безочливо. Не и досега.

Синдер пристъпи към него.

Каи отстъпи назад.

Тя спря, в очите ѝ проблесна болка.

— Каи?

— Не биваше да идваш тук.

Тя овлажни устните си.

— Знам как ти изглежда всичко, но, моля те, довери ми се. Не мога да ти позволя да се ожениш за Левана.

Той се изсмя отсечено. Сватбата. Почти я беше забравил, а именно той носеше одежди на жених.

— Това решение не е твое, не можеш ти да го взимаш.

— Вече съм го взела. — Синдер тръгна напред, а при следващата крачка Каи се намери притиснат до една малка масичка. Синдер сведе поглед и очите ѝ се уголемиха.

Каи проследи погледа ѝ.

Върху масичката лежеше кракът ѝ. Детското краче с хлътнало покритие и засъхнала кал между пръстите, което беше паднало по градинските стълби. Каи го беше изнесъл от кабинета си, когато охраната претърсваше помещението за шпионските устройства на Левана. Ушите му пламнаха — сякаш го бяха заловили, че е скътал нещо необикновено и съвсем лично. Нещо, което не е негово.

— Ти... — Той посочи вяло. — Беше го изгубила.

Синдер откъсна очи от крака и безмълвно срещна погледа му. Каи не можеше да си представи какво ли си мислеше тя. Той самият не разбираше какво означаваше това, че е запазил крака.

Другото момиче, Ико, подложи длани под брадичката си.

— Това тук е толкова по-хубаво от драмите по мрежата.

Синдер сведе поглед за кратко, колкото да се съвземе, после протегна ръка към младия мъж.

— Моля те, Каи. Нямаме много време. Дай ми китката си. — Гласът ѝ беше мил и нежен и по необясним начин това повече от всичко друго го накара да се подвоуми. Лунитяни — винаги бяха все така убедително нежни, все така неискрено мили.

Каи поклати глава и притисна незащитената си китка към хълбока си.

— Виж, Синдер. Не знам защо си тук. Искам да ти вярвам, че намеренията ти са добри, но... аз не знам нищо за теб. Ти ме излъга за всичко.

— Никога не съм те лъгала. — Синдер пак погледна крадешком към крачето. — Може би не ти казах *цялата истина*, но нима би могъл да ме виниш?

— Разбира се, че те виня. — Каи се намръщи. — Имаше достатъчно възможности да ми кажеш истината.

Думите като че я изненадаха, но след това тя скръсти юмруци на хълбок.

— Точно така. И какво щеше да последва, ако ти бяха казала? О, ама, разбира се, че искам да отида на бала с вас, Ваше Величество, но преди това трябва да знаете, че аз съм киборг? Кажете ми!

Каи погледна встрани.

— Ти никога нямаше да ми проговориш отново — отвърна тя вместо него. — Щеше да се почувстваш унижен.

— Значи ти завинаги щеше да скриеш тайната си от мен?

— *Завинаги* ли? — Синдер махна с ръка към прозореца. — Та ти си император на цяла държава. Какво *завинаги* можеше да има.

Той се изненада, че думите го пронизаха толкова болезнено. Синдер имаше право. Между тях нямаше място за такива нелепости — император. Киборг. Не би трябвало да го боли от думите ѝ.

— Ами това, че си лунитянка, а? — попита той. — За това кога смяташе да ми кажеш?

Синдер изпуктя и Каи видя, че тя губеше търпение.

— Нямаме време за тези неща.

— Искам да знам колко пъти си ме манипулирала. Каква част от всичко е било промиване на съзнанието?

Ченето на Синдер увисна, сякаш бе потресена, че такива мисли са могли да му минат през ума. И тогава в очите ѝ лумна огън.

— Защо питаш? Нима се тревожиш, че в действителност си изпитал чувства към един киборг от скромен произход?

— Просто се мъча да проумея кое е било истина и кой е този човек. — Той я посочи с жест от главата до петите ѝ. — Един ден поправяш портскрийнове на пазара, на другия бягаш от строго охраняван затвор. А сега... изключваш системата за сигурност в двореца ми, размахваш нож срещу мен и заплашваш да упоиш първия ми съветник, ако не получиш, каквото поискаш. Какво да мисля след всичко това? Дори не знам на чия страна си!

Синдер стисна юмруци, но докато гневните му думи се уталожат, погледът ѝ улови нещо над рамото му. Огромният панорамен прозорец, който гледаше към Източната република. Изражението ѝ стана хладно. Пресметливо.

Тя направи крачка към него. Каи се сви.

— На *моята* страна съм. И ако мислиш доброто на Републиката и на цялата планета, по-добре и ти да си с мен. — Тя подаде ръката си с дланта нагоре. — А сега ми дай китката си.

Кай сви пръсти.

— Моите задължения са тук. Страната ми разчита на мен да я защитя. Няма да избягам от задълженията си, а още по-малко пък бих избягал с теб! — Той се помъчи да вдигне брадичка, при все че му бе трудно, докато свирепият поглед на Синдер го караше да се чувства важен колкото кристалче сол.

— О, няма? — рече тя провлачено. — Значи би предпочел да опиташ късмета си с *нея*?

— Поне знам, когато ме манипулира.

— Кратки новини: *Никога* не съм те манипулирала. И се надявам никога да не ми се наложи. Но ти не си единственият, който има задължения и цял народ, уповаващ се на него. Затова, *Ваше Величество*, съжалявам, но тръгвате с мен. И ще се наложи да решите дали можете да ми се доверите някой друг път, когато не сме така притиснати от времето.

Синдер вдигна ръка и го простреля.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

Секунди след като стрелата уцели Каи в гърдите, клепачите му се затвориха с няколко примигвания и той падна в ръцете на Синдер. Съветникът извика и стана, но Ико пресече пътя му и бутна мъжа назад, докато Синдер настаняваше безжизненото тяло на Каи на пода.

За миг тя отмая — главата ѝ се въртеше от всичко казано и извършено.

— Синдер? Добре ли си? — попита я Ико.

— Добре съм — измърмори тя трепереща, подпря Каи на масичката и издърпа стрелата. — Когато се събуди, той ще ме мрази, но иначе съм добре. — Тя не можа да се стърпи и отново погледна нагоре към големия панорамен прозорец с тежките копринени завеси. Към собственото си отражение, което я гледаше оттам. Към момичето с металната ръка и чорлавата коса, облечено в униформа на прислугата.

Тя въздъхна бавно, за да прочисти главата си, и дръпна ръката на Каи към себе си.

— Какво ще правите с него?

Синдер се спря, колкото да погледне към съветника. Лицето му беше зачервено от гняв.

— Ще го отведем на безопасно място. Някъде, където Левана няма да може да се добере до него.

— Нима вярвате, че сегашните ви действия не ще имат последици? Не само за вас, но и за всеки жител на планетата. Нима не разбирате, че се намираме наред *война*?

— Не сме *наред* война, а сме в самото ѝ начало. — Тя забодя поглед в него. — А аз смятам да ѝ сложа край.

— Синдер *ще успее* да сложи край на войната — додаде Ико. — Ние имаме план. А и Негово Величество ще е в безопасност с нас.

Синдер се почувства странно неловко от увереността на Ико и се върна към китката на Каи. През последните седмици беше изрязала толкова много идентификационни чипове, че почти бе привикнала. Но

при все това, първото връзване още ѝ напомняше отпуснатата китка на Пеони, посинелите ѝ пръсти. Всеки път.

Капка гъста кръв се наля върху кожата на императора и Синдер инстинктивно наклони ръката му така, че да се търкулне надолу по пръстите му и да не изцапа бялата му риза.

— Каи вярва, че вие сте открили изчезналата принцеса Селена.

Тя спря, след миг вдигна очи към Ико, сетне към съветника.

— Той... какво?

— Вярно ли е? Открихте ли я?

Синдер преглътна и се върна към китката на Каи. Изчака ръцете ѝ да спрат да треперят и тогава премахна малкия чип от плътта му.

— Да — отвърна тя предпазливо и извади от кухнята в крака си чист бинт, който омота около раната. — Тя е с нас.

— В такъв случай вие вярвате, че тя може да промени нещо.

Синдер стисна зъби, но се застави да се успокои. Сетне завърза бинта.

— Тя не само може, тя *ще* промени всичко. Хората от Луна ще се обединят около нея. И тя ще си върне трона обратно. — Синдер прибра ножа и отново срещна гневния поглед на съветника. — Но ако сватбата се състои, нищо вече няма да има значение. Нито една революция на Луна няма да анулира брака, нито коронацията. Ако вие дадете тази власт в ръцете на Левана, нито аз, нито който и да е друг ще може да направи нещо, за да ѝ я отнеме. А аз знам, че вие сте достатъчно умен, че да проумеете какви ще бъдат последиците от *това*. — Синдер въздъхна, пусна крачола си и се изправи. — Разбирам, че нямате основания да ми вярвате, но въпреки това ще ви помоля да ми се доверите. Обещавам ви, докато Каи е с нас, нищо лошо няма да му се случи.

Посрещна я мълчание и святкащ поглед.

Синдер кимна.

— Въпросът е приключен. Ико?

Ико се наведе и хвана Каи за лакътя. Двете заедно го повдигнаха и преметнаха тялото му през раменете си. Повлякоха го към вратата. Бяха направили четири-пет стъпки.

— Той има още един чип.

Спряха.

Съветникът още седеше на канапето, още ги гледаше ядно, но сега се подсмихна презрително, като че вбесен на самия себе си.

— Как така?

— Зад дясното му ухо има вграден втори чип за проследяване. В случай че някой някога се опита да го отвлече.

Синдер остави Ико да поеме основната тежест на Каи и неуверено се протегна към клюмналата му глава. Отмести косата му да не ѝ пречи и докосна с пръст вдлъбнатинката между челюстната кост и черепа. Върху костта имаше нещо малко и твърдо. Синдер кимна на съветника.

— Благодаря ви — каза му тя и извади ножа.

Той изсумтя.

— Лин-мей, ако нещо се случи с Каи, ще ви намеря и лично ще ви убия.

Една капчица пот се плъзна надолу по врата на Крес, но ръцете ѝ бяха прекалено заети, че да я обършат. Пръстите ѝ прехвърчаха над екраните, плъзгаха се по списъци и кодове, проверяваха за трети път какво е свършила.

Системата за видеонаблюдение беше прекъсната, в това число всички камери, скенери, аларми и целият софтуер за разпознаване. И двете резервни системи бяха извадени от строя, а Крес не намираше данни за трета, която чакаше да се надигне и да съсипе целия ѝ тежък труд, щом веднъж видеше гърба ѝ.

Връзката към лунния шпионски софтуер беше прекъсната.

Беше се уверила, че всички цифрови ключалки в северната кула са отключени, заедно с всички врати между контролния център на охраната и крилото с лабораториите. Беше вложила специално усърдие да разстрои радарите, вградени в декоративните чилини на покрива, за да не могат да засекат приближаването на Рампион.

Всички асансьори стояха неподвижни, без да се брои въпросният в северната кула, който беше спрял на четиринадесетия етаж и чакаше Синдер и Ико да излязат.

А това се проточваше цяла *вечност*.

Крес отмести пръстите си от главния екран и погледна нагоре. Десетките екрани около нея бяха почернели и показваха едно-

единствено съобщение със сиви букви: ГРЕШКА В СИСТЕМАТА.

— Свърших. — Крес се облегна назад. — Мисля, че свърших.

Нямаше кой да я чуе. Стъклото, което я отделяше от Вълка и останалата част от подземно ниво D, беше шумоизолиращо, бронирано и кой знае още какво, дето и тя дори не беше чувала за него. Крес се отгласна от бюрото.

Вълка чакаше отвън в малкото фоайе, подпрян на стената до витите стълби. По някое време беше си свалил сакото и папионката, беше разкопчал яката си и беше навил ръкавите си. Косата му вече не беше сресана прилежно, а стърчеше под необичайни ъгли. Той изглеждаше отегчен.

Разхвърляни по целия под във фоайето, в краката му лежаха проснати тридесет дворцови стражи. Вълка срещна погледа на Крес, но точно в този миг вратата към витото стълбище се отвори със сила и един страж влетя с вдигнат пистолет. Крес изпищя, но Вълка просто сграбчи ръката на мъжа, изви я зад врата му и с прецизен удар го цапардоса по врата. Мъжът се свлече и Вълка грижливо го положи върху купчината негови колеги. После вдигна длани към Крес, сякаш да я попита какво толкова се бави.

— Така — измърмори си тя, а сърцето ѝ блъскаше бясно. Тя огледа още веднъж екрана, който отчиташе работата на асансьорите, и видя, че само един от тях се движи. Слизаше от четиринадесетия етаж в северната кула. Устните ѝ бяха погалени от усмивка, възпряна от лавинната ѝ тревожност. Крес се наведе над контролния панел, прикачи портскрийна си за входа на главния компютър и нагласи часовника.

Доктор Ърланд следеше малкия екран върху машината, който изплюваше поток от данни, отчитащи стабилността на стволите клетки на Трън — всяка стъпка от механизирания процес и подробностите от химическата реакция, която протичаше на клетъчно ниво в малкото пластмасово стъкълце, поставено вътре. Процедурата вървеше бавно, но и те не бързаха заникъде. Още не. Трън седеше на масата зад доктора и подритваше с пети отдолу.

Потоъкът с данните светна.

Разтворът е завършен. Следва преглед на параметрите.

Докторът набързо прегледа въпросните параметри и чак след това си позволи да изпита задоволство. Той извади стъкленицата и взе един капкомер от плота.

— Готово.

Трън свали превръзката на врата си.

— Толкова бързо?

— Имунната ти система ще трябва да свърши останалото. Трябва да слагаме от разтвора по четири пъти дневно в продължение на седмица-две. Зрението ти ще започне да се връща след шест-седем дни, но постепенно. Тялото ти ще произведе на практика нов зрителен нерв, а това не става за една нощ. А сега, бъди голямо момче и си сложи сам капките.

— Ама вие сериозно ли? — Трън се намръщи. — Бихме целия този път, за да ме оставите да си избода сам очите накрая?

Докторът въздъхна и потопа капкомера в стъкленицата.

— Добре. Наклони си главата назад и дръж очите широко отворени. Три капки във всяко око.

Той протегна ръка напред и я задържа над широко отворените очи на Трън. На върха на капкомера от прозрачния разтвор се бе издула капчица. И тогава погледът на доктор Ърланд падна върху една синина от вътрешната страна на китката си. Той замръзна и бързо изви ръката си нагоре, че да я огледа. Синината се бе образувала около тъмночервено петно, подобно на локвичка кръв под тънката му кожа.

Стомахът му се сви. Внезапно Ърланд затрепери, отстъпи бавно от Трън и остави стъкленицата и капкомера върху масата. Трън свали главата си.

— Какво има?

— Нищо — измърмори докторът, пресегна се към едно шкафче, извади отвътре маска за лице и я сложи върху носа и устата си. — Просто... трябва да проверя още веднъж нещо.

Той взе един стерилен разтвор, почисти с него стъкленицата и капкомера, после ги уви в кърпа. Вече се чувстваше отмалял, но вероятно само си внушаваше. Дори при мутация на болестта жертвите

й оцеляваха някъде между двадесет и четири и четиридесет и осем часа, след като са се появили симптомите. *Поне толкова.*

Но той беше стар човек. И се бе преуморил от ходенето в аварийните тунели и препускането през двореца. Имунната му система сигурно вече е под натиск. Той хвърли поглед към Трън, който беше захванал да си свирука.

— Трябва да ти взема кръв.

— Моля ви, не ми казвайте, че нещо се е объркало — изпъшка Трън.

— Не, само взимам предпазни мерки. Дай ми ръката си.

Трън не се зарадва никак, но при все това запретна ръкава си. Тестът ставаше бързо и докторът го беше правил хиляди път — взимаш кръв и я пускаш в диагностичния апарат, за да провери за наличието на летумозисни патогени — но въпреки това той се улови, че мисли за топлината на дъха си, уловен в маската.

Трън. И ако той се върнеше при другите — Синдер.

И неговата Месечинка.

Той се улови за масата, за да спре треперенето на ръцете си. Защо не й бе казал истината досега? Беше предположил, че ще имат достатъчно време. Беше вярвал, че го чакат още години след короноването на Селена и прокуждането на Левана. Години, в които да й признае истината. Да я прегърне. Да й каже колко много я обича. Да й се извинява отново и отново, че някога е позволил да му я вземат.

Той се вторачи в обрива, който приличаше на синина. Засега беше само един. Не се бе разпространил, поне не и върху ръката му. Но след като с аналитичния си мозък беше видял същия този обрив върху китките на толкова много жертви, часовникът в него вече отмерваше времето.

Той щеше да умре.

Апаратът звънна и го накара да подскочи.

Резултати за летумозис: отрицателни

Възрастният мъж затвори очи облекчено.

— Как върви, докторе?

— Аз... — той се покашля. — Реших, че ще е по-добре да оставим клетъчния разтвор да постои няколко часа. Можеш да си сложиш от капките, когато се качиш на кораба. — Той взе един стилус и започна да пише съобщение на портскрийна. — Ще оставя инструкциите в портскрийна. За всеки случай.

— За кого са тези инструкции?

Коремът му се сви, докато пишеше.

— Аз няма да се върна с вас.

Настана мълчание, което се подсилваше от потропването на стилуса и от собственото му тежко дишане.

— Ама какви ги приказвате?

— Твърде стар съм. Само ще ви забавя. Когато другите дойдат, искам да тръгнете без мен.

— Не ставайте глупав. Нали имаме план. Ще се придържаме към него.

— Не, аз оставам тук.

— Защо? За да може Левана да ви спипа и да ви измъчва, че да научи нещо, затова ли? Чудесна идея.

— Тя няма да има време да ме измъчва. Аз вече умирам.

Като каза това, нещо го стегна отвътре и изведнъж очилата му се запотиха. Нямахше време. След всичките тези години времето пак не стигаше.

— Какво говорите?

Ърланд не отвърна, а завърши първо бележката в портскрийна. После мушна стилуса зад ухото си, отиде до вратата и надникна през малкото прозорче в коридора на лабораторията. Отвън се бяха натрупали десетки мъже от охраната, които се пръснаха на всички страни с вдигнати пистолети.

— Всичко върви по план — измърмори докторът.

Една ръка тупна на рамото му и той така рязко се отдръпна, че едва не падна върху шкафовете.

— Не ме докосвайте!

— Какво става? — попита Трън, чието нетърпение растеше. Като се приведе, за да не може Трън да го хване, доктор Ърланд отиде в другия край на стаята.

— Лабораторията е свързана с изолатор. Ще вляза в него. Не се тревожи — никой няма да се осмели да влезе, че да ме разпита. — Той

свали очилата си и изтри лещите в ризата си. — Току-що установих, че имам летумозис.

Трън се хвърли назад, като че се бе изгорил, и залепи гърба си на стената, така че разстоянието помежду им не можеше да бъде по-голямо. Той изруга и отри в панталоните си дланта, с която беше пипнал доктора.

— Не се тревожи. Резултатите ти са отрицателни. Шансът да си прихванал болестта през изминалите пет минути е нищожен. — Той намести очилата на носа си. — Клетъчният разтвор се намира на шкафа вляво от теб, увит е в кърпа. До него има портскрийн. Дай ги на Крес, тя ще ти помогне. — Гласът му се запъна и той потърси клавиатурата. Откакто беше напуснал, кодът не беше променян.

Щом докторът отвори вратата, лампите в изолатора светнаха. Прозорецът, който разделяше стаята, беше от специалните — направен така, че пациентите да не виждат медицинските работници, докато им взимат проби.

Докторът никога не беше заставал от тази страна на стъклото.

— Карсуел Трън?

Старият мъж се извърна назад и видя, че Трън още стои залепен за стената, но страхът беше слязъл от лицето му и на негово място се четеше решителност и състрадание.

— Да?

— Благодаря ти. Задето си се грижил за нея в пустинята. — Той сви вежди. — Но да знаеш, пак не я заслужаваш.

Преди Трън да успее да отговори, доктор Ърланд влезе в изолатора и се затвори в него — мигновено, непристъпно, задушавашо, окончателно.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА

Крес се радваше, че Вълка явно бе запааметил схемата на двореца по-добре от нея, защото с цялото това тичане нагоре-надолу по стълбите — тук завой, там направо по коридора — тя напълно се изгуби. Но той от друга страна и за миг не показа колебание, докато тичаха по изоставените коридори.

— Точно навреме — измърмори Вълка под носа си, когато завиха зад поредния ъгъл. Той улови Крес за ръката и я дръпна, преди да се блъсне в Синдер, Ико и безжизнения мъж, който висеше помежду им.

— Охо, здравейте, странници — поздрави ги Ико.

Вълка кимна първо към Синдер, после и към приспания император.

— Помислих си, че това ще да е от одеколона му. Нужда от помощ?

Нито Синдер, нито Ико възразиха, когато Вълка се наведе и метна Каи през рамо. Крес щеше да остане далеч по-впечатлена, ако не беше толкова паникьосана, обърквана и пълна с пулсиращ адреналин.

— Лабораториите са насам — каза Синдер и ги поведе. Крес вдигна полите си и забърза след нея. — Имаше ли изненади?

— Дотук не — отвърна Крес. — А при вас?

Синдер поклати глава, докато тичаха по въздушния мост към крилото, където се намираше лабораторията.

— Мина без изненади. Но имаше много от... това.

Един дворцов страж изникна пред тях, стиснал пистолета си.

— Спрете на...!

Думата застина на устните му, а лицето му стана безизразно. Ръцете му се отпуснаха до тялото и пистолетът падна на пода. Крес ахна, но Синдер я издърпа покрай зашеметения мъж, без да намалява крачка.

— Леле! — задъхано рече Крес. — Хубаво е, че си се упражнявала.

— Ако това беше причината да се получава с такава лекота — отвърна тя и поклати глава, докато завиваха зад следващия ъгъл. —

Вълка поне се съпротивляваше. Трябваше да се *напъна* малко. Но земляните... с тях е толкова лесно. — Синдер преглътна. — Ако Левана стане императрица, Земята няма никакъв шанс.

Стигнаха до асансьорите и Крес въведе кода за достъп.

— В такъв случай — каза тя и се усмихна уморено, — добре че няма да стане императрица.

Всички задружно въздъхнаха, щом се натъпкаха в асансьора. Нервите на Крес искряха като милиони електроди. Гърбът на скъпата ѝ рокля беше прогизнал от пот. Беше капнала от всичкото това тичане по стълбите и от страха, но поне за кратко можеха да спрат, да си поемат дъх и да се подготвят за онова, което предстоеше. Крес не се сдържа и крадешком погледна с любопитство мъжа, праметнат през рамото на Вълка. *Императорът*.

Години наред тя беше шпионирала него и баща му и неведнъж си бе представяла, че го среща очи в очи, но във въображението ѝ срещата им никога не е бивала при подобни обстоятелства.

Щом асансьорът взе да намалява, Вълка се наежи.

— Никак не са малко.

— Знаехме, че няма да са малко — каза му Синдер. — Дано Трън и докторът са готови.

Крес отстъпи назад, доволна, че Синдер и Вълка стояха между нея и онова, което ги чакаше в коридора. Ико се наклони към нея и ѝ каза:

— Роклята ти стои чудесно. Синдер, я виж Крес, не е ли красива? Асансьорът спря и Синдер въздъхна.

— Ико, щом всичко свърши, започваме да работим относно това доколко са уместни забележките ти в един или друг случай.

Вратите се плъзнаха встрани и пред тях се показаха десетки мъже в златисточервената униформа на дворцовата стража.

— И нито един андроид сред тях — измърмори Синдер. — С Каи трябва да обсъдим надълго и широко охраната в двореца. — Тя излезе в коридора. — *Вице* — нареди тя, без да посочва към никого определено, доколкото Крес видя — вече сте личната ми охрана. Направете бариера.

Осем мъже се приближиха към тях и в синхрон като работи образуваха стена между тях и колегите им. В очите на останалите се появи объркване. Синдер издаде напред ръката си с дланта нагоре и

един от стражите сложи в нея пистолет с дръжката напред. Със студено равнодушие тя го насочи към главата на Каи.

— Ако някой посмее да ни попречи, императорът е мъртъв. Хайде, движете се.

Осемте мъже от личната им охрана оформиха защитен кръг около тях и Крес заедно с другите беше подкарана към лабораторните стаи. Когато стигнаха шестата врата, Синдер потропа, използвайки специалния сигнал, който си бяха измислили. Вратата се отвори почти мигновено. Целият пламнал, насреща им се мръщеше Трън. В едната си ръка държеше пръчката, а в другата някакъв вързоп. Превръзката все още закриваше очите му.

— Докторът няма да дойде — рече той.

Мълчание, после Синдер попита:

— Какво говориш? Как така няма да дойде?

Той посочи с ръка назад към лабораторията и всички се намъкнаха вътре, като оставиха отвън слисаните кукли на конци, чиито мозъци Синдер бе овладяла. В стената беше разположен прозорец, през който се виждаше един стерилен изолатор. Докторът седеше върху масата за прегледи, главата му висеше отпусната, а в ръцете си въртеше шапката си. Синдер изръмжа, отиде решително до прозореца и затропа тежко с юмрук. Докторът вдигна глава. Рошавата му посивяла коса стърчеше на всички страни.

Синдер сграбчи микрофона от бюрото, натисна копчето и извика:

— Нямаме време за това! Излизайте отвътре!

Докторът само се усмихна печално.

— Синдер — обади се Трън с тягостен глас, какъвто Крес не беше чувала преди. — Болен е от чумата.

Стомахът на Крес се сви, а Синдер се олюля назад. Докторът приглади косата си.

— Всички ли се върнахте живи и здрави? — попита той. Гласът му идваше до тях през някакъв говорител на стената.

Синдер не можа да отговори веднага и чак след малко отвърна, като се запъваше:

— Да. Всички, без вас.

Нечия ръка докосна Крес по главата. Тя възкликна и се отдръпна, но Трън вече я бе прегърнал през раменете и я притискаше до себе си.

— Само проверявам дали си ти — прошепна той.

Крес погледна нагоре към профила му. Часовете, които бяха прекарвали отделени един от друг, ѝ се струваха като дни и тя осъзна, че на мястото на доктора лесно можеше да бъде Трън. И Крес се сгуши още по-силно в прегръдката му.

— Съжалявам — рече отривисто докторът, сякаш беше чакал да произнесе тези думи. Седнал на масата, с издълбано от бръчките лице, той изглеждаше по-крехък от всякога. — Госпожице Лин. Господин Вълк. — Възрастният мъж въздъхна. — Кресънт.

Очите ѝ се разшириха. След Сибил никой не я бе наричал така. Откъде знаеше докторът? Името беше често срещано на Луна. Сигурно се е досетил случайно.

— По един или друг начин нараних всекиго от вас. И поне отчасти съм бил отговорен за някоя трагедия в живота ви. Съжалявам.

Крес преглътна и дълбоко в стомаха си усети разкаяние. Синината от нейния удар още стоеше на лицето на доктора.

— Направих някои важни открития — каза старият мъж. — Колко време имате?

Ръката на Синдер стисна здраво микрофона.

— Очакваме Хиацинт да пристигне след шест минути.

— Ще стигнат. — Мъката застина върху лицето на стария човек. — Негово Величество с вас ли е?

— В безсъзнание е — обясни Синдер.

Ърланд вдигна вежди едва забележимо.

— Разбирам. Ще му предадете ли тогава едно съобщение? — Преди Синдер да успее да му отговори, докторът си нахлупи шапката и пое дълбоко въздух. — Чумата не е случайна трагедия. Това е биологична война.

— Какво? — Синдер стовари ръцете си върху бюрото. — Какво искате да кажете?

— Поне от шестнадесет години насам, ако не и повече, лунната корона използва антителата в кръвта на ненадарените, за да създаде лекарство. Но преди шестнадесет години летумозисът дори не съществуваше, а това означава, че и той е бил произведен в някоя лунна лаборатория. Лунитяните са искали да отслабят земляните, да ги направят зависими от своето лекарство. — Той се потупа по гърдите, сякаш търсеше нещо в джоба си, но после явно осъзна, че то не е там. — А, да, вярно. Посочил съм разкритията си в портскрийна, който е у

господин Трън. Моля ви, предайте го на Негово Величество, когато дойде на себе си. Земята трябва да знае, че тази война не е започнала със скорошните нападения. Тази война тече под носа ни повече от десетилетие и аз се боя, че Земята губи.

Последва мълчание, което ги задушаваше. Синдер се наведе над микрофона.

— Няма да загубим.

— Вярвам ви, госпожице Лин. — Дъхът на доктора потрепери. — А сега... Крес би ли дошла по-наблизо, моля те?

Крес се скова. Притисна се към Трън, когато всички се обърнаха към нея, и само нежното му побутване отлепи краката ѝ от пода. Тя се приближи бавно до прозореца, който ги отделяше от изолатора. Едва когато застана пред микрофона, тя разбра, че прозорецът гледаше само в едната посока. Крес виждаше доктора, но от другата страна той гледаше собственото си отражение.

Без да сваля любопитния си поглед от Крес, Синдер се покашля:

— Тя е тук.

Трогателна усмивка се помъчи да се появи на устните на доктора, но не успя.

— Кресънт. Месечинката ми.

— Откъде знаете цялото ми име? — попита тя. Беше толкова объркана, че не усети грубостта в гласа си.

И макар че устните му затрепериха, докторът не изглеждаше объркан.

— Защото аз те кръстих така.

Крес потрепери и заби пръсти в надиплените си поли.

— Искам да знаеш, че когато те загубих, това едва не ме уби. Всеки ден мислех за теб. — Погледът му се зарея някъде в долната част на прозореца. — Винаги съм искал да стана баща. Даже като млад. Но веднага след завършването ме взеха на работа към екипа от учени на короната — нали разбираш, такава *чест*. Кариерата ми беше всичко за мен и не ми остана време за семейство. Бях прехвърлил вече четиридесетте, когато се ожених. Съпругата ми също беше учен, познавах я от години, никога не съм си мислел, че я харесвам много, докато тя не реши, че ме харесва. Не беше много по-млада от мен, а годините вървяха и аз бях изгубил надежда... докато един ден тя забременя.

Хлад полази по гърба на Крес. Сякаш слушаше стара, тъжна приказка, от която нейната героиня е била заличена. Приказка, чийто край осъзнаваше, че знае, но продължаваше да отрича това и така разстоянието между нея и думите на доктора си оставаше.

— Направихме всичко, което беше нужно. Украсихме детската стая. Планирахме тържество. А понякога нощем жена ми пееше една стара приспивна песен, която вече съм забравил, и така решихме, че ще те кръстим Месечинка. — При последните думи гласът му секна, той се преви и задраци шапката си.

Крес преглътна. Прозорецът, стерилната стая, мъжът с тъмносиния обрив, всичко взе да се размазва пред очите ѝ.

— И тогава се роди ти, но беше щит. — Думите му излизаха неясни. — Сибил дойде, аз я молих... молих я да не те взима, но нямаше какво да се... тя не искаше и да чуе... и аз все си мислех, че си мъртва. Мислех си, че си мъртва, а през цялото време ти си била... ако бях знаел, Кресънт. Ако бях знаел, никога нямаше да избягам. Щях да намеря начин да те спася. Съжалявам. Съжалявам за всичко. — Той скри лицето си и тялото му се разтресе в ридания.

Крес стисна устни, поклати глава — искаше всичко да отрече, но как, когато той знаеше името ѝ, а тя имаше неговите очи и...

Една сълза се плъзна през миглите ѝ и се търкулна надолу по лицето ѝ.

Баща ѝ беше жив.

Баща ѝ умираше.

Баща ѝ беше тук, пред нея, на една ръка разстояние. Но щеше да остане тук, където щеше да умре, и тя никога повече нямаше да го види.

Хладен метал я докосна леко по китката и Крес подскочи.

— Съжалявам — каза Синдер и отдръпна ръката си. — Трябва да тръгваме. Доктор Ърланд...

— Знам, д-да, знам. — Той побърза да изтрие лицето си. Когато вдигна глава, страните му горяха, а очите му бяха изцъклени. Беше слаб и крехък като ранено птиче. — Т-толкова съжалявам, че така... о, моля ви, пазете се. Внимавайте. Месечинката ми. Обичам те. Обичам те, детето ми.

Дробовете ѝ се свиха, а от лицето ѝ потекоха още сълзи и покапаха по копринената рокля. Тя отвори уста, но оттам не излезе ни

дума. *Обичам те. Аз също те обичам.* Толкова лесно ѝ беше да изрича тези думи в мечтите си, а сега това ѝ се струваше невъзможно. Тя му вярваше, но не го познаваше. И не знаеше дали го обича.

— Крес — обади се Синдер и я стисна по-здраво. — Съжалявам, но трябва да тръгваме.

Тя кимна мълчаливо.

— Сбогом... — каза тя. Това бяха единствените думи, които можа да изрече, докато някой я теглеше от прозореца.

От другата страна на стъклото докторът ридаше. Той така и не вдигна глава отново, само помахаше с трепереща ръка за сбогом. Върховете на пръстите му бяха посинели, изсъхнали.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Те оставиха свитата си от стражи в асансьора на последния етаж. Пет пари не даваха, че много лесно щяха да се досетят накъде са тръгнали. Но се надяваха, че докато някой от охраната най-сетне се отърси от обаянието на Синдер, те отдавна щяха да са заминали.

Асансьорът за извънредни случаи в лабораторното крило беше отделен от останалата част от лабораториите, свързан в една ниша. Това беше и последното им препятствие, затова Крес се бе погрижила той да работи безотказно, когато пристигнат. Тя ги изпревари, за да набере кода, като плетеше крака от емоционално изтощение. Сякаш мозъкът ѝ работеше през някаква мътилка и тя в първия миг дори не можа да си спомни кода.

После асансьорът отвори врати и те се изсипаха вътре.

Всички мълчаха — дали от уважение към доктор Ърланд, или поради крехката надежда, че бяха толкова, толкова близо...

Вратите се отвориха на покрива. Здравч падаше над града, отразяваше се в прозорците на двореца и загръщаше площадката за кацане в морави сенки.

Рампион ги чакаше там с отворена рампа.

Крес се изсмя — отсечен, налудничав смях, който сякаш бе изтръгнат от гърлото ѝ.

Ико нададе победоносен вик и се затича към рампата, пищейки.

— Успяхме!

Трън стисна силно Крес за ръката.

— Той тук ли е?

— Тук е — прошепна тя.

Само Вълка намали крачка и оголи зъби. Все така носеше Каи, праметнат през раменете му.

— Хиацинт... подготви се за излитане... веднага! — викна Синдер към кораба. — Тук... — Думите ѝ секнаха, тя забави крачка и накрая спря. Крес ахна, склучи ръце около ръката на Трън и го задържа.

На върха на рампата в товарното се показва фигура. Бялата дреха и широките ръкави ѝ придаваха вид на призрак, който обитаваше кораба им, спираше пътя им към свободата.

Инстинктът на Крес пищеше в ушите ѝ да бяга, да се скрие колкото се може по-надалеч от господарката Сибил.

Но когато хвърли поглед назад, Крес видя, че чародейката не беше сама. Шестима лунни стражи се бяха насъбрали зад гърба им, отрязвайки пътя им към асансьора, който и без друго нямаше да проработи — Крес го бе програмирала да се изключи веднага щом се качат на покрива, за да не може никой да ги последва. Асансьорът нямаше да проработи, докато таймерът, който беше настроила в главния компютър на охраната, не свършеше броенето и системата не се рестартиреше сама.

Което означаваше, че нямаше накъде да бягат. Нямаше къде да се скрият. Намираха се на четиридесет крачки от кораба си, а бяха в капан.

Мимолетното въодушевление на Синдер се изпари, когато видя чародейката. Трябваше да я усети още в самото начало — и нея, и стражите, преди още да е слязла от асансьора, но се бе замаяла от успеха. Беше си повярвала и ето ги сега обградени.

— Каква мила среща — обади се Сибил, докато ръкавите ѝ плющяха на вятъра. — Ако знаех, че всички сами ще ми паднете в ръцете, нямаше да губя толкова енергия в опит да ви намеря.

Синдер се опита да не изпуска Сибил от очи, докато прецени съюзниците си. Вълка стоеше малко по-напред от нея и ръмжеше, оставяйки Каи на земята. Макар че не показваше да изпитва болка, тя видя малкото петънце кръв върху ризата му — шевовете сигурно се бяха скъсали, отваряйки наново раната.

Ико се намираше близо до него и единствена тя не бе запъхтяна.

Крес и Трън бяха отляво на Синдер. Трън имаше пръчка, помисли си тя, а сигурно и пистолетът още е у него. Но той и Вълка лесно можеха да се превърнат в проблем, в оръжия, с които чародейката ще си поиграе, за разлика от Крес и Ико, които не можеха да бъдат контролирани.

— Колко са? — попита Трън.

— Господарката Сибил е пред нас, а зад гърба ни има шестима лунни стражи.

След известно колебание Трън кимна.

— Поемам риска.

— Колко очарователно — рече Сибил и наклони глава на една страна. — Малкото ми протеже е било прието в компанията на киборги, андроида и престъпници — отрепките на земното общество. Съвсем подходящо за един ненужен щит.

С крайчеца на окоето си Синдер забеляза как Трън застава като преграда между Крес и чародейката. Но момичето вдигна брадичка с уверен поглед, какъвто Синдер не беше виждала досега.

— Говорите за безполезна щит, който тъкмо прекъсна връзката с вашите наблюдателни устройства в двореца, така ли?

Сибил цъкна с език.

— Арогантността не ти подхожда, мила. Какво ме е грижа, че връзката е прекъсната? Скоро дворецът ще стане дом на кралица Левана. — Тя кимна. — Стражи, не докосвайте Негово Величество и войника. Убийте останалите.

Синдер чу тежките ботуши, шумоленето на униформите, щракането на pistolетите, извадени от кобурите. Тя отвори мислите си към тях. Шестима лунитяни. Шестима лунни стражи, точно като Хиацинт — научени да държат съзнанието си отворено. Научени да бъдат кукли на конци.

Синдер опипа да намери електрическия пулс наоколо им. Едновременно и шестимата мъже се завъртяха към ръба на покрива и с все сила захвърлиха pistolетите си. Шестте pistolета изчезнаха и изтрополиха някъде по керемидите на покривите отдолу.

Сибил се изсмя пронизително — най-невъздържаният смях, който Синдер беше чувала от нея.

— Виждам, че си понаучила някои неща от последния път, когато се срещнахме. — Сибил слезе по рампата. — Но да овладееш шепа стражи, не е голям подвиг. — Погледът ѝ светна към Вълка.

Синдер заряза стражите и като се подготви за острата болка в главата, която я завладяваше всеки път, щом поемеше контрол върху Вълка, тя се протегна към него. Но болката не дойде. Съзнанието на Вълка вече се бе затворило за нея, като че някой беше заключил изтерзаната му енергия в гробница.

Тогава той се извърна към нея с разкривено от див глад лице.

Синдер изруга и отстъпи крачка назад. Припомни си всичките им двубои в товарното, но в този миг Вълка се нахвърли отгоре ѝ.

Синдер се сниши, протегна напред ръце към корема му и като използва инерцията му, преметна го над главата си. Той падна леко на крака, завъртя се обратно и с кос удар се прицели в челюстта ѝ. Синдер парира удара с металната си ръка, но от силата му загуби равновесие и падна на твърдия асфалт на площадката за кацане. Сложи двете си ръце на земята и замахна с пета към тялото на Вълка. Уцели раната му. Мразеше се заради постъпката си. Той изръмжа от болка и залитна крачка назад.

Синдер скочи на крака. Задъхваше се. Предупрежденията наводняваха дисплея ѝ.

Вълка облиза устни и се приготви отново да я нападне. Оголи зъбите си и те пробляснаха.

Синдер не се поддаде на паниката и се помъчи отново да стигне до него. Да можеше да пробие психическата власт на Сибил. Ако само беше стигнала първа до него. Тя потърси някаква искрица у Вълка, за когото знаеше, че е затворен вътре сред целия този гняв и кръвожадност. Някое ранимо място в ума му. Но така се бе увлякла в опитите си да измести контрола на Сибил, че не забеляза широкото замахване с крак, додето ритникът не я удари отстрани в главата и тя не прелетя през половината площадка.

Замаяна, Синдер лежеше на една страна, пред погледа ѝ святкаха бели искри, а лявата ѝ ръка изгаряше от триенето в земята. Не можеше да си поеме въздух. Не можеше да надигне глава. Програмната ѝ диагностика беше полудяла и трябваше да мине малко време, преди да си припомни как да я скрие, за да може пак да се съсредоточи.

Когато зрението ѝ се проясни, тя видя сенки, които се движеха на фона на здрачаващото се небе. Хора и сенки. Биеха се. Удряха се. Накрая откъм смътните образи взеха да се чуват и болезнени охкания.

Стражите бяха нападнали. Трън беше извадил отнякъде нож, Крес размахваше обезумяло пръчката му, а Ико използваше металните и силиконовите си крайници, за да се защитава. Но Трън беше сляп, Ико не беше програмирана да се бие. Вторият мъж от стражите грабна пръчката от ръцете на Крес, тя се свлече на колене парализирана и се скри зад ръцете си. Докато Синдер наблюдаваше, единият от стражите

улови Трън за китката и я изви зад гърба му. Той извика. Ножът падна. Друг от мъжете го удари с юмрук в стомаха.

И тогава Синдер чу ръмжене. Вълка стоеше приведен, готов да я нападне.

Синдер устоя на копнежа да затвори очи и да се приготви за удара. Вместо това бавно пое въздух през носа и отпусна съзнателно мускулите си.

Умът и тялото ти трябва да работят заедно.

За кратко ѝ се стори, че едновременно в нея живеят двама души. Очите ѝ стояха отворени, вперени във Вълка, а в това време той се хвърли със скок към нея. Тялото ѝ — отпуснато, спокойно — инстинктивно се превъртя и тя скочи на крака. Едновременно с това лунната ѝ дарба опипа пулсиращите енергии наоколо ѝ, прицели се в шестимата стражи и толкова здраво се уви около тях, че все едно ги стисна в огромен железен юмрук.

Мъжете се разтърсиха от изненада. Един падна на колене. Двама настрани, гърчейки се.

Синдер избегна поредния удар с юмрук, парира поредния ритник. Инстинктът ѝ жадуваше да извади ножа от пръста си, но тя се противеше.

Вълка не беше врагът.

Тя го цапардоса с един удар долу в брадата — първият ѝ стабилен удар, — докато думите проникнаха в съзнанието ѝ.

Вълка не беше врагът.

Някакво синьо петно се появи в полезрението ѝ. С боен вик Ико се хвърли на гърба на Вълка и уви краката си около кръста му. Ръцете ѝ заклешиха главата му и Ико опита какво ли не, за да го ослепи, да го задуши, да отвлече вниманието му.

Успехът ѝ трая две-три секунди, после Вълка се пресегна назад, улови я за главата и я изви с такава сила, че разкъса кожата около гърлото ѝ. Жиците в горната част на гръбнака на Ико изпукаха и засвяткаха. Ико се свлече и рухна на земята. Краката ѝ се бяха извили неестествено под нея. Външното покритие, което защитаваше врата ѝ, беше обелено от едната страна, разкривайки откъснати жици и скъсана мускулна подложка, от която надолу по рамото ѝ вече течеше гъст жълт силикон.

Синдер се препъна и падна на колене, като гледаше вторачено свитото тяло. Вътрешната ѝ аудиосистема не можеше да се откъсне от този ужасен звук и го заповтаря до безкрай — все същото свирепо разкъсване. Все същото тежко тупване от удара на Ико в земята.

Стомахът ѝ се надигна, но Синдер се овладя, откъсна погледа си от Ико и погледна — не към Вълка, а към Сибил.

Чародейката стоеше на края на рампата. Красивото ѝ лице се бе изопнало от концентрацията. Като че някъде отдалеч Синдер разбра, че стражите се бяха надигнали от земята. И отново обграждаха приятелите ѝ.

Тя изръмжа и загърби всички. Загърби Вълка.

Сибил беше врагът.

Вълка се обърна с лице към нея. Краката му затупкаха по асфалта.

Но Синдер не даваше пукната пара — беше прекалено съсредоточена върху биоелектричеството, което се изливаше на вълни от Сибил. Енергията на Сибил беше изкривена, арогантна, горда и Синдер тъкмо се бе мушнала между пукнатините в мислите ѝ, когато дойде ударът.

Вълка се блъсна в нея, събори я на земята, но Синдер нищо не усети. Той я притисна да не мърда, а в това време Синдер си проправяше път из дарбата на Сибил. Запозна се отблизо с начина, по който енергията се къдреше на вълни около ръцете и пръстите ѝ. И колко различен беше от начина, по който същата енергия кипеше и пулсираше в мозъка ѝ.

Вълка оголи острите си зъби и тогава Синдер откри мястото, където дарбата на Сибил кипеше нагорещена от опитите ѝ да контролира Вълка, оставяйки другата част от мозъка ѝ хладен и уязвим.

Когато Вълка приближи със зъбите си незащитеното гърло на Синдер, тя сграбчи съзнанието на Сибил и нанесе атака.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА

Туп.

Крес вдигна глава точно когато Ико се свлече от гърба на Вълка и падна на твърдата земя, счупена и обезобразена. Побиха я тръпки. Дори от това разстояние се виждаше разкъсаната плът и проблясващите жици.

— Какво стана?

Тя се извърна към Трън. Крес беше коленичила до него и се мъчеше да му помогне. Той беше отнесъл силен юмручен удар в корема, който му изкара въздуха, но сега пак дишаше и говореше.

— Струва ми се, че току-що изгубихме Ико. Можеш ли да се изправиш?

Трън изпъшка, като още се държеше с една ръка за корема.

— Да — каза той, но май хич не беше сигурен.

Нещо шавна. Крес хвърли поглед нагоре, изпищя и заби пръстите си в ръката на Трън. През изминалите минута-две стражите стояха парализирани, с празни лица, но сега отново се размърдаха. Единият от тях простена.

Трън се вдигна на крака.

— Така е по-добре — рече той, макар че лицето му все още бе изкривено. — Виждаш ли някъде пръчката ми? Или ножа?

Тя зърна пръчката зад един от мъжете, чийто разярен поглед вече не бе ни празен, ни безобиден.

— Крес?

— Стражите отново се изправиха.

Трън се сви.

— И шестимата ли?

Крес хвърли поглед през рамо.

— А Синдер лежи на земята — може би е в безсъзнание. Вълка още е под контрола на Сибил и... струва ми се, че той ще... — Тя стисна силно Трън за ръката, ужасено гледайки как Вълка изпълзя до Синдер и я притисна към земята. Крес искаше да извърне поглед, но не можеше, сякаш беше попаднала в кошмар, от който нямаше измъкване.

— Звучи ми много страшно.

Като трепереше, Крес притисна гърба си към Трън и се запита каква ли смърт я чакаше. Дали щеше да свърши с разбит череп в цимента? Или с прекършен врат като Ико?

— Мисля, че е време.

И докато в мислите на Крес продължаваха да се нижат ужасните неща, които можеха да я сполетят, изведнъж тя усети как някой я завъртя, наклони я назад, а една силна ръка я подхвана под гърба. Тя извика и се улови за рамото на Трън.

И тогава той я целуна.

Битката прерасна в буря, а те стояха заклещени във вихъра ѝ — ръцете му я закриляха от вятъра, полите ѝ плющяха край нозете ѝ, а устните му бяха нежни, търпеливи, като че цялото време на света бе единствено тяхно. Заля я топлина и Крес затвори очи. Ръцете ѝ жадуваха да обгърнат врата му, но тялото ѝ цяло бе изтръпнало, замаяно и тя едва стискаше с ръце ризата му.

Крес се разтапяше, но изведнъж отново я изправиха.

Светът се преобърна. Трън се завъртя, като с една ръка я стискаше в прегръдката си, а с другата се пресегна към кръста си. Крес чу изстрела, изпищя и се притисна към него, но след това проумя, че не друг, а Трън бе стрелял.

Един от стражите изохка. Но друг го хвана за яката. Трън се извърна и го удари по брадата с лакът.

— Крес, направи ми услуга. — Той я завъртя с гръб към себе си — тя бе започнала да се чувства като сателит, който непрестанно някой въртеше насам-натам, а той излизаше вън от орбита. Но не ѝ остана време да мисли, тъй като Трън сложи ръка на рамото ѝ. — Погрижи се да не застрелям някой от нашите.

Трън пак стреля и куршумът лизна мъжа в горната част на ръката. Но той дори не трепна, а се хвърли към тях.

Крес ахна, уви ръцете си около ръката на Трън и се прицели. Трън стреля и този път уцели стража в гърдите. Той се олюля назад и падна.

Крес се завъртя и дръпна ръката на Трън към следващия страж. Нов изстрел в гърдите. Третият изстрел удари мъжа в рамото. Тя се прицели в четвъртия...

Щрак, щрак.

Трън изруга.

— Е, беше забавно, но свърши.

Стражът се изсмя. Беше висок мъж, целият мускули, с оранжево-червена коса, която стърчеше почти отвесно нагоре. Той беше единственият от стражите, когото Крес разпозна. Беше го виждала на записите от наблюдението заедно с останалата част от свитата на кралицата, а това означаваше, че вероятно имаше най-високия ранг сред тях.

— Ако не възразявате — рече той, — сега ще ви убия.

— Няма ли у теб нищо джентълменско? — попита Трън, издърпа Крес зад гърба си и вдигна юмруци.

Писък разкъса вятъра.

Не просто писък, а писък на болка, изстъпление, мъчение, агония.

Крес и Трън се снишиха, запушвайки и двамата ушите си. Отначало Крес ужасена реши, че писъкът идваше от Синдер. Но когато вдигна очи, господарката Сибил беше паднала на земята, гърчеше се, дереше с нокти главата си. Писъкът не спираше, а чародейката се гънеше, риташе с крака, извиваше главата си толкова бързо, че тя се блъскаше в асфалта, после се сви като ембрион, търсейки облекчение, което така и не идваше.

Синдер изглеждаше, сякаш още лежи в безсъзнание, а над нея стоеше приведен Вълка. Но изведнъж той вдигна главата си като мокро куче и отскочи от Синдер с диви, каещи се очи.

Синдер остана да лежи на земята като труп.

— Спри! — извика червенокосият страж. Той сграбчи Крес, изтръгна я от Трън и я хвана с една ръка през гърлото. Момичето изпищя, задращи с нокти по ръцете му, но той дори не забеляза. — Казах да спреш или ще ѝ прекърша врата! — Въпреки че мъжът крещеше с цяло гърло, от писъка на Сибил нищо не се чуваше, а може би Синдер не го чуваше, или пък пет пари не даваше... или не можеше да спре. Крес зарита назад, но краката ѝ бяха твърде късички, а тъмнината вече нахлуваше в очите ѝ...

Туп.

Хватката на стража се отпусна и той падна в безсъзнание. Крес се отдръпна, залитайки от него, и разтри врата си. Завъртя се и видя Трън да държи пръчката си като копие.

— Намерих си бастуна — рече той, превъртя го във въздуха, опита се да го хване, но го изтърва. Пръчката изтрака по земята. Трън направи гримаса. — Добре ли си?

Тя преглътна, без да обръща внимание на горящата рана в гърлото ѝ.

— Д-да.

— Добре. — Трън вдигна пръчката си. — А сега ми кажи за какво, в името на всички спатии, е това пицчене?

— Не знам. Синдер прави нещо на господарката Сибил... нещо с дарбата си.

— Каквото и да е, лази ми по нервите. И освен това нямаме никакво време. Ела.

Един от стражите, когото бяха простреляли, протегна ръка към глезена на Крес, докато минаваше, но тя го ритна и те се затичаха към Синдер. Вълка я друсаше, но тя не реагираше. Зад тях писъците на Сибил изтъняха до необуздано бръщолевене, а тя се гърчеше в конвулсии на земята.

— Май трябва да рестартираме Синдер — рече Трън, след като Крес му описа положението. — Случвало се е веднъж и преди. Ето тук. — Той протегна ръка под главата на Синдер и Крес чу, че нещо изщрака.

Очите на Синдер се отвориха, а ръката ѝ сграбчи Трън за китката. Той извика и падна на земята.

Риданията на Сибил се стопиха до хленч.

— Не отваряй. Контролният ми. Панел — каза тя, после пусна Трън и затвори капачето в главата си.

— Тогава ти спри да ми припадаш! — Той стана. — Може ли вече да тръгваме, преди цялата армия на Републиката да е довтасала?

Синдер се надигна, примигна.

— Ико...

— А, да. Вълк, ще доведеш ли андроида, моля те? А също и императора. Предполагам, че все още е някъде тук, а?

Императорът. В суматохата Крес напълно го беше забравила.

— Сирени.

Крес погледна към Вълка. Главата му беше наклонена на една страна.

— Идват насам.

— А това означава, че армията не е много далеч зад тях — обади се Синдер. — Предполагам, че от Хиацинт няма и следа, нали?

Никой не отговори. След като битката беше започнала, пилотът им се бе изпарил. Крес облиза устните си. Дали ги беше предал? Дали беше съобщил на Сибил за плана им?

— Очаквах го — поде пак Синдер. — Трън, ти идваш с мен в пилотската кабина. С Хиацинт се упражнявах да излитам... веднъж. Ще ми помогнеш да си размърдам паметта.

Всички заедно побързаха да отнесат в товарното счупеното тяло на Ико и Каи, който все още беше в безсъзнание.

Тогава чуха смях. Пронизителен, напрегнат смях, от който Крес се вледени.

Сибил се мъчеше да стане на крака. Успя да се изправи, направи две-три несигурни крачки и падна на едно коляно. Отново се изсмя и вплете юмруци в дългата си чорлава коса.

Ненадейно Вълка избута Крес, хукна надолу по рампата, сграбчи отпред Сибил за бялото сако и я дръпна рязко към себе си. Очите на чародейката се извиха навътре.

— Къде е? — кресна той. — Жива ли е?

Дори от върха на рампата Крес виждаше горящата омраза в очите му, по-силна от която беше единствено нуждата му да узнае, да получи малка надежда, че Скарлет още е жива. И той има шанс да я спаси.

Но главата на Сибил клюмна на една страна.

— Какви... какви хубави птички! — рече тя, а сетне бе обхваната от пристъп на несвързан кикот.

Вълка изръмжа и оголи зъбите си. За миг цялото му тяло се разтресе и Крес си помисли, че той ще разкъса врата ѝ. Тогава Вълка пусна тялото на Сибил на земята. Тя падна тежко, изскимтя при удара и се изви по гръб. И пак започна да се смее, като гледеше към небето. Слънцето залязваше, но пълната луна бе изгряла над хоризонта на града.

Вълка ѝ обърна гръб и с твърди стъпки се качи по рампата. Когато мина край Крес, избягна погледа ѝ.

Крес гледеше смутена, а в това време господарката Сибил вдигна и двете си ръце към небето. Смееше се. Смееше се.

Рампата взе да се повдига и бавно скри Сибил и окървавените стражи, разпръснати по покрива. Ревът на двигателите удави както побъркания смях, така и воя на сирените отвъд стените на двореца.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА

Видеше ли я, човек щеше да си каже, че с ефирната си червена сватбена рокля и финия златен воал, който падаше до китките ѝ, Левана е едно ведро видение. Тя беше седнала на канапето в покоите за гости в съвършена поза, а ръцете ѝ бяха склучени в скута.

1. Само дето изобщо не бяха склучени, а бяха свити в ядни юмруци.

2. Във всеки юмрук тя стискаше сватбен пръстен. Единия го беше носила твърде дълги години, онзи, който някога бе повярвала, че ще ѝ донесе любов и щастие, но ѝ бе донесъл само болка.

3. Другият трябваше да ѝ донесе не любовта на един сляп, себичен съпруг, а любовта на цяла планета. И досега трябваше да го е сложила.

4. Всичко вървеше отлично.

5. Само някакви си минути я дяляха от пътеката, по която щеше да мине. *Само няколко мига.*

Досега трябваше да е женена. Досега трябваше да е изрекла брачния обет, който да я направи императрица.

Само да разбере кой беше виновен за това закъснение, щеше да измъчва слабия му ум, додето се превърнеше в жалък идиот с потекли лиги, който се ужасяваше от собствените си ръце.

Едно почукване прекъсна фантазиите ѝ. Левана премести погледа си към вратата.

— Влез.

Първо влезе един от нейните стражи, който придружаваше Торин — досадния съветник на младия император, дето винаги беше неотлъчно до него. Тя го изгледа свирепо през златното було, при все че знаеше, че той не може да я види.

— Ваше Прославлено Величество — поде Торин и ниско се поклони. Притуреното ново прилагателно, ведно с по-ниския поклон от обичайното, изправи косата на врата ѝ. — Позволете да ви поднеса най-дълбоките си извинения заради забавянето и заради новините,

които трябва да ви съобщя. Принудени сме, боя се, да отложим сватбената церемония.

— Бихте ли обяснили защо?

Той се изправи, но почтително задържа погледа си сведен към земята.

— Негово Императорско Величество, император Каито, беше отвлечен от личните му покои и качен на космически кораб, който не може да бъде проследен.

Пръстите на Левана се свиха около сватбените пръстени.

— От кого?

— От Лин Синдер, Ваше Величество. Киборгът беглец от бала. Подпомогната, както изглежда, от неколцина съучастници.

Лин Синдер.

Всеки път, щом чуеше името ѝ, кралицата искаше да се изплюе.

— Разбирам — отвърна тя, без да може да смекчи силата на гнева си. — Трябва ли да повярвам, че не сте осигурили никакви предохранителни мерки при опит за подобно покушение?

— Охраната ни беше пробита.

— *Пробита.*

— Да, Ваше Величество.

Кралицата стана права. Около ханша ѝ роклята изшумоля като бриз. Съветникът не трепна, макар че трябваше да се уплаши.

— Казвате ми, че това младо момиче не само избяга от затвора ви и успя да се измъкне от ръцете на вашата опитна армия, ами сега е нахлула в двореца, в частните покои на самия император, отвлякла го е и се е измъкнала, така ли?

— Точно така, Ваше Величество.

— И какви действия предприехте, за да ми върнете годеника?

— Вдигнали сме на крак всички отдели на полицията и армията, с които разпола...

— НЕ Е ДОСТАТЪЧНО.

Този път Торин трепна.

Левана успокои дъха си.

— Републиката се провали прекалено много пъти по отношение на Лин Синдер. Оттук насетне аз ще използвам собствени средства и тактики, за да я открия. Хората от моята стража ще трябва да прегледат

всички записи от охранителните камери през последните четиридесет и осем часа.

Съветникът стисна ръцете си зад гърба.

— Ще се радваме да ви дадем достъп до записите, с които разполагаме. Но трябва да знаете, че приблизително два часа от днешния следобед липсват на записите заради пробива в системата ни.

Левана се изсмя презрително.

— *Добре.* Донесете ми онова, с което разполагате.

На вратата се показва чародей Еймъри Парк.

— Ваше Величество. Бих желал да разменя няколко думи с вас насаме.

— С удоволствие. — Тя махна с ръка на Торин. — Свободен сте, но да знаете, че некомпетентността на охраната ви няма да бъде пренебрегната.

Без да възрази и като се поклони още веднъж, съветникът си излезе. Веднага щом той си тръгна, Левана махна булото от главата си и го захвърли върху канапето.

— Младият император е бил отвлечен, и то от собствения му дворец. Земляните са жалки хора. Чудно е как още не са изчезнали.

— Напълно подкрепям мнението ви, Ваше Величество. Вярвам, че господин Торин не ви е съобщил за другото интересно събитие от вечерта?

— Какво събитие?

Очите на Еймъри заиграха.

— Изглежда, че доктор Сейдж Дарнел се намира в двореца в момента, затворен в един от изолаторите в изследователското крило.

— Сейдж Дарнел? — кралицата спря. — Посмял е да се върне, след като помогна за бягството на онова окаяно момиче?

— По всичко личи, че двамата са работили заедно, при все че останах с убеждението, че на доктор Дарнел не му остава много време. Явно се е заразил с необикновен щамп на летумозиса, който се развива по-бързо от обикновения. А и да не забравяме — той е лунитянин.

Сърцето на Левана подскочи. Това отваряше някои интересни възможности.

— Отведи ме при него — каза тя, като наниза на пръста си истинския си сватбен пръстен. Другият, който щеше да я прикове за император Каито, тя остави в стаята.

— Трябва да ви предупредя — обади се Еймър, когато тя го последва в коридора, — че асансьорите в целия дворец не работят. Ще трябва да използваме стълбите.

— Земяни — изръмжа кралицата и повдигна крайчеца на роклята си.

Сякаш прекосиха безкраен лабиринт, но най-сетне се добраха до изследователското крило. Пред лабораторията се бе струпала тълна от правителствени лица и Левана се изсмя с презрение, като си помисли, че всички те възнамеряваха да скрият случилото се от нея. И то когато Сейдж Дарнел, както и Лин Синдер, бяха *неин* проблем, който можеше да реши, както си поиска.

Тя влезе в лабораторията, вмъкна се в умовете на мъжете и жените наоколо и им вмени силната необходимост да отидат другаде.

Стаята се изпразни само за секунди и вътре останаха тя и Еймъри. Вътре беше чисто и миришеше на химикали. Лампите бяха ярки, ръбовете — остри. А от другата страна на оцветеното стъкло, върху маса лежеше доктор Сейдж Дарнел и стискаше до корема си сиво кепе.

Ако не броим записите от камерите, на които се виждаше как той помага на Лин Синдер да избяга от затвора, Левана не го бе виждала, откакто беше изчезнал преди десетина години. Някога той беше сред нейните най-обещаващи учени и почти ежемесечно правеше огромен напредък в развитието на вълчите й войни.

Но времето се е показало неблагоприятно към него. Лицето му се бе похабило, набръчкало. Беше олисял, а каквото бе оцеляло от косата му, стоеше на сиви туфи. А освен това и болестта. Кожата му, подобно на влечуго, се бе покрила с петна, приличащи на синини, а обривът набъбваше, мехурите се множаха едни върху други. Пръстите му вече синееха. Не, нямаше да го бъде още дълго.

Левана се понесе към прозореца. До микрофона светеше лампичка, която показваше, че връзката между двете стаи е включена.

— Скъпи мой, доктор Дарнел. Никога не съм помисляла, че някога отново ще имам удоволствието да ви видя.

Старият човек отвори очи — все така пламенно сини зад очилата му. Погледът му беше прикован към тавана и макар на Левана да й мина през ума, че прозорецът гледа само в едната посока, тя се ядоса, задето той не си даде труд да я погледне.

— Ваше Величество — каза той със сдържан тон. — Помислих си, че може би ще чуя гласа ви още веднъж.

До нея Еймъри погледна портскрийна на колана си и се извини с нисък поклон.

— Трябва да призная, че тази ирония ме радва. Вие напуснахте почетната си позиция на Луна, за да дойдете тук и да отдадете последните си вежливости години на разработването на лекарство за тази болест. Болест, за която аз вече имам лекарство. Всъщност... сега се сещам, че май нося няколко мостри със себе си в двореца. Обичам да ги имам под ръка, в случай че нещо трагично сполети моя любим или някой друг, който ми е нужен за моите цели. Бих могла да изпратя да донесат лекарството за вас, но мисля, че не ще го сторя.

— Не се тревожете, кралице моя. Не бих го взел от вас дори да го донесете, особено когато вече знам докъде сте стигнали, за да го получите.

— Докъде съм стигнала ли? За да изкореня болестта, която до този ден не е покосявала моя народ? Струва ми се, че това е доста щедро от моя страна, какво ще кажете?

Полека-лека докторът се изправи. Главата му се отпусна на гърдите, докато той се мъчеше да си поеме дъх, който малкото усилие беше му отнело.

— Досетих се за всичко, кралице моя. Аз наистина вярвах, че когато ги взимате от нас, щитовете биват убивани, но това не е вярно. Изобщо, има ли поне *един* убит, или всичко е просто театър? Средство да ги затворите изолирани и да точите кръвта им, без да има кой да дойде да си ги потърси?

Кралицата изпърха с мигли.

— Преди време на вас ви се роди щит, нали? Припомнете ми — момче или момиче беше? Може би, когато се прибера у дома, ще го открия и ще му предам колко малък и жалък е бил баща му, когато е умираше пред очите ми.

— Най-интересното за мен беше — каза докторът, като се почеса по ухото и се направи, че не я е чул, — че първият документиран случай на летумозис е отпреди дванадесет години. Но вие събирате антитета от много по-отдавна. В действителност, сестра ви трябва да е започнала експериментите, ако сметките ми са верни.

Левана разпери пръсти върху шкафа.

— Докторе, току-що ми припомнихте защо бяхте такава ужасна загуба за нашия екип.

Той отри с ръка мокрото си чело. На ярката светлина кожата му изглеждаше прозрачна.

— Болестта е ваше дело. Произвели сте смърт, за да поставите Земята на колене, а когато назрее моментът, да се притечете като спасител на хората с вълшебното си лекарство. Лекарство, което толкова дълго сте крили.

— Ласкаете ме. Учените, които работеха за родителите ми, създадоха болестта, а онези под управлението на сестра ми доусъвършенстваха лекарството. Аз чисто и просто завърших проучванията им, като намерих начин да докарам болестта на Земята.

— За целта заражихте с нея лунитяни и ги изпратихте тук, без да имат представа какво пренасят.

— Да ги изпращам тук ли? Нищо подобно. Просто се погрижих хората от охраната ми да гледат на другата страна, когато те... *избягаха*. — В последната дума се криеше язвителност. Левана не харесваше идеята, че някои от хората ѝ избираха да напуснат рая, който тя им бе подарила.

— Това е биологическа война. — Доктор Дарнел се изкашля в свивката на ръката си, оставяйки тъмночервени петна. — А Земята дори не знае.

— Така ще бъде и занапред. Защото аз ще стоя тук и ще ви гледам, докато умирате.

Той се изсмя остро.

— Наистина ли смятате, че ще отнеса тази тайна в гроба си?

Внезапен гняв прониза тялото на Левана.

Очите на доктора се бяха изцъклили, но усмивката му се ширеше от ухо до ухо, додето той изучаваше прозореца.

— Огледалото, в което се оглеждам, е огромно. Невъзможно е да се скрия от онова, което съм... от онова, в което съм се превърнал. Кралице моя, вие не бихте пожелали да умрете в такава стая. Допускам, че ще разкъсате собствената си плът, ако бъдете принудена да се взирате в него толкова дълго.

Левана стисна ръцете си в юмруци и заби нокти в дланите си.

— Ваше Величество.

Тя въздъхна и се насили да разтвори ръцете си. Дланите ѝ пареха от болка. Еймъри се бе върнал с Джерико, капитана на стражата ѝ. Мъжът изглеждаше като излязъл от страховита битка.

— Най-накрая. Къде се маете със Сибил? Докладвай!

— Кралице моя — Джерико се поклони, — заедно с чародей Мира и петима от най-добрите ми стрелци успяхме да обградим Лин Синдер и нейните придружители на площадката за извънредни кацания, която се намира на покрива на тази кула.

Надежда стопли гърдите на кралицата.

— Заловихте ги, нали? Не са успели да ви се измъкнат?

— Не, Ваше Величество. Не постигнахме целта си. Двама от хората ми са мъртви, другите трима са сериозно ранени. Аз самият бях в безсъзнание, когато корабът е отлетял с предателите и император Каито на борда.

Яростта отново задра с нокти гърба ѝ в отчаян порив да бъде отприщена.

— А къде е чародей Мира?

Мъжът почтително сведе глава.

— Мъртва е, Ваше Величество. С дарбата си Лин Синдер подложи на мъчения ума ѝ — аз сам чух писъците ѝ. Онези, които са били в съзнание, ми докладваха, че след като корабът потеглил, чародей Мира се хвърлила от покрива. Тялото ѝ бе открито в градините.

В стаята се разнесе безумен кикот. Левана се извърна назад — докторът се бе превил надве и риташе с пети по масата.

— Заслужаваше си го, змията му със змия. Да държи малкото ми златно птиченце затворено в клетка толкова години!

— Ваше Величество.

Левана пак се обърна към Джерико.

— Какво?

— Успяхме да заловим един от съучастниците на Лин Синдер. — Джерико посочи към коридора. Чуха се стъпки и след миг влязоха двама мъже. Един страж придружаваше...

— Скъпи мой, сър Глина — усмивката на кралицата не закъсня.

При все че ръцете му бяха вързани на гърба, мъжът стоеше изправен, в приличен вид и в по-добро от всякога здраве. Явно, че на кораба на Лин Синдер не се бяха държали с него като със затворник.

— Кралице моя — той склони глава.

Тя набързо го претърси с дарбата си за следи от присмех или бунт, но не откри нищо. Мъжът беше безучастен и податлив както винаги.

— Научих, че във важна битка сте изоставили чародейката си, за да заемете страната на Лин Синдер срещу лунната корона. Присъствието ви тук ме навежда на мисълта, че сте участвали в отвличането на годеника ми. Вие сте предател спрямо мен и трона. Как ще се защитите?

— Невинен съм, кралице моя.

— Естествено, че сте невинен. — Левана прихна. — Как ще го докажете?

Той издържа на погледа ѝ, сякаш нямаше угризения.

— По време на битката на кораба чародей Мира беше погълната от усилието да контролира лунния войник, преминал на страната на бунтовниците. Моите способности останаха отворени и Лин Синдер ме застави да се подчиня на волята ѝ и да се сражавам срещу моята чародейка, което в крайна сметка я принуди да напусне кораба без мен. Но аз осъзнах възможността да спечеля доверието на бунтовниците и прекарах последните седмици като шпионин с намерението да докладвам слабостите и стратегиите им, когато най-сетне успях да се завърна при моята кралица, на която за мен е чест да служа.

Тя се усмихна самодоволно.

— Несъмнено, нетърпението ви да се завърнете се дължи и на желанието ви да видите обичната си принцеса.

Ето, най-сетне. Съвсем леко вълнение накъдри повърхността на езерото, след което то отново стана неподвижно като стъкло.

— Животът ми е отдаден в служба на всички членове на лунното кралско семейство, кралице моя.

Тя приглади с пръсти полите си.

— Продължавай нататък. Каква информация си събрал за враговете ни?

— Лин Синдер има способности да контролира специален агент — изрецитира той информацията с толкова чувство, колкото имаше у един земен андроид. — Но тя не е обучена и не умее да се концентрира. В истинска битка лесно ще бъде надвита, когато се

изправи лице в лице с многобройни противници. Освен това няма никакъв талант да води едновременно физическа и психическа битка.

— Интересно заключение, сър Глина, особено след като е постигнала толкова недвусмислено победа срещу вас и чародей Мира.

— Тя съумя да надвие един страж и един чародей на своя територия. Но аз мисля, че повече стражи или оперативни агенти ще могат лесно да я победят.

— Кажете ми тогава — по ваша преценка — способна ли е Лин Синдер на такава психическа концентрация, че да измъчи психически врага си до степен, та да го докара до лудост?

— Категорично не, Ваше Величество.

— *Категорично* не. В такъв случай вие или сте по-глупав, отколкото ви мислех, или лъжете, защото точно това е направила Лин Синдер днес, и то срещу главната ми чародейка!

Нова искрица емоции издаде внезапен пристъп на безпокойство, което беше заглушено от силно думкане в изолатора.

— Лъже! — крещеше пронизително докторът с пресекващ глас. Той бе успял да се надигне от масата и сега тропаше по стъклото с длани, оставяйки петна от кървави пръски. — Тя има дарбата да убие главната ви чародейка, всичките ви стражи и целия ви двор. Това е принцеса Селена! Тя всички ви може да убие и всички ви *ще* убие! Внимавайте, кралице моя, принцесата идва и ще ви *унищожи*!

— Млъквай! — изръмжа Левана. — Млъквай, старче! Още ли не си умрял?

Но докторът не я чу — мъчеше се да си поеме дъх. Той рухна на земята с ръце на гърдите, хриптеше и кашляше сухо.

Когато кралицата отново се обърна към Хиацинт Глина, той се взираше в прозореца с ококорени очи, които постепенно се проясниха. Устните му потрепнаха, сякаш се канеше да се разсмее на някаква шега, която тъкмо бе схванал. Този небивал показ на емоции само още повече разгневи кралицата.

— Отведете го. На Луна ще го разпитаме обстойно.

Когато Хиацинт бе отведен в коридора, тя се обърна с лице към чародей Парк, като стискаше юмруци до тялото си.

— От днес сте повишен. Заемете се незабавно с отпътуването ни и известете учените ни за новия щамп на летумозиса. Започнете да мобилизирате войниците ни. Лин Синдер се страхува прекалено много

да се изправи насреща ми. Хората на Земята ще получат наказание за нейната страхливост.

— Нали не сте забравили, че след като изгубихме програмиста на чародей Мира, няма да можем да докараме незабелязано корабите си до Земята?

— Какво ме интересува, че земляните ще забележат пристигането им? Дано им остави мъничко време да се помолят за милост, преди да ги унищожим!

— Ще се погрижа да изпълня нарежданията ви, Ваше Величество.

Левана хвърли поглед към прозореца и видя, че доктор Сейдж Дарнел се бе проснал на пода и когато не кашляше, тялото му се свиваше в конвулсии. Тя го гледаше как се гърчи и потрепва, а кръвта ѝ още кипеше от думите му.

Хората на Луна и Земя знаеха, че Селена е починала преди тринадесет години. И Левана щеше да се погрижи нещата да си останат така. Тя беше законната кралица на Луна. На Земята. На цялата галактика. И никой нямаше да ѝ отнеме това.

Кипнала от гняв, тя пристъпи по-близо, достатъчно близо, че да види следите от сълзи, които бяха останали по измъченото лице на доктора.

— Нежна месечинке... — прошепна той — устните му едва мърдаха, за да изговорят думите. Той започна да трепери. — Горест на небето... — Изтананика няколко ноти от песничка, приспивна песничка, която не ѝ беше известна. — Щом слънцето се скрие... и ти запееш... песента ти е толкова...

Последната дума така и не се отрони от устните му. Докторът спря да трепери. Лежеше неподвижен, а сините му очи се взираха нагоре като стъклени топчета.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА

— Сателит AR817.3... отклоняваме автоматичното проследяване на вълните... нагласяваме променлив таймер... и готово. Така, остава само Сателит AR944.1... и... с това... трябва да сме приключили. — Крес спря, пое си дъх и бавничко вдигна пръсти от главния екран в пилотската кабина, където през изминалите три часа се бе погрижила всички сателити по пътя им да бъдат удобно извърнати на другата страна, когато минават покрай тях. Докато Рампион стоеше в орбиталната си пътека, никой не би трябвало да може да ги засече.

Поне не от сателит или радар.

Оставаше проблемът да не ги видят. Преди двадесет минути Източната република обяви огромна парична награда за този, който открие откраднатия Рампион, и сега всеки кораб оттук до Марс щеше зорко да следи за него.

Ако някой ги забележеше, те трябваше да имат готовност да побягнат, а това допълнително се усложняваше от обстоятелството, че на борда нямаха обучен пилот. Не и някой, който вижда. Трън бе успял да преведе Синдер през процедурите по излитането, но с огромната помощ на новата автоматична система на Рампион. Излитането мина трудно, а след него веднага бяха превключили на неутрално орбитиране. Изправеха ли се пред нещо, което изискваше по-сложни маневри, преди Трън да си е върнал зрението, бяха я загазили.

Ако се вярваше на Синдер, когато Трън си върнеше зрението, *пак* щяха да са загазили.

Крес разтри врата си и се опита да спре водовъртежа от мисли. Щом се заемеше да пробие някоя компютърна система, това винаги изпълваше главата ѝ, докато накрая погледът ѝ се премрежваше от кодове, изчисления и започваше да прескача към всяка следваща задача по-бързо, отколкото тя можеше да ги отметне. Щом свършеше, се чувстваше изтощена, но в състояние на еуфория.

Засега поне Рампион беше в безопасност.

Крес погледна към една жълта лампичка най-долу на екрана, която я дразнеше, откакто се беше заловила за работа, но така и не бе

имала време да се занимае с нея. Както и очакваше, щом натисна копчето, от екрана изскочи малък, блещукащ чип за директна връзка. Близнакът на чипа, който Сибил беше взела от сателита и бе отрязала всяка надежда на Крес и Трън да се свържат с приятелите си.

Приятели.

Тя присви очи към чипа в ръката си и се запита дали това беше точната дума. Струваше й се, че хората на кораба са й приятели, особено след като бяха оцелели заедно в мисията си. Но от друга страна, тя нямаше с какво друго да сравни това приятелство.

Но едно знаеше със сигурност — вече нямаше нужда някой да я спасява.

Крес се огледа за нещо, с което да счупи чипа, и тогава в прозореца на кабината улови някакво призрачно отражение. Пъхнал ръце в джобовете си, Трън стоеше на вратата зад нея. Тя възкликна и се обърна, а надиплените й поли се увиха около основата на стола. Въпреки че роклята беше съдрана на места и мръсна, тя така и не бе имала време да се преоблече. И май не искаше. Роклята й даваше усещането, че все още живее в драма, и така я предпазваше от шока на случилото се през деня.

— Уплаши ме!

Трън се ухили, но не много свенливо.

— Извинявай.

— Откога стоиш тук?

— Слушах те, докато работиш. — Той сви рамене. — Отпуска ме. А и обичам да пееш.

Крес се изчерви. Не се бе усетила, че пее. Трън опипом тръгна напред и се намести в креслото на втория пилот. Остави пръчката в скута си и си качи краката на таблото.

— Пак ли станахме невидими?

— За радарите сме невидими. Засега. — Тя затыкна косата зад ухото си. — Я ми дай пръчката си.

Той вдигна вежди, но й подаде дървото без въпроси. Крес пусна чипа на земята и го премаза с пръчката. През нея премина трепет на могъщество.

— Какво стана?

— ДИРКОМА, с който се свързахте с мен. Повече няма да ни трябва.

— Струва ми се, че са минали хиляди години оттогава. — Трън прокара пръсти по превръзката на очите си. — Съжалявам, че не можа да видиш Земята, докато бяхме долу. А сега пак си затворена тук.

— Приятно ми е да бъда затворена тук — Крес разсеяно завъртя пръчката между дланите си. — Корабът е голям. Много по-просторен от сателита. И... компанията също е по-добра.

— Това не мога да оспоря. — Трън широко се усмихна и извади от джоба си малко шишенце. — Дойдох да те помоля да ми помогнеш с това — вълшебните капки, които докторът направи. Трябва да капваме по три-четири във всяко око два пъти на ден... дали пък не беше по две капки, три пъти... Не си спомням. Той написа инструкциите в портскрийна. — И той свали порта от колана си и го подаде на Крес.

Крес подпря пръчката на таблото с апаратите.

— Сигурно се е тревожел, че от този стрес ще забравиш... — тя замлъкна, защото очите ѝ видяха текста в портскрийна. Трън наклони глава.

— Какво има?

Върху порта се отвори екран с инструкциите за капките, а също и подробно изяснение за основанията на доктора да вярва, че чумата е оръжие, произведено с цел да се използва в една биологична война. Но най-отгоре...

— Има раздел с моето име. — Не Крес. А *Кресът Луна Дарнел*.

— О, това беше портът на доктора.

Пръстите на Крес се плъзнаха по екрана и преди умът ѝ да реши искаше ли да знае какво има вътре, или не, тя беше отворила раздела.

— Анализ на ДНК и... потвърждение за бащинство. — Тя се изправи и остави порта на контролното табло. — Дай да сложим капките.

— Крес — Трън се пресегна към нея и хвана дипломите на полите ѝ. — Добре ли си?

— Не съвсем. — Тя погледна към Трън, който си беше свалил превръзката от очите. Около тях се виждаше лека почерняла линия. Крес преглътна и пак седна в пилотското кресло. — Трябваше да му кажа, че го обичам. Той умираше пред очите ми, а аз знаех, че никога повече няма да го видя. Но не можах да му го кажа. Ужасно ли постъпих?

— Разбира се, че не. Той е твой биологичен баща, но ти едва го познаваше. Как би могла да го обичаш?

— Какво значение има? Той ми каза, че ме обича. Той умираше и вече го няма, а аз никога не ще...

— Крес, я спри. — Трън завъртя стола си с лице към нея, намери ръцете ѝ, плъзна пръстите си надолу и ги сплете с нейните. — Не си направила нищо лошо. Всичко стана толкова бързо, ти нямаше какво да направиш.

Тя прехапа устни.

— Той ми взе кръв още първия ден във Фарафра. — Крес стисна очи. — Знаел е през цялото това време... почти цяла седмица. Защо не ми е казал по-рано?

— Сигурно е искал да изчака подходящия момент. Не е знаел, че ще умре.

— Той знаеше, че има шанс всички да загинем. — Цялата се разтърси отвътре, сълзите ѝ потекоха и тя усети как Трън я придърпва към себе си. Той я сложи в скута си и подпъхна ръката си под краката ѝ, за да не може огромната рокля да се оплете край тях. Крес се разрида, зарови лицето си в гърдите му и остави сълзите да потекат. Тя плака горко и изхвърли всичко от душата си отведнъж. Но изпита вина, когато само след минутка-две сълзите ѝ взеха да пресъхват. Тъгата ѝ не беше достатъчна. Скръбта ѝ не беше достатъчна. Но само толкова можа да изцеди от себе си.

Трън я държа, докато туптенето на сърцето му заглуши плача ѝ. Той приглади косата ѝ назад и при все че беше много себично, Крес остана доволна, че не можеше да види зачервеното ѝ лице и всички течности, които беше оставила по ризата му и които никак не приличаха на една дама.

— Чуй ме, Крес — прошепна той в косата ѝ, когато дишането ѝ се успокои. — Аз съвсем не съм специалист, но знам, че не си направила нищо лошо днес. Не бива да казваш на някого, че го обичаш, освен ако не казваш истината.

Тя подсмъркна.

— Но нали на много момичета си казвал, че ги обичаш.

— Именно затова не съм никакъв специалист. Работата е там, че никое от тях не съм обичал. Ако трябва да съм честен, надали бих познал истинската любов, даже и да беше...

Тя обърса мокрото си лице с опакото на ръката си.

— Даже и да беше какво?

— Нищо — Трън се покашля и облегна глава на креслото. — Добре ли си?

Крес кимна, като не спираше да подсмърча.

— Добре съм. Може би съм още малко в шок.

— След днешния ден всички сме така.

Крес зърна разтвора за очите до портскрийна на доктора. Не ѝ се искаше да се отдели от ръцете на Трън, но повече не желаше да мисли за доктора. За тайната му. За думите, които не бе могла да изрече.

— Я по-добре да сложим капките.

— Добре, но първо спри да трепериш. Никак не обичам треперещи неща край очите ми.

Тя се засмя немошно и се надигна от скута му. Трън я стисна за миг, но после я пусна. У Крес отново се възвърна чувството на вина, но реши, че после щеше да мисли за това.

След като изчете указанията на доктора — три капки във всяко око по четири пъти на ден в продължение на седмица, — тя отви капачката. Напълни капкомера и мина зад стола на Трън, а смачканата ѝ рокля се залюля край нея.

Трън пак качи краката си на контролното табло и наклони главата си назад, докато лицето му не се обърна нагоре към тавана. Крес не беше виждала очите му от дни, но те си бяха сини както винаги. Тя сложи ръката си на челото му, за да се подпре. Бузата му потрепери.

— Ето така — измърмори тя и стисна капкомера. Трън инстинктивно трепна и примигна и няколко сълзи, предизвикани от капките, се търкулнаха по слепоочията му. Крес ги обърса, но не се стърпя и приглади назад един паднал на челото му кичур коса. Погледът ѝ се спря на устните му, но тя се смути и отдръпна пръстите си. — Как се чувстваш?

Той стисна очи за кратко.

— Като че имам вода в очите. — После се засмя кисело и пак ги отвори. — Може разтворът да е само вода и докторът да си е направил

шега с мен.

— Това би било ужасно! — рече Крес и зави капачето на шишето. — Но той не би го сторил.

— Не, не би го сторил. Не и след онова, през което преминахме. — Трън вдигна глава от облегалката на стола и подръпна шала, вързан на врата му. — Но той ясно ми даде да разбере, че няма високо мнение за мен.

— Ако това е истина, причината е, че не те познаваше добре.

— Права си. В крайна сметка щях да успея да го очаровам.

Крес се усмихна.

— Разбира се, че щеше да го очароваш. Освен това щеше да му покажеш колко много други добри качества притежаваш — рече тя и се изчерви. После нагласи алармата на портскрийна, така че да звъни по четири пъти на ден. Но когато погледна отново Трън, изражението му беше станало сериозно. — Капитане?

Адамовата му ябълка подскочи. Трън се поизправи на стола и потърка дланите си една в друга.

— Крес, трябва да ти кажа нещо.

— О, така ли? — плаха надежда нахлу във вените ѝ. Крес отново седна на пилотското кресло. Разкошната рокля се надипли край нея.

Покрива. Целувката.

Нима бе разбрал колко много я обича?

— Какво има?

Трън свали крака от контролното табло.

— Нали помниш, когато бяхме в пустинята... и аз ти казах, че не ми се иска да те нараня? Защото грешиш в мнението си за мен?

Тя склочи здраво пръстите си.

— Тогава, когато опита да отречеш какъв герой си в действителност ли? — Крес се постара да вложи закачлив намек във въпроса си, но нервите ѝ бяха толкова опънати, че думите ѝ прозвучаха като заплашително цвърчене.

— Герой. Точно. — Трън пхна пръст между превръзката и врата си, за да я разхлаби. — Ето каква е работата. Сецаш ли се за онова момиче, което защитих от онези глупаци, дето ѝ взеха портскрийна?

— Кейт Фалоу.

— Да, Кейт Фалоу. Знаеш ли, нея много я биваше по математика. А по онова време аз изкарвах само двойки.

Очакването, което пърхаше у нея, се вледени. Стой! — това признание ли беше? Относно... Кейт Фалоу?

Крес не каза нищо и Трън се покашля.

— Аз изгубих в битката срещу другите, но тя пак ме остави да преписвам домашното ѝ цял месец. Аз затова я защитих. А не за да се правя на герой.

— Но нали каза, че си бил влюбен в нея.

— Крес. — Трън се усмихна, но насила. — Аз бях влюбен във всяко момиче. Повярвай ми, това не е голям стимул.

Тя се сгуши на стола и сви коленете си до гърдите.

— И защо ми го казваш сега?

— Тогава не можах. Ти беше толкова убедена, че аз съм друг човек и на мен ми хареса, че ме виждаш по-различно от останалите. Част от мен си мислеше, че ти може би си права и всички други са имали грешна представа за мен. Дори аз самият. — Той сви рамене. — Но това беше гласът на егото ми. А ти заслужаваш да научиш истината.

— Нима мислиш, че мнението ми за теб се гради на една случка, когато си бил на единайсет?

Трън сви вежди.

— Нали изяснихме и всички останали случаи, но ако имаш още, давай, моля те, че и тях да ги разпердушиня.

Тя прехапа устни.

Покрива. Целувката. Трън бе спазил обещанието си. Беше ѝ дал целувка, за която си струваше да чака, защото тя бе застанала на прага на смъртта. И двамата бяха застанали на прага на смъртта. Крес разбираше, че постъпката му си беше риск, и то глупав риск. Но той беше избрал да я целуне, вместо да я остави да умре, без да е изпитала съвършенството на този миг.

Тя не можеше да си представи нищо по-героично.

Защо тогава той мълчеше по въпроса?

Но може би по-важното беше защо тя мълчеше?

— Не — прошепна накрая Крес. — Предполагам, че за друго не се сещам.

Той кимна, но на лицето му се четеше разочарование.

— Е, сега, като научи всички тези новости, вероятно вече не си въобразяваш, че си влюбена в мен. Нали?

Тя потъна в стола — знаеше си, че ако Трън можеше да я види, щеше да разбере. Истината щеше да си проличи по лицето ѝ.

Крес го обичаше повече от всякога.

И не защото беше преровила стотици доклади, резюмета, сведения, фотографии. Не защото той беше замечтаният, недосегаем Карсуел Трън, когото си бе представяла, че ще целува на някой речен бряг под звездното небе, докато край тях гърмяха фойерверки и свиреха цигулки.

А той беше Карсуел Трън, мъжът, който я целуна, когато всяка надежда беше изгубена и смъртта бе надвиснала над тях. Трън се почеса смутено по ухото.

— И аз така си помислих. Разбрах, че тези дрънканици са били от температурата.

— Капитане? — сърцето ѝ се сви.

— Да? — Трън вирна глава. Крес събра шифона, който покриваше полите ѝ.

— Как мислиш, дали съдбата ни е събрала заедно?

Трън примижа и след като помисли малко, поклати глава.

— Не, сигурен съм, че беше Синдер. Защо?

— Аз също трябва да ти призная нещо. — Крес притисна полата към краката си. Лицето ѝ вече гореше. — Аз... аз бях влюбена в теб още преди да се срещнем, когато те гледах на нетскрийна. И тогава вярвах, че ни е отредено да бъдем заедно някой ден и да изживеем голяма, епична любов.

Едната вежда на Трън скочи нагоре.

— Уха! Не си играеш на дребно!

Тя се сви, помъчи да се засмее, но тялото ѝ вибрираше от напрежение.

— Знам, съжалявам. Може би си прав. Може би няма такова нещо като съдба. Може би има само възможности, които не трябва да се пропиляват. Започвам да си мисля, че голямата, епична любов не ни се случва просто така, а ние сами трябва да си я завоюваме.

Трън размърда краката си.

— Виж, ако целувката не ти е харесала, просто ми кажи.

Крес се наежи.

— Изобщо не говоря за това... чакай малко. Ти мислиш, че целувката не е струвала, така ли?

— Не — каза той, като се изсмя тромаво и рязко. — Мисля, че беше... — той се покашля. — Но ясно е, че имаше много очаквания, много напрежение и... — Трън се размърда на стола. — И смъртта ни дебнеше.

— Знам. — Крес притисна колене към гърдите си. — Не, целувката не беше... Мисля, че целувката не беше лоша.

— О, благодаря ви, звезди. — Главата му падна на стола. — Защото, ако бях съсипал твоята целувка, вече щях да се чувствам като пълен мерзавец.

— Е, успокой се. Целувката отговори на всичките ми очаквания. Може би трябва да ти благодаря.

Притеснението на Трън се стопи и Крес му завидя, защото нейната руменина още изгаряше жарко страните ѝ. Той протегна ръката си към нея и тя трябваше да събере всичкия си кураж, добит през изминалия ден, за да пъкне своята ръка в неговата.

— Повярвай ми, Крес. Удоволствието беше изцяло мое.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ОСМА

Сънуваше, че я гони огромен бял вълк с оголени зъби и святкащи очи под пълната луна. Тя тичаше през посевите, калта засмукваше обувките ѝ и от дъха ѝ се образуваха облачета пара. Гърлото я болеше. Краката ѝ горяха. Тичаше с всички сила, но с всяка стъпка тялото ѝ натежаваше. Завехналите листа на захарното цвекло бяха изгнили и капеха. В далечината тя зърна къща — *нейната* къща. Онази, в която баба ѝ я бе отгледала, с прозорци, светещи от топлина.

В къщата щеше да е на сигурно. Къщата беше домът ѝ.

Но с всяка мъчителна крачка къщата се смаляваше в далечината. Въздухът край нея се сгъсти от мъглата и домът ѝ съвсем се скри, погълнат от пълзящите сенки.

Тя се препъна и падна на четири крака. Завъртя се, взе да рита и да се дърпа назад по земята. Калта полепна по дрехите и по косата ѝ. Студенината на земята попи в костите ѝ. Вълкът приближаваше, дебнеше я. Изящните му мускули се движеха грациозно под козината му. Той изръмжа, очите му горяха от глад.

Пръстите ѝ затършуваха по земята за някакво оръжие. Напипаха нещо гладко и твърдо. Тя го грабна и го издърпа от мократа кал — брадва, чието наточено острие проблясна на лунната светлина.

Вълкът скочи със зинала паст.

Скарлет вдигна брадвата. Приготви се. Замахна.

Острието разсече бързо звяра на две половини от главата до опашката. Топла кръв изпръска Скарлет по лицето и разполовеният вълк падна от двете ѝ страни. Стомахът ѝ се разбунтува. Беше на път да повърне.

Скарлет пусна брадвата и рухна на земята по гръб. Калта изджвака край ушите ѝ. А над главата ѝ луната изпълваше цялото небе.

Двете половини на вълка се раздвижиха. Изправиха се полета — от звяра беше останал само мекият кожух, разкъсан на две. Скарлет виждаше смътни човекоподобни образи, надвесени над нея, всеки загърнат в половината от снежнобелия кожух.

Мъглата се вдигна и пред нея се показаха Вълка и баба й. С протегнати ръце.

Посрещаха я у дома.

Скарлет се задъха. Отвори очи.

Посрещнаха я метални решетки, почвеният мирис на папрат и мъх и цвърченето на хиляди птици — едни бяха затворени в натруфени клетки, други на рояци по клоните на дърветата, които се увиваха около огромните греди, подпиращи стъкления таван.

Изви вълк — хем тъжно, хем загрижено. Скарлет се насили да се поизправи на лакът, че да може да види клетката от другата страна на пътеката. Белият вълк стоеше там и я гледаше. Той нададе кратък, любопитен вой, но това не беше натрапчивият вой от сънищата й. Скарлет си помисли, че я пита дали е добре. Може би беше пищяла и се бе мятала в кошмара си, защото бледожълтите очи на вълка примигваха разтревожено.

Скарлет се опита да преглътне, но устата й беше пресъхнала, а слюнката й се бе стъстила твърде много. Май полудяваше, щом водеше мълчаливи разговори с вълци.

— Той те харесва.

Скарлет ахна и падна по гръб.

Непознато момиче седеше с кръстосани крака толкова близо, че Скарлет можеше да го пипне. Тя опита да се отдалечи, но движението причини раздираща болка в превързаната й ръка. Тя изсъска и падна на земята.

От всичко най-много я болеше ръката — брадвата беше отрязала кутрето й до второто кокалче. Скарлет беше останала в съзнание, макар че й се искаше да бе припаднала. Един лунен доктор веднага беше превързал раната й с такава прецизност, която накара Скарлет да предположи, че процедурата сигурно често се повтаряше.

Но освен ръката, по лицето и по корема й стояха следите от времето, прекарано в компанията на господаря Чарлсън, а също и болките по цялото тяло от спането на твърдия под от... вече не помнеше коя нощ поред.

На гримасата на Скарлет момичето отвърна с дълго и бавно примигване.

Ясно беше, че това момиче не е затворник като Скарлет или „домашен любимец“, както я наричаха екстравагантно облечените

лунитяни, които минаваха край клетката, кикотеха се, сочеха я и шумно коментираха дали е опасно да се хранят животните.

Дрехите на девойката бяха първият признак за общественото ѝ положение — прозрачна сребристобяла рокля, която се диплеше по раменете и ханша като снежинки по заспал склон. Топлата ѝ кафеникава кожа беше безупречна и здрава, а ноктите на ръцете ѝ — съвършено оформени и чисти. Очите ѝ светеха с цвета на разтопен карамел с нюанси на тъмносиво край зениците. Освен всичко това момичето притежаваше коприненочерна коса, която се виеше на съвършени спирали и изящно ограждаше високите ѝ скули и рубиненочервените ѝ устни.

Това беше най-хубавото човешко същество, което Скарлет беше виждала.

Но имаше един дефект. Тоест, три. Лявата страна на лицето на момичето бе обезобразена от три белега, които прорязваха бузата от крайчеца на окото до челюстта. Те приличаха на несекващи сълзи. Необичайното беше, че недостатъците на лицето ѝ не намаляваха красотата ѝ, а я подсилваха. Принуждаваха човек да се визира дълго в нея, без да може да откъсне очи.

При тази мисъл Скарлет си даде сметка, че става дума за обаяние. А това значеше, че красотата на момичето беше поредният трик.

Благоговението и руменината ѝ — Скарлет ненавиждаше факта, че бе поруменяла — се смениха от негодувание.

Момичето пак примигна и привлече вниманието ѝ към невъобразимо дългите си, невъобразимо гъсти мигли.

— С Рю сме объркани — каза момичето. — Сънят хубав ли беше, или лош?

Скарлет се намръщи. Сънят вече бе започнал да се изпарява, както става със сънищата, но въпросът събуди спомена за Вълка и баба ѝ. Живи и здрави пред очите ѝ.

Каква жестока шега. Баба ѝ беше мъртва, а последния път, в който беше видяла Вълка, той беше във властта на чародейката.

— Коя си ти? И кой е Рю?

Момичето се усмихна, топло и съзаклятнически едновременно, и Скарлет потрепери.

Глупавите лунитяни и тяхното глупаво обаяние.

— Рю е вълкът, глупаче. От четири дни сте съседи. Учудвам се, че не се е представил официално. — После момичето се приведе напред и зашепна, като че се канеше да ѝ сподели някаква строго пазена тайна. — Колкото до мен, аз съм новата ти най-добра приятелка. Но не казвай на никого, защото всички си мислят, че аз съм господарката, а ти си ми домашният любимец. Никой не знае, че моите домашни любимци са най-скъпите ми приятели. Но ние двете с теб ще заблудим всички.

Скарлет примигна. Чак сега разпозна гласа на момичето, начина, по който танцуваше през изреченията, като че всяка дума трябваше да бъде придумана да излезе от устата му. Това беше момичето, което се бе обадило по време на разпита.

То взе един кичур от мръсната коса на Скарлет, който беше паднал на лицето ѝ. Скарлет се наежи.

— Косата ти сякаш гори. Мирише ли на пушек? — момичето се приведе напред, допря косата до носа си и вдъхна. — Не. Хубаво. Не ми се иска да се подпалиш.

Пак така неочаквано момичето застана седнало и дръпна към себе си една кошница, която Скарлет не беше забелязала досега. Приличаше на кошница за пикник и беше застлана със същия сребрист плат, от който беше направена и роклята ѝ.

— Днес може да си поиграем на доктор и пациент. Ти ще бъдеш пациентът. — Момичето извади от кошницата някакъв апарат и го допря до челото на Скарлет. Апаратът изпиука и момичето погледна екрана. — Така, нямаш температура. Дай да ти прегледам сливиците. — Тя поднесе тънка пластмасова пръчица към устата на Скарлет. Скарлет я изблъска с наранената си ръка и се изправи с мъка.

— Ти не си доктор.

— Не съм. Но затова играта е наужким. Не ти ли е забавно?

— Да ми е забавно ли? Дни наред бях измъчвана физически и психически. Умирам от глад. Държите ме затворена в клетка в зоологическата градина...

— Менажерия.^[1]

— ... освен това тялото ме боли на места, за които не съм подозирала, че съществуват. А сега някакво лудо момиче идва тук и се опитва да ми се прави на добра приятелка, за да си играе с мен на някаква груба игра наужким. Ами не, съжалявам, но хич не ми е

забавно и няма да се вържа на трика за приятелството, който ми пробутваш.

Големите очи на момичето гледаха безизразно — в тях нямаше ни изненада, ни обида от избухването на Скарлет. Но тогава Скарлет погледна към пътеката, която се виеше между клетките, обрасли в екзотични цветя и дървета, за да навяват усещането, че човек се намира сред тучната джунгла.

На завоя на пътеката стоеше страж и се мръщеше. Скарлет го позна. Той беше един от стражите, които редовно ѝ носеха хляб и вода. Именно той беше я уловил за задните части, когато я хвърлиха в тази клетка първия път. Тогава тя беше толкова изтощена, че едва можа да се отскубне от него, но ако някога ѝ се удадеше възможност, щеше да му счупи всичките пръсти на ръцете, за да си отмъсти.

— Добре сме — каза момичето и се усмихна ведро. — Престорихме се, че ѝ отрязвам косата и я залепям за главата си, за да стане на свещ, но на нея не ѝ хареса.

Докато момичето говореше, свирепият поглед на стража не се отмести от Скарлет, само очите му се свиха предупредително. След като постоя дълго, той се отдалечи.

Когато стъпките му заглъхнаха, момичето дръпна кошницата в скута си и зарови в нея.

— Не бива да ме наричаш луда. Това не им харесва.

Скарлет я погледна отново, прокарайки поглед по издатината от белега върху бузата ѝ.

— Но ти си луда.

— Знам. — Момичето извади една малка кутия от кошницата. — А знаеш ли откъде знам?

Скарлет не отвърна.

— Защото от години стените на двореца кървят, а никой друг не го вижда. — Тя сви рамене, сякаш беше съвсем нормално да изрече такова нещо. — Никой не ми вярва, но в някои от коридорите кръвта е станала толкова много, че няма къде да стъпиш. Когато минавам през тези места, оставям до края на деня следи от кървави стъпки след себе си. Тогава ме хваща страх, че войниците на кралицата ще тръгнат след миризмата и ще ме изядат, докато спя. Понякога нощем не спя много спокойно. — Гласът ѝ се сниши до призрачен шепот, а очите ѝ

засветиха със студен отблясък. — Но ако кръвта беше истинска, слугите щяха да я почистят. Не си ли съгласна?

Скарлет потрепери. Момичето *наистина* беше лудо.

— Това е за теб — каза то изведнъж със смайващо весел вид. — По нареждане на доктора трябва да взимаш по едно хапче два пъти на ден. — То се наклони към Скарлет. — Разбира се, никой нямаше да ми разреши да ти донеса истинско лекарство, затова тук има само бонбони.

И момичето ѝ намигна, но Скарлет не можа да прецени дали смигването трябваше да ѝ подсказже, че в кутията има бонбони, или обратното.

— Няма да ги ям.

Момичето наведе глава на една страна.

— И защо не? Това е подарък, който да скрепи приятелството ни завинаги. — Отвори капака на кутията и вътре се показаха четири малки бонбона, сгущени в гнездо от конци от карамел. Бонбоните бяха кръгли като стъклени топчета и с яркочервена глазура. — Малки бонбони с вкус на кисела ябълка. Любимите ми. Моля те, вземи си един.

— Какво искаш от мен?

— Искам да бъдем приятелки. — Миглите ѝ запърхаха.

— Нима всичките ти приятелства се градят на лъжи? Стой, естествено, че е така. Та ти си лунитянка.

За първи път момичето малко се натъжи.

— Всичко на всичко имах двама приятели — рече то и хвърли бърз поглед към вълка. Рю си беше легнал, облегнал глава на лапите си, и ги наблюдаваше. — Освен животните, разбира се. Но едната ми приятелка стана на пепел, когато бяхме много малки. Купчина пепел с формата на момиче. Другият изчезна... и аз не знам дали ще се върне някога. — Момичето толкова силно се разтрепери, че едва не изтърва кутията. С настръхнали ръце то я остави на пода между тях и разсеяно взе да подръпва роклята си. — Но аз помолих звездите да ми пратят знак дали той е жив и здрав и те ми пратиха падаща звезда в небето. На следващия ден започна процесът, процес като всички други, само че пред мен стоеше земно момиче с коса като падаща звезда. Ти си го видяла.

— Винаги ли плещиш така несвързано?

Момичето сложи ръце на земята и се наведе напред, а носът му почти докосна този на Скарлет. Тя не се помести назад, макар че дъхът ѝ секна.

— Той добре ли беше? Когато го видя за последно. Сибил каза, че все още е бил жив, че сигурно са го използвали да пилотира кораба, но не каза нищо за това дали е бил ранен. Мислиш ли, че е в безопасност?

— Не разбирам за какво...

Момичето сложи пръсти върху устата на Скарлет.

— Хиацинт Глина — прошепна тя. — Стражът на Сибил, с русата коса, красивите очи и изгряващото слънце в усмивката. Моля те, кажи ми, че е жив и здрав.

Скарлет примигна. Пръстите на момичето още бяха върху устните ѝ, но тя и без това беше прекалено объркана, че да проговори. В спомените ѝ битката на Рампион беше като мъгла от писъци и изстрели, а и тогава вниманието ѝ беше изцяло насочено върху чародейката. Но тя смътно си спомняше, че там имаше още един човек. Един русокос страж.

Но чак с изгряващо слънце в усмивката? *Я стига.*

Скарлет се усмихна подигравателно.

— Помня, че двама души се опитваха да убият мен и приятелите ми.

— Да, Хиацинт е бил единият — рече тя, напълно равнодушна към това, че Скарлет беше заговорила за убийство.

— Вероятно. Имаше един рус страж.

Лицето на момичето цъфна от радост. Погледът му имаше силата да спира сърца и да залива стаите със светлината си.

Но не на Скарлет тези номера.

— И как изглеждаше?

— Изглеждаше като човек, който се кани да ме *убие*. Но приятелите ми са го убили първи. Така постъпваме с хората, които работят за кралицата.

Усмивката изчезна от лицето на момичето, то се отдръпна и стисна ръцете си около кръста.

— Не е вярно.

— Вярно е. И да знаеш, той си го заслужаваше.

Момичето затрепери, сякаш бе на път да се задуши. Без никакво чувство на вина Скарлет реши, че ако това се случи, тя няма да си мръдне пръста. Няма да се опита да помогне. Няма да повика пазача.

Непознатата не беше приятел.

От другата страна на пътеката вълкът се беше изправил на крака и ровеше с лапата си в основата на клетката. Животното заскимтя.

Не след дълго момичето съумя да се овладее. Затвори с капака бонбоните и ги пхна в кошницата. Вдигна се с превити рамене в малката клетка.

— Разбирам — каза то. — Това е краят на визитата. Предписвам дълга почивка и... — Момичето се разрида и се извърна, но спря, преди да повика стража. Бавно, сковано то се обърна към Скарлет. — Аз не лъжа за стените, които кървят. Страхувам се, че някой ден в близко време дворецът така ще подгизне от кръв и цялото езеро Артемизия така ще почервене, та дори земяните ще могат да го видят.

— Не давам пет пари за твоите заблуди. — Остра, неочаквана болка проряза ръката, на която Скарлет се беше подпряла, и тя се сгърчи на земята и зачака болезненото изтръпване да отmine. Изглежда кръвнишки момичето — беше гневна заради собствената си слабост и уязвимост. Гневна от така искрената загриженост — както ѝ се струваше — в очите на момичето. Скарлет изръмжа. — И пет пари не давам за лъжливото ти състрадание. Нито за обаянието ти. Нито за контрола над съзнанието. Цялата култура на народа ви се гради върху лъжи, само че аз не искам дори да ви знам.

Момичето толкова дълго се вира в нея, че на Скарлет ѝ се прииска да не бе казвала ни дума. Но умението да си държи устата затворена никога не е било силната ѝ страна.

Най-сетне момичето почука с юмрук по решетките. Докато стъпките на стража тропаха по пътеката, то бръкна в кошницата и отново извади кутията. Мушна я отстрани до Скарлет, тъй че стражът да не я види.

— Не съм използвала обаянието си, откакто бях на дванадесет — прошепна то с пронизващ поглед, сякаш беше много важно Скарлет да го проумее. — Откакто се научих да владеея дарбата си. Точно затова имам видения. Точно затова полудявам.

Зад нея резето на вратата изтрака и се отвори.

— Ваше Височество.

Момичето се завъртя на пръсти и толкова сниши глава, за да излезе от клетката, че гъстата му коса скри както красотата му, така и белезите му.

Ваше Височество.

Слисана, Скарлет лежеше на земята, додето от жажда не започна да чувства езика си като тебешир. Доколкото тя знаеше, имаше само една лунна принцеса. Освен Синдер, разбира се. Принцеса Зима, доведената дъщеря на кралицата.

Неописуемата красота. Белезите, които според слуховете бяха причинени от самата кралица.

Когато Скарлет погледна пак към клетката на вълка, Рю се бе отдалечил чак в дъното ѝ. Той имаше много по-голямо пространство, в което да кръстосва насам-натам, може би към четвърт акър земя, трева, дървета и един изкуствен паднал дънер с чудата малка бърлога в него.

Скарлет въздъхна и погледна пак към стъкления таван, където между клоните на дърветата се виждаше черно небе и безбройни звезди. Стомахът ѝ се сви и ѝ напомни, че отдавна беше изгълтала малката порция храна. А за разлика от Рю, белия елен, който живееше в една клетка малко по-надолу по пътеката, и пауна албинос, който понякога се разхождаше съвсем свободно, Скарлет нямаше да получи нова порция до утре.

Дълго време тя се бори с отслабналата си воля, знаейки, че до нея има оставени бонбони. Нямаше никаква причина да вярва на момичето. И Скарлет *не* ѝ вярваше. Но когато празният ѝ стомах я заболя и главата ѝ се замая от глад, тя се предаде и отвори кутията.

Извади един бонбон. Той беше гладък като стъкло между зъбите ѝ. Външният слой лесно се счупи и отвътре потече топъл, сладко-кисел сироп, който се разля върху езика ѝ.

Скарлет изпъшка и отпусна главата си на твърдия под. Нищо, дори високо ценените домати на баба ѝ, изобщо нищо не можеше да се сравни по вкус с бонбоните.

И тогава, докато търсеше с езика си останали от бонбона парченца по венците, едно изтръпване затопли гърлото ѝ. То се разля навън, в гърдите ѝ, мина през стомаха, по ръцете ѝ, та чак до липсващия пръст, а след себе си оставяше спокойствие.

Когато топлината изчезна, Скарлет разбра, че тя бе отнесла всичката болка със себе си.

[1] Сбирка от редки птици и животни, показвани пред публика или дресирани за участие в представления. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Сякаш някой бавно го теглеше от спокойната тъмнина — както човек се събужда от хубав сън, докато подсъзнанието му се мъчи да го задържи поне още малко в съня. И тогава, с гневно примирение, Каи се събуди, отвори широко очи и се вторачи в някакви летви, които виждаше за първи път. Долната страна на леглото на втория етаж.

Той разтърка очи, като си мислеше, че не се е разбудил напълно. Гърдите му пулсираха от болка, а стомахът му се надигаше. Извърна главата си на една страна и усети болка във врата си. Опипа с ръка челото си и откри, че имаше лепенка.

Но погледът му вече обхождаше стаята. В другия ѝ край имаше малко писалище и практичен гардероб, но стаята беше толкова малка, че можеше да се пресегне до тях и от леглото. До вратата беше оставена да свети мъждива лампа. Стените бяха от метал, а бодливото одеяло, на което лежеше, беше в армейско кафяво.

Пулсът му се ускори и той подпря ръка на леглото отгоре, че да не си удари главата в него, и свали краката си отстрани. Те тупнаха глухо на голия под и Каи с изненада установи, че е с обувки.

Официални обувки.

Официален панталон.

Сватбената риза и поясът му — смачкани и раздърпани.

Велики звезди. *Сватбата.*

Устата му изведнъж пресъхна. Каи скочи от леглото и запреплита крака към малкия прозорец. Сложи ръце от двете му страни. Ченето му увисна, сърцето му падна в петите.

Звездите наистина бяха велики. Никога не беше виждал толкова много и толкова ярки звезди. Зави му се свят — странно, уж трябваше да гледа нагоре към нощното небе, а нещо май се бе случило с гравитацията. Къде беше хоризонтът, че да се ориентира? Студена пот изби по челото му, когато притисна едната си страна до стената и се помъчи да надникне надолу, колкото му позволяваше малкият прозорец и...

Земята.

Кай се отблъсна от стената и за малко да падне, но се улови за горния матрак на двойното легло. Сърцето му прескочи и той потрепери.

Парченцата от пъзела взеха да се наместват в размътения му мозък. Синдер. Ножът. Превръзките на китката и на врата му — чиповете за проследяване. Но нали чипът на врата му беше строга тайна? И пистолетът или нещо, дето беше вградено в ръката ѝ. Парещата болка до гърдите му, която още не беше отшумяла.

Нима го беше *простреляла*?

Той прокара ръка през косата си, обърна се и отвори силно вратата.

Намери се в тесен коридор, осветен по-ярко от стаята му. В далечния край имаше нещо като кухня. От другата посока се чуваха гласове. Кай изправи раменете си и тръгна натам.

От коридора се влизаше в огромно метално помещение, наблъскано с пластмасови щайги. През портала отсреща той видя лампичките и инструментите в пилотската кабина и още един изглед към Земята, който секваше дъха.

Когато приближи, видя, че в пилотските кресла седят двама души.

— Къде е Синдер?

Те се извърнаха с лице към него и момичето скочи на крака.

— Ваше Величество!

На лицето на мъжа разцъфна широка усмивка. Той се позабави със ставането, като първо взе някаква пръчка от стената.

— Добре дошли на борда на Рампион, Ваша Величественост. Капитан Карсуел Трън на вашите услуги. — И Трън се поклони. Кай се навъси.

— Да, познах ви.

— Нима? — Усмивката на мъжа цъфна още по-широка и той сръга с лакът момичето. — Познал ме е.

— Къде е Синдер?

Момичето се залюшка притеснено на пети.

— Струва ми се, че е в дока с капсулата, Ваше Величество.

Кай се обърна, направи няколко крачки към товарното и изскимтя.

Със скръстени крака на една щайга седеше мъж с игла в ръка, конец в устата и купчина окървавени превръзки до него. Тялото му беше обезобразено от безброй рани и белези — както стари, така и нови. На лявата му ръка имаше черна татуировка.

Той вкара иглата в една дълбока рана отстрани на тялото си, остави конца да падне от устата му и кимна.

— Ваше Величество.

Сърцето на Каи слезе в петите му. Краката му се заковаха за пода и той зачака мъжът всеки миг да се хвърли отгоре му и да го пребие до смърт. За първи път срещаше лично някой от вълците на кралицата, но беше изгледал предостатъчно записи. И знаеше колко са бързи, какви убийци са.

След миг неловко мълчание мъжът се върна към раната си.

— Ваше Величество?

Ококорен, Каи отмести погледа си към русото момиче.

— Бихте ли желали да ви отведе до дока?

Младият мъж се застави да разтвори юмруците си. Напомни си, че той беше императорът на Източната република и щеше да се държи подобаващо, даже и в компанията на престъпници и чудовища.

— Благодаря ти — въздъхна той. — Ще ти бъда признателен.

Синдер дъвчеше долната си устна, докато усукваше жиците, за да ги вкара в конектора.

— Така, я сега опитай.

Ико, легнала по гръб на земята, хвърли поглед надолу, после изви главата си наляво. Очите ѝ светнаха и тя опита надясно, за да изпробва всички възможни посоки. И засия.

— Работи!

Синдер се потупа по брадичката с края на тънките си клещи.

— В третия прешлен все още има една малка огъната част, но сега не мога да направя нищо повече. Трябва да изчакаме, докато успеем да намерим нов прешлен. Я пак опитай пръстите.

Ико размърда пръстите първо на ръцете, после и на краката си. Вдигна ги, така че те застанаха перпендикулярно на пода, после продължи към главата си и накрая вече направо целуваше коленете си.

Тя нададе радостен вик, хвърли се напред и като използва инерцията, скочи право на крака.

— Работи! Всичко работи!

— Ико, стига, престани! — Синдер също стана. — Трябва да...

Но преди да довърши, Ико я дръпна към гърдите си и я стисна, като се олюляваше и трепереше от радост.

Андроид. Треперещ от радост.

— Ти си най-добрият механик, за който един андроид може да си мечтае!

— Кажи го, когато в гърлото ти спре да зее тая огромна дупка — рече Синдер и се дръпна от прегръдката ѝ. Ико погледна отражението си в прозореца на кораба и трепна. От гърлото до гърдите ѝ облицовката беше съдрана и Синдер можеше да види вътрешните ѝ механизми. Централният процесор, намотките, свързките, всичко беше на показ.

— Ох, пфу, че гадно — каза Ико и се помъчи да скрие дупката с двете си ръце. — Мразя, когато жиците ми се виждат.

— Чувството ми е познато. — Синдер дръпна чифт клещи от магнитната лента на стената. — Ела тук. Дай да видим дали няма да мога да огъна част от външната облицовка и да я върна на мястото ѝ. Като цяло тъканта на кожата ти няма да може да се поправи. Няма да стане идеално, но сега толкова мога да направя. За известно време може да се наложи да носиш поло.

Ико въздъхна и отиде при Синдер.

— Представи си само — капитан Трън тъкмо ми донесе това прекрасно тяло, а глупавите лунитяни се появяват и всичко развалят.

Синдер се подсмихна.

— Спри да бъбриш за минутка, докато свърша с облицовката.

Ико нетърпеливо затропа с пръсти по хълбока си, а в това време Синдер изви външната облицовка в нещо, което като форма приличаше на ключица.

Зад нея вратата се отвори с бучене.

— Ето я и нея, Ваше Величество.

Синдер се скова. Клещите още стискаха облицовката на Ико. Чуха се стъпки, после Ико изпищя и изблъска Синдер и клещите ѝ.

— Не му позволявай да ме види в този вид! — изкрещя тя и се скри зад капсулата.

Синдер преглътна, пхна клещите в задния си джоб и бавно се обърна. Каи хвърли мрачен поглед към капсулата и към краката на Ико, към шкафовете с инструментите и към хранващите кабели, закрепени по стените. Накрая отново се спря върху Синдер.

Крес и Трън се въртяха любопитно на вратата.

— Събудил си се — запъна се Синдер. После осъзна, че това прозвуча глупаво, и се опита да се поизправи. — Как се чувстваш?

— *Отвлечен*. Как трябва да се чувствам?

Синдер потърка китката си. Изкуши се да повика обаянието си, за да скрие киборгската си ръка, но това, разбира се, също щеше да бъде глупаво. Пък и беше нещо, което Левана би сторила.

— Надявах се да се чувстваш отпочинал? — каза тя и се опита да се усмихне плахо. Отговор не последва. Нито усмивка. Нито тих смях. Нито искрица хумор.

Синдер стисна устни.

— Трябва да поговорим — обади се Каи.

Трън подсвирна бавно.

— Никой не се радва да чуе тази реплика.

— Трън — Синдер го изглежда свирепо, — иди да покажеш на Ико инструментите в пилотската кабина.

— Отлична идея — изчурулика Крес и избута Трън от вратата. — Хайде, Ико, ела.

Ико още се криеше и свенливо се бе загърнала с ръце.

— Той гледа ли?

Каи повдигна едната си вежда.

— Не гледа — отвърна Синдер.

Колебание.

— Сигурна ли си?

Вбесена, Синдер направи знак на Каи.

— *Не гледаш!*

Той вдигна очи към тавана.

— В името на всички звезди! — и като скръсти ръце, Каи им обърна гръб. Синдер махна на Ико.

— Чисто е. Ще довършим това... после.

Ико хукна към коридора при Крес и Трън и плитките ѝ заподскачаха.

— Толкова се радвам, че сте жив и здрав, Ваше Величество! —
викна тя след него. Докато вратата се затваряше, тя окуражително
вдигна палци на Синдер.

И след това двамата останаха насаме.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТА

— Не мога да повярвам, че ме отвлече! — извика Каи и се завъртя с лице към нея, преди Синдер да смогне да се окопоти. — Намираме се на космически кораб, Синдер! В *космоса*! — той посочи към стената. В действителност тази стена не беше външна, но Синдер реши, че няма нужда да му навира в лицето този факт. — Не мога да стоя на космически кораб! Държавата ме чака да я управлявам. Хората разчитат на мен. На прага на война сме. Ти даваш ли си сметка за това? *Война*. Където хората *умират*. Не мога да стоя тук и да се занимавам с теб и бандата ти пройдохи! Имаш ли представа, че си приютила един от мутантите на Левана?

— О, да. Това е Вълка. Той е безобиден. — Тя завъртя очи. — Е, не *точно*...

Той се изсмя, но рязко, като че не беше на себе си.

— Не мога... как да... Ама ти какво си мислеше?

— Няма нужда да ми благодариш — измърмори тя и предизвикателно скръсти ръце.

Той я изгледа намръщено и без благодарност.

— Върни ме на Земята.

— Не мога.

— Синдер... — Каи се намуси. Преосмисли нещо. Омекна... съвсем малко.

Промяната мигновено проби защитата на Синдер и предизвика необичайно вълнение в гърдния ѝ кош. Тя заби нокти в лакътя си.

— Като човек, който разбира причините за отвличането и всъщност се възхищава на способността ти да го доведеш докрай, аз... *умолявам те*. Синдер. Моля те. Върни ме.

Синдер си пое дъх.

— Не.

Мекотата изчезна на мига. Каи наклони назад глава и прокара ръце през косата си. Синдер се изненада колко близък ѝ беше жестът му.

— Откога си станала толкова *нетърпима*?

Тя потри върха на ботуша си в пода.

— Добре! Като твой император ти *заповядвам* да ме върнеш на Земята. Начаса.

Синдер се залюля на пети.

— Каи... Ваше Величество. Може би ще си спомните, че аз съм лунитянка. А на лунитяните е забранено да получават гражданство в Източната република. Следователно... вие вече не сте мой император.

— Това не е шега.

Синдер се изненада как я ужилиха думите му. И както преди в двореца, възмущението ѝ бързо пламна.

— Няма те представя колко сериозно приемам всичко.

— Нима? Знаеш ли какви ще бъдат последиците от действията ти?

— Да, знам. Знам, че това е война. Знам, че още хора ще умрат, преди всичко да е свършило. Но ние нямахме друг избор.

— Твоят избор беше да не се месиш! Твоят избор беше да не предприемаш нищо! Това е моя работа, мое задължение. Аз съм императорът. Остави ме аз да се оправям.

— И да ти позволя да се *ожениш* за нея? Така ли щеше да се справиш?

— Решението си е мое.

— Решението ти е глупаво!

Каи се завъртя, вплете пръсти в косата си и заради препарата, който бяха използвали стилистите за сватбата, тя щръкна още повече от обикновено. Но, звезди, той изглеждаше фантастично.

Ядосана на себе си, Синдер заглуши мислите си.

— Моля те — рече той с напрегнат глас и отново се обърна към нея. — Моля те, кажи ми, че това не е някой... някой дребнав жест на ревност. Моля те, кажи ми, че не си ме отвлякла заради поканата, която ти отправих за бала, или заради онзи път в асансьора, или...

— О, не говориш сериозно, нали? Дано нямаш толкова ниско мнение за мен.

— Синдер, ти ме *простреля*, после ме *отвлече*. Откровено ти казвам, не знам какво да мисля.

— Е, даже и да не ти се вярва, не те отвлякохме единствено заради теб самия. Опитваме се да спасим целия свят от обсебената от властта твоя годеница. Аз няма да позволя на Левана да стане

императрица. Няма да ѝ дам да си развява свободно коня из Републиката. Но ни трябва още време.

— Още време за какво? Всичко, което правиш, я вбесява още повече и когато нанесе ответния си удар, гневът ѝ ще бъде още по-страшен. И това ли е част от големия ви план, или измисляте всичко в движение?

Кръвта на Синдер кипна и на нея отчаяно, отчаяно ѝ се прииска да може да му каже, че, да, разбира се, те си имаха грандиозен план, който съвсем сигурно щеше да проработи. Съвсем сигурно щеше завинаги да отърве всички тях от кралица Левана и нейната тирания. Но сигурност нямаше. Само надежда колкото сламка и съзнанието, че нямат право да губят.

Синдер преглътна с мъка.

— Имам план как да сложим край на всичко завинаги. Но ми трябва помощта ти.

Каи стисна горната част на носа си.

— Синдер, аз мразя Левана колкото и ти. Но тя е човекът, който дърпа конците. Тя има една армия... в живота си не съм виждал нищо подобно. Онези дребни нападения отпреди две седмици, когато убиха шестнадесет хиляди човека ли? Ами те са смешни в сравнение с онова, на което тя е способна. Освен това тя има лекарство против летумозиса, а ние отчаяно се нуждаем от него — сама знаеш колко много се нуждаем от него. И макар мисълта да се оженя за Левана и да я короновам като императрица предизвика у мен желанието да си издера очите, нямам друг избор.

— Да си издереш очите ли? — рече тя тихо. — Тя би могла да те накара да ги издереш.

Лицето му потъмня.

— И ти също, както се говори.

Тя изви поглед настрани.

— Каи... Ваше Величество...

Той махна с ръце.

— Каи е добре. Все едно, давай на „ти“.

Синдер стисна устни. Чувстваше се победител, без да е заслужила победата.

— Трябва да ми се довериш. Можем да я победим. Знам, че можем.

— Как? Дори ако... да кажем, че се справиш. Да кажем, че дори успееш да я убиеш. Пак остава цяла шайка чародеи, които с готовност ще заемат мястото ѝ, а от това, което съм виждал, хич не са по-добри.

— Ние ще изберем човека, който да я замени. В действителност... вече имаме заместник.

Каи се подсмихна.

— А, разбирам. Сигурно си мислиш, че лунитяните ще вземат да се кланят... на когото и да е... — Той замълча и ококори очи. Само за миг гневът му се бе стопил. — Освен ако... стой. Какво искаш да кажеш...?

Синдер заби поглед в пода. Той направи крачка към нея.

— Намери ли я? Принцеса Селена? Заради нея ли е всичко това?

Синдер извади клещите от джоба си — имаше нужда да върти нещо в ръцете си, докато нервите ѝ святкаха и пукаха. Сети се, че металната ѝ ръка още е гола, но Каи не бе погледнал към нея ни веднъж по време на целия спор.

— Синдер?

— Да — въздъхна тя. — Да, намерих я.

Каи посочи към товарното отделение.

— Онова русо момиче ли?

Синдер поклати глава и Каи се намръщи.

— Момичето от Франция тогава? Как ѝ беше името... Скарлет някоя си?

— Не, не е Скарлет. — Тя стисна клещите, опитвайки се да насочи в тях всичката си изтощена енергия.

— Къде е тя тогава, на кораба ли е? Може ли да се запозная с нея? Или още е някъде на Земята и се укрива, а?

Когато Синдер замълча, Каи се намръщи.

— Какво има? Тя добре ли е?

— Трябва да те питам нещо и искам да ми отговориш честно.

Тозчас той присви очи подозрително и Синдер се засегна повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Тя отпусна клещите.

— Наистина ли мислиш, че манипулирах съзнанието ти по-рано, когато се запознахме? И по време на всичките ни срещи преди бала...

Той отпусна рамене.

— Защо измествах темата?

— За мен е важно — тя му обърна гръб и се захвана да прибира инструментите, с които беше поправила Ико. — Но ще разбера, ако си мислиш така. Знам как ти се е видяло всичко.

Каи повъртя обредния си шал, след миг го извади през главата си и го смачка на топка.

— Не знам. Никога не съм искал да го вярвам, но трябваше да си задам този въпрос. А когато падна и видях обаянието ти... Синдер, ти имаш ли някаква представа колко е красиво обаянието ти?

Синдер трепна, защото знаеше, че Каи не ѝ правеше комплимент. *Болезнено е да те гледа човек*, така ѝ беше казал тогава.

— Не — каза тя и за да се разсее, върна всеки инструмент на отреденото му място върху магнитната стена. — Аз не мога да го видя.

— Ами, то е... в онази нощ много ми дойде. Но Левана толкова пъти ме е манипулирала, че знам какво е усещането. С теб никога не съм се чувствал така.

Синдер закачи и последния инструмент.

— Разбира се, медиите предпочитат да мислят, че точно това се е случило. Удобно е.

— Да — тя му хвърли поглед през рамо, — удобно извинение да поканиш киборг на бала.

Той примигна.

— Удобно извинение да поканиш лунитянка на бала.

Възелът, на който се бе вързал стомахът ѝ от седмици насам, взе да се развързва мъничко.

— Не че има някакво значение, но... никога не съм. Не съм те манипулирала. И никога няма да го направя. — Синдер се подвоуми. Даде обещание, а не знаеше дали ще може да го спази. Нямаше да може, ако той откажеше да им помогне. — И освен това се опитах да ти кажа, че съм киборг, тоест донякъде. Сигурна съм, че поне два пъти го обмислях.

Каи взе да клати главата си и Синдер затаи дъх.

— Не, ти беше права. Ако ми беше казала, аз никога повече нямаше да ти проговоря. — Той се взря в шала, увит между пръстите му. — Макар че ми се иска да вярвам, че бих постъпил другояче.

Той срещна погледа ѝ и тя се сепна, защото видя, че ушите му бяха порозовели. И тогава устните му се извиха в тъничка усмивка.

Ето тази усмивка беше чакала.

Но тя не се застоя дълго.

— Синдер. Виж. Много се радвам, че не съм женен в момента, но отвличането пак си остава голяма грешка. Не мога да рискувам да разгневя Левана. Какъвто и да е планът ти, трябва да го изпълните без мен.

— Не мога. Имам нужда от помощта ти.

Той въздъхна развълнувано и тя видя, че решимостта му рухна.

— Вярваш ли, че Селена може да свали Левана от трона?

Синдер захапа вътрешната страна на бузата си и кимна.

— Вярвам.

— В такъв случай се надявам да не се бави много.

Синдер прокара ръцете си надолу от двете страни на тялото си и усети как напрежението я притиска в гърдите.

— Каи, чуй ме. Принцеса Селена може да не е точно това, което ти си се надявал да бъде. Не искам да останеш разочарован. Знам, че си вложил много усилия, за да я откриеш и...

— Защо? Какво й има?

Синдер трепна и склочи ръце. Метал в плът.

— Ами, тя е била спасена от пожара, но той е унищожил голяма част от тялото й. Изгубила е някои крайници. Наложило се да й присадят и кожа. И... тя не е... съвсем цяла.

Той сбърчи вежди.

— Какво намекаваш? Да не би да е в кома?

— Вече не. — Тя се подготви за реакцията му. — Но принцесата е киборг.

Той ококори очи, а сетне погледът му взе да се стрелка из стаята, сякаш не можеше да гледа Синдер, докато смисля информацията.

— Разбирам — рече той бавно, преди отново да срещне очите й. — Но... тя е добре, нали?

Въпросът я свари неподготвена и тя се изсмя слисано.

— О, да, добре е. Тоест, половината от хората по света искат да я убият, другата половина искат да я вържат за трона на Луната, а тя точно за това си е мечтала винаги. Тъй че, чувства се *отлично*.

Той впи поглед в нея, като че пак се питаше дали Синдер е с всичкия си.

— Какво?

Синдер затвори очи и се помъчи да зарови надигащата се у нея паника. Отвори ги отново, разпери ръце помирително. Поколеба се.

Погледна към тавана.

Пое си дъх.

Срещна погледа му.

— Каи, аз съм. Аз съм принцеса Селена.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА

Лицето на Каи беше объркано, сякаш Синдер бръщолевеше несвързано. Сватбеният пояс се изплъзна от ръцете му и падна безшумно на пода. Щом тишината взе да става неловка, Синдер се покашля.

— И в случай че се питаш, говорих саркастично за „великите“ работи по-рано. Не че, тоест... знам, че си имаш свои проблеми, за които да се тревожиш, затова не трябва да... аз не... добре съм наистина. Последните две-три седмици бяха малко тежки с цялата тази... — тя завъртя бурно ръцете си във въздуха — работата около Пеони, бала, Левана, сватбата. А сега и доктор Ърланд почина, заловиха Скарлет, Трън ослепя, а Вълка... За него не съм сигурна. Толкова е неподвижен напоследък, че наистина почвам да се тревожа. Но иначе всичко е под контрол. Мога да се справя. Аз...

— Млъкни. Моля те, млъкни.

Тя затвори уста.

Тишината се проточи.

Синдер отвори уста, но Каи вдигна ръка. И тя пак я затвори. Захапа устни.

— Ти? — рече той накрая. — *Ти* си принцеса Селена?

Синдер се намуси и потърка китката си.

— Изненадан ли си?

— През цялото това време?

Тя сведе глава — изведнъж се бе почувствала неловко от начина, по който я гледаше.

— Технически погледнато, да. Доктор Ърланд пръв се досети, когато ме отведоха от лотарията, за да ме инжектират с летумозис. Направил ми е ДНК анализ и... така. Но той решил да не ми казва, докато не ме тикнаха в затвора, което усложни нещата.

Каи избухна в смях, но не за да ѝ се подиграе. Пое си дълбоко дъх и разтри очите си. Съмнението беше го завладяло бързо, но след това далеч по-бързо дойде осъзнаването.

— О, звезди. Левана знае, нали? Затова те мрази толкова много. Затова е решена на всяка цена да те намери.

— Да, знае.

— Значи ти си била. През цялото време *ти* си била.

— Приемаш нещата далеч по-добре, отколкото си представях.

Той прокара ръце през лицето си.

— Не, знаеш ли, всичко се връзва. В известен смисъл. — Той я погледна. — Но... по необяснима причина винаги съм си представял принцесата... знам ли и аз. В рокля.

Синдер се засмя.

— А и винаги съм си мислил, че веднъж да я намеря, всичко лесно ще се нареди. Просто... ще обявим пред света, че тя е истинската кралица, а Левана ще изпълзи в някоя дупка. Никога не съм си мислил, че тя вече знае. И ще се *бори* срещу това.

Синдер повдигна едната си вежда.

— Започвам да си мисля, че май не познаваш много добре годеницата си.

Той я погледна навъсено.

— Край, Синдер, дотук бяха тайните. Не знам дали ще мога да оцелея след още едно твое голямо разкритие, затова, ако имаш да ми казваш и друго, давай. Сега.

Синдер се залюля на пети и се замисли.

Киборг. Лунитянка. Принцеса.

Никакви тайни повече. Никакви лъжи.

Е, само една.

Синдер си помисли, че може би мъничко е влюбена в него.

Но *нямаше* начин да му го признае и вместо това прошепна:

— Не мога да плача — и отпусна раменете си. Каи примигна, два пъти, после се почеса по ухото и погледна встрани.

— За това вече знаех.

— Какво? Откъде?

— Настояникът ти... може да ми е споменала нещо по въпроса. А и аз... видях медицинското ти досие.

— Медицинското... — Очите ѝ се разшириха. — Видял си... значи знаеш...?

— Ти беше беглец и аз трябваше да науча повече за теб, и... съжалявам.

Тя стисна очи. Беше виждала диаграмата на киборгските си импланти. Всяка жица. Всеки синтетичен орган. Всеки промишлено произведен панел. Прилошаваше ѝ, като си помислеше за диаграмата. И не можеше да си представи какво ли би си помислил друг човек, ако я зърнеше. Какво ли си бе помислил Каи.

— Не, няма нищо. Никакви тайни повече.

Той направи крачка към нея.

— Очите ти... наистина ли са...?

— Синтетични — измърмори тя, когато той не можа сам да каже думата.

— И затова не можеш да плачеш, така ли?

Тя кимна, без да може да го погледне, при все че той се приближи на няма и две крачки от нея.

— Слъзните канали не ми трябват, за да ми овлажняват очите, и само се пречкали на... — Тя почука с пръст по слепоочието си. — В ретината на окото имам скенер и дисплей. Като малък нетскрийн е, тъй че има доста жички. О, звезди, не е за вярване, че ти разкривам всички тези подробности. — Тя зарови лице в ръцете си.

— Знаеш ли, възхитително е — каза Каи.

Синдер едва не се задави от собствения си смях. Каи се пресегна към ръцете ѝ.

— Може ли да надникна?

Тя изпъшка. Ако имаше способността да се черви, лицето ѝ би станало червено като сватбения му пояс. Засрамена и примирена, тя го остави да вземе ръцете ѝ и с мъка издържа погледа му. Каи бе впил очите си в нейните, като че проникваха чак до контролния ѝ панел, но след миг поклати глава.

— Човек никога не би разбрал.

Като се опитваше да не мърда, Синдер вдигна очи към тавана. Малко се ненавиждаше за онова, което се канеше да направи, но нима вече имаше значение? Той никога повече нямаше да се подведе и да повярва, че тя е човек.

— Гледай в дъното на левия ми ирис — каза тя тихо, включи дисплея в ретината си и изкара канала с новините, който беше гледала, преди да пристигнат в Ню Бейджин — новините от Африканския съюз. Говорителят съобщаваше нещо, но Крес не си направи труда да

включи звука. Каи наведе главата си надолу. След миг устните му се разтвориха.

— Има... това...?

— Да, новините са.

— Екранът е толкова малък. Просто една точица.

— Аз го виждам далеч по-голям. — По гръбнака на Синдер пробягна тръпка. Той я изучаваше с почти детско изумление, стоеше толкова близо и още държеше ръцете ѝ. Каи осъзна това едновременно с нея. Изражението му внезапно се смени и тя разбра, че той вече не гледаше към дисплея в ретината ѝ, нито към синтетичните ѝ очи. Той гледаше *нея*.

Сърцето ѝ затуптя бързо.

Каи облиза устните си.

— Съжалявам, че наредих да те арестуват. Но се радвам, че си добре.

— Наистина ли? И не се сърдиш, че те... прострелях?

Устните му се извиха и той погледна надолу. Взе киборгската ѝ ръка, вдигна я и огледа металните пръсти.

— Не си спомням на медицинската диаграма да се споменава нещо за пистолет. Охраната ми щеше да намери тази информация за полезна.

— Обичам да подхранвам известна загадъчност около себе си.

— Забелязах.

Тя следеше с очи как палецът му галеше пръстите ѝ и едва си поемаше дъх, не можеше да помръдне.

— Ръката е нова — рече тя шепнешком.

— Чудесна изработка. — Гласът му също се бе снишил.

— Покритието е само от титан. — Синдер сама не знаеше защо му каза това. Дори изобщо не разбираше какво говори.

Каи наклони глава и допря устните си до ръката ѝ. Покритието не беше снабдено с нервни окончания, но въпреки това допирът изпрати електричество по цялата ѝ ръка.

— Синдер?

— Ммм?

Той вдигна поглед.

— За да сме наясно — нали в момента не използваш силата на съзнанието си върху мен?

Тя примигна.

— Разбира се, че не.

— Само проверявам.

И тогава Каи плъзна ръцете си около кръста ѝ и я целуна.

Синдер се задъха, опря дланите си в гърдите му. Каи я притегли по-близо.

Само след секунди мозъкът ѝ започна да регистрира новите химикали, които наводниха системата ѝ. Повишени нива на допамин и ендорфин, понижено количество на кортизол, нестабилен пулс, повишено кръвно налягане...

Синдер се отпусна върху него и отпрати съобщенията. Ръцете ѝ неуверено си проправиха път към раменете му и след това се увиха около шията му.

Но някъде напред прилива от нови усещания погледът на Синдер се закачи върху дисплея в ретината ѝ, останал сам под тъмнината на клепачите ѝ. Първоначално изпита смътно раздразнение. Но след това...

Фарафра.

Лунитяните.

Клане.

Тя отвори очи. Отдръпна се. Каи се сепна.

— Какво...

— Съжалявам.

Синдер затрепери, все така съсредоточена върху новините. Мина малко време, в което тя с ужас гледаше новините. Каи се покашля. Гласът му беше натежал от сериозност.

— Не, не, аз съжалявам. Не биваше...

— Не! — Тя стисна ръката му, преди той да се е откъснал от нея.
— Не е... Заради Левана.

Лицето му стана хладно.

— Тя... тя е отвърнала. Нападнала е... — Синдер изруга, дръпна ръцете си от Каи и закри лицето си, додето смели новините. Орда от лунни войници нападнали оазисното градче преди по-малко от два часа, а после пак толкова бързо изчезнали в пустинята. Избили както

цивилните жители, така и войниците на Републиката, изпратени да ги разпитват.

На екрана кадрите се сменяха. Кръв. Толкова *много кръв*.

— Синдер... къде? Къде е ударила?

— Африка. Градчето... — Тя преглътна. — Хората, които ни помогнаха.

Нещо се скъса в нея. Синдер изкрещя, протегна се към лентата с инструментите, хвана един гаечен ключ и го запрата към отсрещната стена. Ключът изтрака безобидно на пода. Тя сграбчи една отвертка, но Каи бързо я грабна от ръцете ѝ.

— Поставила ли е някакви искания? — рече той с поразително спокойствие. Синдер стисна празните си юмруци.

— Не знам. Знам само, че всички са мъртви. Заради мен. Защото *ми помогнаха*. — Тя клекна на земята и покри главата си. Цялото ѝ тяло гореше от ярост.

Срещу Левана.

Но най-много срещу самата себе си. Срещу собствените ѝ решения.

Защото си бе дала сметка, че това ще се случи. Но пак беше направила своя избор.

— Синдер.

— Вината е моя.

Една ръка я докосна по гърба.

— Ти не си ги убила.

— А може би точно това съм направила.

— Тези хора съзнаваха ли риска, който поемат, когато ти помогнаха? Опасността, в която се въвличат?

Тя извърна лицето си от него.

— Може би са го сторили, защото са вярвали в теб. Защото са смятали, че рискът ще си заслужава.

— Нима това трябва да ме успокои?

— Синдер...

— Искаш ли да научиш още една тайна? Най-голямата тайна? — Тя седна и разпери краката си като счупена кукла. — *Страх ме е*, Каи. Много ме е страх. — Беше си помислила, че ще ѝ олекне, когато изрече думите на глас, но вместо това се почувства жалка и слаба. Синдер уви с ръце кръста си. — Страх ме е от нея, от армията ѝ, от

онова, което може да стори. А всички очакват от мен да бъда силна и смела, но ето че аз дори *не знам* какво правя. Не знам как да я сваля от трона. И дори да успея, не знам как да бъда кралица. Толкова много хора се упоават на мен, хора, които дори не разбират, че се упоават на мен, а ето ги сега мъртви. И всичко заради някаква налудничава фантазия, че аз мога да им помогна, че *мога да ги спася*. Но какво ще стане, ако не мога?

Болката взе да пулсира в слепоочията ѝ, напомняйки ѝ, че досега вече щеше да плаче. Ако беше нормална.

Две ръце я обгърнаха.

Синдер притисна лицето си в копринената му риза. Долавяше някакъв одеколон или сапун — толкова слабо, че не го бе усетила по-рано.

— Знам много добре как се чувстваш.

Тя стисна очите си.

— Не съвсем.

— Добре, в голяма степен.

Синдер поклати глава.

— Не, ти не разбираш. Най-много от всичко се боя, че... колкото повече се боря срещу ѝ, колкото по-силна ставам, толкова повече заприличвам на нея.

Каи седна и се отдели от нея, колкото да я погледне в лицето, но без да я пуска.

— Ти не се превръщаш в Левана.

— Сигурен ли си? Защото днес манипулирах твоя съветник и доста стражи. Манипулирах Вълка. Аз... убих един полицай във Франция. И още хора щях да убия, ако се бе наложило, хора от твоята армия. И дори не знам дали се чувствам виновна за това, защото има толкова начини да се намери оправдание. Всичко е за доброто на хората, нали? Жертви са нужни. А освен това и огледалата, толкова, толкова е глупаво, но те... Започвам да разбирам защо ги мрази толкова. А днес... — Синдер потрепери. — Днес измъчвах чародейката ѝ. Не просто я манипулирах. *Измъчвах я*. И това почти ми достави *удоволствие*.

— Синдер, погледни ме. — Той взе лицето ѝ в дланите си. — Знам, че си уплашена. И имаш всички основания да бъдеш уплашена. Но ти не се превръщаш в кралица Левана.

— Ти няма как да знаеш.

— Да, но знам.

— Тя ми е леля.

Той приглади назад косата ѝ.

— Да, а моят праядо е подписал Закона за киборгите. Но ето, виж нас.

Тя облиза устните си. Да, *ето ги двамата заедно*.

— Хайде повече да не говорим за роднинството ти с Левана. Защото технически погледнато, аз все още съм сгоден за нея, а това е доста необикновено обстоятелство.

Синдер се разсмя, макар и изтощено, макар и само да потисне писъка отвътре, докато Каи отново я обгърна с ръцете си. Главоболието ѝ взе да преминава. На негово място се появи силата, която ѝ предаде пулсът на сърцето му, а също и някаква нова деликатност, когато стоеше допряна до него.

Беше почти крехка.

Почти в сигурни ръце.

Почти като принцеса.

— Няма да кажеш на никого, нали? — промърмори тя.

— Няма.

— А ако изляза някоя лоша принцеса?

Каи вдигна рамене.

— На хората на Луна не им трябва принцеса. Трябва им революционер.

Синдер сбърчи чело.

— Революционер — повтори тя. Това ѝ се нравеше повече от „принцеса“.

Вратата се отвори.

Синдер и Каи се сепнаха, отдалечиха се, Каи се изправи.

Крес се спря на вратата, останала без дъх и зачервена.

— Съжалявам, но новините... Левана...

— Знам — Синдер се насили да стане. — Научих за Фарафра.

Крес поклати глава с обезумели очи.

— Не е само Фарафра. Корабите им зариват Земята, всеки континент. Хиляди войници нападат градовете. Но от другите ѝ войници. — Момичето потрепери толкова силно, че трябваше да се

улови за рамката на вратата. — Приличат на животни, като хищници са.

— Какво прави Земята? — попита Каи и Синдер разпозна гласа на лидера. — Защистваме ли се?

— Опитват се. Всичките шест държави са обявили състояние на война. Започнала е евакуация, армията се събира...

— И шестте ли?

Крес отметна косата от челото си.

— Кон Торин временно е поел ролята на лидер на Републиката... до вашето завръщане.

Тежко мълчание натисна гърдите на Синдер. Тогава Каи се обърна с лице към нея, а тя почувства силата на емоциите му и без да поглежда към него.

— Мисля, че е време да ми кажете за този ваш план.

Синдер стисна ръцете си в юмруци. Възможността да успеят ѝ се бе сторила толкова нищожна, че тя не се бе замислила какви ще бъдат последиците. Беше се надявала, че ще има малко време — поне ден-два. Но сега виждаше, че нямаше да получат отсрочка.

Войната беше започнала.

— Ти сам каза, че на хората от Луна им трябва революционер. — Тя вдигна брадичка и го погледна право в очите. — В такъв случай, аз ще вдигна революция.

Издание:

Автор: Мариса Мейър

Заглавие: Крес

Преводач: Кристина Георгиева

Година на превод: 2014 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Егмонт България

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Излязла от печат: 10.02.2014 г.

Редактор: Сабина Георгиева

Художник: Amadiz Studio

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1148-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2558>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.